

NNCL1944-617v1.0

„LAURELL K. HAMILTON KÖNYVEI NEM
ÉPPEN SZOKVÁNYOS VÁMPÍRTÖRTÉNETEK
ITT AZ OLVASÓ EGYSZERRE
TALÁL IZGALMAT ÉS HUMORT.”

ANDRE NORTON

„Hamilton minden egyes könyvével csak jobb lesz.”

Publishers Weekly

„Hamilton könyvei erotikusak és démonian borzongatóak. Szexi, szókimondó és maróan ironikus stílusa magával ragadja az olvasót, és nem ereszti egyedi világából. Hamilton történetmesélése egyetlen szóval jellemezhető: hibátlan.”

Jayne Ann Krentz

„Anita Blake szúr, mint a kihegyezett karó, és kemény, mint egy ezüst pisztolygolyó.”

J. D. Robb

„Letehetetlen. Nem lehetünk elég hálásak, hogy Hamilton rendíthetetlenül írja az egyre izgalmasabb folytatásokat.”

UK Edition

„Az izgalom egy percre sem hagy alább, a végkifejletet körömrágva várjuk. Csak ínycseknek!”

New York Review of Science Fiction

„Pergő és élvezetes, tele furcsa figurákkal, szellemes párbeszédekkel és gyilkos akcióval.

VoYA

„Hamilton könyvei első pillantásra egyszerű krimik. A sodró cselekmény, a különleges helyszín és a benne élő egzotikus szereplők segítségével azonban az író az Anita Blake-sorozatban egy olyan elképzelt társadalmat teremt, amelyben a természetfeletti a mindennapok szerves része. A helyszín és a szereplők újak tehát, de a problémák mindannyiunk számára ismerősek.”

T. Brown

A szerző eddig megjelent regényei az Agave kiadásában:

Laurell K. Hamilton:

Bűnös Vágyak

A Nevető Holttest

A Kárhozottak Cirkusza

Telihold Kávézó

Véres Csontok

LAURELL K. HAMILTON
GYILKOS TÁNC

ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 6.



agave
könyvek

Laurell K. Hamilton: The Killing Dance
Copyright © Laurell K. Hamilton 1997

Hungarian translation © Jellinek Gyöngyvér, 2005.

A magyar fordítás az alábbi angol kiadás alapján készült:
Laurell K. Hamilton: The Killing Dance
Berkeley Publishing Group, New York 1997

Fordította: **Jellinek Gyöngyvér**

ISBN: 963 711 809 8

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint és Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: 'Sigmond Viki

Felelős szerkesztő: Sz. Molnár Szilvia

Szerkesztő: Walter Béla

Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán

Készült a Grafika Press Rt. nyomdában, Budapesten 2005-ben

10 9876 5 4321

LAURELL K. HAMILTON
GYILKOS TÁNC

Az asztalom mögött ült a leggyönyörűbb hulla, akit valaha láttam. Jean-Claude fehér inge ragyogott az íróasztallámpa fényében. Az ing mellén végigömlő habos csipke kikandikált fekete bársonyzakójából. Én mögötte álltam, háttal a falnak, a karom a hasamon összekulcsolva, így a jobb kezem kényelmesen közel került a vállamra szíjazott Browning Hi-Power táskájához. De nem állt szándékomban Jean-Claude-ra fegyvert fogni. A másik vámpír miatt aggódtam.

Az asztali lámpa volt a szobában az egyetlen fényforrás. A másik vámpír azt kívánta, hogy a mennyezeti világítást kapcsoljuk le. A vámpír a Sabin névre hallgatott, és a szemközti falnál állt, a sötétbe húzódva. Tetőtől talpig csuklyás fekete köpenybe burkolózott. Úgy nézett ki, mintha egy régi Vincent Price-filmből lépett volna elő. Igazi vámpírt még sose láttam így öltözni.

Vidám kis társaságunk utolsó tagját Dominic Dumare-nak hívták. Az egyik, ügyfeleknek fenntartott székben ült. Magas volt és sovány, ennek ellenére erőt sugárzó. Hatalmas tenyerében teljesen elveszett volna az arcom. Háromrészes fekete öltönyt viselt, akár egy sofőr, eltekintve a gyémánt nyakkendőűjétől. Csontos arcvonásait szakáll és vékony bajusz tette még erőteljesebbé.

Amikor belépett az irodámba, olyan érzést keltett bennem, mintha mágikus szél futott volna végig a gerincemen. Csak két ilyen emberrel találkoztam eddig. Az egyik az általam ismert leghatalmasabb vudu papnő volt. A másik az általam ismert második leghatalmasabb vudu pap. A nő már nem élt. A pasas a Halottkeltő Rt.-nek dolgozott, ahogy én is. De Dominic Dumare nem munkát keresni jött.

– Miss Blake, legyen szíves, foglaljon helyet – szólalt meg. – Sabin rendkívül udvariatlannak tartja leülni egy hölgy társaságában, aki áll.

A mögötte álló Sabinra pillantottam.

– Ha ő leül, én is leülök – határoztam.

Dumare Jean-Claude-ra nézett. Aztán egy nyájas és leereszkedő mosollyal megszólalt.

– Ilyen kevés a hatalmad a saját halandó szolgád fölött?

Látnom se kellett Jean-Claude arcát, anélkül is tudtam, hogy mosolyog.

– Ó, *ma petite*-vel szemben csak saját magatokra hagyatkozhattok. Valóban a halandó szolgám, illetve annak nyilvánítottam a tanács előtt, de senki sem parancsol neki.

– Úgy látszik, erre még büszke is vagy – szolt közbe Sabin. Nagyon elit brit akcentussal beszélt.

– Hóhérnak hívják, és több vámpírt ölt meg életében, mint bármely más emberi lény. Oly nagyhatalmú nekromanta, hogy még ti is átutaztatok a fél világon, hogy kikérjétek a tanácsát. A halandó szolgám lett anélkül, hogy bármilyen jel kötné hozzám. Anélkül folytat viszonyt velem, hogy bevettem volna a vámpírerőmet. Miért ne lennék elégedett?

Jean-Claude-ot hallgatva azt hinné az ember, hogy az egész az ő ötlete volt. Valójában minden tőle telhetőt megtett, hogy megjelöljön, de sikerült megmenekülnöm tőle. Azért randiztunk, mert megszarolt. Vagy járok vele, vagy megöli a másik fiúmat. Jean-Claude-nak sikerült az egészet a maga javára fordítania. Hogy ezen miért nem lepődtem meg?

– A haláláig nem jelölhetsz meg más embert – mondta Sabin. – Rengeteg hatalomtól fosztottad meg magad.

– Tisztában vagyok vele, mit tettem – felelte Jean-Claude.

Sabin elnevette magát, de a hangjából áradt a fojtogató keserűség.

– Mindannyian különös dolgokra vagyunk képesek a szerelemben.

Abban a pillanatban sokért nem adtam volna, ha láthatom Jean-Claude arcát. De csak a zakójára omló, hosszú haját láttam, ahogy feketéllelt a sötétben. Válla megfeszült, a kezét finoman végighúzta az asztalon fekvő irathalmazon, majd mozdulatlanra dermedt. Olyan mélységes csendben várakozott, amire csak az öreg vámpírok képesek, akik mintha képesek lennének felszívódni saját dermesztő mozdulatlanságukban.

– Emiatt jöttél, Sabin? A szerelem miatt? – kérdezte közömbös hangon. Sabin kacagása éles üvegként hatolt át a levegőn, és úgy éreztem, a pusztá hangjával is képes lenne sebet ütni bennem, mélyen a bensőmben. Nem tetszett.

– Elég a játékból – mondtam. – Essünk túl a dolgon.

– Mindig ilyen türelmetlen a hölgy? – érdeklődött Dumare.

– Igen – válaszolta Jean-Claude.

Dumare arcán ragyogó mosoly gyúlt ki, akár egy villanykörte, amikor felizzik.

– Elmondtá Jean-Claude, hogy miért kívántuk látni önt?

– Azt mesélte, hogy Sabin elkapott valami fertőzést, mert megpróbált vérszegényen élni.

A szemközti falnál álló vámpírból ismét felszakadt a nevetés, a hangja élesen süvített át a szobán.

– Vérszegényen, ez nagyon jó, Miss Blake, ez nagyon jó.

Ahogy kacagott, mintha ezer apró kés fúródott volna belém. Harc közben nagyon zavart volna. A francba, most is zavart. Aztán éreztem, hogy valami csorog le a homlokomon. A bal kezemmel letöröltem, majd megnéztem, mi az. Az ujjaim maszatosak voltak a vértől. Előhúztam a Browningot, és előreléptem a fal mellől. Megcéloztam a szoba másik végében álló fekete alakot.

– Ha a pasas még egyszer ezt csinálja, lelövöm.

Jean-Claude lassan fölemelkedett a székből. Az ereje hűvös szélként söpört át rajtam, libabőrös lett tőle a karom. Fölemelte az egyik kezét, melyet szinte áttetszővé tett a mágia. Ragyogó bőrén vér csordult végig.

Dumare ülve maradt, de az ő halántéka is vérzett. Továbbra is mosolyogva törölte le arcáról a vért.

– Pisztolyra nem lesz szükség – szólalt meg.

– Visszaéltetek a vendégszeretetemmel – mondta Jean-Claude. A beszéde visszhangzott a szobában.

– Nincs megfelelő szó, amellyel bocsánatodat kérhetném – felelte Sabin. – Nem szándékosan tettem. Olyan sok erőmet emészt fel pusztán az önfenntartás, hogy már nem tudok úgy uralkodni magamon, ahogy régen.

Lassan előre sétáltam, a fegyvert még mindig magam előtt tartva. Látni akartam Jean-Claude arcát. Látnom kellett, hogy milyen komolyak a sérülései. Addig araszoltam az asztal körül, míg a szemem sarkából meg nem pillantottam. Az arca ép volt, makulátlan, és úgy fénylett, akár a gyöngyház.

Megint fölemelte a kezét, amelyen még mindig vékony vérpatak csordogált.

– Ez nem véletlen baleset.

– Jöjj elő a fényre, barátom – mondta Dumare. – Meg kell mutatnod nekik, különben nem fogják megérteni.

– Nem akarom, hogy így lássanak.

– Közel jártok ahhoz, hogy eljátsszatok a jóindulatomat – közölte Jean-Claude.

– Meg az enyémet is – tettem hozzá. Reméltem, hogy hamarosan vagy lelőhetem Sabint, vagy letehetem a fegyvert. Még a kétkezes pozíciót sem lehet a végtelenségig fenntartani, a kezed előbb vagy utóbb remegni kezd.

Sabin az asztal felé siklott. A fekete köpeny úgy fodrozódott a lábánál, akár egy sötét tó. Minden vámpír kecses volt, de ez már szinte komikusan hatott. Aztán ráébredtem, hogy nem is jár, hanem lebegett abban a fekete köpenyben.

A hatalma jéges vízként áradt szét a bőrömon. Hirtelen visszatért az erő a kezembe. Semmi sem acélozza meg úgy az ember idegeit, mint egy pár száz éves vámpír hirtelen közeledése.

Sabin megállt az asztal túloldalán. Erőt fordított arra, hogy mozogjon, hogy itt legyen, akár egy cápa, ami, ha megáll, elpusztul.

Jean-Claude elém siklott. Az ereje végigtáncolt a testemen, fölállt tőle a tarkómon a szőr, a bőröm megfeszült. Alig egy karnyújtásnyira állt meg a másik vámpír előtt.

– Mi történt veled, Sabin?

Sabin a lámpa fénykörének szélén állt. A fénynek be kellett volna hatolnia a csuklyájába, de nem így történt. A csuklya belseje sima volt, fekete és üres, akár egy barlang. A vámpír hangja abból az ürességből tört elő. A hallatára összerezzenem.

– A szerelem, Jean-Claude, szerelmes lettem. A kedvesemnek pedig feltámadt a lelkiismerete. Azt mondta, nem helyes emberekből táplálkozni. Végül is egyszer mind emberek voltunk. A kedvéért és az iránta érzett szerelmemből megpróbáltam hideg vért inni. Állatvért. De nem volt elég tápláló.

A csuklya sötétjére meredtem. Továbbra is rászégeztem a stukkert, de kezdtem idétlenül érezni magam. Sabin láthatólag egyáltalán nem félt a pisztolytól, és ez idegesítő volt. Lehet, hogy nem is törődött vele. Ez is idegesítő volt.

– Szóval a csaj rádumálta magát, hogy legyen vegetáriánus. Szuper – szólaltam meg. – Azért még így is elég nagyhatalmúnak látszik.

Sabin elnevette magát, és ahogy kacagott, a csuklya alatti árnyak lassan szertefoszlottak, mintha fölemelt volna egy függönyt. Aztán a vámpír egyetlen gyors mozdulattal hátravetette a csukhat.

Nem sikoltottam föl, de elakadt benne a levegő, és hátráltam egy lépést. Önkéntelen lépés volt. Amikor rájöttem, mit tettem, megálltam, és kényszerítettem magam, hogy visszalépjek, és a szemébe nézzek. Rezzenéstelen tekintettel.

A vámpír haja sűrű volt, egyenes és aranyszőke, fényes függönyként hullott a vállára. De a bőre, a bőre lerohadt a fél arcáról. Olyan volt, mint a lepra végső stádiuma, csak sokkal rosszabb. A húsa üszkös volt, gennyes, és igazából bűzlenie kellett volna. Az arca másik fele még mindig gyönyörű volt. Az a fajta arc, amelyet a középkori festők a keruboknak kölcsönöztek; maga az arányló tökély. Egyik szeme, kristálytisza kék, úgy forgott rothadó szemgödrében, mintha ki akarna ugrani az arcából. A másik szeme mozdulatlan volt, és az én arcomat fürkészte.

– Elteheted a pisztolyt, *ma petite*. Valóban véletlen baleset volt – mondta Jean-Claude.

Leeresztettem a Browningot, de nem tettem el. A kelleténél nagyobb erőfeszitésembe került nyugodt hangon megkérdezni:

– Ez azért történt, mert leszokott arról, hogy emberekből táplálkozzon?

– Úgy véljük – válaszolt helyette Dumare.

Levettem a szemem Sabin szétroncsolt arcáról, és Dominicra pillantottam.

– Azt hiszi, meg tudom gyógyítani Sabint? – Nem tudtam elrejtteni a gúnyt hangomban.

– Már Európában is hallottam hírét önnek.

Fölvontam a szemöldököm.

– Ne szerénykedjen, Miss Blake. Köztünk szólva, ön egyre hírhedtebb lesz. Hírhedtebb, nem pedig híresebb. Hm.

– Tedd el a pisztolyt, *ma petite*. Sabin már minden, hogy is szoktad mondani? – puskaporát elsütötte ma estére. Ugye, Sabin?

– Attól tartok, igen. Mostanában minden rosszabbul megy.

Visszatettem a stukkert a tokjába, és megcsóváltam a fejem.

– Öszintén szólva, halvány segédfogalmam sincs, hogyan segíthetnék magának.

– Ha tudná a módját, segítene? – kérdezte Sabin.

Ránéztem, és bólintottam.

– Igen.

– Pedig én vámpír vagyok, ön pedig vámpírhóhér.

– Csinált valamit ebben az országban, amiért halált érdemelne?

Sabin elnevette magát. Ettől a rothadó bőr megfeszült az arcán, és egy ín cuppanó hanggal elpattant. Félre kellett néznem.

– Még nem, Miss Blake, még nem. – Aztán az arca hirtelen elkomolyodott. – Hiába is kényszeríted magad önfegyelemre, Jean-Claude, az arcod elárul, és borzadályt látok a tekintetében.

Jean-Claude bőre már visszanyerte szokásos márványszerű tökéletességét. Az arca bájos volt, hibátlan, de legalább már nem világított. Éjkék szeméből semmit sem lehetett kiolvasni. Annyira szép volt, hogy már-már emberinek hatott.

– Ez nem ér meg egy kis borzadályt? – kérdezte.

Sabin elmosolyodott, de azt kívántam, bár ne tette volna. A széthrothadt arcfelén nem működtek az izmok, így a szája ferdén lógott. Egy pillanatra elkaptam a tekintetem, aztán visszanéztem rá. Ha ő képes volt ezzel az arccal élni, akkor én képes leszek ránézni.

– Akkor hát segítesz, Jean-Claude?

– Segítenék, ha tudnék, de te Anitához jöttél segítséget kérni. Neki kell megadni a választ.

– Tehát, Miss Blake?

– Nem tudom, hogyan segíthetnék – ismételtem.

– Remélem, megérti, Miss Blake, mennyire sürgetők a körülmények? Képes felfogni a helyzet súlyát?

– Valószínűleg nem fog belehalni, de a rothadás egyre terjed majd, ha nem tévedek.

– Ó, igen, terjed, terjeszkedik, még hozzá elég gyorsan.

– Segítenék magának, ha tudnék, Sabin, de mire vagyok én képes, amire Dumare nem? Ő is nekromanta, olyan erős, mint én, vagy talán még erősebb. Miért van rám szüksége?

– Megértem, Miss Blake, hogy nem tud olyan megoldást, amelyet kifejezetten Sabin problémájára alkalmazhatna – szólt közbe Dumare. – Amennyire meg tudom állapítani, Sabin az egyetlen vámpír, akire valaha ilyen csapást mért a sors, ám arra gondoltam, hogyha találnánk egy másik nekromantát, aki olyan – itt elmosolyodott –, vagy majdnem olyan erős, mint jómagam, talán együttes képesek lennénk varázslattal segíteni rajta.

– Varázslattal? – pillantottam Jean-Claude-ra.

Egyetlen vállrándítással felelt, ami gall módra egyszerre jelentett mindent és semmit.

– Keveset tudok a nekromanciáról, *ma petite*. Neked jobban kell tudnod, hogy lehetséges-e ilyen varázslat.

– Azonban nemcsak a nekromanta képességei miatt kerestük fel önt – mondta Dumare. – Úgy hallottam, már két esetben sikerült egy másik halottkeltővel együtt úgymond fókusszá válni, ha ez a helyes amerikai kifejezés arra, amit csinál.

– A kifejezés helyes – bólintottam –, de honnan a fenéből hallotta, hogy fókusszá tudok válni?

– Ugyan, Miss Blake, ritka tehetségre vall, hogy képes egy másik halottkeltő hatalmát a sajátjával egyesíteni, és így mindkettejük erejét megsokszorozni.

– Maga is képes fókusszá válni? – kérdeztem.

Dumare igyekezett szerénynek látszani, de nem sikerült: önelégült arccal válaszolt.

– Be kell vallanom, valóban képes vagyok fókusszá válni. Gondoljon csak bele, mi mindent vihetnénk véghez mi ketten.

– Kurva sok zombit idézhetnénk meg, de ettől Sabin még nem fog meggyógyulni.

– Milyen igaz – hajolt előre a székében Dumare. Jóképű arcát lelkes pír öntötte el, akár egy prófétáét, aki épp tanítványokat keres.

Sosem voltam jó tanítvány.

– Én igazi nekromanciát taníthatnék önnek, nem ezt a *vaudou* zagyvaságot, amit eddig művelt.

Jean-Claude halk hangot hallatott, valahol félúton a röhögés és a köhögés között. Dühösen meredtem a vámpír derűs arcára, és csak ennyit mondtam:

– Teljesen jól megvagyok ezzel a vudu-zagyvasággal.

– Nem akartam megsérteni, Miss Blake. De hamarosan szüksége lesz egy tanárra. Ha nem engem választ, valakit akkor is találnia kell.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

– Az önuralomról, Miss Blake. A nyers erő, bármilyen lenyűgöző is, soha nem ugyanaz, mint a nagy körültekintéssel és önuralommal kezelt hatalom.

Megcsóváltam a fejem.

– Ha tudok, segítek önöknek, Mr. Dumare. Még a varázslatban is hajlandó vagyok részt venni, ha előtte leellenőriztetem egy ismerős helyi boszorkánnyal.

– Fél, hogy netán megpróbálnám ellopni az erejét?

– Nem lenne képes rá, hacsak meg nem öl, de addig sem maga, sem bárki más nem vehet el tőlem semmit, legfeljebb kölcsönbe – mosolyodtam el.

– Fiatal korához képest ön nagyon bölcs, Miss Blake.

– Ön sem sokkal idősebb nálam – ellenkeztem.

Leheletnyi árnyék futott át az arcán, egy egészen halvány rezdülés, ami nekem elég is volt.

– Ön Sabin halandó szolgája, ugye?

– *Oui* – mosolyodon el Dominic, és széttárta a kezét.

– Mintha azt mondta volna, hogy semmit nem próbálnak eltitkolni előlem – sóhajtottam fel.

– A halandó szolgálata az, hogy nappal a gazdája szeme és keze legyen. Mesterem semmi hasznomat nem veheti, ha a vámpírvadászoknak feltűnik, ki is vagyok valójában.

– De nekem feltűnt.

– Más helyzetben, úgy, hogy Sabin nincs mellettem, szintén feltűnt volna?

Ezen egy percig töprengtem.

– Talán – mondtam, aztán megráztam a fejem. – Nem tudom.

– Köszönöm az őszinteségét, Miss Blake.

– Attól tartok, az időnk lejárt – szólt közbe Sabin. – Jean-Claude említette, hogy sürgős elintéznivalója van, Miss Blake. Ami az én kis gondomnál sokkal fontosabb.

Ez utóbbit kissé morcosan mondta.

– *Ma petite* a másik *beau*-jával készül randevúzni.

– Ezek szerint tényleg hagyod, hogy mással enyelegjen – meredt Jean-Claude-ra Sabin. – Azt hittem, legalább ez csupán egy pletyka.

– *Ma petite*-vel kapcsolatban nincsenek pletykák. Nyugodtan elhíhatsz mindent.

Sabin kuncogni kezdett, köhögve, mintha megpróbálná visszatartani a bugyborékoló hangokat eltorzult szájából.

– Ha mindent elhinnék, amit hallottam, egy egész hadsereggel jöttem volna.

– Azért jöttél egyetlen szolgálával, mert csupán ennyit engedélyeztem neked – vágott vissza Jean-Claude.

– Milyen igaz – felelte mosolyogva Sabin. – Jöjj, Dominic, ne raboljuk tovább Miss Blake értékes idejét.

Dominic engedelmesen talpra állt, és fölénk tornyosult. Sabin kábé olyan magas lehetett, mint én. Na persze, csak abban az esetben, ha a lábai még mindig a helyükön vannak. Az is lehet, hogy régen magasabb volt.

– Nem igazán kedvelem magát, Sabin, de soha senkit nem hagynék a maga állapotában szenvedni. Az esti programom tényleg

fontos, de ha úgy gondolnám, hogy most azonnal meg tudom gyógyítani, lemondanám a mai estét.

A vámpír rám nézett. Ahogy a kék szemébe néztem, olyan volt, mintha az óceán tiszta vizébe pillantanék. Nem volt fullasztó, és nem örvénylett. Vagy visszafogta magát, vagy, mint a legtöbb vámpír, már ő sem tudott hipnotizálni.

– Köszönöm, Miss Blake. Tudom, hogy őszintén mondja. – Sabin egyik kesztyűs keze kinyúlt a terebélyes köpenyből.

Némi habozás után elfogadtam, és kezet szorítottunk. Egy kissé szörcsögtek az ujjai, és nagy önuralom kellett hozzá, hogy vissza ne rántsam a kezem. De végül megráztam a kezét, aztán mosolyogva elengedtem, és még csak bele sem töröltem a szoknyámba a tenyerem. Jó kislány.

Dominic is kezet rázott velem. Az ő keze hűvös volt és száraz.

– Köszönöm, hogy időt szakított ránk, Miss Blake. Holnap fölhívjuk, és mindent megbeszélünk.

– Várni fogom, Mr. Dumare.

– Kérem, szólítson Dominicnak.

– Akkor Dominic – egyeztem bele. – Felőlem beszélgethetünk bármiről, de utálnám úgy elfogadni a pénzüket, hogy nem vagyok biztos benne, hogy tudok segíteni.

– Szólíthatom Anitának? – kérdezte Dumare.

Egy pillanatnyi gondolkozás után megvontam a vállam.

– Felőlem.

– A pénz miatt pedig ne aggódjon – szólt közbe Sabin. – Abból van elég, bár eddig nem sok hasznát vettem.

– Hogyan fogadta a szeretőd a megváltozott külsődet? – érdeklődött diplomatikusan Jean-Claude.

Sabin barátságtalan tekintettel pillantott rá.

– Undorítónak találja, ahogy én is. És végtelenül furdalja a lelkiismeret. Nem hagyott el, de nem érintkezünk.

– Maga már majdnem hétszáz éves – vetettem közbe. – Miért cseszte el az életét egyetlen nő miatt?

Sabin felém fordult. Arcán egy csepp fekete genny csordult alá, akár egy könnycsepp.

– Azt kérdezi, Miss Blake, megérte-e?

Nyeltem egyet.

– Tulajdonképpen semmi közöm hozzá. Ne haragudjon, hogy megkérdeztem.

A vámpír visszahúzta az arcára a csuklyát. Mikor újra rám nézett, egy árnyékokkal teli üreg volt az arca helyén.

– A lány el akart hagyni, Miss Blake. Bármilyen áldozatra hajlandó lettem volna, hogy mellettem maradjon. Hibát követtem el – mondta, majd a fekete üreg Jean-Claude felé fordult. – A holnap esti viszontlátásra, Jean-Claude.

– Repesve várom.

Nem nyújtottak kezét egymásnak. Sabin az ajtó felé suhant, a köpeny üresen lebegett mögötte. Eltűnődtem, mennyi maradhatott a teste alsó részéből, aztán úgy döntöttem, inkább nem vagyok kíváncsi rá.

Dominic ismét kezét rázott velem.

– Köszönjük, Anita. Hála önnek, megint felcsillant előttünk a remény – mondta. Miközben megfogta a kezem, úgy fürkészte az arcomat, mintha valamit ki akarna olvasni belőle. – Fontolja meg az ajánlatomat, szívesen tanítanám. Ritka az igazi nekromanta a halottkeltők között.

– Majd még meggondolom – mondtam, és visszahúztam a kezem.
– De most már tényleg mennem kell.

Dumare elmosolyodott, kinyitotta az ajtót Sabin előtt, és mindketten távoztak. Jean-Claude-dal egy pillanatig némán álltunk. Aztán megtörtem a csendet.

– Megbízol bennük?

Jean-Claude mosolyogva leült az íróasztalom szélére.

– Természetesen nem.

– Akkor miért egyeztél bele a látogatásukba?

– A tanácsunk nemrég kihirdette, hogy az Egyesült Államokban nem háborúzhatnak a mestervámpírok, míg el nem utasítják azt a csúnya washingtoni törvénytervezetet. Egyetlen hír egy vámpírháborúról, és a vámpírellenes lobbik keresztülviszi a javaslatot, mi pedig újra illegálisba kényszerülünk.

– Szerintem semmi esélye a Brewster-törvénynek. Az Egyesült Államokban legális a vámpírizmus, akár egyetértek vele, akár nem. Szerintem ezen semmi nem fog változtatni.

– Hogy lehetsz ebben ennyire biztos?

– Elég rázós dolog, ha kijelentik, hogy a természetfeletti lények bizonyos csoportja jog szerint élőlénynek számít, és emberi jogai vannak, aztán mégis meggondolják magukat, és azt mondják, hogy ismét szabadon le lehet gyilkolni őket. Az Amerikai Polgári Jogok Szövetsége biztos tüntetést szervezne.

– Lehetséges – mosolyodott el a vámpír. – Ettől függetlenül, a tanács fegyverszünetet kényszerített ránk, míg a törvényről így vagy úgy döntést nem hoznak.

– Tehát nyugodtan beengedheted Sabint a birtokodra, mert ha rosszul viselkedik, a tanács elkapja és kivégzi – következtettem.

Jean-Claude bólintott.

– De te attól még halott leszel – vettem ellen.

– Nincs tökéletes megoldás – mondta, és kecses mozdulattal széttárta a kezét.

– Azt hiszem, igazad van – válaszoltam nevetve.

– Nem fogsz elkésni a randevúdról Monsieur Zeemannal?

– Túl elegánsan tűröd ezt az egészet – mondtam gyanakodva.

– A holnap estét velem fogod tölteni, *ma petite*. Nem volna fair, ha irigykednék Richardra a veled töltött estéje miatt.

– Éppen a te fogalmad nem fair – vágtam vissza.

– Amit most mondtál, az nem fair, *ma petite*. Hiszen Richard még él, nemdebár?

– De csak azért, mert tudod, hogyha megölnöd, akkor én is megöllek – mondtam, és felemeltem a kezem, hogy belefojtsam a szót. – Illetve megpróbálnálak megölni, de te akkor engem próbálnál megölni, és így tovább, és így tovább.

Ez a kérdés már régóta vita tárgyát képezte közöttünk.

– Vagyis, amíg Richard életben marad, te mind a kettőnkkel jársz, én pedig türelmes leszek. Türelmesebb, mint eddig bárkivel is.

Az arcát fürkésztem. Inkább szép fiú volt, mint jóképű. De azért férfias. Még a hosszú hajával sem lehetett volna nőnek nézni. Igenis,

volt Jean-Claude-ban valami nagyon férfias, függetlenül attól, hány kiló csipkét aggatott magára.

És ha akarnám, megkaphatnám, tokkal-vonóval. Foggal-körömmel. Csak éppen nem voltam biztos benne, hogy akarom.

– Muszáj indulnom – mondtam végül.

Felkelt az asztalomról. Hirtelen egészen közel került hozzám.

– Hát akkor indulj, *ma petite*.

Éreztem, ahogy a testéből vibráló energia árad felém. Csak pár centiméterre volt tőlem. Nyelnem kellett egyet, csak azután tudtam megszólalni.

– Ez az én irodám. Neked kell elmenned.

Az ujjá hegyével végigsimította a karom.

– Érezd jól magad, *ma petite*.

Kétoldalt, közvetlenül a vállam alatt megfogta a karom. Nem hajolt oda hozzám, és nem húzott magához se, csak fogta a karom, és mélyen a szemembe nézett.

Belenéztem a sötétkék szempárba. Nem is olyan régen még nem tudtam volna belenézni anélkül, hogy meg ne bővöljön a tekintetével. Most képes voltam állni a tekintetét, de bizonyos értelemben ugyanúgy megbővült. Lábujjhegyre álltam, és a füléhez hajoltam.

– Már rég ki kellett volna nyírnom téged.

– Megvolt rá az esélyed, *ma petite*. De ehelyett állandóan megmentesz.

– *Mea culpa* – válaszoltam.

Elnevette magát. A hangja úgy simogatta a testemet, akár a puha prém, én pedig mintha meztelen lettem volna. Reszketni kezdtem a karjában.

– Hagyd ezt abba – mondtam.

Finoman megszókolt, épp csak hozzám ért az ajka, nem is éreztem a szemfogait.

– Ha nem lennék, valld be, hiányoznék neked, *ma petite*.

Elhúzódtam tőle. A keze végigcsúszott a karomon, egészen le, az ujjam hegyéig.

– Indulnom kell.

– Már említetted.

– Tűnj már el, Jean-Claude, elég a játékból.

Az arca azonnal elkomolyodott, mintha letörölte volna róla az érzelmeket.

– Abbahagytam. Indulj a másik szeretődhöz. – Most ő intett csendre, és így folytatta: – Tudom, hogy a szó szoros értelmében nem vagytok szeretők. Tudom, hogy mind a kettőnknek ellenállsz. Bátor vagy, *ma petite*.

Valami átvillant az arcán, talán harag, de azonnal el is tűnt, akár a hullám egy sötét tó felszínén.

– Holnap este velem leszel, és Richardon lesz a sor, hogy otthon üljön, és a fejét törje – folytatta, aztán megcsóválta a fejét. – Még érted sem volnék hajlandó azt megtenni, amit Sabin. Van, amit még a te szerelmedért sem tennék meg. – Hirtelen vad harag villant az arcán. – Így is épp eleget teszek.

– Ne merészelj hibáztatni! – vágtam közbe. – Ha közbe nem lépsz, mostanra Richard meg én már rég jegyesek lennénk, sőt.

– És aztán? Egy fehér kerítéses, külvárosi házban élnél, átlag kettő és fél gyerekkel? Szerintem magadhoz még kevésbé vagy őszinte, mint hozzám, Anita.

Mindig rosszat jelentett, ha Anitának szólít.

– Ezt meg hogy érted? – kérdeztem.

– Úgy, *ma petite*, hogy téged éppoly csekély valószínűséggel fognak oltár elé vezetni, mint engem.

Ezzel az ajtóhoz suhant, és kiment. A kilincs halkán, de határozottan kattant mögötte.

Még hogy oltár elé vezessenek? Engem? Akinek az élete egy okkult szappanopera és egy akciófilm keveréke? Mintha a Kriptamesék találkozna a Rambo sokadik folytatásával a boncasztalon. A fehér kerítés nem illett bele. Jean-Claude-nak ebből a szempontból igaza volt.

Elöttem állt az egész hétvége. Több hónapja ez volt az első szabad hétvégém. Egész héten ezt az estét vártam. Most sem Jean-Claude tökéletes pofikája kísértett. Sabin arca jutott eszembe, újra és újra. Örök élet, örök kínban, örökké rondán. Szép kilátások.

Az emberek három fajtájával lehetett találkozni Catherine partiján: élőkkel, holtakkal és szörösekkel. A nyolc vendég közül hatan közönséges halandók voltunk, bár a hatból kettővel szemben, magamat is beleértve, voltak fenntartásaim.

Fekete nadrágot viseltem, fehér szaténnal szegett, fekete bársonyblézerrel és fehér mellénnyel. Ez utóbbi a blúzt helyettesítette. A Browningom tulajdonképpen illett a ruhámhoz, de inkább nem mutogattam. Catherine most rendezett először bulit az esküvője óta. Az elővillanó stukker könnyen lelohasztaná a hangulatot.

Az ezüstkeresztmet le kellett vennem és zsebre kellett vágnom, mert egy vámpír állt előttem, és a kereszt izzani kezdett, amint belépett a szobába. Ha tudtam volna, hogy vámpírok is jönnek, magas nyakú felsőt húzok, ami elrejtí a nyakláncot. Általában csak akkor szokott izzani, ha szabadon hagyom.

Robert, az említett vámpír magas volt, izmos és nyálásán jóképű, akár egy fotómodell. Régebben Chippendale-fiúként dolgozott a *Bűnös Vágyak* nevű klubban. Most ő volt a klub igazgatója. A megvalósult amerikai álom. Rövidre nyírt haja szőke és göndör. Barna, méretre készített selyeminge passzolt a barátnője estélyi ruhájához.

Az említett barátnő, Monica Vespucci bőre az utóbbi időben kissé veszített a szoláriumban szerzett barna színéből. De a sminkje most is tökéletes volt, rövid vörösesbarna haját is gondosan belőtte, mint mindig. Annyira terhes volt, hogy még én is észrevettem, és annyira örült az állapotának, hogy az már idegesített.

Ragyogó mosolyt villantott felém.

– Jaj, Anita, olyan rég találkoztunk!

A legszívesebben azt feleltem volna, hogy „de nem eléggé”. Amikor utoljára láttam, éppen elárult, és a helyi vámpírmester kezére játszott engem. Viszont Catherine a legjobb barátnőjének tartotta, és nehéz lett volna a teljes sztori feltárása nélkül elérni, hogy

kiábránduljon a csajból. A teljes sztoriba azonban némi jogtalan önvédelem is beletartozott, és a gyilkosságok egy részét én követtem el. Catherine pedig ügyvéd, mindene a törvény és a rend. Nem akartam olyan helyzetbe hozni, hogy erkölcsi válságba kerüljön miattam, mert meg kell mentenie az irhámát. Vagyis Monicát meghagytam a legjobb barátnő pozíciójában, én pedig egész vacsora alatt udvariasan viselkedtem, az előételtől kezdve egészen a desszertig. Főleg azért sikerült udvariasnak maradnom, mert Monica az asztal túlsó végén ült. Most viszont föl-le mászkáltunk a nappaliban, és képtelen voltam lerázni magamról. Úgyhogy inkább ezt válaszoltam:

– Nekem nem tűnt olyan hosszú időnek.

– Már majdnem egy éve – felelte Monica, és a kezét szorongató Robertre mosolygott. – Képzeld, férjnél vagyok. – Aztán a poharával megkocogtatta kidudorodó pocakját, és vihogva folytatta. – Sőt, fel vagyon csinálva.

Rájuk meredtem.

– Kizárt, hogy egy százéves hulla gyereket csináljon neked – szögeztem le. Már épp eleget udvariaskodtam.

– Nem kizárt, ha a vámpír testhőmérsékletét hosszú ideig a megfelelő magasságban tartjuk, és jó sokáig szeretkezünk – vigyorgott rám Monica. – A nőgyógyászm szerint az a rengeteg forró fürdő használt.

Ez több információ volt, mint amennyit tudni óhajtottam.

– Megkaptátok már az amniocentézis eredményét? – kérdeztem. Monica arcáról lehervadt a mosoly. A tekintete kísérteties volt. Már bántam, hogy megkérdeztem.

– Még egy hetet várnunk kell rá.

– Monica, Robert, tényleg sajnálom. Remélem, negatív lesz.

Az amniocentézis segítségével, vagyis amikor átszúrták a magzatburkot, és mintát vettek a magzatvízből, lehetett kimutatni az úgynevezett Vlad-szindrómát. Ezt nem mondtam ki hangosan, de ott lebegett a levegőben. A Vlad-szindróma elég ritka születési rendellenesség volt, bár már korántsem annyira ritka, mint régebben. Csak három éve legalizálták a vámpírokat, de manapság a szülések

közül a Vlad-szindrómás esetek aránya nőtt a leggyorsabban. Borzalmas mutációkhoz vezethetett, nem beszélve a baba haláláról. Azt hihetnénk, ekkora kockázat mellett az emberek azért jobban vigyáznak.

Robert magához szorította Monicát. A lány arca már egyáltalán nem ragyogott. Sőt, kifejezetten sápadtnak látszott. Úgy éreztem magam, mintha valami gonosztevő lennék.

– A legutóbbi hírek szerint százéves kor fölött minden vámpír steril – mondtam. – Azt hiszem, nem ártana update-elni az információitokat.

Amit mondtam, tulajdonképpen vigasztalásnak szántam, mintha Monicáék elővigyázatlanok lettek volna.

A lány rám nézett, és amikor megszólalt, a hangja egyáltalán nem volt valami kedves.

– Aggódsz?

Rámeredtem, ahogy ott állt, terhesen és sápadtan, és a legszívesebben felpofoztam volna. Tény, hogy nem feküdtem le Jean-Claude-dal. De nem voltam hajlandó emiatt magyarázkodni Monica Vespuccinak, vagy bárki másnak.

Richard Zeeman lépett be a szobába. Pontosabban, nem láttam bejönni. Megéreztem. Megfordultam, hogy lássam, amint felénk tart. Száznyolcvanhárom centis magasságának köszönhetően több mint húsz centivel nőtt fölém. Még pár centi, és székre kellene állnom, hogy csókolózni tudjunk. De a csókja megérte volna az erőfeszítést. Miközben a többi vendéget kerülgette, váltott velük pár szót. Örökké napbarnított arcából féhéren villant elő tökéletes fogsora, ahogy új barátaival csevegett. Nem a szexepiljével vagy a sugárzó erejével bájolta el őket, hanem pusztán a belőle áradó jóindulattal. Ugyanis ő volt a világ legnagyobb kiscserkésze, az igazi jó haver. Imádta az embereket, és nagyszerűen tudott hallgatni. Ezt a két erényt pedig nem lehet eléggé megbecsülni.

Sötétbarna öltönyéhez aranyszínű inget vett föl. A nyakkendője narancssárga volt, a közepén kis figurákkal. Csak ha szorosan mellé álltál, akkor lehetett észrevenni, hogy tulajdonképpen Warner-rajzfilmfigurák.

Barna haját hátul befonta, ami ezért egészen rövidnek látszott, és szabadon hagyta az arcát. Magas, kecses ívű arcsontját mintha szobrász faragta volna, férfiasán jóképű vonásait viszont meglágyította az állán található gödröcske. Olyan arca volt, hogy gimnazistaként elpirultam volna, ha meglátom.

Észrevette, hogy rajta legeltetem a szemem, és elmosolyodott. Barna szeme felcsillant, a pillantása felforrósodott, aminek persze semmi köze nem volt a szoba hőmérsékletéhez. Miközben megtette az utolsó pár lépést, éreztem, ahogy hőhullám önti el a nyakam, aztán az arcomat is. Le akartam vetkőztetni őt, érezni akartam a csupasz bőre tapintását, látni akartam, mi van az öltönye alatt. Nagyon-nagyon szerettem volna. De nem tehettem, mert még Richarddal sem feküdtem le. Sem a vámpírral, sem a vérfarkassal nem szeretkeztem.

Richard vérfarkas. Ez volt az egyetlen hibája. Na jó, volt egy másik is: még soha nem ölt embert. Ez utóbbi pedig bármikor a halálát okozhatja.

Bal kezemet kigombolt zakója alá csúsztattam, és átöleltem a derekát. A testéből a pulzusa ütemére lüktető, vibráló hő áradt felém. Ha záros határidőn belül nem szeretkezünk, szétrobbanok. Nincs veszíteni valóm, csak az erkölcseim.

Monica átható tekintettel vizsgálta az arcom.

– Igazán cuki a nyakláncod. Kitől kaptad?

Elmosolyodtam, és megcsóváltam a fejem. Fekete bársony nyakpántot viseltem, rajta egy ezüstbe foglalt kámeával. Illett a ruhámhoz. Monica teljesen biztos volt benne, hogy nem Richardtól van, és ebből arra következtetett, hogy csakis Jean-Claude ajándéka lehet. A drága, öreg Monica. Sohasem változik.

– Magam vettem, kifejezetten ehhez a gönchöz – közöltem tömören.

Monica meglepetten tágra nyitotta a szemét, mint aki csodálkozik.

– Nahát, tényleg?

– Tényleg. Nem szeretek ajándékot kapni, főleg ékszert nem. Richard átölelt.

– Így igaz – mondta. – Anitát nem könnyű kényeztetni.

Közben Catherine is csatlakozott hozzánk. Rézvörös, göndör haja az arca körül repkedett. Az ismerőseim közül egyedül az ő haja volt göndörebb az enyémnél, sőt, a hajszíne is sokkal látványosabbra sikerült. A legtöbben a haját említették először, ha le kellett írniuk a külsejét. Diszkrét sminkje elrejtette a szeplőit, de halvány szürkészöld szeme amúgy is elterelte róluk a figyelmet. Üde, levélzöld ruhát viselt. Még soha nem nézett ki ilyen csinosan.

– Jól áll neked a házasság – jegyeztem meg mosolyogva.

– Neked is ki kéne próbálnod – mosolygott vissza rám.

– Kösz, inkább nem – ráztam meg a fejem.

– Ez esetben egy pillanatra el kell rabolnom Anitát.

Legalább nem azt mondta, hogy a konyhában kell neki segítenem. Richard úgyis azonnal rájött volna, hogy hazudik. Mert fiú léteére még ő is jobb szakács, mint én.

Catherine a vendégszobába vitt, ahová a vendégek kabátjait raktározta. A halom tetején egy nercbunda hevert kiterítve. Volt egy tippem, hogy kié lehet. Monica mindig is szívesen tartózkodott hullák társaságában.

Amint becsukta az ajtót, a barátnőm nevetve megragadta a kezem. Esküszöm, kifejezetten vihogott.

– Richard egyszerűen fantasztikus. Bezzeg az én biosztanáraim a gimiben nem így néztek ki.

A szám széles, bamba vigyorra húzódott. Az ilyen vigyor ugyanis annak egyezményes jele, hogy totál bezsongtál. Vagy begerjedtél. Vagy mindkettő. És annak ellenére jólesett így vigyorgnom, hogy totál hülyén nézhettem ki.

Félresöpörtük a kabátokat, és leültünk az ágyra.

– Tényleg jóképű a pasas – ismertem el, és közben próbáltam a hangszínemet semleges szinten tartani.

– Anita, ne add az ártatlant. Még soha, senki mellett nem láttalak így ragyogni.

– Nem ragyogok.

– Dehogynem – mondta vigyorogva Catherine.

– Nem is igaz – ellenkeztem, de nehéz volt megőrizni a komolyságomat, miközben én is mosolyogni szerettem volna. – Na jó, tetszik nekem. Nagyon tetszik. Most boldog vagy?

– Már több mint fél éve jártok. Hol marad az eljegyzési gyűrű?
Erre már összevontam a szemöldököm.

– Catherine, csak azért, mert te úszol a boldogságban, mióta férjhez mentél, még nem kell mindenki másnak is férjhez mennie.
Erre csak nevetve megvonta a vállát.

Fejcsóválva néztem a vidámságtól kigyúlt arcát. A férjében, Bobban kellett hogy legyen valami plusz, amiről a külseje nem árulkodott. Bob kábé tíz kilóval többet nyomott a kelleténél, kopaszodott, jellegtelen arcához Lennon-szemüveg társult. A személyisége sem ragadott magával. Azt hittem, Catherine ejtenie fogja a srácot, míg meg nem láttam, milyen tekintettel néz rá. Mintha Catherine jelente számára az egész világot, ráadásul ez a világ szép volt, békés és biztonságos. Csinos pasiból van elég, jó szövegű srácokat a tévében is lehet látni, a megbízhatóság viszont ritka.

– Nem azért hoztam ide Richardot, hogy a jóváhagyásodat kérjem. Tudtam, hogy tetszeni fog neked.

– Akkor eddig miért rejtegetted őt? Már egy tucatszor próbáltam összefutni vele.

Vállat vontam. Igazság szerint azért rejtegettem őt, mert tudtam, hogy Catherine szeme pontosan úgy fog csillogni, ha meglátja, mint most. A férjezett barátnőkre jellemző mániákus tűz lobogott a tekintetében, ami csak akkor szokott kigyúlni, ha te még nem mentél férjhez, de hirtelen járni kezdesz valakivel. Vagy, még rosszabb esetben, még nem jársz senkivel, csak ők megpróbálnak egy pasival összehozni. Catherine jelen pillanatban pontosan így nézett rám.

– Ne mondd, hogy ezt az egész bulit csak azért szervezted, mert meg akartad ismerni Richardot!

– Részben. Különben hogyan találkozhattam volna vele?

Kopogtattak az ajtón.

– Szabad! – szólt ki a barátnőm.

Bob nyitott be a szobába. Szerintem továbbra is elég szimplán nézett ki, de Catherine arca mást tükrözött. Amint Bob rámosolygott,

Catherine egész lénye lángra lobbant, finom ragyogás vonta be az arcát. A szerelem mindenkit megszépít.

– Elnézést, hogy megzavarom a babazsúrt, de Anitát telefonon keresik – közölte Bob.

– Megmondta a nevét? – kérdeztem.

– Ted Forrester. Azt mondja, üzleti ügy.

Tágra nyílt a szemem. Ted Forrester egy általam Edward néven ismert férfi alteregója volt. Edward, a bérgyilkos, vámpírokra, vérfarkasokra és más, nem egészen emberi lényekre specializálta magát. Én meg ugyebár bejegyzett vámpírhóhér voltam. Néha keresztetkék egymást az útjaink. Valamilyen szinten talán haverok is lettünk.

– Ki az a Ted Forrester? – érdeklődött Catherine.

– Egy fejtárgyos – közöltem. Edward alteregója, Ted tényleg fejtárgyos volt, és mindezt igazolni is tudta a megfelelő papírokkal, ahogy a törvény előírta. Felálltam, és elindultam az ajtó felé.

– Valami baj van? – kérdezte Catherine. Nem sok minden került el a figyelmem, ez volt az egyik ok, amiért általában kerültem őt, ha éppen nyakig ültem a szarban. A csaj elég okos volt ahhoz, hogy rájöjjön arra, ha valami nem stimmel, viszont nem szokott fegyvert hordani magánál. Márpedig ha nem tudod megvédeni magad, csak ágyútöltelék vagy. Richardot is csupán az mentette meg az ágyútöltelékké válástól, hogy vérfarkas volt. Persze mivel nem volt hajlandó gyilkolni, így is majdnem azzá vált, függetlenül attól, vérfarkas vagy sem.

– Reméltem, hogy ma éjjel nem kell dolgoznom – füllentettem.

– Azt hittem, az egész hétvégéd szabad – mondta együttérzően a barátnőm.

– Én is azt hittem.

A dolgozószobájukban vettem föl a telefont. Catherine és Bob fele-fele arányban osztottak a szobán. Az egyik, country stílusban bebútorozott részét csíkos vászonhuzattal borított hintaszékben csücsülő teddymacik uralták, míg a másik, férfiasabb felében vadászatot ábrázoló rézkarcok lógtak a falon, és egy üvegbe épített hajómodell díszelgett az íróasztalon. A tökéletes kompromisszum.

– Halló! – szóltam bele a kagylóba.
– Itt Edward.
– Hogyan szerezted meg ezt a számot?
– Gyerekjáték volt – válaszolta rövid hallgatás után.
– Miért vadászol rám, Edward? Mi újság?
– Érdekesen fogalmazol – mondta.
– Ezt meg hogy érted?
– Épp most akartak felfogadni, hogy öljelek meg, annyi pénzért, ami még az én mércémet is megüti.

Most rajtam volt a sor, hogy elnémuljak. Végül aztán mégis megtörtem a csendet.

– És elvállaltad?
– Gondolod, hogy fölhívnálak, ha elvállaltam volna?
– Talán – feleltem elbizonytalanodva. Erre elnevette magát.
– Igaz. De nem fogom elvállalni.
– Miért nem?
– Mert haverok vagyunk.
– Próbálkozz valami jobbal – közöltem.
– Nos, ha megpróbállak megvédeni, akár több embert is megölhetek. Viszont ha elvállalom a megbízatást, akkor csak téged kaphatlak el.

– Ez roppant megnyugtató. Mit is mondtál, meg akarsz védeni?
– Holnap érkezem St. Louisba.
– Ennyire biztos vagy benne, hogy valaki más el fogja fogadni az ajánlatot?

– Anita, én százezer dollárnál kevesebbért ajtót se nyitok. Ezt az ajánlatot valaki biztosan el fogja fogadni, mégpedig egy profi. Nem annyira profi, mint én, de épp eléggé.

– Mit tanácsolsz, mit csináljak, míg ide nem érsz?
– Még nem adtam választ a megbízónak. Ez lelassítja őt. A visszautasításom miatt egy kis időbe bele fog telni, hogy felvegye a kapcsolatot egy másik bérgyilkossal. Ma éjjel elvileg biztonságban vagy. Úgyhogy jó hétvégét, lazíts.

– Várj! Honnét tudod, hogy ez a hétvégém szabad?
– Craig, a titkárotok rendkívül közlékeny és segítőkész.

- Akkor lesz hozzá néhány keresetlen szavam – mondtam.
- Legyen.
- Biztos vagy benne, hogy ma még nem lesz itt egy bérgyilkos sem?
- Az életben semmi sem biztos, Anita. De annak nem örülnék, ha valaki megpróbál engem felbérelni, s közben mégis másnak adja a melót.
- Sok kliensedet intézted már el saját kezűleg? – érdeklődtem.
- No comment.
- Tehát még egy éjszakán át biztonságban vagyok – foglaltam össze.
- Valószínűleg, de azért vigyázz magadra.
- Ki akar megöletni?
- Nem tudom – válaszolta Edward.
- Mi az, hogy nem tudod? Tudnod kell, hogy kifizethesse neked a pénzt.
- Többnyire közvetítőkön keresztül dolgozom. Így kevesebb rá az esély, hogy a következő kliens egy zsaru legyen.
- És hogy találod meg az önfejű klienseidet, ha feldühítenek?
- Csak idő kérdése. De ha egy igazán profi bérgyilkos van a nyomodban, Anita, akkor egyáltalán nincs idő ilyesmire.
- Ez vigasztaló.
- Nem annak szántam – válaszolta szárazon. – Tudod, ki lehet az, aki ennyire utál, és ilyen sok a pénze?
- Nem – feleltem egy percnyi gondolkodás után. – Akikre illene a leírás, nagyrészt halottak.
- Csak a halott ellenség a jó ellenség – jegyezte meg bölcsen.
- Ja.
- Azt csiripelik a verebek, hogy a Város Mesterével jársz. Ez igaz?
- Nem válaszoltam rögtön. Igazából szégyeltem bevallani az igazságot Edwardnak.
- Igen, igaz.

– Muszáj volt tőled hallanom. – A telefonon keresztül is éreztem, hogy megrázza a fejét. – A kurva életbe, ennél azért okosabbnak hittelek.

– Tudom – feleltem.

– Richardot ezek szerint ejtetted?

– Nem.

– Ma este melyikük van veled, a vérszopó vagy az emberevő?

– Baromira semmi közöd hozzá – mondtam.

– Rendben. Nyugodtan töltsd a mai éjszakát azzal a szörnnel, akivel csak tetszik, Anita, érezd jól magad. Holnaptól úgyis azon fogunk igyekezni, hogy megmentjük az életedet – közölte, azzal letette. Ha bárki másról van szó, azt mondtam volna, hogy dühös rám, amiért egy vámpírral járok. Illetve a „csalódott” talán jobb szó lett volna rá.

Visszatettem a kagylót a helyére, aztán pár percig csak ültem, és próbáltam megemésztetni, amit hallottam. Valaki a halálomat kívánta. Ebben még nem volt semmi új, viszont az illető egy profi segítségét is igénybe fogja venni. Ez új volt. Eddig még soha nem lihegett bérgyilkos a seggemben. Vártam, hogy mikor áraszt el a félelem, de az érzés elmaradt. Persze, éreztem valami enyhe rémületet, de nem úgy, ahogy kellett volna. Nem mintha nem hittem volna el, hogy velem is történhet ilyesmi. Elhittem, hogy bérgyilkost küldenek rám. Csak olyan sok minden történt az elmúlt egy évben, hogy ez már nem nagyon izgatott. Ha a bérgyilkos előugrik valahonnan, és lövöldözni kezd, majd akkor foglalkozom vele. Később talán még idegösszeomlást is kapok. Bár mostanában ritkán szoktam idegösszeomlást kapni. Kezdem elfásulni, mint a veterán katonák. Egyszerűen túl sok minden zúdult a nyakamba, és egy idő után kezdtem elzárkózni előle. Szinte már szerettem volna félni. A félelem életben tart, a közöny nem.

Holnapra a nevem rajta lesz valakinek a listáján. „Teendők: tisztítóból ruhákat elhozni, bevásárolni, megölni Anita Blake-et.”

Richard tekintetét keresve tértem vissza a nappaliba. Haza akartam menni. Tudva, hogy bérgyilkost fogadtak rám, valahogy elromlott az estém.

– Mi baj van? – kérdezte Richard.

– Semmi – hazudtam. Tudtam, hogy előbb vagy utóbb úgyis el kell mondanom neki, de mi módon közli az ember a szerelmével, hogy meg akarják ölni? Biztosan nem egy zsúfolt szobában. Akkor már inkább a kocsiban.

– De, igenis van valami. Megfeszül a szemöldököd, úgy igyekszel nem összevonni.

– Nem is igaz.

– De igen – mondta Richard, miközben az ujjával megsimogatta az orrom.

– De nem – meredtem rá dühösen.

– Most már össze is vontad – mosolygott rám. Aztán elkomolyodott az arca.

– Mi a baj?

Felsóhajtottam, aztán egészen közel léptem hozzá, pedig nem is akartam semmit, csak hogy zavartalanul beszélhessek vele. A vámpírok füle ugyanis hihetetlenül éles, és nem szerettem volna, hogy Robert meghalljon minket. Még elkotyogná Jean-Claude-nak. Ha azt akarom, hogy Jean-Claude is tudjon róla, majd elmondom neki én.

– Edward telefonált.

– És mit akar? – Most már Richard is összevonta a szemöldökét.

– Valaki megpróbálta felbérelni, hogy nyírjon ki.

Richard arcára kiült a döbbenet. Örültem, hogy a többieknek háttal áll. Egy ideig némán tátogott, mielőtt megszólalt.

– Szeretném azt mondani, hogy csak viccelsz, de tudom, hogy nem. Miért akarna téged bárki is megölni?

– Egy csomó ember szeretne engem holtan látni, Richard. Viszont egyiküknek sincs annyi pénze, amennyit ezért Edwardnak felkínáltak.

– Hogyan bírsz ilyen nyugodt maradni?

– Megoldana bármit is, ha hisztériáznék?

– Nem úgy értem – vágott közbe. Majd egy pillanatnyi gondolkodás után így folytatta: – Mintha nem is háborítana fel, hogy valaki meg akar gyilkolni. Egyszerűen elfogadod, mintha teljesen normális volna. Pedig nem az.

– Richard, azért egy bérgyilkos a nyakamon még a számomra is szokatlan tapasztalat – ellenkeztem.

– Bezzeg a vámpírok, zombik és vérfarkasok... – mondta sokat sejtetően.

– Ja – mosolyodtam el.

Szorosan magához ölelt.

– Néha nagyon ijesztő dolog téged szeretni – suttogetta.

A dereka köré fontam a karom, az arcomat a mellkasára fektettem. Egy pillanatra behunytam a szemem, és magamba szívtam az illatát. Nemcsak az aftershave-jét, hanem a bőre illatát, a teste melegét. Őt magát. Egy pillanatra hozzásimultam. Megengedtem magamnak, hogy a karjai közé meneküljek. Tudtam, hogy elég egy jól célzott lövés, és mindennek vége, de egy pár másodpercig mégis biztonságban éreztem magam. Néha csak illúziók segítségével őrizhetjük meg az ép eszünket. Végül sóhajtva elhúzódtam tőle.

– Mentsük ki magunkat Catherine-nél, és húzzunk el innen.

Richard a szemembe nézett, és megsimogatta az arcomat.

– Ha akarod, maradhatunk.

A tenyerébe hajtottam az arcom.

– Ha holnaptól elkezdődik a hajsza, inkább nem akarok ma este bulizni. Jobb szeretnék hazamenni, és odabújni hozzád.

A válaszul felvillanó mosoly tetőtől talpig átmelegített.

– Meggyőztél.

Nem bírtam megállni, hogy vissza ne mosolyogjak rá.

– Megyek, szólok Catherine-nek.

– Én meg hozom a kabátokat – vágta rá.

Így is tettünk, és távoztunk. Catherine sokatmondó mosollyal búcsúzott tőlünk. Bár neki lett volna igaza. Az igazságnál sokkal klasszabb lett volna, ha azért lépünk le ilyen korán, mert terveim vannak Richarddal. Monica hosszasan nézett utánunk. Tudtam, hogy ő és Robert jelenteni fogják Jean-Claude-nak. Felőlem. Nem volt titok, hogy Richarddal is járok. Nem hazudtam senkinek. Monica Catherine kollégája volt a barátnőm ügyvédi irodájában, úgyhogy volt joga meghívni magát a buliba, nem Jean-Claude rendezte így az egészet. De akkor sem tetszett, hogy kémkednek utánam, mindegy, milyen okból.

Az a pár lépés, míg odaértünk az autómhoz, idegtépő volt. Hirtelen minden árnyékban a gyilkost véltem felfedezni. Minden apró nesz lábdobogásnak hallatszott. Nem húztam elő a stukkert, bár nagyon viszketett a tenyerem.

– A francba – mondtam halkan. Az előbbi fásultságom kezdett elmúlni. De nem voltam biztos benne, hogy ez pozitív fejlemény.

– Mi az? – kérdezte Richard a sötétet pásztázva. Nem nézett rám beszéd közben. Az orrcimpái megremegtek, és rájöttem, hogy a szelet szimatolja.

– Csak be vagyok sózva. Majd kiugrik a szemem a helyéről, úgy figyelek, de nem látok senkit.

– Nem érzek emberszagot a közelünkben, de attól még szemben a széllel bárki közeledhet. Érezni csak a te pisztolyod szagát érzem.

– Te ki tudod szagolni a pisztolyomat?

– Igen, mert most olajoztad meg – bólintott. – Annak a szagát érzem.

– Általában kurva normális vagy, ezért felejttem el néha, hogy havonta egyszer kiszőrösödsz – mosolyodtam el.

– Amilyen ügyesen ki tudod szúrni az alakváltókat, ezt most bóknak veszem – mosolygott vissza rám. – Szerinted bérgyilkosok potyognának a fejünkre a fákról, ha most megfognám a kezéd?

– Nem, szerintem per pillanat biztonságban vagyunk – feleltem vigyorogva. Ahogy az ujjai az ujjaimra fonódtak, bizsergés szaladt végig a karomon, mintha az idegeimen zongorázna. A hüvelykujja apró köröket írt le a csuklóm fölött. Mélyet sóhajtott.

– Azért jó tudni, hogy ez a bérnyilkos-ügy téged is fel tud idegesíteni. Nem akarom, hogy félj, de nehéz úgy járni veled, hogy néha azt hiszem, még nálam is bátrabb vagy. Ez most valami macsó szarságnak hangzott, ugye?

– A világ tele van macsó szarságokkal, Richard – pillantottam rá.
– Te legalább tudod, hogy amit mondasz, az macsó szarság.

– És megengednéd egy ilyen hímsoviniszta farkasnak, hogy megcsókoljon?

– Bármikor.

Richard lehajtotta a fejét, én pedig lábujjhegyre álltam, kezemmel a mellkasnak támaszkodva, míg az ajka a számhoz ért. Nem kellett feltétlenül lábujjhegyre állnom, anélkül is tudtunk csókolózni, de olyankor a srácnak általában görcsölt a nyaka.

A csók a szokásosnál gyorsabban véget ért, mert bizsergett a hátam közepe, pont a lapockámnál, mintha figyelnének. Tudtam, hogy csak a képzeletem játszik velem, mégis túlságosan sebezhetőnek éreztem magam a nyílt terepen.

Richard még ezt is megérezte, és elengedett. Megkerülte a kocsiját, beszállt a bal oldalra, aztán áthajolt az enyémre, és kinyitotta nekem az ajtót. De nem tartotta, míg beszálltam. Annál jobban ismert. Én is tudom tartani magamnak azt a rohadt ajtót.

Egy régi Mustang Mach One-ja volt, hatvanas. Ezt csak azért tudtam, mert elmondta. Egyébként a karosszéria narancssárga volt, az oldalán fekete csíkkal, mint a régi versenyautóknál. A fekete, süppedős bőrülések elég kicsik voltak ahhoz, hogy meg tudjam fogni Richard kezét, amikor éppen nem kell sebességet váltania.

Az autó bekanyarodott a 270-es déli útra. A péntek esti forgalomban élesen ragyogó lámpákkal suhant körülöttünk a többi kocsí. Aki csak tehetett, kimozdult otthonról, és igyekezett élvezni a hétvégét. Eltöprengtem, hogy vajon közülük hányat üldöznek bérnyilkosok. Tuti, hogy nem sokat, magamat is beleszámítva.

– Nagyon csendben vagy – szólalt meg Richard.

– Uhum.

– Nem kérdezem meg, min gondolkozol. Anélkül is kitalálom.

Ránéztem. Ahogy ott ültünk a kocsiban, körülölelt minket a sötétség. Éjjel olyan lesz a kocsid, mintha saját külön kis világod lenne, csendes, sötét és meghitt. Richard arcát időnként bevilágította a szembejövő autók reflektora, aztán ismét sötétben maradtunk.

– Honnét tudod, hogy nem arra gondolok éppen, hogyan nézel ki ruha nélkül?

– Rossz kislány – vigyorgott rám.

– Ne haragudj – mosolyodtam el. – Nem fair dolog szexi megjegyzéseket tennem, ha nem akarlak leteperni.

– Ez a te szabályod, nem az enyém – ellenkezett ő. – Már nagyfiú vagyok. Annyi szexi megjegyzést tehetsz nekem, amennyit csak akarsz, mindet bevállalom.

– De ha nem akarok veled lefeküdni, akkor az ilyesmi szerintem nem túl tisztességes.

– Ez hadd legyen az én gondom – vágott közbe.

– Nocsak, Mr. Zeeman. Arra próbál meg rávenni, hogy csábítsam el?

Richard mosolya egyre szélesebb lett, a fogsora féhéren derengett a sötétben.

– Igen, legyen szíves – mondta.

Felé hajoltam, amennyire csak a biztonsági öv engedte, egyik kezemmel rátámaszkodtam az ülése hátára, míg az arcomat csak centiméterek választották el sima nyakától. Mély lélegzetet vettem, aztán lassan kifújtam. Olyan közel voltam a testéhez, hogy éreztem, amint a leheletem forró páráként visszaverődik a bőréről. Aztán könnyedén simogatni kezdtem az ajkammal a nyakát.

Richard halk, elégedett nyögést hallatott.

Feltérdeltem az ülésen, és egészen nekifeszültem a biztonsági övnek, hogy elérjem és végigcsókolhassam az ütőerét, aztán az állkapcsát is. Richard felém fordította az arcát. Csókolózni kezdtünk, de ezt már nem bírtam idegekkel. Visszafordítottam az arcát az út felé.

– Előre nézz – parancsoltam rá.

Miközben sebességet váltott, a karja a mellemet súrolta. Felnyögtem, megfogtam a kezét, és ott tartottam a sebváltón, hogy a karja továbbra is a mellemhez préselődjön.

Egy pillanatra mind a ketten megdermedtünk. Aztán Richard még szorosabban hozzám simult. Kisiklottam a karja alól, és hátradőltem az ülésben. A torkomban dobogott a szívem, levegőt is alig kaptam. Reszketve húztam össze magam. Mikor az előbb a teste az enyémhez ért, minden porcikám megfeszült.

– Mi a baj? – kérdezte mély hangon, halkan.

– Nem folytathatjuk így tovább – mondtam.

– Ha miattam hagytad abba, közlöm, hogy élveztem a dolgot.

– Én is. Épp ez a probléma – válaszoltam.

Richard nagy levegőt vett, aztán mély sóhajjal kifújta.

– Csak azért probléma, mert problémát csinálsz belőle, Anita.

– Jó, tudom.

– Gyere hozzám, és mindent megadok neked, amit csak kívánsz.

– Nem akarok csak azért hozzád menni, hogy lefeküdhessek veled.

– Ha csak a szexről lenne szó, én nem akarnám, hogy hozzám gyere – jelentette ki. – Arról van szó, amikor együtt ülünk a kanapén, és az Ének az esőben-t nézzük. Arról van szó, amikor kínait rendelünk, és tudom, hogy neked egy extra adag bundában sült rák kell. A város legtöbb éttermében tudom, hogy mit rendeljek neked.

– Ezt úgy érted, hogy kiszámítható vagyok?

– Ezt ne csináld, jó? Ne becsüld le az érzéseimet – vágott közbe.

– Ne haragudj, Richard – sóhajtottam. – Nem akartam lebecsülni az érzéseidet. Csak... – nem tudtam, mit mondjak, mert Richardnak igaza volt. Teljesebb lett az életem attól, hogy megosztottam vele. Például vettem neki egy bögrét, amit csak úgy megláttam az egyik boltban. Farkasok voltak rajta, és egy felirat: „Isten háta mögött találjuk meg a reményt – a mindig megújuló, romlatlan és könyörtelen természetben.” Az idézet John Muirtól való. Nem vártam semmiféle különleges alkalomra, csak megláttam, és eszembe jutott, hogy Richardnak biztos tetszene, ezért megvettem. Naponta tucatszor, ha hallottam valami jót akár élőben, akár a rádióban,

megjegyeztem, hogy elmesélhessem Richardnak. És mióta elvégeztem az egyetemet, Richard vitt el először madárlesre.

Hiszen én is biológiából diplomáztam, igaz természetfeletti biológiából. Régen azt hittem, hogy terepen fogok dolgozni egész életemben, mint valami természetfelettire specializálódott Jane Goodall. Részben azért élveztem a madarak figyelését, mert Richard velem volt, részben pedig azért, mert évekkal ezelőtt is élveztem. Mintha el is felejtettem volna azóta, hogy a pisztolyom csövében és a sír szélén túl is létezik valami. Már túlságosan is régóta gázoltam nyakig a vérben és a halálban. Aztán jött Richard. Ő, aki szintén nyakig úszott a bajban, mégis normális életet tudott élni.

Nem tudtam annál jobb dolgot elképzelni, mint hogy reggel mellette ébredjek fel és megsimogassam, tudván, hogy este hozzá jövök majd haza. És miközben meghallgatjuk a Rodgers és Hammerstein-féle musicalgyűjteményét, meg Gene Kelly-musicaleket nézünk, tanulmányozhatom az arcát.

Majdnem azt mondtam: hajrá, vágjunk bele, házasodjunk össze, de aztán mégis befogtam a szám. El kellett ismernem magam előtt, hogy szeretem Richardot, de ennyi nem volt elég. Éppen egy bérgyilkos üldöz. Ha ilyen az életem, hogyan keverhetnék bele egy szelíd, felsőtagozatos tanár bácsit? Bár ő is szörnyeteg volt, nem volt hajlandó elfogadni. Épp a helyi vérfarkasok falkavezérének helyére pályázott. Már kétszer legyőzte párbajban Marcust, a jelenlegi falkavezért, de egyik alkalommal sem volt hajlandó megölni. Márpedig ha nem ölsz, nem lehetsz falkavezér. Ez a természet törvénye. Richard viszont az erkölcsi elveihez ragaszkodott. Olyan elvekhez, melyek csak akkor működtek, ha éppen senki sem akart megölni téged. Ha hozzámegyek, minden maradék esélyét elveszíti arra, hogy normális élete legyen. Én a tűzvonalban éltem. Richard ennél jobbat érdemelt.

Jean-Claude az én világomban élt. Nem voltak illúziói az idegen emberek vagy egyéb lények jóindulatáról. A vámpírt nem rázná meg egy bérgyilkos híre. Egyszerűen segítene kitervelni, mit tehetnének ellene. Nem menne le hídba a meglepetéstől, vagy legalábbis nem

nagyon. Néha éjjelente azon gondolkodtam, hogy Jean-Claude-dal tulajdonképpen megérdemeljük egymást.

Richard bekanyarodott az Olive Boulevard-ra. Hamarosan odaérünk a lakásomra. A csend lassan túl sűrűvé vált. Általában nem zavar a csend, de ez most zavart.

– Ne haragudj, Richard. Tényleg nagyon sajnálom.

– Ha nem tudnám, hogy szeretsz, könnyebben túltenném magam rajta – mondta. – Ha az a rohadék vámpír nem lenne a képben, biztos hozzám jönnél.

– Az a rohadék vámpír mutatott be minket egymásnak – emlékeztettem.

– Ne hidd, hogy nem bánta meg – vágott vissza.

– Miért vagy ebben olyan biztos?

– Csak meg kell nézni, milyen pofát vág, amikor kettőnket együtt lát. Lehet, hogy nem nagyon bírom őt, annak pedig, hogy vele is jársz, még a gondolatát is utálok, de ez az egész nemcsak neked meg nekem fáj. Vedd tudomásul, hogy szerelmi háromszögben élünk.

Belesüppedtem az ülésbe, mert hirtelen pocsékul kezdtem érezni magam. Szinte jólesett volna, ha a sötétből előbukkan egy bérgyilkos. A halált értem. Az emberi kapcsolatok viszont teljesen összezavarnak. Igaz, az én kapcsolataim jóval bonyolultabbak a megszokottnál.

Richard behajtott a házam előtti parkolóba. Megállt, és leállította a motort. Ültünk a sötétben, csak egy távoli utcalámpa adott némi világosságot.

– Nem tudom, mit mondhatnék erre, Richard – mondtam az ablakon kibámulva. A házam falára koncentráltam, és nem mertem Richardra nézni beszéd közben. – Nem hibáztatnálak, ha azt mondanád, hogy a pokolba az egészszel. Én téled nem viselném el az ilyen döntésképtelenséget, és nem volnék hajlandó egy másik nővel osztozni rajtad.

Végül ránéztem. Ő nem nézett rám, egyenesen előremeredt. Felgyorsult a szívverésem. Ha tényleg olyan bátor volnék, mint amilyennek hittem magam, elengedném Richardot. De szerettem őt, és nem voltam elég bátor. Maximum arra voltam képes, hogy ne

feküdjek le vele. Nem tettem meg a következő lépést a kapcsolatunkban. Már ez is épp elég nehéz volt. Még az én önkontrollom sem végtelen. Ha már az esküvőt terveznénk, tudnék várni. Úgy, hogy már látom a dolog végét, az önkontrollom szinte végtelen lenne, ez a helyzet azonban kilátástalan volt. Az erény szilárdabb, ha nem kell folyamatosan próbára tenni.

Kicsatoltam a biztonsági övem, és kinyitottam az ajtót. Ám mielőtt kiszállhattam volna, Richard a vállamra tette a kezét.

– Nem hívsz föl magadhoz?

Fújtam egyet. Eddig nem is tudtam, hogy visszatartottam a lélegzetemet. Visszafordultam felé.

– Föl akarsz jönni?

Bólintott.

– Nem tudom, miért viselsz el még mindig – mondtam.

Richard elmosolyodott, aztán odahajolt hozzám, és megcsókolt. Az ajkunk épphogy összeért.

– Néha én sem tudom.

Kiszálltunk. Richard odanyújtotta nekem a kezét. Elfogadtam.

Egy másik autó parkolt be Richard kocsija mögé, az én dzsipem mellé. A szomszédasszony, Mrs. Pringle. Egy hatalmas TV-készüléket hozott a csomagtartójába kötve.

Felmentünk a járdára, és megvártuk, míg kiszáll. Mrs. Pringle magas, sovány, idős hölgy volt. Hófehér haját kontyba tűzte a tarkóján. Az uszkárja, Puding is kiugrott a kocsiból, megállt, és ugatni kezdett. Úgy nézett ki, mint egy sárga púderpamacs, amire egy macska tappancsait varrták. Előreszökkent, de a lába szinte meg se mozdult. Megszagolta Richard cipőjét, felnézett rá, és kurtán felmordult.

– Puding, viselkedj – szólt rá Mrs. Pringle, és megrángatta a pórázt.

Az eb elhallgatott, de szerintem inkább Richard átható tekintete, semmint Mrs. Pringle dorgálása miatt. Az öreg hölgy ránk mosolygott. Ugyanúgy csillogott a szeme, mint Catherine-nek. Imádta Richardot, és ezt nem rejtette véka alá.

– Nahát, maguk épp kapóra jönnek nekem. Szükségem van a fiatal, erős karjukra, hogy fölcipeljék a lépcsőn ezt a böhöm nagy televíziót.

– Boldogan segítünk – mosolygott rá Richard. Aztán hátrament a csomagtartóhoz, hogy megpróbálja kibogozni a köteleket.

– Mit csinált Pudinggal, míg vásárolt? – érdeklődtem.

– Magammal vittem a boltba. Korábban már rengeteg pénzt hagytam náluk. Mivel az eladóknak azonnal csorogni kezd a nyáluk, amint belépek az üzletbe, ilyen engedményekkel kényeztetnek.

Elmosolyodtam. Aztán éles, pattanó hang ütötte meg a fülem, ahogy a tévé tartókötelei elszakadtak.

– Megyek, segítek Richardnak – hadartam, és hátrasiettem a csomagtartóhoz. A két centi vastag kötél kettészakadt, a végei lelógtak az útra. Felvontam a szemöldököm.

– Jaj, nagymama, milyen erős a karod!

– Egyedül is fel bírnám vinni a tévét, de azzal lehet, hogy gyanút keltenék.

A tévé egy szuperszéles, hetvenöt centis képernyőjű monstrum volt.

– Komolyan fel bírnád vinni a lépcsőn egyedül?

– Persze, könnyedén – válaszolta Richard.

– De nem fogod, mert egy szelíd biosztanár vagy, nem pedig egy domináns hím vérfarkas.

– Épp ezért kell segítened nekem.

– Talán nem tudják kibogozni a köteleket? – kérdezte Mrs. Pringle, miközben Puding kíséretében elindult felénk.

– Dehogynem – mondtam jelentősegteljesen a fiúkra pillantva –, azt már elintéztük.

Ha az emberek rájönnének, hogy Richard vérfarkas, elveszítené az állását. A diszkrimináció ugyan törvénytelen, mégis mindennapos volt. Richard gyerekeket tanított, és ha szörnyetegnek bélyegeznék, az emberek többsége nem engedné a gyerekeik közelébe.

Mrs. Pringle és Puding előrementek. Én mögöttük haladtam, háttal a menetiránynak, megtámasztva a tévé dobozát, de a készülék teljes súlyát Richard cipelte. Úgy jött fel vele a lépcsőn, mintha a

doboz egyáltalán nem is lenne nehéz, térdből előrelökte magát, aztán megvárta, míg én is feljebb lépek eggyel. Grimaszolva nézett rám, közben pedig hangtalanul dúdolt az orra alatt, mint aki nagyon unatkozik. Az alakváltók ugyanis jóval erősebbek az átlagembernél. Ezt eddig is tudtam, de azért egy kicsit kellemetlen volt, hogy így emlékeztetnek rá.

Amikor kiértünk a folyosóra, átengedte nekem a súly egy részét. A tévé tényleg nehéz volt, de erősen tartottam, és egyre közelebb értünk Mrs. Pringle lakásához, ami pont az enyémmel szemben volt.

– Kinyitottam az ajtót maguknak – kiáltotta az öreg hölgy.

Már mi is az ajtóhoz értünk, és éppen be akartuk manőverezni a tévét, mikor Puding nyílsebesen átrohant közöttünk a doboz alatt, maga után húzva a pórázát. Mrs. Pringle viszont csapdába esett a televízió mögött.

– Puding, gyere vissza!

Richard megfeszítette a karját, és ismét átvette a doboz teljes súlyát tőlem.

– Anita, fogd meg a kutyát. Egyedül is be bírom vinni.

Hagytam, hogy erőlködést színlelve bemenjen a lakásba, és meg Puding után eredtem. Arra számítottam, hogy végig kell üldöznöm majd az egész folyosón, de ehelyett az ajtóm előtt találtam rá, ahol nyüszítve szimatolgatott. Letérdeltem, megragadtam a pórása végét, és magam után húztam.

Mrs. Pringle mosolyogva állt a lakása ajtajában.

– Látom, sikerült elkapnia a kis gézengúz.

A kezébe adtam a póráz.

– Valamit ki kell hoznom a lakásomból. Richard biztosan segít önnek beüzemelni a tévét.

– Kösz szépen – szólt ki a lakás mélyéről.

Mrs. Pringle elnevette magát.

– Szeretném mind a kettőjüket megkínálni egy kis jeges teával, persze csak ha nincs jobb dolguk – mondta, és olyan sokat sejtetően nézett rám, hogy belepirultam. Aztán rám kacsintott. Nem viccelek.

Amikor az ajtó becsukódott, és az öreglány Richarddal együtt biztonságban volt odabent, elindultam vissza a lakásom felé. Már

három ajtóval előbb átmentem a folyosó túloldalára. Elővettem a Browningot, kibiztosítottam, és úgy araszoltam tovább az ajtóm felé. Lehet, hogy paranoiás lettem. Lehet, hogy Puding nem szagolt ki senkit a lakásomban. Viszont azelőtt soha nem nyűszített így az ajtóm előtt. Lehet, hogy csak Edward hívása miatt lettem ilyen ideges. De az idegesség jobb, mint a halál. Úgyhogy maradt a paranoia.

Letérdeltem az ajtó mellé, aztán mély lélegzetet vettem, és lassan kifújtam. Bal kézzel kivettem lakáskulcsot a dzsekim zsebéből. Amennyire csak lehetett, összekuporodtam, de úgy, hogy közben lövésre kész testhelyzetben is maradjak. Ha tényleg benn van a rosszfű, akkor valószínűleg mellmagasságban fog tüzelni. Térden állva pedig messze a normál mellmagasság alatt voltam. Beleillesztettem a kulcsot a zárba. Nem történt semmi. A lakás valószínűleg üres volt, a halaimtól eltekintve, akik talán épp azon tűnődtek, mi a francot kommandóznak itt.

Lenyomtam a kilincset, és éppen belöktem az ajtót, amikor hirtelen lövés dördült, olyan hangosan, mintha ágyúztak volna, jókora lyukat robbantva az ajtóba. Aztán egy pillanatra minden elnémult. A lövés erejétől az ajtó újra bevágódott, de a lyukon keresztül megláttam bent egy férfit, aki puskát szorított a vállához. Leadtam egy lövést feléje a lyukon keresztül. Az ajtó ettől ismét kinyílt, de még mindig rezgeti az előbbi puskalövéstől. Oldalra vetődtem, és a nyitott ajtón át a férfira szegeztem a stukkert.

A puska megint eldörrent, az ajtó darabokban záporozott a folyosóra. Elsütöttem a pisztolyom, egyszer, kétszer, és mindkét alkalommal eltaláltam az ipse mellkasát. A férfi megtántorodott, a kabátján átütött a vér, és hanyatt zuhant. A puskát a szőnyegre ejtette, a lába mellé.

Feltérdeltem, és a konyhám melletti falnak vetettem a hátam. Először semmi mást nem hallottam, csak azt, hogy zúg a fülem, de kicsivel később már halványan ki tudtam venni a zúgásból a fülemben doboló vér hangját.

Váratlanul Richard jelent meg az ajtóban, tökéletes célpontot képezve.

– Földre! Lehet, hogy nincs egyedül! – ordítottam, de hogy milyen hangosan, azt nem tudtam eldönteni. Még mindig csengett a fülem.

Richard mellém kuporodott. A tátozásából ítélve a nevemen szólított, de erre most nem volt időm. Felálltam, háttal a falnak és két kézzel a pisztolyt tartva. Richard is megmozdult, hogy talpra álljon.

– Maradj – szóltam rá.

A földön maradt. Kap tőlem egy piros pontot.

Azt már láttam, hogy a lakás előtt nincsen senki. Hacsak nem rejtőzik még valaki a hálósobámban, a bérgyilkos egyedül jött. A fegyvert továbbra is rászegezve lassan közelebb mentem hozzá. Ha csak megrezen, azonnal lőttem volna. De nem mozdult. A puska a lábánál hevert. Otthagytam, mert még soha senkit nem láttam lábbal löni.

A hátán feküdt, egyik karja a feje fölött, a másik az oldala mellett. Az arca megnyúlt, a szeme tágra nyílt, és vakon bámult a semmibe. Igazából nem volt szükség arra, hogy megnézzem a pulzusát, de azért megnéztem. Semmi. Három lyuk tátongott a mellkasán. Már az első lövésem is eltalálta, csak az nem ütött halálos sebet. És ez majdnem az életembe került.

Richard odalépett mögém.

– Anita, senki más nincs a lakásban.

Nem vitatkoztam vele. Nem kérdeztem meg, hogy erre szaglász vagy hallás útján jött-e rá. Kurvára nem érdekelt. Ellenőriztem a hálót és a fürdőszobát, csak a biztonság kedvéért. Amikor visszatértem Richardhoz, ő a halottat bámulta.

– Ki volt ez? – kérdezte.

Észrevettem, hogy újra hallok. Egy-null a javamra. Egy kicsit még mindig csengett a fülem, de majd elmúlik.

– Fogalmam sincs.

– Ez volt a bérgyilkos? – nézett rám Richard.

– Azt hiszem.

Az ajtómon akkora lyuk tátongott, hogy át lehetett volna mászni rajta. Maga az ajtó még mindig nyitva volt. Mrs. Pringle becsukta a saját ajtaját, de az ajtófélfá ripityára tört, mintha kiharaptak volna

belőle egy darabot. Mrs. Pringle már rég meghalt volna, ha ott marad.

A távolból meghallottam a szirénák hangját. Nem hibáztathatom a szomszédaimat, hogy kihívták a rendőrséget.

– Elintéztek pár telefont, mielőtt a zsaruk ideérnek – szóltam.

– És aztán? – kérdezte Richard.

Ránéztem. Sápadt volt, és kicsit túl tágra nyílt a szeme.

– Elmegyünk a kedves rendőr bácsikkal az őrszobára, és válaszolunk a kérdéseikre – tájékoztattam.

– Jogos önvédelem volt.

– Ez igaz, de attól még itt fekszik egy hulla a szőnyegen.

Bementem a hálószobába, hogy megkeressem a telefont. Kicsit nehezen találtam meg, nem mintha a készülék bármikor elköltözött volna az éjjeliszekrényemről. Olyan vicces sokkot kapni.

Richard nekitámaszkodott az ajtófélfának.

– Kit hívsz? – kérdezte.

– Dolphot, és talán Catherine-t.

– Azt értem, hogy fel akarod hívni a zsaru haverodat, de Catherine-t miért?

– Mert ügyvéd.

– Aha – mondta. Hátrapillantott a fehér szőnyegemen vérző hullára. – Meg kell adni, ha veled randizok, messze elkerül az unalom.

– A veszéllyel ellentétben – tettem hozzá, miközben fejből tárcsáztam Dolph számát. – Az soha nem kerül el. Ezt védj jól az eszedbe.

– Soha nem feledkezem meg arról, milyen veszélyes vagy, Anita – mondta Richard.

Az írisze borostyánsárgává változott, és szó szerint farkasszemet nézett velem. A tekintete mögül elővillant a benne rejlő szörnyeteg. Biztos a friss vér szagától. Az idegen szempárba bámultam, és rájöttem: nem én vagyok a szobában az egyetlen veszélyforrás. Na persze, nálam van fegyver. A hulla is tanúsíthatja. Erre a gondolatra csiklandozni kezdte a torkomat a nevetés. Próbáltam visszafojtani, de kitört belőlem, és belevihogtam a kagylóba, pont amikor Dolph

fölvette. Nevetni azért mégis jobb, mint sírni. Bár nem biztos, hogy ezzel Dolph is egyetértett.

Egy egyenes támlájú széken ültem egy összekarcolt tetejű kisasztal előtt a kihallgatószobában. Bocsánat, az interjúszobában. Most már így hívták. De nevezhették bárhogy, akkor is áporodott verejték- és cigarettaszag ülte meg a termet, némi fertőtlenítőszaggal keverve. Már a harmadik kávémát ittam, de a kezem még mindig jéghideg volt.

Rudolf Storr nyomozó őrmester a szemközti falnak támaszkodva állt. A karját összefonta a mellkasán, és nagyon igyekezett, hogy ne keltsen feltűnést, bár ez nem könnyű, ha az ember százkilencven centi magas, és olyan alkatú, mint egy díjbirkózó. Mindenesetre egy szót sem szólt a kihallgatás alatt. („Csak megfigyelőnek jöttem.”)

Catherine mellettem ült, pókerarccal. A zöld ruhájában jött, csak rádobott egy fekete blézert, és magával hozta az aktatáskáját.

Velünk szemben Branswell nyomozó foglalt helyet. A harmincas évei közepén járó, fekete hajú, fekete szemű, olajbarna bőrű férfi brit vezetékeve ellenére is mediterrán típusnak látszott, mint aki épp most szállt ki egy gondolából. A kiejtése alapján Missouri állam közepéről származott.

– A kedvemért menjen végig az eseményeken még egyszer, Miss Blake. Kérem – mondta, a tollat készenlétben tartva a jegyzetfüzete fölött, mintha újra le akarná írni az egészet.

– A szomszédasszonyomnak segítettünk felvinni a lakásába az új tévéjét.

– Igen, ezt Mrs. Edith Pringle is megerősítette. De miért ment át aztán a saját lakásába?

– Csavarhúzóért mentem, hogy segítsünk neki beüzemelni a tévét.

– Sok fémszerszámot tart otthon, Miss Blake? – kérdezte a nyomozó, s közben valamit a jegyzetömbre firkantott. Fogadni mertem volna, hogy csak rajzolgat.

– Nem, nyomozó úr. De csavarhúzó azért van.

– És megkérte önt Mrs. Pringle, hogy hozza át ezt a csavarhúzót?

– Nem, de már használta egyszer, amikor hifitornyot vett.

Ez igaz is volt. Igyekeztem a minimumra csökkenteni a hazugságok számát.

– Tehát feltételezte, hogy a hölgynek most is szüksége lesz rá.

– Igen.

– És azután? – ezt úgy kérdezte, mintha azelőtt soha nem hallotta volna a történetet. Fekete szeme üres volt, de ugyanakkor áthatóan bámult. Elérkeztünk ahhoz a részhez, amit nem vett be.

– Kinyitottam az ajtót, de utána elejtettem a lakáskulcsomat. Leguggoltam, hogy felvegyem, és akkor dörrent el az első lövés, a fejem fölött. Aztán viszonoztam a tüzet.

– Hogyan? Az ajtó csukva volt.

– A puska lyukat ütött az ajtómon, azon át lőttem.

– Rálőtt egy férfira a bejárat ajtón keletkezett lyukon át, és eltalálta?

– A lyuk elég nagyra sikerült, nyomozó úr, és egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy eltaláltam az ipsét.

– És miért nem tudta önt elintézni a második puskalövessel? Már nem maradt annyi az ajtóból, ami mögött elbújhatott volna, Miss Blake. Hol volt ön akkor?

– Már mondtam, az ajtót belökte a lövés ereje, amit leadtam. Ekkor oldalt a földre vetődtem. Úgyhogy a második puska lövő is a fejem fölött süvített el.

– Aztán pedig ön kétszer mellbe lőtte a fickót – folytatta Branswell detektív.

– Úgy van.

A rendőr egy hosszú pillanatig csak az arcomat fürkészte. Rezenéstelenül álltam a pillantását. Nem is volt olyan nehéz. Le voltam dermedve, üresnek éreztem magam, mintha egészen máshol járnék. A két puskalövéstől, melyekkel kurva közeli ismeretségbe kerültem, még mindig csengett a fülem. Majd elmúlik. Általában legalábbis el szokott.

– Ismeri a férfit, akit megölt?

Catherine a karomra tette a kezét.

– Branswell nyomozó, az ügyfelem már eddig is túl segítőkésznek bizonyult. Többször is elismételte, hogy nem ismeri az elhunytat.

A detektív visszalapozott a jegyzetfüzetében.

– Igaza van, asszonyom. Miss Blake mindezidáig nagyon segítőkésznek mutatkozott. A halott férfi neve James Dugan, becenevén Puskás Jimmy. A bűnlajstroma olyan hosszú, hogy az öné, Miss Blake, szó szerint eltörpül mellette. Jimmy egy igazi helyi nehézfiú. Olcsó, piszkos melókra szokták felbérelni – mondta, de beszéd közben fürkészőn nézett a szemembe.

Szempillámat rebegetve néztem vissza rá.

– Ismer valakit, aki az ön halálát kívánhatja, Miss Blake?

– Így kapásból senki sem jut az eszembe – feleltem.

Branswell becsukta a jegyzetfüzetét, és felállt.

– Jogos önvédelem megállapítására fogom kérni az államügyészt. Nem hiszem, hogy bíróság elé kell majd állnia.

– A stukkeremet mikor kapom vissza? – kérdeztem.

Branswell rám meredt.

– Majd ha elvégezték rajta a ballisztikai vizsgálatokat, Miss Blake. De az ön helyében hálás lennék, hogy egyáltalán visszakapom – felelte. – Már hallottam magáról egyet s mást a zsaruktól, akik legutóbb kimentek a lakására. Amikor két gyilkos zombi miatt riasztotta őket. Ne vegye rossz néven, Miss Blake, de nem gondolkozott még azon, hogy máshová költözzön?

– A főbélrőm valószínűleg ugyanezt fogja javasolni – válaszoltam.

– Azt nem csodálom – mondta Branswell. – Asszonyom, Storr őrmester, köszönöm a jelenlétüket.

– Kösz, hogy hagyott beülni, Branswell – viszonzta Dolph.

– Azt mondta, a hölgy a maga csapatában dolgozik. Mellesleg ismerem Grosst és Bradyt. Ők értek először a helyszínre annál a zombis esetről. Csupa jót mondanak Blake-ről. Rajtuk kívül még vagy egy tucat rendőr mesélte, hogy megmentette az irhájukat, meg hogy vállvetve harcolt velük a tűzvonalban, és a szeme se rebbent. Tudja, Blake, ez nagy előnyt ad magának, de azért ez az előny sem végtelen. Vigyázzon a seggére, és ha lehet, ne lőjön le ártatlan járőröket – mondta, azzal távozott.

– Hazaviszlek – ajánlotta fel Dolph.

– Richard kint vár rám – feleltem elutasítón.

– Anita, mi folyik itt?

– Branswellnek már elmondtam, amit tudok.

Catherine felállt.

– Anita már nem válaszol több kérdésre ma este – szögezte le.

– Dolph a barátom – próbálkoztam.

– És mellesleg zsaru – felelte mosolyogva Catherine. – Igaz, Storr őrmester?

Dolph egy percre csak bámult rá.

– Való igaz, Mrs. Maison-Gillette – mondta végül, és ellökte magát a faltól. Aztán felém fordult. – Majd később beszélünk, Anita.

– Tudom – sóhajtottam.

– Gyerünk – nógatott Catherine. – Tűnjünk el innen, mielőtt meggondolnák magukat.

– Te hiszel nekem? – kérdeztem tőle.

– Az ügyvéded vagyok. Persze hogy hiszek neked.

Farkasszemet néztünk. Aztán felálltam a székből, és távoztunk. Azon tűnődtem Richard fog-e nekem hinni. Valószínűleg nem.

Richarddal átmentünk a rendőrségi parkolón az autójához. Egy szót se szólt hozzám. Miután kezet rázott Catherine-nel, rögtön a kocsihoz indult. Beült a kormány mögé. Én az anyósülésre másztam be. Richard beindította a motort, és kifarolt a parkolóból.

– Dühös vagy valamiért – tippeltem.

Richard óvatosan kihajtott az útra. Ha dühös volt, mindig nagyon óvatosan vezetett.

– Miért lennék dühös? – a hangjában annyi gúny volt, hogy harapni lehetett volna.

– Azt hiszed, tudtam, hogy egy bérnyilkos lapul a lakásomban?

Haragtól villogó tekintettel nézett rám.

– Igen, tudtad, de hagytad, hogy bemenjek Mrs. Pringle-hez, beállítani azt a rohadt tévét. Félreállítottál a veszély útjából.

– Nem tudtam biztosan, Richard.

– Fogadjunk, hogy mielőtt a pasas tüzelt, már elővetted a pisztolyod.

Erre csak egy vállrándítással feleltem.

– A fene egye meg, Anita, meg is ölhettek volna.

– De nem öltek meg.

– Mindenre ez a válaszod. Ha túléled, akkor rendben van. – Jobb, mintha nem élném túl – válaszoltam.

– Ez nem vics – torkolt le.

– Figyelj, Richard, nem én üldöztem ezt a krapekot. Ő jött utánam.

– De miért nem mondtad el?

– Mégis, mit tudtál volna csinálni? Azt, hogy te mész be elsőnek az ajtón? Telepumpált volna ólommal, te meg túléled. Ezt hogyan magyaráztad volna meg? Nyilvánosságra hozták volna, hogy farkasember vagy. És aztán szépen kirúgtak volna az állásodból.

– Kihívhattuk volna a rendőrséget.

– És mit mondtunk volna nekik? Hogy Puding szimatolni kezdett az ajtónál? Aztán, ha a zsaruk is körbe akartak volna szaglászni,

lepuffantották volna őket. A bérgyilkos teljesen be volt sózva. Az ajtón keresztül lőtt, emlékszel? Azt se tudta, kire céloz.

– Akkor is el kellett volna mondanod – csóválta meg Richard a fejét, miközben bekanyarodott a kocsival az Olive-ra.

– De attól mi változott volna, Richard? Kivéve, hogy esetleg megpróbálsz hőst játszani, és ha túléled, elveszted a munkádat.

– A rohadt kurva életbe – csattant fel Richard, és az öklével belecsapott a kormányba. Ahogy rám nézett, a szeme borostyánsárga volt és idegen. – Nincs szükségem arra, hogy megvédj, Anita.

– Detto – mondtam dacosan.

Jeges csend áradt szét a kocsiban. A rosszfiún kívül senki nem halt meg. Helyesen cselekedtem. De ezt nehéz volt elmagyarázni.

– Nem az a baj, hogy kockára tetted az életedet – szólalt meg végül Richard. – Hanem hogy mielőtt kockára tetted volna, megszabadultál tőlem. Semmi esélyt nem adtál nekem. Pedig soha nem avatkoztam bele a munkádba.

– És a munkámnak ezzel a gyilkolás részével kapcsolatban nem fordult volna meg a fejedben, hogy beavatkozz?

– A beavatkozás inkább a te műfajod – hangzott a válasz.

Ezen elgondolkodtam.

– Igazad van – ismertem be végül. – Többek közt azért járunk még mindig együtt, mert nem traktálsz folyton macsó szarságokkal. Bocsánatot kérek. Figyelmeztetnem kellett volna téged.

Richard halvány borostyánszínű szeme még mindig nem volt emberi, amikor rám pillantott.

– Most akkor nekem van igazam?

– Beismertem, hogy tévedtem. Ez nem ugyanaz? – mosolyodtam el.

– De, teljesen ugyanaz.

– Akkor írj fel magadnak egy piros pontot.

Richard rám vigyorgott.

– Miért nem bírok sokáig haragudni rád, Anita?

– Mert nem vagy haragtartó, Richard. Legalább egyikünk ne legyen az.

Richard leparkolt a házam előtt, ma éjjel immár harmadszor.

– Nem alhatsz itthon. Az ajtód darabokban hever szanaszét a folyosón.

– Tudom.

Ha mondjuk festés miatt szorultam volna ki a saját lakásomból, átmehettem volna barátokhoz, vagy kivehettem volna egy hotelszobát, de a rosszfiúk már bebizonyították: őket nem érdekli, hogy a szomszédaim is megsérülhetnek. Nem kockáztathattam senki biztonságát, még akkor sem, ha szállodába megyek, és idegenek laknak a szomszédban.

– Gyere el hozzám – javasolta Richard. A lehető legközelebb parkolt a lépcsőhöz.

– Szerintem ez nem jó ötlet, Richard.

– Engem nem ölt volna meg a puskagolyó. Meggyógyultam volna, mert nem ezüsttel volt megtöltve. Hány haverod mondhatja el magáról ugyanezt?

– Nem túl sok – feleltem halkán.

– Kertes házam van. Így nem fogod egyetlen ártatlan járókelő életét sem kockáztatni.

– Tudom, hogy kertes házad van, Richard. Épp elég vasárnap délutánt töltöttem már nálad.

– Akkor azt is tudod, hogy igazam van – hajolt oda hozzám. A szeme ismét a megszokott barna melegséget árasztotta. – Van vendégszobám, Anita. Nem kell, hogy ennél tovább menjünk.

Csak pár centire volt tőlem. Éreztem a testéből áradó energiát, szerettem volna megérinteni őt. És erre nem a természetfeletti vérfarkas-képességei készítettek, hanem az egyszerű testi vonzalom. Veszélyes dolog volt beleegyezni, hogy Richard házába költözzem. Az életemre talán nem jelentett veszélyt, másra viszont igen.

Ha Puskás Jimmy ma este magával hozta volna egyik kollégáját a lakásomra, már halott lennék. Jimmy meggyilkolása annyira lefoglalt, hogy a másik elkövető simán szitává lyuggathatott volna. Mostanra Edward már biztos bejelentette az összekötőjének, hogy nem vállalja a melót, viszont beletelik egy kis időbe, míg egy hasonló kaliberű merénylőt találunk. Úgyhogy a várakozás helyett inkább felbéreltek egy olcsó helyi vagányt, arra számítva, hátha ő is

ki tud nyírni, és akkor megspórolhatnak pár százezer dollárt. Vagy talán tényleg nagyon gyorsan végezni akartak velem, egy általam nem ismert okból kifolyólag. Így vagy úgy, nagyon szerették volna, hogy megdögöljek. Márpedig ha valaki ennyire el akar tenni láb alól, az általában sikerülni is szokott. Ha nem ma és nem is holnap, valamikor biztosan, hacsak Edwarddal ki nem nyomozzuk, ki tűzte ki a vérdíjat a fejemre. Addig viszont biztos, hogy sorban jönnek majd a tehetségesnél tehetségesebb gyilkosok.

Richard arcába néztem, és meg is csókolhattam volna, olyan közel volt hozzám. Arra gondoltam, mi lenne, ha nem látnám őt többé. Ha soha többé nem érinthetném meg. Ha soha nem teljesülne be az egymás iránti vágyunk, ami áthatotta a levegőt, valahányszor együtt voltunk. Megsimogattam az arcát, könnyedén végigfuttattam az ujjam hegyét a bőrén.

– Oké.

– Nagyon elkomolyodtál. Mi jár a fejedben, Anita?

Odahajoltam hozzá, és megcsókoltam.

– Vér, szex és halál. Mi más?

Kiszálltunk a kocsiból. Egy hétre elegendő kaját töltöttem a halletetőbe. Ha a bérgyilkos egy hét múlva még mindig a nyomomban lesz, és én még mindig élek, majd visszajövök, és újra töltöm. A rosszfiúknak tehát csak annyit kell tenniük, hogy kilyukasztják a halletetőmet, és ha elég türelmesek, simán elkapnak. De valamiért nem hittem, hogy türelmesek lennének.

Összepakoltam pár cuccot, úgymint Sigmund nevű plüsspingvinemet, az összes fegyveremet, meg pár rongyot, amit holnap felvehetek, ha Jean-Claude-dal randizom. Jó, valószínűleg nem fogok elmenni a randira, de jó darabig nem akartam a lakásomba visszajönni. Ronnie-nak hagytam egy üzenetet a rögzítőjén. Szombat délelőttönként általában együtt edzettünk, és nem akartam, hogy a barátnőm is a frontvonalba kerüljön. Ronnie ugyan magándetektívként dolgozott, de velem ellentétben ő nem volt egy lövöldözős típus. Tisztelte az életet, és emiatt meg is halhatott volna.

Richard türelmesen várt, míg átöltözöm. Fekete farmer, kék top, kék csíkos zokni, fekete tornacipő, és máris jobban éreztem magam. A Browning tokját is beraktam a bőröndbe. A Browning volt a kedvenc pisztolyom, és nagyon hiányzott. Normális körülmények között is nagyon hiányzott volna, de most pláne viszketett utána a tenyerem.

Viszont azt hiszem, pont erre találták ki a tartalékpisztolyt. A kilenc milliméteres Firestar jó kis stukk, remekül kézre áll. Kicsi a kezem, úgyhogy a kilenc milliméteres stukkerek egyszerűen túl nagyok nekem. A Browningot is épphogy kényelmesen kézbe tudom fogni. A Firestart általában nadrág alatt hordtam, a rejtett fegyvertáskát direkt úgy állítottam be, hogy a stukkert átlósan tudjam előhúzni, csakhogy ez azt jelentette, hogy az egész cucc kilátszott a nadrágomból. De ma még ez sem számított.

Mindkét késemet a csuklómra szíjaztam. Ennyi maradt abból a négy késből, amit méret után csináltattam magamnak, a lehető legmagasabb ezüsttartalommal. Kettőt sajnos egy-egy szörnyeteg hasában hagytam, ezért újakat kellett csináltatnom. A két új ezüstkést filccel bélelt dobozokkal együtt a bőröndbe süllyesztettem. Csinos kis kések voltak, és elég élesek ahhoz, hogyha az ember végighúzza a hüvelykujját az élükön, megvágja magát.

Miközben az új késeim elkészülésére vártam, rendeltem magamnak egy újabb darabot is. Majdnem harminc centis pengéjével inkább rövid kardra emlékeztetett. Csináltattam hozzá egy bőrtokot is, amit a hátamra tudtam csatolni úgy, hogy a penge markolatát eltakarta a hajam. Még soha nem használtam ilyen kést, de amikor megláttam egy katalógusban, egyszerűen nem tudtam neki ellenállni.

Ezenkívül volt még egy derringerem, egy lefűrészelt csövű vadászpuskám, két lefűrészeletlen csövű félautomata puskám, egy tizenkettes kaliberű sörétes puskám és egy mini-Uzim. A derringert, az Uzit és a lefűrészelt csövű puskát mind Edwardtól kaptam ajándékba. Persze nem karácsonyra vagy a születnapomra. Amikor együtt mentünk vámpírra vadászni, mindig meglepett valami új játékszerrel. A lefűrészelt csövű puskát viszont kifejezetten én kértem tőle.

A puskák egyik bőröndömben vagy sporttáskámban sem fértek el, ezért a saját tokjukba tettem őket. Az említett két sporttáskában a vámpírvadász-készletemet, illetve a zombiidéző felszerelésemet tartottam. Mindkét táskába raktam tartalék lőszert is bőségesen. Sőt, még a bőröndbe is beledobtam egy extra adag töltényt. Golyóból nem árt a sok.

Véletlenül megpillantottam magam a tükörben. A pisztoly eléggé feltűnő kontrasztot alkotott a topom kék színével. Végül rávettem egy fekete, férfias zakót, amit vállban és derékban szándékosan bőre szabtak. Az ujjá fel volt hajtva, kifejezetten azért, hogy kilátsszon a selyembélés. Imádtam ezt a dzsekit, és bár egyetlen gombbal záródott, azért eltakarta a Firestart – igaz, nem teljesen. Ha megmozdultam, néha elővillant, de ettől az emberek még nem fognak sikítózva szétszaladni.

Meztelennek éreztem magam a Browning nélkül, ami elég furcsa érzés volt, figyelembe véve, hogy egy Uzit rejtegettem a bőröndömben. Viszont már megszoktam, hogy a Browninggal alszom.

Richard egyetlen megjegyzést sem tett a két sörétes puskára. Lehet, hogy tett volna, ha meglátja a többit is, de így csak felkapta az egyik bőröndöt, a vállára vette az egyik sporttáskát, aztán ugyanarra a vállára még felakasztotta az egyik puskát is, a maradékot pedig átengedte nekem.

– Tudnád vinni mind a két bőröndöt? – kérdeztem.

– Persze, de megdöbbenő, hogy erre kérsz. Amikor legutóbb az engedélyed nélkül akartam vinni valamit, majdnem leharaptad a fejem, hogy tálcán felszolgáljal.

– Azt akarom, hogy az egyik kezem szabad legyen, ha elő kellene kapnom a pisztolyt.

– Aha – mondta. – Hát persze.

A további megjegyzéseket mellőzve átvette tőlem a másik bőröndöt. Igazán bölcs ember.

Mrs. Pringle épp akkor lépett ki a lakása ajtaján, amikor elindultunk. Pudingot a karjában tartotta. A kutya rámordult Richardra, de Mrs. Pringle lepisszegte.

– Hallottam magukat kijönni. Jól van, Anita?

Az ajtófélfáján tátongó lyukra pillantottam.

– Remekül vagyok. És ön?

Mrs. Pringle szorosan magához ölelte Pudingot, az arcához emelve a szőrös kis testet.

– Megleszek. Vádat akarnak ön ellen emelni?

– Nem úgy néz ki.

– Akkor jól van – mondta, aztán észrevette a két bőröndöt. Egy a ruháknak, egy a fegyvereknek. – Hová mennek?

– Azt hiszem, per pillanat túl veszélyes vagyok ahhoz, hogy a környéken maradjak.

Az öreg hölgy kutatva az arcomba nézett, mintha csak olvasni próbálna a gondolataimban.

– Mennyire komoly a baj, Anita?

– Elég komoly – feleltem.

Megsimogatta a hajamat.

– Vigyázzon magára.

– Mindig vigyázok – mosolyodtam el. – Ön is vigyázzon magára.

– Majd Pudinggal vigyázunk egymásra.

Megsimogattam Puding hegyesre operált fülét.

– Jövök neked egy doboz kutyakeksszel, te szörmók – mondtam.

Puding apró, rózsaszín nyelvével megnyalta a kezem.

– Ha lehet, majd adja meg nekem az új telefonszámát – kérte Mrs. Pringle.

– Ha lehet, inkább visszaköltözők majd ide.

Ő elmosolyodott, de a tekintetéből nem tűnt el az aggodalom.

Aztán elindultunk, mert muszáj volt. Mindig is élénk volt a képzelőerőm, sosem hagyott nyugton. Tisztán magam elé tudtam idézni, amint Mrs. Pringle felkenődik a falra, és szétlövik azt a bájos, öreg kis arcát. Ha rossz pillanatban nyitja ki az ajtót, ez nemcsak a képzelet játéka lett volna. Kévésen múltott. Nagyon kévésen.

Richard háza egyszintes, félig téglából épült családi ház volt. Láthatólag több gyerekre és a konyhában sütögető feleségre tervezték. Nem volt valami messze az úttól, de kétoldalt elég széles kertje volt, mögötte pedig egy hektár erdő húzódott. Bármelyik ablakon néztünk ki, egyetlen szomszédot se lehetett látni, kivéve télen, amikor a kopasz fák közül elővillant a völgy túloldalán álló ház. A homlokzati ablakból ugyan látszott a szomszéd ház sarka, de azt is félig eltakarta a burjánzó, ápolatlan sövény. Mióta csak átjártam Richardhoz, soha nem lakott benne senki. A környék eléggé elszigetelt helynek látszott. Richard pont ezt szerette benne, nekem pedig akár tetszett, akár nem, most erre volt szükségem.

Az egész környék szinte arra volt kitalálva, hogy törbe csaljanak, igaz, akkor a szomszédokból is ágyútöltelék lett volna. A rosszfiúk általában kerülik az ártatlan szemtanúk lemeszárlását. Nem valamiféle erkölcsi megfontolásból, hanem mert árt az üzletnek. A zsaruk vérszomjasan erednek a nyomodba, ha ártatlanokat is beáldozol.

Richard a távirányítójával kinyitotta a garázkaput, és behajtott a Mustanggal. A négykerék-meghajtású terepjárója bent állt. Leparkoltam a dzsipemmel az utcán, és megvártam, amíg kihozza a terepjárót, hogy beállhassak a helyére. Egy dzsippel az utcán parkolni szintén megkönnyítette volna a rosszfiúk dolgát. Richard kiállt. Én beálltam. Richard leparkolt mögöttem a kocsifeljárón, aztán bejött a garázsba. Kivettem a bőröndöket a csomagtartóból, ő pedig megnyomott egy gombot a garázs belső ajtaja mellett.

Az ajtó a konyhába nyílt. A falat kutyás Hogarth-nyomatok és modern vadászcíkjelenetek díszítették. A konyhaszekrényben rajzfilmfigurás bádogdoboz szett állt, Tapsi Hapsitól Csörikéig. A konyhapult törtfehér színű volt, a szekrény mézbarna tölgyfából készült. Bár Richardnak mosogatógépe is volt, edények száradtak egy konyharuhán a csap mellett. Egy pohár, egy müzlistál és egy kanál. Mielőtt munkába indult, elmosta az edényeket. Én csak vizet

öntöttem volna rájuk, és otthagytam volna őket a mosogató aljában. Na persze, én nem szoktam reggelizni.

Richard átsétált a nappaliba az egyik bőrönddel. Követtem, kezemben a fegyverekkel teli másikkal. A két sporttáskát is én cipeltem.

A nappali fala halványsárga volt, a szőnyegpadló sötétzöld. A szemközti falat rajzfilmes könyvamatok foglalták el. A legközelebbi falnál Richard saját kezűleg barkácsolt TV-szekrénye állt. Rajta nagyképernyős tévé; egy hifitorony, ami mellett az enyém úgy szólt, mintha papírral letakart fésűn próbálnék szájharmonikázni; könyvvvel megrakott polcok; valamint egy vitrines polcon videokazetta- és CD-gyűjtemény. A többi könyvét a pincében tárolta, ahol minden egyes falat teljesen bepolicsozott. És még mindig maradt pár doboz könyve, amiket nem pakolt ki, mert kifogyott a helyből.

A nappaliban állt még egy hatalmas kanapé és egy dohányzóasztal tömör fából. A kanapé huzatán zöldes-barnás minták voltak, a támláján sárga színű gyapjúszőttes, amit még a nagymamája csinált. A szemközti falnál csak egy antik almárium árválkodott. Ezeken kívül más bútor nem is volt a szobában.

Richard betette a bőröndömet a kisebbik hálósobába. Itt csak egy franciaágy, egy éjjeliszekrény és egy lámpa állt. Minden fehér volt, a fal, a függöny, még a paplan is, mintha még nem döntötte volna el, mit akar kezdeni a szobával.

A két sporttáskát letettem az ágyra, a bőröndöt a padlóra fektettem, és csak néztem őket. Az életem kis csomagokban hevert előttem a szőnyegen. Ennél azért többet szerettem volna.

Richard hátulról mögém lopakodott, és átölelte a vállamat.

– Azt hiszem, most kellene megkérdeznem, mi a baj, de már tudom a választ. Sajnálom, hogy gonosz emberek betörték a lakásodba.

Pontosan ez volt a baj. A rosszfiúknak nem lett volna szabad utánam jönniük az otthonomba. Ilyesmit nem szabadna csinálni. Persze tudtam, hogy a rosszfiúk magasról szarnak az egészre, hiszen már korábban is megtörtént, de ez most valahogy más volt. Tudtam,

hogy soha többé nem mehetek vissza. Még akkor sem, ha ennek vége lesz. Nem kockáztathatom Mrs. Pringle és a többi szomszéd életét.

Richard kicsit lazított az ölelésén, hogy szembefordulhassak vele. Átkaroltam a derekát.

– Honnét tudtad, hogy pontosan ez az, ami zavar?

– Onnét, hogy szeretlek, Anita – vigyorgott rám.

– Ez nem válasz.

Richard homlokon csókolt.

– Dehogynem – mondta, aztán a számra is adott egy pusztit. – Megyek, megszabadulok ettől a nyakkendődtől. Te is nyugodtan öltözz át pizsibe, ha akarsz.

Kiment, és becsukta maga mögött az ajtót. Én pedig kinyitottam, és utánaszóltam.

– Telefonálhatok?

– Érezd magad otthon – hangzott a válasz a hálósobájából.

Ezt igennek vettem, és kimentem a konyhába. A telefon a falra volt szerelve. Kivettem egy névjegykártyát az övtáskámból, amit a ruhám miatt kénytelen voltam retikülként a kezemben cipelni. A zakót ugyanis nem lehetett összegombolni, ha az övtáska is rajtam volt, ha pedig nyitva hagyom, akkor nem takarja el a stukkeremet.

A sima fehér névjegyen semmi más nem volt, csak egy feketével nyomtatott telefonszám. Tárcsáztam, és Edward hangpostafiókja jelentkezett. Üzenetet hagytam neki, hogy amint tud, hívjon fel, és megadtam neki Richard számát.

Richard üzenetrögzítője a konyhapulton állt, kábelekkkel csatlakoztatva a falon lógó telefonhoz. Villogott rajta a lámpa, jelezve, hogy új üzenet érkezett, de mivel nem az én rögzítőm volt, nem hallgattam vissza.

Richard is bejött a konyhába. A haja szoros csigákban omlott a vállára, a fonás miatt még a szokottnál is göndörebben. Barna haja volt, de ha fény esett rá, akkor arany- és bronzszínűben csillogott. Fenyőzöld flaneling volt rajta, az ujjja könyökig feltűrve, ami szabadon hagyta izmos alkarját. Már láttam rajta korábban is ezt az inget. Nagyon jó minőségű flanelből készült, olyan puha volt, akár egy paplan. Farmert viselt hozzá, és mezítláb volt.

Megcsörrent a telefon. Éjjel egy óra volt. Ki más lehetne, mint Edward?

– Hívást várok – jelentettem be.

– Szolgálj ki magad.

Felvettem a telefont. Tényleg Edward volt.

– Mi történt? – kérdezte.

Elmeséltem neki.

– Valaki nagyon gyorsan ki akar téged nyíratni – állapította meg.

– Ja. Amikor te nemet mondtál nekik, gyorsan vettek az utcán valami olcsó helyi menő csávót.

– Olcsó húsnak híg a leve – mondta bölcsen.

– Ha ketten lettek volna, Edward, most nem lennék itt.

– Akkor nem fogsz örülni a híreimnek.

– Mi lehet még ennél is rosszabb? – kérdeztem.

– Közvetlenül a te hívásod előtt válaszoltam egy másik üzenetre. Félmillió dollárra emelték a tétet, feltéve, ha huszonnégy órán belül meghalsz.

– Édes Jézusom! Edward, én nem is érek ennyit!

– Tudják, hogy lepuffantottad a bérgyilkosukat, Anita. Tudják, hogy a merénylet nem sikerült.

– De honnan? – faggattam.

– Azt még nem tudom. Igyekszem kideríteni, ki ajánlotta fel a lóvét, de ez bele fog telni egy kis időbe. Az a védelmi rendszer, ami miatt engem sem tudnak lenyomozni, a klienseket is védi.

– Miért pont huszonnégy órát adtak a gyilkosságra? – kérdeztem értetlenül rázva a fejem.

– Mert valami olyan dolog készül, ami miatt félre akarnak téged állítani az útjukból. Valami nagy banzáj.

– De mi?

– Azt csak te tudod, Anita. Talán még nem jöttél rá, hogy tudod, de akkor is így van. Valami, ami megér ennyi pénzt, és amit te képes lennél megakadályozni. Nem lehet túl sok alternatíva.

– Egyetlen kósza ötletem sincs, Edward.

– Törd a fejed – parancsolta. – Holnap jövök, amilyen hamar csak tudok. Addig is vigyázz a seggedre. És ne vezess autót.

– Miért ne?

– A bombák miatt.

– Bombák? – ismételtem.

– Anita, fél millért már találnak egy profit. És a legtöbb profi biztonságos távolból, tiszta munkát szeret végezni. Bombával vagy távcsöves puskával.

– Megijesztesz.

– Jó, mert akkor talán óvatosabb leszel.

– Edward, én mindig óvatos vagyok.

– Igazad van, elnézést kérek. Akkor legyél még óvatosabb. Én sem számítottam arra, hogy a helyi erőkkal is próbálkoznak.

– Vagyis aggódsz – vágtam közbe.

Edward egy pillanatnyi hallgatás után válaszolt.

– Folytathatjuk az újabb és újabb merénylők kinyírásával, de inkább el kellene jutnunk a vevőig. Amíg a megbízás áll, mindig akad valaki, aki elvállalja.

– Túl sok az a kurva pénz ahhoz, hogy otthagyják – mondtam keserűen.

– Egy csomó profi persze nem vállal melót határidőre – folytatta Edward. – A legjobbak közül jó néhány emiatt eleve nem jöhet számításba. Én sem vállalnék el egy olyan munkát, ahol szoros a határidő...

– Mégis úgy érzem, van itt egy „de” – vágtam közbe.

Edward halkán elnevette magát.

– De félmillióért az ember hajlamos feladni az elveit.

– Ez nem túl biztató – szögeztem le.

– Nem is szántam annak – vágott vissza. – Holnap felkereslek Richardnál.

– Tudod, hogy hol lakik?

– Meg tudnám találni, de inkább ne játszunk ezzel. Igazíts útba. Megtettem.

– Szívesen megkérnélek, hogy ne mászkálj ki a házából – folytatta azután Edward –, de már több hónapja együtt jársz Richarddal. Egy profi bérgyilkos biztos meg fog találni. Nem tudom,

mikor vagy nagyobb biztonságban, ha nála maradsz, vagy ha mindig mozgásban vagy.

– Még több lőszer lesz nálam, és a szokásosnál is paranoiásabb leszek.

– Rendben. Viszlát holnap.

Letette, én pedig ott maradtam a bűgő kagylóval a kezemben. Richard meredt tekintettel bámult rám.

– Jól hallottam, hogy huszonnégy órás határidőhöz kötötték a megbízást?

Letettem a kagylót.

– Sajnos igen – mondtam, és megszokásból lenyomtam az üzenetrögzítő visszajátszó gombját. A kazetta zúgott, miközben a gép visszatekerte.

– De az isten szerelmére, miért? – kérdezte Richard.

– Bár tudnám.

– Kétszer is valami pénzt emlegettél. Mennyiről van szó?

Megmondtam az összeget.

Richard döbbsen arccal leroskadt egy székre. Igazán nem hibáztathattam érte.

– Anita, félre ne érts. Nekem mindennél többet érsz, de akkor is, miért fizetne valaki félmillió dollárt a meggyilkolásodért?

Ahhoz képest, hogy semmit sem tudott a bérgyilkosokról, elég jól rátapintott a lényegre. Odaléptem hozzá, és megsimogattam a haját.

– Edward szerint már tudnom kellene, mi lehet az a nagy esemény, amit meg tudnék akadályozni. Szerinte nem érnék ennyit, pláne nem ilyen határidővel, hacsak nem ismerném jól magát a helyzetet.

– De nem tudod. Vagy igen? – pillantott fel rám Richard.

– Lövésem sincs.

Richard kétoldalt megfogta a derekam, magához húzott, és átkarolt.

Ekkor az üzenetrögzítő egy kattanással elkezdte lejátszani a szalagot. Mindketten összerezsentünk. Aztán idegesen elneveltük magunkat, de nem csupán az ijedség miatt. Ahogy felnézett rám,

Richard tekintetéből olyan forráság áradt, hogy nem tudtam eldönteni, elpiruljak-e tőle vagy megcsókoljam.

Az első két üzenetnél semmit sem mondtak a kazettára, csak letették. A harmadik alkalommal az öccse, Daniel kereste, mondván, hogy sajnálja, amiért Richard mégsem ér rá holnap sziklát mászni.

Odahajoltam Richardhoz. Senki más ajka nem lehetett olyan puha, mint az övé. Megrészegített a csókja. Hogyan is juthatott eszembe, hogy lemondjak róla?

Az utolsó üzenet így kezdődött:

– Richard, itt Stephen. Az istenért, vedd már fel. Vedd fel, ha ott vagy.

Mindketten megdermedtünk a hang hallatán.

– Rá akarnak beszélni, hogy legyek benne az egyik... olyan filmjünkben – folytatta a hang. – Raina nem hajlandó elengedni. Richard, hol vagy? A francba, jönnek. Mennem kell. Richard, az istenért...

A telefon kattant egyet. Aztán megszólalt egy gépies hang:

– Nincs... több... üzenet.

Richard talpra állt. Elengedtem.

– Azt hittem, Raina már nem pornózik – mondtam.

– Csak annyit ígért, hogy nem készít többé olyan pornófilmeket, ahol az embereket a végén megölik – válaszolta Richard, és újra lejátszotta az üzenetet. A hívás ideje 00:03 volt.

– Kevesebb mint egy órája telefonált – állapítottam meg.

– Ma éjjel nem hagyhatlak egyedül. Mi van, ha jön egy másik gyilkos? – morogta Richard körbe-körbe járva a szobában. – De Stephent sem hagyhatom cserben.

– Veled megyek – ajánlottam.

Richard nemet intett, és elindult a hálósobája felé.

– Én túlélem a falka kisdéd játékait, Anita – mondta. – De te csak ember vagy, téged ízekre szaggatnának.

– Téged is ízekre fognak szaggatni, Richard.

– Tudok magamra vigyázni – közölte, és járkált tovább.

– Legalább hívj fel pár falkatagot, aki a te oldaladon áll! Kérj erősítést!

Leült az ágyra, és nekilátott, hogy felhúzza a zokniját. Aztán rám pillantott, és megrázta a fejét.

– Ha egy egész hadsereggel megyek, abból biztosan háború lesz. És sokan meghalnak.

– De ha egyedül mész, akkor csak magadat sodrod veszélybe, ugye?

– Pontosan – pillantott fel rám.

– És mi történik Stephennel, ha odamész és megöleted magad? Ki menti meg akkor?

Ennek hallatán egy pillanatra megdermedt. Összevonta a szemöldökét, miközben előhalászta a cipőjét az ágy alól.

– Nem fognak megölni.

– Miért nem? – kérdeztem.

– Mert ha Marcus úgymond a szorítón kívül öl meg, nem lehet tovább falkavezér. Az ugyanis csalás, és a farka ellene fordulna.

– És mi van, ha véletlenül valaki más nyír ki téged harc közben?

Richard lesütötte a szemét, mintha nagyon lekötne a saját cipőfüzője.

– Tudok magamra vigyázni – ismételte.

– Vagyis, ha valaki más szabályos küzdelemben megöl, akkor Marcus előtt szabad az út, nem igaz?

– Azt hiszem – mondta, és felállt.

– Raina Marcus nője, Richard. Fél, hogy meg fogod ölni a pasiját. Ez egy csapda.

– Ha magammal hívom az oldalamon álló farkasokat, és egy csapatban megyünk oda, le fogják őket mészárolni. Ha egyedül megyek, talán kidumálhatom magam.

Az ajtófélfának támaszkodtam, és a legszívesebben ordítottam volna vele, de lenyeltem.

– Richard, veled megyek.

– Így is megvan a magad baja.

– Stephen egyszer kockára tette az életét, hogy az enyémet megmentse. Tartozom neki. Ha te politikust akarsz játszani, oké, de én meg azt akarom, hogy Stephen biztonságban legyen.

– Anita, nem valami okos ötlet az utcára menni, ahol a bérnyilkos könnyen rád találhat.

– Hónapok óta járunk egymással, Richard. Ha egy profi bérnyilkos a városba jön, rövid időn belül itt is megtalál.

Richard rám meredt, az állkapcsán még a legkisebb izom is megfeszült.

– Ha magammal viszlek, valakit biztos megölsz.

– Csak ha szükséges.

– Nem ölhetsz meg senkit – közölte.

– Még a saját életem védelmében sem? Még Stephen életének a védelmében sem?

Richard félrenézett, aztán visszafordult felém, a tekintete sötét volt a haragtól.

– Természetesen magadat megvédheted.

– Akkor veled megyek.

– Rendben van, de csakis Stephen kedvéért – egyezett bele Richard, bár nem túl boldogan.

– Hozom a zakómat.

A bőröndből előszedtem a Mini-Uzit. Fantasztikusan kicsi volt. Egy kézzel is tudtam volna használni, de a pontos célzáshoz mind a két kezem kellett. Igaz, a pontosság és a géppisztoly egymást kölcsönösen kizáró fogalmak. Csak a cél alá kellett tartani, és erősen fogni. Persze ezüsttel töltöttem meg. A tartószíját a jobb vállamra húztam, és egy kis csattal az övemhez erősítettem hátul, a derekamnál. A csatnak köszönhetően a géppisztoly nem csúszkált, viszont hagyott annyi játékteret, hogy adott esetben előrehúzzam, és löjek. A puská nekifeszült a hátamnak, ami idegesített, de azt akartam, hogy legalább két fegyver legyen nálam. Félttem, még akkor is, ha Richardnak nem mutattam. A Browningot lefoglalta a rendőrség. A lefűrészelt csövű puskához nem találtam elég nagy tokot, nem is beszélve arról, hogy már maga a fegyver illegális. Így belegondolva, persze, a géppisztoly is illegális, nem? Otthon tartani lehet, de fegyverviselési engedélyt már nem adtak ki rá, legalábbis civileknek nem. Ha elkapnak vele, még bíróság elé is kerülhetek.

Felvettem a zakót, és párszor megpördültem magam körül. Elég bő szabása volt ahhoz, hogy az Uziból semmi se látszon. Csodálatos. A Firestar sokkal feltűnőbb volt.

A szívem úgy vert, hogy még a bőrömön is éreztem. Bevallom, igenis, paráztam. Richard politizálni akart egy falka vérfarkassal. Az alakváltók viszont ritkán politizálnak, inkább ölnek. Stephennek viszont jövök eggyel, abban pedig nem bízam, hogy Richard meg tudná őt menteni. Én megteszem, amit kell, hogy épségben maradjon. Richard nem tenne meg mindent. Tétovázna. Ez egy napon majd a halálát fogja okozni. És éppen ma éjjel jöttem rá arra, hogy a tétovázása az én halálomat is okozhatja.

Semmiképpen sem lett volna szabad erősítés nélkül rátörnünk Rainára. Semmiképpen sem a showja közepén. Jean-Claude soha nem tűrte volna el Raina és Marcus kisdud játékait. Már rég halottak lennének, mi meg biztonságban lennénk. Ma éjjel jobban örülnék, ha Jean-Claude fedezné a hátam. Ő mégse rezzenne. Na persze, magával hozná a saját kis vámpírkommandóját, és valószínűleg tényleg csatát provokálna. Talán ma éjjel nagy ramazuri lenne, de reggelre véget érne az egész. Richard terve szerint viszont, ha meg is mentjük Stephen életét, és sikerül életben maradunk meg elmenekülnünk, Raina akkor is életben marad. És minden folytatódna tovább. Persze ez lenne a civilizált módja a problémakezelésnek, túlélési stratégiának viszont nem valami fényes.

Richard türelmetlenül várt a bejárati ajtónál, slusszkulccsal a kezében. Nem hibáztathattam.

– Stephen nem mondta meg, hol van. Tudod, hogy hol készítik a filmeket?

– Igen.

Kérdőn néztem vissza rá.

– Raina párszor elvitt a forgatásra. Azt hitte, majd leküzdöm a gátlásaimat, és én is beállók.

– De nem így történt – állapítottam meg.

– Persze hogy nem. Gyerünk Stephenért.

Kinyitotta nekem az ajtót, és most az egyszer nem kifogásoltam.

Arra számítottam, hogy Richard a belváros egyik rossz hírű háza felé tart majd, a belváros lepukkantabb részében. Ehelyett Jefferson megyébe vitt. A huszonegyes országúton mentünk, lágy, lankás dombok között, melyeket ezüsttel futtatott be a holdfény. Még csak május eleje volt, de már sűrű lombkorona pompázott a fákon.

Az utat kétoldalról körülölelte az erdő. Néha egy-egy ház törte meg a fák sorát, többnyire azonban egyedül suhantunk a sötétben, mintha az út a végtelenbe nyúlna, és más halandó soha nem tette volna még rá a lábát.

– Mi a terved? – érdeklődtem.

Richard rám pillantott, aztán visszakapta a tekintetét az útra.

– A tervem?

– Igen, a terved. Ha Raina ott van, biztos nincs egyedül, és nem fog tetszeni neki, hogy elhozod Stephent.

– Raina a falka legerősebb alfanősténye, az úgynevezett lupa. Nem harcolhatok ellene.

– Miért nem?

– Egy alfahím úgy lesz Ulfric, vagyis farkaskirály, hogy megöli a régi falka-vezért, viszont a lupát a győztes választja.

– Vagyis Rainának nem kellett megküzdenie a pozíciójáért?

– Azért, hogy lupa legyen, nem kellett, azért viszont, hogy ő legyen a legmagasabb rangú domináns nőstény a falkában, igen.

– Egyszer azt mondtad nekem, hogy a falka engem is dominánsnak tart. Mi a különbség egy domináns és egy alfanőstény között? Belőlem lehetne alfanőstény?

– Az alfa nagyjából a mestervámpír megfelelője – magyarázta Richard.

– Akkor ki a domináns?

– Bárki, aki nem a falkához tartozik, vagyis nem lüko, mégis kivívta a tiszteletünket. Jean-Claude például szintén domináns. De ennél több nem lehet, csak ha csatlakozik a falkához.

– Te pedig ezek szerint alfahím vagy, de még nem vagy falkavezér.

– Körülbelül féltucat alfánk van, hímek és nőtények vegyesen. Én idáig a Freki tisztjét foglaltam el, és rangban közvetlenül Marcus alatt álltam.

– Odin egyik farkasát hívják Frekinek. Miért kell a második legtökösebb farkasnak mitológiai nevet adni?

– Mert a falka nagyon ősi, Anita. Egymás közt lüko-i-nak. nevezzük magunkat. A falkavezérnek két helyettese lehet: Freki és Geri.

– Mire jó ez a történelemlecke meg szókinszfejlesztés?

– A kívülállók számára általában egyszerűsítünk. De én szeretném, ha pontosan tudnád, kik és mik vagyunk.

– A lüko-i görög eredetű szó, ugye?

– Igen. Tudod, hogy honnan származik? – mosolyodott el Richard.

– Nem.

– Árkádia királya, Lükaón vérfarkas volt. De nem próbálta eltitkolni. Az ő emlékére nevezzük magunkat lükoinak.

– Ha te már nem Freki vagy, akkor micsoda?

– Fenrir, a kihívó.

– Ő az a hatalmas farkas, aki kinyírja Odint a menny és az alvilág csatája, a Ragnarök során.

– Le vagyok nyűgözve. Ezt nem sokan szokták tudni.

– Két szemesztert is végeztem összehasonlító valláselméletből – dicsekedtem. – Mondd, lehet az Ulfric nőnemű?

– Igen, bár az ilyesmi elég ritka.

– Miért?

– Mert egy kegyetlen küzdelemben padlóra kell küldeni a falkavezért. És az égvilágon semmilyen mágia nem akadályozhatja meg, hogy a másik fél be ne verje a képed.

Szerettem volna vitatkozni, de nem tettem. Richardnak igaza volt. Nem azért rúgnák szét a seggem, mert lány vagyok. A mélynövésű pasikkal is ez történik. Ha mindkét fél egyformán jártas a harcban, a testméret a lényeg.

– És a csajoknak miért nem kell megverekedniük a legmagasabb helyért?

– Mert az Ulfricnak és a lupának párosodnia kell, Anita. És egyetlen falkavezér sem akar leragadni egy olyan nő mellett, akit ki nem állhat.

– Várj csak – meredtem rá. – Te vagy a következő falkavezérjelölt. Ha leváltod Marcust, neked is le kell feküdnöd a saját lupáddal?

– Technikai értelemben, igen.

– Technikai értelemben? – kérdeztem vissza.

– Nem választok magam mellé lupát. Nem fogok csak azért lefeküdni valakivel, hogy a falka biztonságérzete meglegyen.

– Ezt örömmel hallok – válaszoltam –, de így nem veszélyezteted a falkán belüli pozíciódat?

Richard mély lélegzetet vett, majd jól hallható sóhajjal kifújta.

– Nagyon sokan támogatnak a falkán belül, de van köztük, akit mégis zavarnak az erkölceim. Szerintük társat kellene választanom magamnak.

– De te nem fogsz. Miattam?

– Nagyrészt igen – pillantott rám Richard. – De nem csak egy alkalomról lenne szó, Anita. A falkavezér egy életre szólóan választ magának párt. Olyan ez, mint a házasság. Az Ulfric és a lupa általában amúgy is összeházasodnak, nemcsak a falkában.

– Már értem, miért választhat szabadon társat magának a falkavezér.

– Én már választottam – mondta Richard.

– De én nem vagyok vérfarkas!

– Nem, viszont a falka dominánsnak tart.

– De csak azért, mert megöltem néhányukat – ellenkeztem.

– Hát, az ilyesmi általában nagy hatással van rájuk – válaszolta, és lelassított. Az út bal oldalán fenyők sorakoztak, túl szabályosan és túl sűrűn ahhoz, hogy természetesek legyenek. Richard bekanyarodott egy kavicsos útra.

Az út lefelé kanyargón a sekély völgyben, amelynek alján egy ház állt. Körülötte a dombokon sűrű erdő burjánzott. Ha voltak is itt valaha szántók, a fenyves már visszaszerezte magának a földet.

Az út egy kavicsos felszínen kis parkolóba vezetett, ahol legalább egy tucat autó állt összezsúfolódva. Richard megállt, és még mielőtt kikapcsolhattam volna a biztonsági övet, már ugrott is ki az ajtón. Utánafutottam, de csak akkor értem a háta mögé, amikor már belökte a bejárati ajtót. A kétrészes lengőajtó mögött vastag drapéria lógott, inkább fal, mint függöny. Ahogy Richard félrehúzta, fény árasztott el minket. Richard belépett, és én szorosan mögötte maradván követtem őt.

A tető gerendáiról mindenütt csúf fűtőkben lógtak a lámpák, akár a gyümölcsök. A ház belső terében körülbelül húsz ember álldogált. A két falból és egy darab ágyból álló díszletre két kamera volt beállítva. A kamerákra hajolva két operatőr várakozott. A bejárat közelében zacskóba csomagolt szendvicsekkel és hideg pizzával megrakott hosszú asztal állt. Több mint egy tucat ember tömörült az asztal körül. Ahogy beléptünk, ránk pillantottak. A normális emberek maroknyi csapata gyorsan el is kapta a tekintetét, és hátrálni kezdtek. Az alakváltók tovább bámultak, átható, rezzenéstelen pillantással. Belém hasított a felismerés, hogy így érezheti magát egy gazella is egy oroszlánfalca tözsomszédágában.

A jelenlevők legalább kétharmada alakváltó volt. De valószínűleg nem mind vérfarkas. Ránézésre nem tudtam megállapítani, hogy milyen állatfajhoz tartozhatnak, azt viszont tudtam, hogy mind alakváltók. A levegőből sütt az energiájuk. Ha a dolgok rosszra fordulnak, az Uzim ellenére is nagy bajban leszek. Hirtelen megharagudtam Richardra. Nem lett volna szabad így, magunkban idejönnünk. Annyira elővigyázatlanok voltunk, hogy arra nincs is kifejezés.

A csoportból kivált egy nő. A vállán egy ipari méretű sminkes táskát cipelt. Fekete haját tüsire nyíratta, emiatt csinos arcán tisztán látszódott, hogy egy csepp festék sincs rajta.

Tétován lépkedett felénk, mintha attól félne, hogy megharapjuk. A teste körül csillogott és vibrált a levegő, mintha egy töredező

tükörképet néztünk volna. Likantróp. Nem tudtam pontosan, milyen fajta, de ez igazából nem is számított. Bármilyen fajta, mind veszélyes.

– Richard – szólalt meg a lány. Egyre távolodott a figyelő többiektől, apró kezét idegesen húzogatva a táska vállpántján. – Mit keresel itt?

– Tudod te jól, hogy miért jöttem, Heidi – válaszolta Richard. – Hol van Stephen?

– Nem fogják bántani – mondta gyorsan a lány. – Mármint, itt van a testvére is. Ő csak nem hagyná, hogy bántsák, nem?

– Ez úgy hangzik, mintha inkább magadat akarnád meggyőzni, nem pedig minket – vágtam közbe.

Heidi tekintete felém villant.

– Te csak Anita Blake lehetsz – állapította meg, és hátrapillantott a szemtanúkra. – Richard, kérlek, menj innen.

A lányt körülvevő energia egyre erősebben vibrált, a levegő szinte láthatóan ragyogott körülötte. Megbizsergetett, mintha hangyák másznának végig a gerincemen.

Richard feléje nyúlt. Heidi összerezcent, de nem hátrált meg.

Richard elhúzta a kezét a lány arca előtt, nem is érintette a bőrét. A keze nyomán elsimultak az energia hullámai, akár a víz.

– Nincs semmi baj, Heidi. Tudom, milyen helyzetbe kerültél Marcus miatt. Tudom, egy másik falkához akarsz csatlakozni, viszont az engedélye nélkül nem teheted. És ezért mindent megteszel, amit csak mond, mert különben itt ragadsz. Bármilyen is történjen, nem fogok haragudni rád miatta.

A lány aggodalma eloszlott. A túlvilági energia szinte teljesen eltűnt, mintha jelen sem lenne. Heidi akár egy normális embernek is beillett volna.

– Ez igazán lenyűgöző – lépett elő egy férfi. Legalább százkilencven centi volt, vagy még több, a feje tökkopasz, csak a szemöldök sötétlett a fakó szempár fölött. Fekete pólója megfeszült kar- és mellizmain, mintha egy vedlő bogár bőre lenne, és mindjárt kibújna belőle a szörnyeteg. A nyári hőséghez hasonló energia áradt belőle. A nehézfiúk magabiztos, dübörgő lépteivel járt, és a bőrömet

csipkedő energia azt sugallta, hogy minden oka megvan a magabiztosságra.

– Új fiú – állapítottam meg.

– Ő Sebastian – mutatta be Richard. – Azután csatlakozott hozzánk, hogy Alfredot megölted.

– Ő Marcus új végrehajtója – súgta Heidi, majd hátrált egy lépést, így pont a két férfi között helyezkedett el, háttal a bejárati ajtó függönyének.

– Párbajra hívlak, Richard – közölte Sebastian. – Freki akarok lenni.

– Én most már Fenrir vagyok, Sebastian. Harc nélkül is Marcus jobbkeze lehetsz.

– Marcus szerint nem. Szerinte te vagy az akadály.

Richard előbbre lépett.

– Ne harcolj vele – figyelmeztettem.

– El kell fogadnom a kihívást.

Sebastianra meredtem. Richard sem egy kis darab, de Sebastian mellett egészen aprónak látszott. Richard nem hátrálna meg, hogy a saját irháját mentse. De valaki más kedvéért...

– Ha téged megölnék, velem mi lesz? – érdeklődtem. Erre már rám nézett, aztán visszafordult Sebastian felé.

– Azt akarom, hogy Anita bántatlanul elmeessen.

Sebastian elvigyorodott, és megrázta a fejét.

– Ő már domináns. Nem megy sehová. Ugyanúgy meg kell állnia a helyét, mint bárki másnak.

– Nem fogadhat el semmilyen kihívást. Ember.

– Majd ha te már megdöglöttél, közülünk valóvá tesszük – jelentette ki Sebastian.

– Raina megtiltotta, hogy vérfarkassá változtassuk Anitát – szólt közbe Heidi. Erre Sebastian olyan pillantással felelt, hogy a lány remegve a lefüggönyözött ajtóhoz lapult. A szeme elkerekedett a rémülettől.

– Ez igaz? – kérdezte Richard.

– Igaz – morogta Sebastian, aztán elvigyorodott, kivillantva a fogsorát. – Megölni megölhetjük, de a falkába nem fogadhatjuk be. Úgyhogy inkább csak megöljük.

Előhúztam a Firestart, Richard testét használva pajzsul, nehogy az alakváltók észrevegyék. Bajba kerültünk. Még az Uzival sem tudom mindet kinyírni. Ha Richard megölné Sebastiant, talán megmenthetnék a helyzetet, de Richard azon fog igyekezni, hogy ne ölje meg. A többi alakváltó türelmesen figyelt. Végig ez volt a terv. De kellett hogy legyen valami kiút.

Támadt egy ötletem.

– Marcus minden végrehajtója egy ekkora seggfej? – kérdeztem.

– Most sértegetsz? – fordult felém Sebastian.

– Ha már így megkérdesz, igen, sértegetlek.

– Anita – szólt rám Richard mély hangon. – Mit csinálsz?

– Megvédem magam – válaszoltam.

Richard szeme tágra nyílt, de a pillantását nem vette le a nagydarab vérfarkasról. Megértett. És vitatkozni sem volt időnk. Sebastian hatalmas ökleit összeszorítva előbbre lépett. Richard eléje állt. Aztán tenyérrel előre kinyújtotta a kezét, ahogy Heidivel is tette, és a Sebastianból áradó energia elapadt, mint ahogy a bögre eltörik, és kiömlik belőle a víz. Még soha nem láttam ehhez hasonlót. Heidit megnyugtatni, az egy dolog. Rákényszeríteni Sebastiant, hogy ekkora energiát visszanyeljen, ez már teljesen más.

A vérfarkas hátrált egy lépést, majdhogynem hátratántorodott.

– Te szemét – mondta.

– Nem vagy elég erős ahhoz, hogy kihívj, Sebastian. Ezt soha ne felejtsd el – mondta Richard. A hangja még mindig elég nyugodt volt, bár már kissé érződött rajta, hogy haragszik. Diplomátikus, józan hangot ütött meg.

Ott álltam mögötte, a Firestart leeresztve az oldalam mellett tartottam, és kerültem a feltűnést, amennyire csak tudtam. A harc véget ért, és az én kis kakaskodásom szükségtelennek bizonyult. Alábecsültem Richard erejét. Majd később bocsánatot kérek tőle.

– Na, hol van Stephen? – tette fel újra a kérdést Richard.

Erre egy karcsú, fekete férfi indult el felénk, saját energiája hullámain táncolva. Vállig érő afro fonatait színes műanyag gyöngyök díszítették. Finom arcvonásai voltak, a bőre sötétbarna.

– Egyenként lehet, hogy el tudsz velünk bántani, Richard, de ha egyszerre támadunk, akkor nem.

– Az előző falkádból is azért rúgtak ki, Jamil, mert egy szarkeverő vagy – jelentette ki Richard. – Ne kövesd el még egyszer ugyanezt a hibát.

– Nem fogom. A küzdelmet úgyis Marcus nyeri majd meg, mert te olyan kibaszottul lágyszívú vagy. Még mindig nem értesz semmit, Richard. Ez itt nem a republikánus párt ifjúsági tagozata – válaszolta Jamil, és megállt, körülbelül nyolc méterre Richardtól. – Vértfarkasok vagyunk, nem emberek. Ha ezt nem vagy hajlandó elfogadni, meghalsz.

Sebastian Jamil mellé hátrált. Mögöttük pedig szép lassan felsorakozott a többi alakváltó is. Az energiájuk eggyé vált és szétáradt a szobában, mint egy sereg piranha a langyos folyóvízben. Mintha apró áramütések borították volna el az egész testemet. Az energia addig fojtogatta a torkomat, míg már levegőt is alig kaptam, és minden szál hajam égnek állt.

– Mérges leszel, ha kinyírok közülük egy párat? – kérdeztem fojtott, rekedt hangon Richardtól. Közelebb léptem hozzá, de aztán hátra kellett hőkölnöm, mert az ereje mintegy önálló életre kelve zuhant rám. Ez lenyűgöző volt, de a húsz alakváltó velünk szemben már nem annyira.

Egy sikoly hasított bele a csendbe. Nagyot ugrottam ijedtemben.

– Anita – szólt rám Richard.

– Mi van?

– Hozd ki Stephent.

– Ő sikított? – érdeklődtem.

– Indulj már.

Végignéztam az alakváltók csapatán.

– Elbírsz ezekkel? – kérdeztem.

– Feltartom őket.

– Mindenkit úgyse tudsz feltartóztatni – vágott vissza Jamil.

– Dehogynem – mondta Richard. – Dehogynem.

Ismét sikoly hallatszott, ezúttal magasabb hangú, mondhatni sürgetőbb. A hang a ház belső szobái felől jött, egy folyosó vezetett arrafelé. Elindultam a folyosó irányába, aztán megtorpantam.

– Mérges leszel, ha megölök valakit?

– Tedd, amit tenned kell – válaszolta Richard. Megmélyült hangjába morgás vegyült.

– Ha lelövi Rainát, akkor sem lesz ő a lupa – szólt közbe ismét Jamil.

Richard hátára pillantottam. Nem is tudtam, hogy esélyes vagyok a posztra.

– Menj már, Anita – Richard hangja egyre inkább morgásba vegyült. Nem is kellett hozzátennie, hogy siessek. Ezt a részt én is tudtam. Lehet, hogy fel tudja őket tartani, de le nem győzheti őket.

Heidi elindult felém Richard háta mögött. Richard nem is figyelt rá, mintha egyáltalán nem tekintené lehetséges veszélyforrásnak. Heidi tényleg nem volt túl erős, de ahhoz, hogy hátbaszúrj valakit késsel vagy a karmoddal, nem kellett sem mágikus, sem testi erő. Rászegeztem a pisztolyt. A lány centiméterekkel Richard mellett haladt el, de Richard nem tett semmit. Még most is bízott Heidiben. Per pillanat rajtam kívül senkiben nem lett volna szabad megbíznia.

– Gabriel is Rainával van – súgta oda nekem Heidi. Félelemmel ejtette ki Gabriel nevét.

Pedig Gabriel még csak nem is tartozott a falkához.

Leopárdember volt. És Raina egyik kedvenc pornósztársa. Minden pornófilmjében feltűnt, még az egyik gyilkolásban is. Kis híján megkérdeztem Heidet, hogy kitől fél jobban, Rainától vagy Gabrieltől. De ez nem számított. Úgyis mind a kettőjükkel szembe kell néznem.

– Kösz – mondtam. Heidi biccentett.

Elindultam a folyosón a sikolyok felé.

Követtem a hangokat, végig a folyosón, míg a bal oldalon lévő második ajtóhoz nem értem. Legalább két különböző férfihangot hallottam bentől a mormolásukból viszont egy szót sem értettem. Aztán a sikolyokat artikulált üvöltés váltotta fel.

– Hagyjátok abba! Hagyjátok abba! Kérlek! Neee!

Ez egy harmadik férfihang volt. Kizárólag Stephen lehetett, már ha egyszerre csak egyvalakit kínoztak itt.

Mély lélegzetet vettem, majd kifújtam, és bal kézzel a kilincs felé nyúltam, jobb kezemben szorongatva a stukkert. Azt kívántam, bárcsak tudnám, hogy milyen a szoba alaprajza. Stephen ismét felüvöltött.

– Kérlek, neee!

Elegem lett. Benyitottam, az ajtót a falnak csapva és remélve, hogy nincs mögötte senki. Körül akartam nézni a szobában, de megdermedtem a látványtól, ami úgy tárult elém a padlón, akár egy rémálom kimerevített képkockája. Stephen a hátán feküdt, a meztelen testét takaró fürdőköpeny szétnyitva. A mellkasán vékony bíbor patakokban csordogált a vér, bár sebeket nem láttam rajta. A karját Gabriel tartotta a háta mögé csavarva, mintha meg is kötözték volna. A fiú derékig érő szőke haja Gabriel bőrnadrágjára omlott. Gabrielen deréktól felfelé nem is volt ruha, a jobb mellbimbójában ezüst piercing villogott. Göndör fekete haja a szemébe lógott, és amikor felnézett rám, mintha nem is látott volna.

Stephen mellett a túloldalon egy másik pasas térdelt. Hullámos szőke haja a derekáig ért, mint Stephennek. Ugyanolyan fehér fürdőköpeny volt rajta, csak megkötve. Az ajtó felé nézett. Vékony, szép arca Stephen arcának pontos mása volt. Biztos ő volt Stephen tesója. Egy acélkést tartott a kezében. Éppen belevágta Stephenbe, amikor bejöttem. A fiú bőrén friss vér csordult végig.

Stephen felsikoltott.

Egy meztelen nő hajolt föléje. Lovaglólásban helyezkedett el a fiú combján, hogy a földhöz szegezze Stephen lábát. Hosszú

vörösesbarna haja függönyként takarta el Stephen ágyékát, és azt is, amit éppen csinált vele. Aztán felemelte a fejét. Telt ajka mosolyra húzódott. Sikerült felállítania Stephen farkát. Szegény srác teste minden tiltakozása ellenére önállósította magát.

Egy szívdobbanásnyi ideig nem is fogtam fel, amit látok, mintha lassított felvételen történne minden. Jobbról mozgást észleltem, megpróbáltam odafordulni, de akkor már késő volt. Valami szőrös, csupán félig emberi lény vágódott nekem. Olyan erővel csapódtam a szemközti falnak, hogy az beleremegett. A Firestar pörögve elrepült, én pedig kábultan lecsúsztam a földre. Egy póniló nagyságú farkas tornyosult fölém. Szétnyitotta hatalmas állkapcsát, amivel simán szétmorzsolhatta volna az arcom, aztán rám mordult, olyan mély hangon, hogy kis híján megállt bennem az ütő.

Amikor ismét képes voltam megmozdulni, a farkas pofája már csak egy centire volt az arcomtól. Éreztem a leheletét a bőrömön. A nyál a szájából a szám sarkába csöpögött. Végül az utolsó egy centi is elfogyott, és farkas az ajkait felhúzza közelítette felém az állkapcsát, mintha belém akarna kóstolni. Mivel az Uzi a hátam és a fal közé szorult, ezért inkább az egyik késemért nyúltam, de tudtam, hogy nem érhetem el időben.

Hirtelen emberi karok fonódtak a farkas testére, és lerángatták rólam. Raina állt előttem, látszólag minden erőfeszítés nélkül tartva a kapálózó farkast. Tökéletes, meztelen testén olyan izmok hullámoztak, melyek egyébként nem látszóttak, csak ha éppen használta őket.

– Megmondtam, hogy nem eresztheted ki a vérét – mondta a farkasnak, aztán hozzávágta a legközelebbi falhoz. A fal megrepedt és behorpadt. Az elhajított farkas szeme fennakadt. Mozdulatlanul terült el a földön.

Ezzel pont annyi időt nyertem, amennyi kellett. Előhúztam az Uzit. Mire Raina visszafordult felém, már rászégeztem a géppisztolyt.

Ő csak állt fölöttem, pucéran. Tényleg tökéletes teste volt: ahol kellett, gömbölyödött – ahol kellett, karcsú volt. De mivel már láttam, hogyan változtatja meg a testét a pusztá akaratával, nem

hatódtam meg annyira. Ha képes vagy úgy manipulálni a külsődet, ahogy akarod, minek a plasztikai sebész?

– Hagyhattam volna, hogy a farkas megöljön, Anita. Mégsem látszol hálásnak.

Felültem, és a hátamat a falnak vetettem. Még nem voltam biztos benne, hogy lábra tudnék állni. De az Uzit szépen, szilárdan tartottam.

– Nagyon szépen köszönöm – válaszoltam. – Most pedig kezdj el lassan hátrálni, különben úgy szétlőlek, hogy darabokra esel szét.

Raina mély hangon, vidáman felkacagott.

– Veszélyes nő vagy, Anita. És nagyon érdekes. Szerinted nem, Gabriel?

Gabriel odajött, és megállt Raina mellett, szinte karnyújtásnyira tőlem.

– Anita az ideális partner bárkinek, aki szereti a fájdalmat, és meg akar halni – válaszolta. Azzal előrenyúlt, mintha meg akarná simogatni az arcom. Azonnal megcéloztam a derekát; azért a derekát, mert a géppisztoly felfelé rúg. Ha túl magasra célok, el is téveszthetem.

– Gabriel, amikor legutóbb rám nyomultál, csak egy szál kés volt nálam – mondtam. – Akkor megúsztad, hogy kibelegezzek, de egy géppisztoly szórását még te sem élheted túl. Ilyen közélről egy sorozattal simán kettéváglok.

– Tényleg megölnél, csak azért, mert megpróbáltam hozzád nyúlni? – Gabriel ezt láthatólag viccesnek találta, különös, szürke szeme már-már lázasan csillant meg a kócos hajfüggöny mögött.

– Azok után, amit az imént láttam, még szép – léptem arrébb a faltól. – Hátrébb, vagy leteszteljük, mennyire bírjátok a gyűrődést.

Mind a ketten hátrálni kezdtek. Szinte már csalódottnak éreztem magam. Ezüsttel töltve az Uzi pontosan úgy tenne, ahogy mondtam. Kinyírhatnám őket – semmi vész és semmi gond, csak egy kis vér, ennyi volt. Tényleg jó lett volna, ha megdöglenek. Egy pillanatig csak néztem őket, és azon gondolkoztam, hogyha meghúzom a ravaszt, megspórolhatok magunknak egy csomó szenvedést.

Ahogy hátrált, Raina magával húzta Gabrielt is. Miközben a fal felé oldalaztak, ahol a póni nagyságú farkas épp talpra kecmereggett, a lány mindvégig engem bámult. Láttam az arcán, hogy most esik le neki, milyen közel volt a halálhoz. Szerintem nem hitte el, hogy tényleg meg tudnám ölni, és utána tiszta lelkiismerettel hajtánám álomra a fejem. A francba, ha életben hagyom, nem fogok tudni nyugodtan aludni!

A másik szobából üvöltés harsant. Az egész ház beleremegett a farkasok hangjába. Utána egy pillanatig néma csend támadt, mintha mindenki visszafojtotta volna a lélegzetét, aztán ismét morgás és vonítás hallatszott. A padló megremegett, ahogy a ház távolabbi részében testek zuhantak a földre. Richard ott harcolt, egyedül.

Raina rám mosolygott.

– Richardnak szüksége van rád, Anita. Menj, siess hozzá. Mi majd vigyázunk Stephenre – mondta.

– Kösz, de inkább nem.

– Talán Richard éppen haldoklik, miközben te itt vesztegeted az idődet.

Hideg hullámban öntött el a félelem. Rainának igaza volt. Azért csalták ide Richardot, hogy megöljék.

– Azt mondta, hogy hozzam el Stephent, és én ezt fogom tenni – válaszoltam.

– Nem is gondoltam, hogy ilyen jól tudsz parancsot teljesíteni – gúnyolódott

Raina.

– Minden parancsot teljesítek, ha nekem tetszik.

Stephen az oldalára fordult, és magára húzta a fürdőköpenyt. A testvére melléje ült, és végigsimított Stephen haján.

– Semmi baj, Stephen – mormolta. – Senki sem bántott téged.

– Dehogynem, felszeletelted őt, te rohadt kis kurvapeccér – vágtam közbe. A fiú szétnyitotta Stephen fürdőköpenyét, hogy látszon a mellkasa. Stephen megpróbálta összehúzni. De a testvére egy könnyed mozdulattal rácsapott a kezére. Aztán végighúzta a tenyerét a véres mellkason. Stephen bőre hibátlan volt. A vágás már be is gyógyult, ami azt jelentette, hogy az összes vér Stephené volt.

– Szállj le róla, de rögtön, vagy agyonlőlek – közöltem.

A fiú tágra nyílt szemmel arrébb mászott Stephentől. Hitt nekem. És ez jó volt, mert igazat beszéltem.

– Gyerünk, Stephen. Indulnunk kell.

Stephen felemelte a fejét, és könnyes arccal nézett rám.

– Nem bírok felkelni.

Megpróbált odamászni hozzám, de összeesett a padlón.

– Mit adtatok be neki? – érdeklődtem.

– Egy kis anyagot, amitől ellazul – válaszolta Raina.

– Rohadt kurva.

– Ahogy mondd – mosolygott rám.

– Állj oda a többiekhez – utasítottam Stephen tesóját.

A fiú felém fordította az arcát. Megdöbbentő volt a hasonlóság Stephennel.

– Soha nem hagynám, hogy bántsák az öcsémet. Még élvezné is, ha egy kicsit elengedné magát.

– Már eddig is bántottátok őt, te szemét strici! Állj félre! Most azonnal, vagy véged. Érted, amit mondok? Szarrá lőlek, és még élvezni is fogom.

Erre a bratyo talpra állt, és odasétált Gabriel mellé.

– Gondoskodtam róla, hogy senki ne bánthassa az öcsémet – motyogta halkan. Váratlanul szétmorzsolódó deszkák hangja hallatszott, és megremegtek a falak. Valakit áthajítottak a falon a szomszédban. Ki kell jutnunk innen Stephennel.

Segítenem kellett Richardnak. Ha azonban nem vagyok elég óvatos, nem fog sikerülni. Nemcsak Richardot fenyegette az a veszély, hogy átharapják a torkát.

Túl sok alakváltó zsúfolódott össze egy túl kicsi szobában, és túl közel voltak hozzám. Ha odamegyek Stephenhez, hogy felsegítsem, nekem ugorhatnak, de kezemben egy géppisztollyal a többségük tutira megdöglik, még mielőtt elérne engem. Ez vigasztaló gondolat volt.

A legtávolabbi sarokban megpillantottam a Firestart. Anélkül vettem fel, és raktam el a tokjába, hogy rá kellett volna néznem.

Gyakorlat teszi a mestert. A géppisztolyt viszont nem tettem el. Egyszerűen jobban éreztem magam így.

Letérdeltem Stephen mellé, anélkül, hogy a többiekről levettem volna a szemem. Nehéz volt, hogy legalább egyszer ne pillantsak rá, de így is túl közel voltam Raináékhoz. A farkas, aki megtámadott, hihetetlenül gyors volt, és nem hittem, hogy Raina adna nekem még egy esélyt. Szerencsém volt, hogy nem engedte a véremet ontani. Átkaroltam Stephen derekát, neki pedig sikerült a nyakam köré fonni mindkét karját. Aztán felálltam, de Stephen szinte a teljes testsúlyával rám nehezedett. Végül valahogy sikerült talpra állnunk, és aztán állva is maradni. Örültem, hogy nagyjából akkora a fiú, mint én. Ha nagyobb, akkor nem tudtam volna felemelni. A fürdőköpeny szétnyitva lógott a testén, úgyhogy az egyik karját elvette a nyakamról, és megpróbálta megkötni az övet, de nem sikerült neki. Ekkor a másik kezével is el akart engedni.

– Hagyd már, Stephen, kérlek. Mennünk kell.

– Nem akarom, hogy mások így lássanak – nézett rám közvetlen közletről. Az arca a drogoknak köszönhetően elég bamba volt, de búzavirágkék szeméből mégis kicsordult egy könnycsepp. – Légyszi.

A francba. Két kézzel megtámasztottam a fiú derekát.

– Csináld – mondtam.

Mindvégig Rainát néztem, míg Stephen lassú és ügyetlen mozdulatokkal bekötötte a fürdőköpenyét. Mire végzett a művelettel, kétségbeesésében nyöszörögni kezdett.

– Bizonyos esetekben éppen olyan szentimentális vagy, mint Richard – közölte velem Raina. – De te tényleg meg tudnál ölni bennünket, még Stephen bátyját is, és nem éreznél semmit.

– Valamit azért éreznék – néztem bele a nő mézbarna szemébe.

– Mégis, mit? – kérdezett vissza.

– Megnyugvást – válaszoltam.

Hátrafelé araszolva elindultam a nyitott ajtó felé, úgyhogy hátra kellett néznem, hogy nem támad-e ránk valaki hátulról. Amikor visszanéztem az alakváltókra, láttam, hogy Gabriel előbbre lépett, de Raina a karjára tette a kezét, és visszatartotta. A nő úgy nézett rám, mintha sose látott volna azelőtt. Mintha megleptem volna. Azt

hiszem, ez kölcsönösen sikerült. Eddig is tudtam, hogy ferde hajlamaik vannak, de legmerészebb álmaimban sem gyanúsítottam volna azzal, hogy képes a saját farkája egyik tagját megerőszkolni.

Amikor Stephennel kiléptünk a folyosóra, mély levegőt vettem, és éreztem, hogy a mellkasomban enyhül a félelem szorítása. A csatazaj most már közvetlenül a fejünk fölött tombolt. Legszívesebben odarohantam volna. Richard még él, különben már vége lenne a harcnak. Még volt időm. Kellett, hogy legyen.

– Míg el nem tűntünk, ne merészeljétek kitolni a pofátokat, mert szétloccsantom – szóltam oda Rainának.

A szobából nem érkezett válasz. Muszáj volt eljutnom Richardhoz.

Stephen váratlanul megbotlott, és ezzel mind a kettőnket majdnem a padlóra küldött. A vállamon lógott, a karjával a nyakamat fojtogatta, de aztán sikerült újra maga alá húznia a lábát.

– Stephen, megvagy még? – érdeklődtem.

– Jól vagyok, csak vigyél ki innen.

A fiú hangja gyenge volt és vontatott, mintha mindjárt elveszítene az eszméletét. Nem tudtam volna úgy lőni, hogy közben őt kellett cipelnem. Illetve, nem szerettem volna kipróbálni a dolgot. Úgyhogy még erősebben szorítottam a derekát.

– Csak maradj ébren, Stephen, kiviszlek.

Stephen bólintott egyet, hosszú haja az arcába hullott.

– Oké – felelte, de ezt az egy szót is alig lehetett hallani a verekedés zajában. A hallba lépve teljes káosz fogadott. Richardot nem is lehetett látni. Végül a testek, karok és lábak forgatagából kiemelkedett egy jól megtermett, kétméteres farkasember. Aztán az illető lehajolt, és előhúzta Richardot a rakásból. Karmait mélyen Richard testébe vájta, amire válaszképpen Richard torkon ragadta a farkasembert. Az ujjai jóval hosszabbak voltak egy emberénél, egy farkas mancsához képest viszont csupasznak hatottak. A farkasember öklendezni kezdett, majd vért hányt.

Ekkor váratlanul egy másik farkas Richard hátára ugrott, amitől Richard megtántorodott, de talpon maradt. A farkas a vállába mélyesztette a fogait. Minden oldalról szőrös, karmos mancsok és

emberi kezek nyúltak felé. Csesszék meg! Beleeresztettem egy sorozatot az Uzival a parkettába. Sokkal látványosabb lett volna, ha a fejünk fölötti reflektorokat lövöm szét, csak hogy a kilőtt golyók az eredeti sebességükkel szoktak visszapattanni, és nem szerettem volna, ha a saját golyóm talál telibe. Már az is nagy szó volt, hogy egy kézzel fogtam a géppisztolyt. Erősen megmarkoltam, és a lábamtól az ágyig haladva szitává lőttem a padlót. Végül a verekedőkre szegeztem a fegyvert. Mindenki mozdulatlanra dermedt. A vérző Richard kimászott az élő romok alól és talpra állt, még ha kissé imbolyogva is. Mindenesetre tudott magától járni, nem úgy, mint Stephen. Mert kettejüket már biztos nem bírtam volna el, a géppisztolyról nem is beszélve.

A függöny elé érve megállt, és megvárta, míg odaérek hozzá. Stephen teste rám nehezedett, a karja ernyedten lógott. Valószínűleg elájult. Kínos lassúsággal tettük meg a Richardhoz vezető utat. Ha megbotlok és elesek, tuti, hogy rám ugranak a többiek. A tekintetük minden mozdulatomat követte. Gyakorlatilag mindegy volt, hogy egy farkas vagy egy ember szemével néznek rám, egyikükkel sem tudtam volna szót érteni. Úgy figyeltek, mintha azon tűnődnének, milyen az ízem, és láthatólag szívesen belém is kóstoltak volna.

Ekkor megszólalt a kétméteres farkasember, szőrös állkapcsában rekedten és torzán formálta a szavakat.

– Mindenkit úgysem ölhetsz meg, ember.

Igaza volt.

– Igazad van. És melyikőtök akar az első lenni? – emeltem fel a géppisztolyt. Továbbmentem, de senki más nem mozdult. Amikor odaértem Richardhoz, átvette tőlem Stephent. Úgy tartotta a karjában, mint valami gyereket. A homlokán levő sebből vér folyt az arcára, és a fél arcát beborította, akár egy maszk.

– Stephen soha többé nem jöhet ide vissza. Soha – jelentette ki.

– Nem vagy egy gyilkos alkat, Richard – szólalt meg az előbbi farkasember. – Ez a gyengéd. Még ha vissza is hozzuk ide Stephent, akkor sem ölnél meg minket. Harcolsz velünk, de ölsz meg minket.

Richard nem válaszolt semmit. Tehát a vád valószínűleg igaz. A francba.

– Majd én megöllek benneteket – ajánlkoztam.

– Anita, fogalmad sincs, mit beszélsz – vágott közbe Richard. Rápillantottam, aztán ismét a várakozó csapatra néztem.

– Ők csak a gyilkosságból értenek, Richard. Amíg nem vagy hajlandó megölni őket, addig Stephen nincs biztonságban. Márpedig én azt akarom, hogy biztonságban legyen – válaszoltam.

– Annyira, hogy még ölnél is érte? – kérdezte.

– Igen – válaszoltam. – Annyira, hogy ölnék is érte.

– De te nem vagy közülünk való – meresztette rám a szemét a farkasember.

– Az nem számít. Stephen ezentúl tabu. Mondjátok meg Rainának, hogy személyesen őt teszem felelőssé azért, ha a srácot újra iderángatjátok.

– Mondd meg neki te – szólt közbe egy hang. Raina állt az ajtóban. Meztelen volt, de mégis olyan fesztelen, mintha a legfinomabb selyemruha lenne rajta. Gabriel a háta mögött állt.

– Ha bárki visszahozza ide Stephent, vagy megpróbálja rákényszeríteni, hogy szerepeljen valamelyik filmben, akkor megöllek – ismételtem.

– Még akkor is, ha semmi közöm nincs az ügyhöz?

Mintha ezt el is hinném.

– Még akkor is – feleltem mosolyogva. – Mindegy, ki hozza vissza és miért, a te segged lesz szétrúgva érte.

Raina rábólintott, sőt, szinte meghajolt.

– Legyen így, Anita Blake. De ne felejtsd el: ezzel a falkám színe előtt párbajra hívtál. Egy ilyen kihívást muszáj elfogadnom. Ha alakváltó lennél, akár meg is verekedhetnénk, de az emberi mivoltod egy kis gondot jelent.

– Akkor tartsd észben az emberi mivoltomat, te rohadt kurva. Tévedsz, ha arra számítász, hogy eldobom a stukkert, és pusztá kézzel állok ki veled párbajra.

– Az nem volna túl sportszerű, ugye?

– Azok után, amit a belső szobában láttam, nem gondoltam volna, hogy adsz a sportszerűsége.

– Ja, arra gondolsz – válaszolta Raina. – Stephen már soha nem fog feljebb emelkedni a falka hierarchiájában. Többé már senki nem akarja kihívni. S mindenkinek szabad préda, aki fölötte áll.

– Többé már nem – szögeztem le.

– Felajánlod neki a védelmedet? – kérdezte Raina.

Egyszer már feltették nekem ezt a kérdést, ezért sejtettem, hogy a szó eredeti értelménél jóval többet jelenthet, de most ez sem érdekelt. Azt akartam, hogy Stephen biztonságban legyen, és ezért megtettem volna bármit, kezdve a gyilkosságtól egészen addig, hogy magamból csináljak célpontot. A pokolba! Lehet, hogy a bérgyilkos holnap kinyír!

– Igen, a srác a védelmem alatt áll.

– Nem, ő már rég az én védelmem alatt áll, Anita – vágott közbe Richard.

– Amíg nem vagy hajlandó ölni, hogy ezt igazold, ezeknek nem túl sokat ér a védelmed – közöltem vele.

– Hajlandó vagy ölni, hogy Richard állítását alátámaszd? – szólított meg Raina.

– Anita nem is érti, mit kérsz tőle – ellenkezett Richard. – Nem becsületes ilyet kérdezni tőle, ha nem érti, miről van szó.

– Akkor magyarázd el neki, Richard, csak ne ma este. Késő van, és ha forgatni akarunk, sietnünk, kell. Vidd haza az emberedet, és magyarázd el neki a szabályokat. Magyarázd meg neki, milyen nagy szarba ásta el magát ma éjjel. Ha pedig már ismeri a szabályokat, akkor hívj fel. Addig kitalálom, hogyan párbajozhatnánk a lehető legsportszerűbben. Mondjuk beköthetném a szememet, vagy a hátam mögé köthetném az egyik karomat.

Erre majdnem mondtam valamit, de Richard megelőzött.

– Menjünk, Anita. Indulnunk kell.

Igaza volt. Egy csomó mindenkit meg tudtam volna ölni közülük, de az összesét nem. Nem hoztam tartalék tárat az Uzihoz. Azt hittem, nem lesz rá szükségem. Én hülye.

Kimentünk az ajtón, én a magam részéről hátrálva, készen arra, hogy bárkit lelőjek, aki kidugja a buksiját. De senki nem jött

utánunk. Richard vissza sem nézett, eltűnt Stephennel a késő tavaszi éjszakában, mint aki tudja, hogy nem fogják üldözőbe venni.

Kinyitottam neki a kocsiját, ő pedig berakta Stephent a hátsó ülésre.

– Vezetnél hazáig? – kérdezte.

– Persze. Mennyire vertek össze?

– Nem nagyon, csak én is hátul szeretnék utazni Stephennel, hátha felébred útközben.

Ezzel nem tudtam vitába szállni. Úgyhogy én vezettem. Hiszen biztonságban voltunk. Tulajdonképpen mind életben maradtunk. De ha az alakváltók nekünk ugrottak volna, akkor mind halottak lennénk. Most, hogy már nem voltunk veszélyben, szabadjára engedhettem a dühömet.

– Hát igen, túléltek – jegyeztem meg epésen. – Viszont nem a te kis tervednek köszönhetően.

– Az én kis tervemnek köszönhetően senki sem halt meg – vágta rá Richard.

– Csak azért nem, mert én a szokásosnál jobban fel voltam fegyverezve.

– Jó, igazad volt – csattant fel. – Tényleg csapdába csaltak. Most elégedett vagy?

– Igen, elégedett vagyok – válaszoltam.

– Örömmel hallom – mondta, de a gúny mögött fáradtság érződött a hangjából.

– Mit kéne elmagyaráznod nekem, Richard? – kérdeztem a visszapillantó tükörbe nézve. A sötétben azonban nem tudtam kivenni az arcát.

– Raina felügyel arra, hogy Marcus parancsait végrehajtsák. Ő a lupa. Marcus Rainára bizza a piszkos munkát, például a kínzást, és így tiszta marad a keze.

– Vagyis épp most vállaltam el, hogy a lupád leszek.

– Igen. Most én vagyok a Fenrir. Normális esetben már rég választanom kellett volna egy lupát. A farka megosztott, Anita. Minden támogatóm a védelmem alatt áll, úgyhogy ha Marcus bántani próbálja őket, akkor utánamegyek és megbosszulom, illetve a

támogatóim az én áldásommal kelhetnek egymás védelmére. A Fenrir vagy a falkavezér támogatása nélkül lázadásnak számít szembeszállni a falkavezér parancsával.

– És milyen büntetés jár a lázadásért?

– Halál vagy csonkítás.

– Azt hittem, ti az azonnali halált okozó seben kívül mindent be tudtok gyógyítani.

– Akkor nem, ha izzó fémet nyomnak a sebbe. A tűz tisztító ereje megállítja a gyógyulási folyamatot, hacsak nem nyitják fel újra a sebet.

– A vámpíroknál is így működik – jegyeztem meg.

– Ezt nem is tudtam – válaszolta, de nem úgy, mintha tényleg érdekelné a dolog.

– Hogyan sikerült a falkavezér alatti helyre kerülnöd, ha nem öltél meg senkit? Kurva sok párbajt kellett vívnod, hogy a számarlétra tetejére juss.

– Csak a falkavezéri címért megy halálig a harc. A többieket egyszerűen csak meg kellett vernem.

– Igen, ezért jársz karatézni és súlyozni, hogy mindenkit megverhess.

Már korábban is beszélgettünk a dologról, amikor egyszer megkérdeztem, hogy van-e értelme még súlyozni, ha fekve úgylis ki tud nyomni egy kisebb autót. Richard akkor azt válaszolta: „Van, ha az összes ellenfeled is képes felemelni egy autót.” Ebben volt valami.

– Pontosan – válaszolta az előbbi mondatomra Richard.

– Viszont ha nem vagy hajlandó gyilkolni, akkor olyan vagy, mint egy kutya, amelyik ugat, de nem harap. Viccen kívül.

– Nem vagyunk állatok, Anita. Csak azért, mert mindig ez volt a falka módszere, még nem jelenti, hogy semmi nem változhat. Még mindig emberek vagyunk, vagyis képesek arra, hogy uralkodjunk magunkon. A fenébe, kell legyen valami jobb módszer egymás lemészárlásánál.

– Ne az állatokat hibáztasd – mondtam fejcsóválva. – Az igazi farkasok nem ölik meg egymást a dominanciaküzdelmekben.

– Csak a farkasemberek – folytatta Richard. Fáradtnak látszott.

– Csodálom a céljaidat, Richard.

– De nem értesz velük egyet.

– Nem, nem értek velük egyet.

Kicsivel később Richard hangja újra megszólalt a hátsó ülés sötétjéből.

– Stephennek egy karcolása sincs. Akkor miért sikoltozott?

Önkéntelenül összegörnyedtem. Ráfordultam a 21-es országútra, és megpróbáltam kitalálni, hogyan mondhatnám el neki finoman, mi történt. A nemi erőszak lényéből azonban minden finomság hiányzik. Úgyhogy végül azt mondtam el, amit láttam.

A hátsó ülésen nagyon sokáig csend volt. Már majdnem odaértünk, ahol le kellett térnem az útról a ház felé, amikor Richard megszólalt.

– Szerinted, ha megöltem volna pár embert, ez nem történik meg?

– Szerintem Rainától és Marcustól jobban félnek, mint tőled, úgyhogy igen.

– Ha gyilkolsz, hogy súlyt adj a fenyegetődzésemnek, azzal minden tervemet aláásod.

– Richard, szeretlek, és tisztetem a terveidet. Nem akarok ellened áskálódni. De ha megint hozzányúlnak Stephenhez, megteszem, amit ígértem. Megölöm őket.

– De ők a haverjaim, Anita. Nem akarom, hogy meghaljanak.

– Ők nem a haverjaid, Richard. Ők csak egy csapat vadidegen, akik történetesen ugyanabban a betegségben szenvednek, mint te. A te haverod Stephen. Mindenki a haverod, aki melléd állt, és ezzel kockáztatta Marcus haragját.

– Amikor Stephen csatlakozott a falkához, azt mondtam Rainának, hogy nem kefélné meg. Mindig Stephen mellett álltam.

– Richard, a szándékaid jók, de ma nem óvták meg Stephent.

– Ha megengedem, hogy te ölj helyettem, Anita, az ugyanolyan, mintha én ölnék.

– Csakhogy én nem kértem hozzá az engedélyedet, Richard.

Richard az ülésem hátára támaszkodott, és rájöttem, hogy nincs bekötve a biztonsági öve. Majdnem rá is szóltam, hogy kösse be

magát, de aztán meggondoltam magam. Ez az ő kocsija volt, és különben is túléli, ha kirepül a szélvédőn.

– Úgy érted, hogyha megint elrabolják Stephent, akkor nem miattam fogod megölni őket, hanem azért, mert megígérted?

– A fenyegetőzés semmit sem ér, ha nem vagy hajlandó beváltani – mondtam.

– Miért ölnél Stephen miatt? Mert megmentette az életedet?

Megráztam a fejem. Nehéz volt megmagyarázni.

– Nemcsak azért. Hanem mert amikor megláttam őt ma este, meg hogy mit csinálnak vele... Stephen sírt, Richard. Olyan volt... A fenébe, Richard, ő most már az én haverom is! Van egy pár ember, akiért gyilkolnék, akinek a biztonságaért gyilkolnék, akiért bosszúból is gyilkolnék. Ma este Stephen neve is felkerült a listára.

– És az én nevem rajta van a listán? – kérdezte, az ülés fölött a vállamra hajtva a fejét. Ahogy az arcomhoz dörzsölte az arcát, szúrós borostát éreztem.

– Tudod, hogy igen.

– Nem értem, hogyan beszélhetsz ilyen könnyedén a gyilkolásról.

– Én értem.

– Erősebbek lennének az esélyeim a falkavezér címére, ha hajlandó lennék ölni, de nem vagyok biztos benne, hogy megéri-e.

– Ha a magasztos elveidért mártírt akarsz csinálni magadból, oké. Bár nekem nem tetszik az ötlet, de oké. Viszont ne csinálj mártírt azokból, akik bíznak enned. Ők többet érnek minden eszménél. Te pedig ma este majdnem megöletted magad.

– Nemcsak akkor kell hinni valamiben, ha könnyű hinni benne, Anita. Egyszerűen helytelen dolog ölni.

– Rendben – válaszoltam –, csakhogy ma este engem is majdnem megölettél. Fel tudod ezt fogni? Ha ránk rohantak volna a vérfarkasok, nem jutottam volna ki élve. Nem vagyok hajlandó meghalni, csak mert neked ahhoz támadt kedved, hogy Gandhit játsszál.

– Legközelebb otthon is maradhatsz.

– A rohadt életbe, nem erről van szó, és ezt te is jól tudod! Egy rózsaszín álomvilágban akarsz élni, Richard. Lehet, hogy régen így

zajlott az élet, de most már nem így működik. És ha erről nem bírsz leszokni, akkor meghalsz.

– Ha tényleg hinnék abban, hogy a túlélés érdekében gyilkossá kell válnom, akkor azt hiszem, inkább nem akarnék életben maradni.

Ránéztem. Richard arca nyugodt volt. Akár egy szent. De az embert csak akkor szokták szentté avatni, ha már halott.

Visszafordítottam a tekintetem az útra. El is hagyhatnám Richardot. De ha ejtem, pillanatok alatt végeznek vele. Ma is egyedül ment volna el abba a házba, és nem is jutott volna ki élve.

Égett a szemem a visszafojtott könnyektől.

– Nem tudom, túlélném-e, ha meghalnál, Richard – motyogtam. – Neked ez nem jelent semmit?

Adott egy puszit az arcomra. Közben valami meleg folyadék csordult le a nyakamon.

– Én is szeretlek – mondta Richard.

Csak üres szavak voltak. Előbb-utóbb a karjaim közt fog meghalni. Az öngyilkosságon kívül bármire képes a pasas.

– Összevéreztél – állapítottam meg.

Richard felsóhajtott, hátradőlt, és a teste ismét a sötétségbe veszett.

– Erősen vérzek. Kár, hogy nincs itt Jean-Claude, felnyalhatná – mondta, és keserűen felnevetett.

– Ne hívjunk orvost?

– Csak vigyél haza, Anita. Ha doktorra lenne szükségem, ismerek egy alakváltó patkányt, aki házhoz jön.

Fáradtan, beszélt, fásultan, mint aki már nem akarja folytatni a társalgást. Sem a sebekről, sem a falkáról, sem a magasztos elveiről. Hagytam, hogy egyre nagyobb legyen a csend, és fogalmam sem volt, hogyan törhetném meg. Egyszer csak valami halk nesz hallatszott a sötétben. Rájöttem, hogy Richard sír.

– Sajnálom, Stephen – suttogta. – Tényleg sajnálom.

Nem mondtam semmit, mert semmi jó nem jutott az eszembe. Éppen mostanában fedeztem fel, hogy képes vagyok rezzenéstelenül embert ölni. Se lelkiismeret-furdalás, se rémálmok, semmi. Mintha valamit kikapcsoltak volna bennem. Igazából nem is zavart, hogy

ilyen könnyen gyilkolok. Az zavart, hogy nem zavar. De ennek is megvolt a maga haszna, lásd például a mai éjszakát. Szerintem a legutolsó szőrmók is elhitte, hogy megtenném, amit mondtam. Néha nem rossz dolog ijesztőnek lenni.

Hajnali négy óra negyven perc volt, amikor Richard bevitte a még mindig öntudatlan Stephent a szobájába. Richard ingének a háta a bőréhez tapadt a vértől.

– Menj, fekdj le, Anita. Majd én vigyázok Stephenre.

– Meg kell néznem a sebeidet – mondtam.

– Jól vagyok.

– Richard...

Richard rám nézett, szinte kétségbeesett tekintettel, a fél arcát alvadt vér borította.

– Nem, Anita, nem akarom, hogy segíts. Nincs rá szükségem.

Mély levegőt vettem, aztán kifűjtam, aztán megint be és megint ki.

– Oké, csináld, ahogy akarsz.

Arra számítottam, hogy Richard majd bocsánatot kér, amiért így leugatott, de nem kért. Bement a másik szobába, és becsukta az ajtót. Egy percig csak álltam a nappaliban, és nem tudtam, mitévő legyek. Megsértettem Richardot, talán még férfiúi becsületében is megbántottam. Bassza meg. Ha nem képes elviselni az igazságot, kapja be. Itt emberéletek forognak kockán. Nem etethetem Richardot vigasztaló hazugságokkal, ha emiatt emberek halhatnak meg.

Bementem a vendégszobába, bezártam az ajtót, és ágyba bújtam. Egy XXL-es pólót vettem fel, amin Arthur Conan Doyle karikatúrája díszelgett. Tulajdonképpen hoztam ennél szexisebb hálócuccot is. Igen, elismerem. De akár meg is spórolhattam volna magamnak ezt a fáradságot. A párna alá rejtett Firestar nyomta az arcomat. Az Uzit az ágy alá tettem, hogy könnyedén el tudjam érni. Melléraktam még egy tartalék tárat is. Soha nem hittem volna, hogy valaha ilyen nagy tűzerőre lesz szükségem, de a merényletkísérlet és a vérfarkasok hordái után egyre kevésbé éreztem magam biztonságban.

Igazából csak akkor jöttem rá, mennyire nem érzem magam biztonságban, amikor már az ezüstkéseim fele a matrac alatt volt,

hogy szükség esetén kéznél legyenek. De azért nem pakoltam vissza a késeket. Inkább leszek túl óvatos és paranoiás, mint halott.

Kivettem még a bőröndből a plüss játékpingvinemet, Sigmundot is, és vele együtt visszabújtam a takaró alá. Korábban azt a homályos elképzelést dédelgettem magamban, hogy milyen romantikus lesz Richard házában tölteni az éjszakát. Ez is azt mutatja, milyen keveset tudtam kettőnkéről. Egyetlen éjszaka alatt háromszor veszünk össze, ami még nálam is rekordnak számít. Ez valószínűleg a kapcsolatunk hosszúsága szempontjából sem jelent jót. Az utóbbi gondolatra szorítást éreztem a mellkasomban. Na, de mit tehetnék? Menjek át a másik szobába, és kérjek bocsánatot? Mondjam neki azt, hogy igaza volt, amikor nem is volt? Mondjam neki azt, hogy helyes dolog megöletnie magát, és magával rántania mindannyiunkat? Nem, ez akkor sem helyes dolog. Megközelítőleg sem helyes. Átöleltem Sigmundot, olyan szorosan, hogy teljesen összelapult. Bőgni viszont nem voltam hajlandó. Kérdés: Richard elvesztése miért aggaszt jobban, mint a bérgyilkosok? Válasz: a halál nem zavar, viszont az, hogy elveszithetem Richardot, igen. Lassan elaludtam, a pingvint szorongatva, miközben azon törtem a fejem, vajon Richard meg én még mindig járunk-e. De ki tartaná őt életben, ha én nem volnék mellette?

Aztán egyszercsak valami felébresztett. Kinyitottam a szemem, belepislogtam a sötétbe, közben meg a párnám alá nyúltam a Firestarért. Aztán tovább hallgatóztam stukkerrel a kezemben. Kopogást hallottam, valaki kopogtatott a hálósobám bezárt ajtaján. Halkan és bátortalanul. Talán Richard jött bocsánatot kérni? Az túl szép volna.

Félrehajtottam a takarómat, Sigmund a földre esett. Felvettem, beraktam a bőröndbe, ráhajtottam a fedelet, és mezítláb az ajtóhoz léptem. A falhoz lapultam.

– Ki az? – kérdeztem.

– Én vagyok az, Stephen.

Csak most jöttem rá, hogy visszafojtottam a lélegzetemet. Kifújtam a levegőt, átmentem az ajtó másik oldalára, és a pisztolyt továbbra is lövésre készen magam elé tartva kinyitottam az ajtót.

Lassan nyitottam ki, miközben figyeltem és hallgatóztam, s próbáltam eldönteni, hogy tényleg Stephen áll-e odakint. Valóban ő állt az ajtó előtt, Richard egyik rövidgatyává átszabott melegítőalsójában. A „rövidgatyá” majdnem Stephen bokájáig ért. A fölé húzott kölsönpóló a térdét verdeste. Hosszú szőke haja borzas volt, nyilván elaludta.

– Mi a baj? – kérdeztem. Leeresztettem a stukkert. Stephen minden egyes mozdulatomat figyelte.

– Richard kiment, és egyedül nagyon félek. – A mondat második felénél nem mert a szemembe nézni, és idegesen grimaszolt, mint aki fél megtudni, milyen képet vágok a dologhoz.

– Hogyhogy kiment? Hová ment?

– Az erdőbe. Azt mondta, örködni megy. Bérgyilkosnézőbe. A bérgyilkos alatt Rainát értette? – pillantott fel rám tágra nyílt, hihetetlenül kék szemekkel. Az arcán a kezdődő pánik jelei mutatkoztak.

A karjára tettem a kezem, bár nem voltam biztos benne, hogy helyesen cselekszem. Van, aki nem bírja, ha hozzányúlunk, miután éppen szexuálisan molesztálták. De Stephenre láthatólag megnyugtatóan hatott az érintésem. Ettől függetlenül azért hátrasandított az üres nappaliba, és borzongva megdörzsölte a karját.

– Richard azt mondta, hogy maradjak benn a házban. Azt mondta, pihennem kell. Félek egyedül, Anita. Én... – folytatta, de nem mert a szemembe nézni. Lehajtotta a fejét, hosszú szőke haja előrehullott, függönyként takarva az arcát. – Nem bírok elaludni. Folyton mindenféle zajokat hallok.

Egy ujjal az álla alá nyúltam, és gyengéden felemeltem a fejét.

– Szeretnél itt aludni velem?

Stephen rám nézett, tágra nyílt szeméből csak úgy sütött a fájdalom.

– Richard azt mondta, hogy szabad – suttozta.

– Ezt most magyarázd el még egyszer.

– Mondtam neki, hogy nem bírok egyedül maradni. Ő meg erre azt mondta, hogy „Itt van Anita, majd ő megvéd téged. Menj, bújj az ő ágyába” – hadarta a fiú ijedt tekintettel. Biztos megrándultak az

arcvonásaim, mert gyorsan elfordult. – Most mérges vagy rám. Nem csodálom. Ne haragudj. Én csak...

Elkaptam a karját.

– Semmi baj, Stephen. Nem rád vagyok mérges. Richarddal volt egy kis... nézeteltérésünk, ennyi az egész.

Nem akartam, hogy itt aludjon velem. Az ágy túl szűk két embernek, és ha bárkivel is meg akarnám osztani, akkor szívesebben osztottam volna meg Richarddal, de ez nem történhetett meg. Talán soha nem is fog megtörténni, ha így haladunk.

– Itt maradhatsz – sóhajtottam. Nem tettem hozzá, hogy „de semmi tapizás”. A Stephen arcára kiülő sóvárgásnak semmi köze nem volt a szexhez. Arra volt szüksége, hogy átöleljék, és azt mondják neki, hogy a szörnyek nem is léteznek. Az utóbbi dologban nem segíthettem. Sajnos a szörnyeket nemcsak képzelte. Az első kívánságát viszont teljesíthettem. Talán egy hidegvérű gyilkoshoz méltóan megszothatnám vele a játék pingvinemet.

– Hoznál még egy párnát Richard szobájából? – kérdeztem.

Stephen bólintott, és átszaladt érte. Aztán visszajött, a mellkasához szorítva a párnát, mintha inkább vele akarna aludni, nem rajta. Talán mégsem volt rossz az ötlet a pingvin.

Bezártam magunk mögött az ajtót. Átköltözhettem volna Richard szobájába. Az ő ágya nagyobb, viszont a szobának franciaablaka van, kis terasszal és madáretetőkkal. A vendégszobának viszont csak egy ablaka van, az is kicsi. Tehát jobban védhető. És hacsak nem akarnék kiugrani rajtuk, mind a két ablak csapdának számított. Úgyhogy a biztonságosabb szobában maradtunk. Mellesleg az összes fegyvert is át kellene költöztetnem, és akkor mire végeznék, hajnal lenne.

Felemeltem a takarót.

– Te mássz be először – mondtam Stephennek.

Ha valami áttörne az ajtón, én akartam elsőként üdvözölni, bár ezt nem mondtam ki hangosan. Stephen így is eléggé be volt szarva.

Bemászott az ágyba a párnájával, és a falhoz préselte, mert két nagypárnának itt már tényleg nem volt hely. A hátára feküdt, és felbámult rám. A meztelen vállával és az arcát keretező szőke sörényével úgy nézett ki, mint Csipkerózsika. Kevés pasinak van az

enyémnél hosszabb haja. Stephen a bájos, babaarcú pasik közé tartozott, inkább szép volt, mint jóképű. Ahogy felbámult rám a kék szemével, nem látszott többének tizenkettőnél. Úgy nézett rám, mint aki arra számít, hogy belé fogok rúgni, és inkább elviseli, de nem tudja megakadályozni. Ebben a pillanatban értettem meg, mit értett Raina az alatt, hogy Stephen bárki szabad prédája. Stephenből minden dominancia hiányzott, emiatt el is gondolkoztam a családi hátterén. A bántalmazott gyerekek tekintete szokott ilyen fájdalmas lenni. Felnőttként is elviselik a bántalmazásokat, mert ezt szokták meg.

– Mi a baj? – kérdezte Stephen.

Rájöttem, hogy egyetlenul bámulom őt.

– Semmi, csak elgondolkodtam – füllentettem. Nem ma éjszaka fogom megkérdezni tőle, hogy gyerekkorában verte-e az apja. Eszembe jutott, hogy gyorsan belebújhatnék a farmerembe, de az olyan kényelmetlen lett volna, ráadásul meleg is. Bár még csak a tavasz végén jártunk, és a hőség még nem köszöntött be. Csak húsz-huszonkét fok volt, de az már nem elég hűvös a farmerhez, pláne akkor, ha valaki más is van veled az ágyban. Mellesleg nem tudtam, hogyan reagálna Stephen, ha felöltöznék, mielőtt mellé fekszem. Lehet, hogy megsértődne. Ez az egész túl bonyolult volt nekem. Lekapcsoltam a villanyt, és bemásztam a fiú mellé az ágyba. Ha valamelyikünk nagyobb darab, akkor egyáltalán nem fértünk volna el. Stephennek így is az oldalára kellett fordulnia.

A fiú magzatpózba kuporodott, aztán hátulról átölelt, fél karját átvetve a derekamon, mintha én volnék az alvós macija. Megdermedtem, de Stephen ezt nem is vette észre. A hátamba temette az arcát, és mélyet sóhajtott. Én meg feküdtem a sötétben, és nem tudtam elaludni. Két hónap telt el azóta, hogy majdnem vámpírrá változtattak, amitől alvászavaraim lettek. A halálközeli élményekkel meg tudtam birkózni. Az élőhalál-közeli élményektől viszont félttem, de aztán ezen is túltettem magam. Egészen mostanáig remekül aludtam. Megnyomtam az egyik gombot a karórámon, amitől világítani kezdett a számlapja. Fél hat volt. Kábé egy órát aludtam. Nagyszerű.

Stephen légzése egyre mélyebb lett, a teste fokozatosan ellazult, és rám nehezedett. Halkan felnyögött álmában, a karja görcsösen rángatózott. Aztán az álom véget ért, és a fiú mozdulatlanul feküdt, a testéből forróság áradt felém.

Lassan én is elaludtam, Stephen fél karját szorongatva. A srác majdnem olyan jó volt, mint Sigmund, bár hajlamos volt a mocorgásra.

A vékony fehér függönyön átsütött a napfény, és először azt hittem, a fény ébresztett fel. El voltam gémberedve, ugyanabban a pozícióban feküdtem, ahogy elaludtam, mintha egész éjjel meg se mozdultam volna. Stephen még mindig kifliben feküdt mögöttem, de most már az egyik lábát is átvette a lábamon, mintha még álmában is a lehető legközelebb próbált volna húzódni hozzám.

Egy pillanatig csak feküdtem az ölelésében, és rájöttem, hogy azelőtt soha nem ébredtem még pasi mellett. Főiskolás koromban volt egy vőlegényem, még szeretkeztem is vele, de soha nem töltöttem nála az éjszakát. Tulajdonképpen még soha nem aludtam közös ágyban egy férfival. Úgyhogy ez elég furcsa volt. Miközben Stephen forró testének gyűrűjében feküdtem, azt kívántam, bárcsak Richard lenne mellettem.

Homályosan sejtettem, hogy valamire felébredtem, de mire? Óvatosan kibújtam Stephen öleléséből, illetve a takaró alól. A fiú tiltakozva felnyögött, aztán a másik oldalára fordult. Betakargattam őt, majd a párnám alól előhúztam a Firestart.

A karórám szerint majdnem fél tizenegy volt. Kábé öt órát sikerült aludnom. Belebújtam a farmeromba, aztán a bőrröndből előszedtem a fogkefemet, egy tiszta bugyit meg egy pár zoknit. Mindezt belegöngyöltem egy tiszta pólóba, és kinyitottam az ajtón a zárat. A Firestart nem tettem le. Majd a klotyó tetejére rakom, míg megmosakszom. Otthon is ezt tenném.

Valaki vagy valakik átmentek az ajtóm előtt, élénken beszélgetve. Két hangot hallottam, az egyik biztosan női hang volt. A ruhákat letettem a földre, kibiztosítottam a pisztolyt, és a bal kezemmel megfogtam a kilincset.

– Mintha egy stukker kattant volna – szólalt meg egy férfi hangja az ajtó túloldaláról. Felismertem.

Újra bebiztosítottam a stukkert, aztán az övem alá rejtettem, és ráhúztam a pólót. Aztán kinyitottam az ajtót, és Jason állt előttem, vigyorogva. Körülbelül olyan magas volt, mint én. Szőke, egyenes, finom szálú haja épphogy a vállát verdeste. A szeme kék, akár a tavaszi égbolt. Ehhez képest cseppet sem tűnt ártatlannak a pillantása. Mögém kukucskált, és meglátta az ágyban összegömbölyödött Stephent.

– Stephen után lehetek én a következő? – érdeklődött.

Nagyot sóhajtva felvettem a ruháimat a földről, a hónom alá csaptam a batyut, és becsuktam magam mögött az ajtót.

– Mit keresel itt, Jason?

– Úgy látom, nem örülsz, hogy újra találkozunk.

A fiún átlátszó neccpóló volt. Kőmosott, puha farmerének egyik térde teljesen hiányzott. A húszéves Jason az egyetemen tanult, mielőtt csatlakozott volna a falkához. Jelenleg ő volt Jean-Claude házi farkasa, és úgy látszott, nincs is más munkája azon kívül, hogy testőrt játszik, és reggelire feltálalja magát a Város Urának.

– Nem túl korai még ilyen necces ruhát hordani? – kérdeztem.

– Várd ki, mit veszek fel ma este Jean-Claude új diszkójának a megnyitójára.

– Sajnos nem tudok elmenni a megnyitóra – válaszoltam.

Jason felvonta a szemöldökét.

– Egyetlen éjszakát töltesz Richard házában, és máris lemondod a randidat Jean-Claude-dal – mondta fejcsóválva. – Szerintem ez nem túl jó ötlet.

– Nézd, egyik pasasnak sem vagyok a kizárólagos tulajdona, oké? – csattantam fel.

Jason hátrált egy lépést, és színlelt megadással feltartotta a kezét.

– Hé, ne lőj le, én csak a postás vagyok. Tudod jól, hogy Jean-Claude be fog gurulni, és azt fogja hinni, hogy lefeküdtél Richarddal.

– Nem feküdtem le vele.

– Látom, Anita, de azért az megdöbönt, hogy kit választottál helyette hálótársnak – pillantott a csukott ajtóra.

– Ha elmondod Jean-Claude-nak, hogy Stephen volt a hálótársam, akkor arról is világosítsd fel, hogy csak egy ágyban aludtunk, de semmi nem történt. Ha Jean-Claude a te szójátékaid miatt csesztetné a srácot, mérges leszek rád. Azt pedig ne akard, hogy mérges legyek rád, Jason.

A fiú pár pillanatig csak bámult rám. Valami megvillant a tekintetében, a benne levő szörnyeteg egy szívdobbanásnyi időre feléledt. Jasonben is megvolt ugyanaz a szikra, mint Gabrielben, csak kisebb mértékben. A veszély és fájdalom iránti vágy. Na persze, Jason mindent összevetve egy rendes gyerek volt, Gabriel viszont egy perverz állat, de ez a jellemhibájuk közös. Azok után, amit a múlt éjjel láttam, elgondolkodtam, mi lett volna Jason véleménye a műsorról. Majdnem biztos voltam benne, hogy ellenezte volna, de nem száz százalékgig. Ami azért elárult valamit Jasonról.

– Tényleg géppisztolyt fogtál Rainára és Gabrielre a múlt éjjel?

– Ja.

Váratlanul egy nő lépett ki Richard hálósobájából, kezében egy halom törülközővel. Százhetvenöt centi magas lehetett, rövid haja olyan erősen göndörödött, hogy csakis természetes lehetett. Tengerészkék nadrágot viselt rövid ujjú pulóverrel. A lábán nyitott szandál. Rosszalló, vagy inkább csalódott tekintettel mért végig.

– Bizonyára te vagy Anita Blake.

– Te pedig...?

– Sylvie Barker.

Elfogadtam a felém nyújtott kezét. Abban a pillanatban, ahogy hozzáértem, tudtam, hogy valójában kicsoda.

– Te is a farka tagja vagy? – érdeklődtem.

A nő visszahúzta a kezét, és pislogva nézett rám.

– Honnan tudod?

– Ha el akarsz vegyülni az emberek közt, ne éj hozzá olyanokhoz, akik tudják, mit keressenek. Libabőrös leszek a varázserődtől.

– Akkor nem vesztegetem fölöslegesen az energiámat – válaszolta a nő, és rám árasztotta az erejét, ami olyan érzés volt, mint amikor kinyitjuk a forró sütő ajtaját.

– Lenyűgöző – mondtam, de azért örültem, hogy nem remeg a hangom.

– Ez tőled bóknak számít – mosolyodott el. – De most már be kell vinnem a törülközőket a konyhába.

– Miért, mi van a konyhában? – kérdeztem.

Sylvie és Jason összenéztek.

– Tudod, hogy Richard megsérült? – kérdezte.

– Azt mondta, rendben lesz – feleltem összeszorult gyomorral.

– Most már igen. Éreztem, hogy elsápadok.

– Hol van Richard?

– A konyhában – világosított fel Jason.

Nem futottam, mert annyira nem volt messze a konyha, de a legszívesebben rohantam volna. Richard a konyhaasztalnál ült, háttal nekem, ing nélkül. A hátát friss karmolásnyomok borították. A bal vállából kiharaptak egy nagy darab húst.

Lillian, a doktor néni egy konyharuhával itatgatta a vért a hátáról. Az apró termetű doktornő az ötvenes éveiben járhatott, mákosán őszülő haját praktikusan rövidre nyíratta. Kétszer már az én sebeimet is ellátta, ebből az egyik alkalommal úgy, hogy szőr borította a testét, mert félig patkánnyá változott.

– Ha már a múlt éjjel hívtál volna, most nem kellene ezt csinálnom, Richard. Nem szívesen okozok fájdalmat a betegeimnek.

– Múlt éjjel Marcus volt az ügyeletes orvos – közölte Richard. – A jelen körülmények között úgy gondoltam, legjobb lesz, ha nem veszem igénybe a segítségét.

– Valaki más is kitisztíthatta és bekötöztethette volna a sebeidet.

– Igaza van, Richard, nem hagytad, hogy segítsek – szóltam közbe. Richard a vállá fölött visszanézett rám, a haja az arcába hullott. A homlokára is gézt ragasztottak.

– Éppen eleget segítettél az éjjel.

– Ezt most miért mondd? Mert csaj vagyok, vagy mert tudod, hogy megint nekem volt igazam?

Lillian egy kis méretű ezüstszikét illesztett az egyik karmolásra. Aztán újra felvágta vele a sebet. Richard vett egy mély lélegzetet, aztán kifújta.

– Mit csinálsz? – kérdeztem.

– Az alakváltók általában maguktól meggyógyulnak, de ha nem hívnak orvost, előfordulhat, hogy a sebeink hegesen forrnak össze. A legtöbb sem nyom nélkül gyógyul, ha viszont nagyon mély, össze kell varrni, még mielőtt a hús összeforrna, úgylátja némelyik sebet újra fel kell nyitnom, és aztán összevarrnom.

Sylvie bejött, és odaadta a doktornőnek a törülközőket.

– Köszönöm, Sylvie.

– Min veszekedtetek az előbb, galambocskáim? – kíváncsiskodott Sylvie.

– Majd Richard elmondja, ha akarja – feleltem.

– Anita veled ért egyet – magyarázta szárazon Richard. – Szerinte is el kellene kezdenem gyilkolászni.

Megkerültem az asztalt, hogy kényelmesen a szemembe nézhessen. A konyhapultnak támaszkodtam, és Lillian villogó szikéje mellett próbáltam Richard arcára koncentrálni.

– Nem azt akarom, hogy válogatás nélkül gyilkolni kezdj, Richard. Csak mutasd meg, hogy nem alaptalanul fenyegetőzől. Ölj meg egyvalakit, és akkor a többiek meghátrálnak.

Richard felháborodottan pillantott rám.

– Úgy érted, egyiküket gyilkoljam le elrettentő példaként?

Így megfogalmazva hidegvérű gyilkosságként hangzott a javaslatom, de az igazság akkor is igazság.

– Igen, így értem.

– Tetszik a csaj – jelentette ki Sylvie.

– Tudtam, hogy tetszeni fog – vágta rá Jason. Megint összenéztek, amit nem értettem, ők viszont láthatólag remekül szórakoztak.

– Lemaradtam valamiről?

Mindketten csak a fejüket rázták.

Ennyiben hagytam a dolgot. Még mindig nem békültünk ki Richarddal, és kezdtem azt hinni, hogy ennek a veszekedésnek soha nem is lesz vége. Richard arca fájdalmasan eltorzult, ahogy a

doktornő felnyitott egy újabb sebet. Csak néhány öltésről volt szó, de még ez is több volt, mint amennyit hajlandó lettem volna elviselni a saját bőrömön. Nem szeretem, ha varrnak.

– Semmi fájdalomcsillapító? – kérdeztem.

– Nálunk nem nagyon válnak be az altatók és fájdalomcsillapítók – magyarázta Lillian. A szikét beletörölte az egyik tiszta törülközőbe, aztán Richardhoz fordult. – Az egyik karmolás a farmerod alatt van. Vedd le, hadd nézzem meg.

Sylvie-re pillantottam. Ő rám mosolygott.

– Velem ne is törődj. A lányokat szeretem.

– Akkor ezen röhögtetek annyira – néztem Jasonre.

Jason széles vigyorral válaszolt.

Roszzallóan csóváltam a fejem.

– A többiek mindjárt megérkeznek a gyűlésre. Nem akarom, hogy meglássák a seggemet, amint belépnek az ajtón – mondta Richard, és talpra állt. – Fejezzük ezt be inkább a hálószobámban.

A kulcscsontja alatt körben sebek pettyezték a bőrét. Eszembe jutott az előző éjjeli farkasember, aki pont ott fogta meg a karmos mancsaival.

– Meg is ölhetek volna – mondtam szemrehányóan.

– De nem öltek meg. Te is mindig ezt mondod, nem? – pillantott rám Richard.

Utáltam, ha a saját szavaimat olvassák a fejemre.

– Megölhetted volna Sebastiant vagy Jamilt, és akkor a többiek nem vetették volna rád magukat.

– Már el is döntötted, kit kellene megölnöm? – kérdezte Richard, rekedten a dühtől.

– Igen – válaszoltam.

– Tulajdonképpen nagyon jól választott – szólt közbe Sylvie.

Richard elsötétült tekintettel fordult feléje.

– Maradj ki ebből.

– Ha ez csak egy privát veszekedés volna, Richard, kimaradnék – felelte Sylvie, és a fiú elé állt. – Csakhogy Anita semmi olyat nem mond, amiről én meg ne beszéltem volna neked. Amiért már egy ideje mindannyian könyörgünk. Egy pár hónapig hajlandó voltam

kipróbálni a te módszeredet. Reméltem hogy igazad lesz, de a terved nem működik, Richard. Akár alfahím vagy, akár nem.

– Ezt úgy érted, hogy kihívsz? – kérdezte Richard, nagyon halkan. Az ereje viharos szélként kavargott a szobában.

– Tudod, hogy nem – mondta sietve Sylvie, és hátrált egy lépést.

– Tényleg? – kérdezett vissza. A szobát egyre jobban megtöltötte az ereje, mintha áramot vezetnének a levegőbe. A karomon minden szőrszál vigyázzba állt.

Sylvie megállt, és két kezét ökölbe szorította az oldalán.

– Ha azt hinném, hogy le tudom győzni Marcust, én magam tenném meg. Ha mindenkit megvédehetnék, megtenném. De nem vagyok rá képes, Richard. Te vagy az egyetlen esélyünk.

Richard a nő fölé tornyosult. Nemcsak fizikai értelemben. Az ereje Sylvie feje fölött hömpölygött, és megtöltötte a szobát, míg fojtogatóan sűrű nem lett tőle a levegő.

– Nem fogok csak azért ölni, mert te helyesnek tartod, Sylvie. Erre senki nem kényszeríthet rá. Senki.

Aztán felém fordult. Nagyon nagy erőfeszítembe került, hogy a szemébe tudjak nézni. A tekintete perzselt, szinte súlya volt a pillantásának. Nem rendelkezett egy vámpír hipnotikus erejével, de így sem volt piskóta. A belőle áradó energiától megborzongtam, de nem fordultam félre.

A nyaka alatti sebeket bámultam, és arra gondoltam, milyen közel voltam ahhoz, hogy elveszítsem őt. Márpedig ez elfogadhatatlan lett volna.

Közelebb léptem hozzá, egyetlen karnyújtásnyira voltam tőle. A természetfölötti energia addig kavargott körülöttem, amíg már levegőt is alig kaptam.

– Beszelnünk kell, Richard.

– Most nincs időm, Anita.

– Akkor szakíts rám – közöltem.

– Beszélgethetsz velem, miközben Lillian befejezi a varrást – válaszolta dühösen. – Vendégeket várok, tizenöt percen belül gyűlést tartunk.

– Milyen gyűlést? – kérdeztem.

– Megbeszéljük a Marcus-ügyet – válaszolt helyette Sylvie. – Richard még a múlt éjjeli kis kalandja előtt hívott össze minket.

– Ha azt akarnám, hogy Anita többet tudjon a gyűlésről, én válaszoltam volna – mordult rá barátságtalan hangon Richard.

– Még mi mindent nem mondtál el nekem? – kérdeztem tőle csípősen.

– És te, te mit mindent nem mondtál még el nekem? – kérdezte felém fordulva.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – feleltem zavartan pislogva.

– Két puskagolyó füttyült el a fejed fölött, és nem tudod, miről beszélek?

Ja, hogy az.

– Helyesen cselekedtem, Richard.

– Mindig igazad kell hogy legyen, ugye?

A földre sütöttem a tekintetemet, és tagadóan megráztam a fejem. Mire felpillantottam, a haragom elpárolgott, ő viszont még mindig dühös volt. Most először. Szóval ez lesz a nagy veszekedés. Ami véget vet majd a kapcsolatunknak. Tudtam, hogy ebben is igazam van. A világ összes dumája sem gátolhatja meg a szakítást. És ha már szakítunk, akkor úgy szakítunk, hogy közben kénköves lángok hullnak alá.

– Fejezzük ezt be, Richard. A hálósobádba akartál menni.

Richard teste megfeszült a dühtől. A haragja érthetetlenül mélyről fakadt. Hideg, számító düh volt, nem tudtam, honnét ered. Ez nem volt jó jel.

– Biztosan kibírod, hogy meztelenül kell látnod? – kérdezte keserűen, de ezt a keserűséget sem igazán értettem.

– Mi a baj, Richard? Mit követtem el?

Dacosan megrázta a fejét, aztán grimaszt vágott, mert a sebesült vállán meghúzódott a bőr a heves mozdulattól.

– Semmit – mondta. – Semmit.

Azzal kiment. Lillian részvétellel nézett rám, de követte a fiút. Söhajtottam, majd csatlakoztam hozzájuk. Nem vártam repesve a következő perceket, de meghátrálni sem fogok. Az összes létező rondaságot egymás fejéhez fogjuk vágni, hogy annyira durva legyen

a szakítás, amennyire csak lehetséges. A probléma csak az volt, hogy semmi durvaság nem jutott az eszembe. Így számomra sokkal kevésbé lesz szórakoztató a dolog.

Ahogy elhaladtam mellette, Jason alig hallhatóan odasúgta nekem:

– Haj-rá-A-ni-ta, haj-rá-A-ni-ta...

Erre muszáj volt elmosolyodnom.

– Sok sikert – mondta hűvösen Sylvie. Ez nem hangzott túl őszintén.

– Valami baj van? – érdeklődtem. A csajjal sokkal szívesebben veszekedtem volna, mint Richarddal.

– Ha Richard nem veled járna, akkor a farkasok közül választana magának lupát. Az sokat segítene a helyzeten.

– És te pályázol a címre? – kérdeztem.

– Igen – ismerte el –, viszont a posztal a szex is együtt jár, az meg nem nekem való.

– Akkor mégsem állok az utadban – vontam le a következtetést.

– Az enyémben nem – felelte. Ami azt sejtette, hogy mások is vannak még a várólistán, de magasról szartam az egészre.

– Kurva korán van ahhoz, hogy szörmókokkal politizáljak. Akik utánam vadásznak, azoknak üzenem, hogy álljanak be a sor végére.

– Hosszú a sor? – kérdezte Sylvie félrebillentve a fejét, akár egy kíváncsi kutya.

– Mostanában eléggé.

– Én azt hittem, az összes ellenséged halott – szólt közbe pimaszul Jason.

– Mindig újakat szerzek – válaszoltam.

– Nahát, miért is nem csodálkozom ezen – mosolyodott el a fiú.

Megcsóváltam a fejem, és elindultam a hálószoba felé. Még Rainával is szívesebben szálltam volna újra szembe. Szinte reméltem, hogy hirtelen előugrik egy bérgyilkos a szekrényből, és akkor legalább lövöldözhetnék egy kicsit. És ha lelőne, az is kevésbé fájna, mint a szakítás, ami rám várt.

Richard hálósobája halványzöldre volt mázolva. Az ágya elé dobott élénk színű szőnyeg úgy nézett ki, mint egy üvegmozaik. Az ágy mennyezetes volt, és Richard még így, sebesülten sem felejtette el bevetni; most egy piros ágyterítőt terített szét rajta. Három vastag ágyterítője volt, amiket mindig cserélgetett: egy zöld, egy kék és egy piros. Mindegyik terítő illett a szőnyeg valamelyik mintájához, és az ágy fölé akasztott képhez. A kép farkasokat ábrázolt egy téli tájban. A farkasok kifelé néztek a képből, mintha épp most leptük volna meg őket egy fa mögül. A havon egy őz véres teteme feküdt, széttépett torokkal. Fura kép egy hálósobába, de valahogy mégis ideillett. Mellesleg nekem nagyon tetszett. Mint minden igazán jó festmény esetében, itt is szinte azt vártam, hogyha kimegyek a szobából, a kép megelevenedik, mintha az élet egy darabját ragadták volna ki a valóságból, és függesztették volna fel a vászonnal együtt. A zöld ágyterítőn visszaköszönt a fenyőfák koronája, a kéken az ég és az árnyékok kilúgozott kékje, a piroson pedig a hóra freccsent vérfolt.

Richard hason feküdt a piros ágyterítőn. Teljesen meztelen volt, a farmerje az ágy sarkán hevert. Lesült bőre sötétebb, simább és kézzelfoghatóbb volt a piros szövet hátterében. Forróság öntött el, ahogy a pillantásom végigsiklott a testén, főleg feneke sima vonalán. Lillian doki épp végzett a fenékén végighúzódo karmolással. Félrefordultam.

Egyszer már láttam Richardot meztelenül, az első találkozásunkkor, de azóta soha. Akkor még eszünkbe se jutott randizni. Úgyhogy félre kellett fordulnom, főleg azért, mert nagyon szerettem volna odanézni. Látni akartam őt meztelenül, és ez leírhatatlanul zavart. Úgy tanulmányoztam a hálósoba falába épített polcok tartalmát, mintha meg akarnám tanulni, mi van rajtuk. Kvarckristályok. Egy apró madárfészek. Egy fehér kvarccal erezett, arany színű, tenyérynyi nagyságú, megkövült koralldarab. Még én találtam egyszer kempingezés közben. És nekiadtam, mert ő

mindenfélét gyűjtött, én meg semmit. Megérintettem a korallt, és nem akartam megfordulni.

– Azt mondtad, beszélni akarsz velem, hát akkor beszélj – szólalt meg Richard. Hátrapillantottam. Lillian éppen elvágta a fekete cénát, amivel összevarrta a bőrt.

– Így ni – mondta Richardnak. – Elvileg egyáltalán nem maradhat utána heg.

Richard összefonta az eddig kinyújtott karjait, és állát az alkarjára támasztotta. Hullámos haja szétterült az arca körül. Tudtam, hogy tényleg olyan puha, mint amilyennek látszik.

Lillian egyikünkről a másikra nézett.

– Azt hiszem, most kettesben hagylak benneteket – mondta, és nekiállt visszapakolni a barna bőrtáskájába, ami úgy nézett ki, mint egy horgászcsalis doboz. Aztán újra ránk pillantott. – Fogadjatok meg egy jótanácsot egy idős hölgytől. Ne csesszétek el.

Ezzel otthagyt minket, hadd bámuljunk utána.

– Most már felöltözhetsz – közöltem.

Richard nem mozdult, csak egy sötét pillantást vetett az összegyűrt farmerre. Amikor visszanézett rám, a tekintete még mindig dühös volt.

– Miért? – érdeklődött.

Minden erőmmel azon voltam, hogy a haragos szempárba nézzek, és ne a fenekét bámuljam. Nehezebb volt, mint hittem. Hát még bevallani magamnak.

– Mert ha meztelen vagy, úgy nehezebb veszekedni – mondtam.

Richard felkőnyökölt, a haja a szemébe hullott, úgyhogy egy arányló barna hajfüggönyön át figyelt. Eszembe juttatta Gabrielt, és ez nagyon idegesített.

– Tudom, hogy kívánsz, Anita. Érzem a szagát.

Ó, ettől máris jobban éreztem magam. Öt percen belül másodszorra is elpirultam.

– Igen, szívdöglesztő vagy. Na és? Mi köze van ennek bármihez?

Richard négykézlábra emelkedett. Olyan gyorsan kaptam el a tekintetem, hogy beleszédültem.

– Légyszi, vedd fel a farmered!

Hallottam, ahogy Richard lemászik az ágyról.

– Rám se bírsz nézni, igaz?

Ezt úgy mondta, hogy hirtelen szerettem volna látni az arcát, de nem fordulhattam meg. Nem volt szabad megfordulnom. Ha ez az utolsó veszekedésünk, nem akarom, hogy a teste képe örökre az emlékezetembe vésődjön. Az kegyetlenség volna.

Éreztem, hogy mögém áll.

– Mit akarsz tőlem, Richard?

– Nézz rám.

Megráztam a fejem.

Richard a vállamra tette a kezét, amitől összereztem, és elhúzódtam.

– Azt sem bírod elviselni, ha hozzád érek, ugye? – kérdezte. Most először fájdalom hallatszott a hangjából.

Megfordultam. Látnom kellett az arcát. Richard szeme csillogott, nagyon tágra nyitotta, nehogy elkezdjenek potyogni a könnyei. A haját idegesen kisimította az arcából, de az újra előrehullott. A tekintetem végigfutott az izmos mellkasán, szerettem volna a kezemmel is végigsimítani, a mellbimbójától a derekáig, és lejjebb, lejjebb, lejjebb... Visszakényszerítettem a tekintetemet az arcára, de most már nem pirultam el, inkább elsápadtam. Alig kaptam levegőt. A szívem úgy vert, hogy majdnem belesüketültem.

– Imádom, ha hozzám érsz – nyögtem.

Richard tekintetéből nem múlt el a fájdalom. Azt hiszem, ennél még a harag is jobb volt.

– Én pedig azért imádlak, mert nemet mondtál Jean-Claude-nak. Tudom, hogy őt is kívánod, és mégis állandóan visszautasítod. Eddig azt hittem, hogy morális oka van.

A szeme sarkából kicsordult egy könnycsepp, és lassan legördült az arcán.

Letöröltem az ujjam hegyével. Richard elkapta a kezem, kissé szorította, s bár nem fáj, de meglepett. Ráadásul a jobb kezemet fogta meg, márpedig bal kézzel kurva nehezen tudom előhúzni a stukkert. Nem mintha komolyan hittem volna, hogy szükségem lesz rá, csak olyan furán viselkedett a srác.

Richard folytatta a mondókáját.

– Mert Jean-Claude egy szörnyeteg, és te nem szoktál szörnyekkel lefeküdni. Egyszerűen megölnöd őket – most már mindkét szeméből csörgött a könny, de ezúttal nem töröltem le. – Velem se fekszel le, mert én is egy szörnyeteg vagyok. Csak arra vagyunk jók, hogy megölj minket, arra már nem, hogy lefeküdj velünk, ugye, Anita?

Ellöktem magamtól, és ő hagyta. Hagyta, pedig egyébként súlyozni tudott volna a tömör cseresznyefa ággal is. És ez nem tetszett.

– Undorító, amit mondasz.

– De igaz – vágott vissza.

– Kívánlak, Richard, nagyon jól tudod.

– Jean-Claude-ot is kívánod, úgyhogy ez nem annyira hízelt. Azt hajtogatod, hogy meg kell ölnöm Marcust, mintha az olyan könnyű volna. Szerinted, miért ne izgassam magam emiatt? Azért, mert Marcus csak egy szörnyeteg? Vagy mert én vagyok a szörnyeteg?

– Richard – próbáltam csitítani. A vita nem várt fordulatot vett. Fogalmam se volt, mit mondjak, pedig valamit muszáj volt mondanom. Richard arcára rászáradtak a könnyek. Hiába nézett ki fantasztikusan, és hiába volt meztelen, kétségbeesettnek látszott.

– Tudom, hogy lelkiismereti problémát okozna neked Marcus halála. Soha nem mondtam, de tudom, hogy így van – mondtam csillapítóan.

– Akkor meg miért nyaggatsz folyton, hogy öljem meg?

– Mert úgy gondolom, hogy szükséges – válaszoltam.

– Te meg bírnád tenni? Képes volnál csak úgy megölni őt?

Ezen egy pillanatig elgondolkoztam, aztán bólintottam.

– Igen, képes lennék rá.

– És nem is izgatna a dolog? – kérdezte.

– Nem – válaszoltam, egyenesen belenézve az elkínzott szempárba.

– Ha tényleg így gondolod, akkor inkább te vagy a szörnyeteg, nem pedig én.

– Azt hiszem, igazad van.

– És gondolom, nem zavar a tudat, hogy képes lennél elvenni egy ember életét, ugye? – nevetett fel keserűen. – Vagy Marcust nem tekinted embernek?

– Akit a múlt éjjel megöltem, az ember volt – emlékeztettem. Richard megújult iszonyattal bámult rám.

– De azért remekül aludtál, ugye?

– Elég jól, ahhoz képest, hogy Stephent az ágyamba küldted – bólintottam. Az arcán különös kifejezés suhant át, és észrevettem, hogy a pillanat törtrészéig eltűnődik, vajon lefeküdtem-e a sráccal.

– Édes Jézusom, ennél azért jobban ismersz! – kiáltottam fel.

– Tudom – sütötte le a szemét. – Csak már annyira akarlak, de te mindig nemet mondasz. Lassan kezdek mindenben kételkedni.

– A kurva életbe, nem fogom az egódat pátyolgatni egy veszekedés kellős közepén! Bosszúból küldted hozzám Stephent! Azt mondtad neki, hogy majd én megvédem. Eszedbe sem jutott, hogy talán még soha nem aludtam pasival egy ágyban?

– És az exvőlegényed a koleszból?

– Vele csak keféltünk, de soha nem aludtam vele – magyaráztam.

– Azt szerettem volna, hogy te legyél az első, akinek a karjaiban ébredek.

– Ne haragudj, Anita. Nem tudtam. Nem...

– Nem gondoltad végig – fejeztem be helyette. – Szuper. És a meztelenkedés, azzal hogy állsz? Azzal mi az ábra, Richard?

– Láttad a tegnapi bunyót. Láttad, hogy mit csináltam, hogy mire vagyok képes.

– Részben. Igen.

– Tudni akarod, hogy miért nem vagyok hajlandó ölni? Hogy miért állok le mindig a kritikus pillanat előtt? – kérdezte szinte magánkívül, vad tekintettel.

– Nem tudom. Mondd meg – válaszoltam halkán. Richard fázósan összefonta maga előtt a karját.

– Mert élvezem, Anita. Imádom, ahogy a kezem meg a karmaim beletépnek a húsba. Felizgat, ha a friss, meleg vér ízét érzem a számban – mondta, és erősen megrázta a fejét, mintha el akarná űzhetné az emléket. – Múlt éjjel a legszívesebben széttéptem volna

Sebastian. Belefájdult a vállam és a karom, annyira akartam. A testem ugyanannyira kívánta az ő halálát, amennyire most kívánlak téged.

Elhallgatott és rám bámult, még mindig összehúzva magát, de a teste helyette is beszélt. Tényleg felizgatta Sebastian halálának a gondolata. Nyeltem egy nagyot.

– Attól félsz, hogyha elengednéd magad és ölnél, akkor azt is élveznéd?

Richard elborzadt tekintetéből világosan látszott, hogy fél. Fél, hogy igenis, Ő a szörnyeteg. Fél, hogy jogosan utasítom el az érintését. Szörnyekkel nem kefélnünk, csak megöljük őket.

– Te élvezed, ha ölsz? – kérdezte végül.

Pár másodpercig gondolkoznom kellett a válaszon. Végül tagadóan megráztam a fejem.

– Nem, nem élvezem.

– Akkor milyen érzés? – faggatózott tovább.

– Semmilyen. Nem érzek semmit.

– Valamit azért muszáj érezned.

Vállat vontam.

– Megkönnyebbülök, hogy nem én patkoltam el. És örülök, hogy én voltam a gyorsabb, a kegyetlenebb – mondtam, aztán megint megvontam a vállam. – Nem zavar, ha embert kell ölnöm, Richard. Egyszerűen nem izgat.

– Régen zavart?

– Igen, régen zavart.

– Mióta nem zavar?

– Nem tudom. Nem az első alkalommal, még a második után sem, de ha egyszer eljutsz addig a pontig, hogy már nem is tudod a halottaidat számon tartani, akkor vagy közömbössé válsz, vagy egyszerűen más foglalkozás után nézel.

– Én azt szeretném, hogy a gyilkosság engem mindig is zavarjon, Anita. Kell hogy többet jelentsen, mint a vér és a vadászat izgalma, vagy a túlélés. Mert ha nem jelent többet, akkor tévedtem, akkor mi is csak állatok vagyunk.

Erre a gondolatra is reagált a teste. De ezt már egyáltalán nem találta izgatónak. Richardon látszott, hogy fél és nagyon sebezhető. Megint rá akartam szólni, hogy öltözzön már fel, de nem szóltam. Nagyon is szándékos volt a meztelenkedése, mintha egyszer és mindenkorra be akarná bizonyítani, hogy igazából nem kívánom őt – vagy éppen azt, hogy mégis.

Nem nagyon csípem, ha így vizsgáztatnak, de a fiú félelemmel teli pillantásával nehéz volt vitába szállni. Az ágyhoz sétált, egyik kezével a karját dörzsölgetve, mint aki fázik. Pedig St. Louisban tombolt a május. Richard nem fázhatott, vagy legalábbis nem a hideg miatt.

– Richard, te nem vagy állat.

– Honnét tudod, hogy mi vagyok? – kérdezte, de tudtam, hogy ezt inkább magától kérdezi, nem pedig tőlem.

Odamentem hozzá. Elővettem a Firestert, és leraktam az éjjeliszekrényre az üvegernyős olvasólámpa mellé. Richard feszülten figyelt. Majdnem úgy, mintha arra számítana, hogy mindjárt bántani fogom. Elhatároztam, nagyon igyekezni fogok, nehogy így legyen.

Gyengéden megérintettem a karját, ott, ahol dörzsölgette. Erre megdermedt.

– Te vagy az egyik legerköcsösebb pasas, akivel életemben találkoztam. Te képes volnál arra, hogy akkor se válj szörnyeteggé, ha megölsz Marcust. Tudom, mert ismerlek.

– Gabriel és Raina is gyilkol, és róluk ordít, hogy gyilkosok.

– De te nem vagy olyan, mint ők, Richard. Hidd el nekem.

– Mi van, ha megölöm Sebastiant vagy Marcust, és élvezni fogom? – kérdezte Richard, de már a gondolattól is kiült szép arcára a félelem.

Megszorítottam a karját.

– Lehet, hogy élvezni fogod. Ha igen, azon viszont nincs mit szégyellni. Az vagy, ami vagy. Nem te választottad. A betegséged választott ki téged.

– Hogy mondhatod azt, hogy nem szégyellnivaló megölni valakit? Már vadásztam őzre. Imádom. Imádom az üldözést, az őlest, imádom megenni a még meleg húst.

Ahogy korábban, most is felizgult a puszta gondolattól. Igyekeztem az arcára koncentrálni, de az erekciója azért érezhető volt.

– Mindenki mástól indul be, Richard. Ennél durvább perverziókról is hallottam már. Sőt, láttam is ilyet.

Úgy nézett rám, mint aki szeretne hinni nekem, de nem mer.

– Ennél is rosszabbat? – Az arcom elé emelte az egyik kezét. Az erejétől bizseregni kezdett a kezem, aztán a karom, végül már levegő után kapkodtam. Csak az akaraterőm segített, hogy ne engedjem el a karját.

Richard ujjai váratlanul hihetetlenül hosszúra nyúltak, és elvékonyodtak. A körme vastag karommá alakult. De azért nem változott át teljesen farkas-mancsa, a saját emberi keze maradt. Ezenkívül semmi mást nem láttam átalakulni a testén. Csak azt a kezét.

Alig kaptam levegőt, de most nem azért, amiért korábban. A karmos kézre meredtem, és most először jöttem rá, hogy Richardnak igaza volt. Rossz volt látni, ahogy megnyúlnak az ujjai, és hallani, ahogy pattognak a kezében a csontok. Ijesztő volt.

Nem engedtem el a karját, de reszkettem. Amikor végre meg bírtam szólalni, még a hangom is remegett.

– Egyszer láttam Rainát, ahogy ezt csinálta. Azt hittem, ez nem egy túl gyakori képesség.

– A falkánkban csak Raina, Marcus és én vagyunk képesek rá. Részlegesen is át tudunk alakulni, ha akarjuk.

– Így sebezted meg Sebastiant is a múlt éjjel.

Bólintott, és az arcomat fürkészte. Bár erőlködtem, hogy ne mutassak ki semmilyen érzelmet, mégsem lehetett biztató a látvány. Richard félrefordult, is kellett látnom ahhoz az arcát, hogy megérezsem a fájdalmát.

Elkaptam a kezét, és a megnyúlt csontok köré kulcsoltam az ujjaimat. Izmokat tapintottam, amelyek azelőtt teljesen hiányoztak a kezéből. Minden erőmre szükség volt, hogy el ne engedjem. Hogy képes legyek így elfogadni őt. Reszkettem az erőfeszítéstől, és képtelen voltam a szemébe nézni. Nem bíztam a tekintetemben.

Richard a másik kezével megfogta az államát, és lassan maga felé fordította a fejem.

– Érzem, hogy félsz, és ez tetszik. Érted? Tetszik, hogy félsz.

Meg kellett köszörsülnöm a torkomat, hogy válaszolni tudjak.

– Észrevettem.

A srácban volt annyi jóérzés, hogy elpiruljon. Aztán lassan odahajolt hozzám, hogy megcsókoljon. Nem próbáltam leállítani, de nem is segítettem. Általában lábujjhegyre szoktam állni, hogy félúton találkozzunk. Most azonban dermedten álltam, féltem megmozdulni, és ezzel arra kényszerítettem őt, hogy mélyen lehajoljon hozzám. A hosszú ujjú kéz, amit fogtam, görcsösen összerándult, a karmok finoman végigkarcolták a csupasz alkarom.

Megfeszült a testem, ahogy Richard energiája előntött. Belekapaszkodtam a kezébe, és éreztem, hogy a csontok és izmok visszacsusszannak eredeti helyükre. Két kézzel kapaszkodtam, míg a tenyerem alatt visszaváltozott a keze. A hirtelen energiahullámtól libabőrös lettem.

Aztán az ajka az ajkamat súrolta, én pedig beleszédültem a csókjába. Elengedtem a kezét, az ujjaimmal végigsimítottam a meztelen mellkasát, és eljátszadoztam a megkeményedett mellbimbókkal. Ő a derekamra tette a kezét, végighúzta a hátamon, fölfelé haladva a gerincem mentén.

– Semmi nincs rajtad a póló alatt – suttogetta bele a számba.

– Tudom – suttogettam vissza.

A keze ekkor besiklott a pólóm alá, végigsimogatta a hátamat, a testünk egymáshoz tapadt. Bár csak a farmeren keresztül éreztem, mégis beleborzongtam, ahogy Richard meztelen teste hozzám ért. A bőröm szomjazott rá, hogy meztelen testtel simuljunk egymáshoz, hús a húshoz. Kibújtam a pólóból. Richard levegő után kapott, annyira megdöbbsent.

Kocsányon lógó szemmel bámulta a csupasz mellemet, de most már nem csak ő volt felhevülve. Mindkét mellemet a kezébe fogta, és amikor látta, hogy nem tiltakozom, letérdelt elém. Sötéten ragyogó tekintettel nézett fel rám.

Úgy csókoltam meg, mintha fel akarnám falni. Nagyon jólesett, ahogy a csupasz bőrömet simogatta. Szinte már túlságosan is.

Aztán elhúzta az ajkát az ajkamról, és a mellemet csókolta meg. Felnyögtem a meglepetéstől.

Ebben a pillanatban valaki kopogott az ajtón. Mind a ketten megdermedtünk. Egy ismeretlen női hang szólalt meg kintről.

– Nem azért jöttem el ilyen messzire, hogy a keféleketeket hallgassam, Richard! És hadd emlékeztesselek rá, hogy mindannyiunknak kitűnő a hallása!

– A szaglásunkról nem is beszélve – tette hozzá Jason.

– A fenébe – mondta Richard halkán, és a melleim közé fúrta a fejét. Fölé hajoltam, és beletemettem az arcom a hajába.

– Azt hiszem, egyszerűen kimászom az ablakon, és megszökök – közöltem. Richard átölelte a derekam, és talpra állt. Közben még egyszer utoljára megsimogatta a mellemet.

– Nem tudod, hogy én is milyen régóta szeretnék megszökni – válaszolta. Az ágyon heverő nadrágja után nyúlt. A karjára tettem a kezem. Rám nézett.

– Richard, kívánlak. Szeretlek. És szeretném, ha ezt most elhinnéd.

A fiú arca hirtelen elkomolyodott, idegen kifejezést öltött.

– Még nem láttál farkassá változni – jelentette ki. – Mielőtt tovább lépünk, feltétlenül látnod kell.

Ez a gondolat annyira már nem izgatott fel.

– Igazad van, bár ha nem terítetted volna ki az összes kártyádat, lehet, hogy előbb lefeküdtünk volna egymással.

– Az nem lett volna becsületes veled szemben.

– Vagyis azt mondod, ha most egyedül lennénk, akkor is leállnál, és átváltoznál?

Richard bólintott.

– Azért, mert amíg nem láttam a „csatolt árut”, addig nem volna fair lefeküdni velem? – faggattam tovább.

– Pontosan.

– Richard, te egy igazi kiscserkész vagy.

– Pedig azt hiszem, épp most veszítettem el az egyik érdemrendemet – válaszolta. Az arckifejezésétől előntött a forróság.

Ő elvagyorodott, aztán felhúzta az alsóját. Bokszeralsót hordott. Aztán a farmerjébe is belebújt, bár a cipzárt nagyon óvatosan húzta fel. Úgy néztem őt, míg felöltözött, mintha a tulajdonom lenne. Várakozóan.

Felemeltem a földről a pólómat, és belebújtam. Richard mögém lopakodott, aztán mindkét kezét becsúsztatta a pólóm alá, és simogatni kezdte a mellemet. Hátradőltem, és nekitámaszkodtam. Végül aztán ő volt az, aki véget vetett a dolognak, átfogta a derekam, és egy-két centire felemelt a földről. Szembefordított magával, és sietősen megcsókolt.

– Ha eldöntöd, hogy megcsinálsz valamit, akkor végérvényesen döntesz, ugye?

– Mindig – válaszoltam.

Mély levegőt vett az orrán át, aztán egy sóhajjal kifújta.

– Igyekszem gyorsan lezavarni ezt a gyűlést, de...

– Edward nemsokára itt lesz, úgyhogy ne siess – nyugtattam meg. Richard megnyúlt arccal bólintott.

– Már majdnem elfelejtkeztem róla, hogy téged meg akarnak ölni – vallotta be, majd a két kezébe fogta az arcom, és megcsókolt.

Aztán mélyen a szemembe nézett. – Vigyázz magadra.

– Te is – mondtam, és megsimogattam a vállán a kötést.

Richard az egyik fiókból előhúzott egy fekete pólót, és felvette. Az alját beletűrte a farmerbe, úgyhogy míg a cipzárjánál matatott, távol tartottam magam tőle.

– Csatlakozz hozzánk, majd ha már te is felöltöztél – mondta.

– Naná – bólintottam.

Richard kiment, és becsukta maga mögött az ajtót. Nagyot sóhajtván leültem az ágy szélére. A francba. Nem akartam elveszíteni Richardot. Tényleg nem. Agyba akartam bújni vele. Viszont nem tudtam pontosan, mit éreznék annak láttán, ha teljesen átváltozna az állati formájába. Már az a kéz-dolog is eléggé felkavart. Mi van, ha nem bírnám gyomorral? Mi van, ha túl undorítóan találnám? Istenem, remélem, nem fogom. Ennél azért jobb vagyok. Erősebb.

Richard attól félt, hogyha egyszer elkezd gyilkolni, akkor nem bírná abbahagyni. Nem volt egészen alaptalan a félelme. Összefontam magam előtt a karjaimat. A bőrömön még éreztem a teste érintését. A száját. Megborzongtam, de most már nem a félelemtől. Hülyeség volt Richardba beleszeretni. A szex csak rontana a dolgon. Ha nem öli meg Marcust, hamarosan meghal. Ilyen egyszerű. Jean-Claude soha nem sodorta volna magát ekkora veszélybe. Soha. Jean-Claude túlélésében mindig biztos lehetett az ember. Tehetsége volt hozzá. Richardnak viszont nem, ebben szinte abszolúte biztos voltam. A múlt éjszaka minden kétséget kizáróan azt igazolta, hogy jobb lenne, ha ejteném a srácot. Vagy ha ő ejtene engem. Politikai nézetekben például nem baj, ha nem értesz egyet a másikkal, sőt, néha még vallási kérdésekben sem baj. Ölni viszont vagy hajlandó az ember, vagy nem. A gyilkosság kérdésében nem lehet semleges álláspontra helyezkedni.

Jean-Claude soha nem bánta, ha embert öltem. Valaha azt gondoltam, hogy ez teszi őt szörnyeteggé. Most azonban én értek egye vele. Akkor végül is melyikünk a szörnyeteg?

Végül felöltöztem: piros póló, fekete farmer és cipő, Firestar a gatyám alatt. A stukker nagyon látszott a piros anyagon, de miért is próbálnám elrejteni. Mellesleg, az ajtó túloldalán csak úgy kavargott az energia, az alakváltók közül nem mindenki volt boldog. Erős érzelmek esetén nehezebb elrejteniük az erejüket. Richard volt ebben a legügyesebb, akivel valaha találkoztam. Még engem is sikerült sokáig megtévesztenie, és elhitetnie velem, hogy ember. Erre rajta kívül senki más nem volt képes.

Miközben megnéztem magam a tükörben, rájöttem, nem az zavar, hogy egy szobányi alakváltóval kell szembenéznem, inkább az, hogy olyan emberekkel kell szembesülnöm, akik tudják, hogy az imént éppen bemelegedtünk egy kis előjátékba Richarddal. Bármikor szívesebben vállalom a veszélyt, mint a szégyent. A veszélyt már megszoktam.

A fürdőszoba közvetlen a nappali mellett volt, úgyhogy amint kinyitottam az ajtót, rögtön szembetalálkoztam velük. Mind a kanapén vagy a kanapé környékén ültek. Ahogy kiléptem, felém fordították a pillantásukat, én pedig biccentettem.

– Hello!

– Hello, Anita – válaszolt Rafael.

Rafael a patkánykirály, ami a patkányembereknél a falkavezér megfelelője. Magas, sötét hajú, jóképű pasas volt, erőteljes, arrogáns mexikói vonásokkal. Egyedül a szája utalt rá, hogy néha mosolyogni is szokott. Rövid ujjú, öltöny alá való inge csupaszon hagyta az alkarját és a bőrébe égetett bélyeget. A bélyeg koronát formázott, ez volt a rangjelzése. A farkasoknál nem volt hasonló jele a falkavezérnek. Attól függően, hogy milyen állatfajhoz tartoztak, mindenkinek mást és mást jelentett alakváltónak lenni. A formával együtt a kultúrájuk is változott.

– Nem is tudtam, hogy a patkányokat érdeklik más falkák belviszályai – jegyeztem meg.

– Marcus azzal próbálkozik, hogy egyetlen vezér alatt egyesítse az összes alakváltót.

– Hadd találjam ki – vágtam közbe. – Ő lenne a vezér.

– Igen – felelte enyhe mosollyal Rafael.

– Vagyis akkor már inkább Richard, a kisebbik rossz – jegyeztem meg.

– Azért állok Richard mellett, mert őt olyan embernek ismertem meg, aki megtartja a szavát. Marcusnak már nincs becsülete nálam. Erről a kurvája, – Raina – gondoskodott.

– Továbbra is úgy gondolom, hogyha megölnénk Rainát, Marcus hajlandó lenne szóba állni velünk – mondta az egyik nő.

Már láttam őt korábban valahol, de nem emlékeztem rá, hol. A nő a földön ült, egy bögre kávéét kortyolgatva. Rövid szőke haja volt, amihez rózsaszín, suhogós melegítőt viselt, rózsaszín pólója fölött szétnyitva a melegítőfelsőt. A melegítője inkább volt kiállítási darab, mint edzőruha, és most már a nőt is felismertem. A Teliholdban, Raina kávézójában találkoztam vele. Christine-nek hívták. Nem farkas volt, hanem alakváltó tigris. A független alakváltók képviselőjében érkezett. Azoknak a nevében beszélt, akik nem voltak elegen, hogy saját vezetőjük legyen. A likantrópiának nem minden fajtája egyformán fertőző. Egy tigrisember akár ízekre szaggathat, akkor sem biztos, hogy elkapod a kórt. Viszont elég, hogy egy vérfarkas csak megkarcoljon a karmával, és máris kiszőrösödsz. Egyetlen macskaféle sem fertőző annyira, mint a farkasok vagy a patkányok. Senki sem tudja, miért. Egyszerűen így alakult.

Richard bemutatott a kábé tizenöt idegennek, de csak a keresztnévüket mondta meg.

Köszöntem nekik, majd az ajtó melletti falnak támaszkodtam. A kanapé és a padló már úgyis megtelt. Mellesleg nem szívesen közeledtem ismeretlen alakváltókhoz. Ez pusztán elővigyázatosság.

– Tulajdonképpen Christine-nel már találkoztam egyszer – vallottam be.

– Tényleg – mondta Christine –, amikor megölted Alfredot.

– Ja – ismertem el vállat vonva.

– Múlt éjjel, amikor lehetősége lett volna rá, miért nem ölte meg Rainát? – érdeklődött.

Mielőtt még válaszolhattam volna, Richard közbevágott:

– Ha Rainát megölnénk, Marcus mindannyiunkat levadászna.

– Szerintem Marcus nem való a jelenlegi posztjára – jelentette ki Sylvie.

– Én még mindig nem vagyok olyan biztos ebben – rázta meg a fejét tiltakozva Richard.

Erre senki nem mondott semmit, bár az arckifejezésük is bőven elég volt. Velem értettek egyet. Richard egyre közelebb került ahhoz, hogy megölesse magát, aztán otthagyja a híveit a pácban.

Ekkor Louie lépett elő a konyhából, két bögre kávéval a kezében. Rám mosolygott. Louie Richard legjobb barátja volt, és már nagyon sok randira elkísért minket, amikor hegyet mászni mentünk. Százhetven centi magasra nőtt, a szeme még az enyémnél is sötétebb árnyalatú volt, de nem sötétbarna, hanem szénfekete. Vékony szálú fekete haját nemrég nyíratta meg. Pedig amióta csak ismertem, hosszú haja volt, Richarddal ellentétben, aki nem a divat kedvéért hordott hosszú haját, hanem mert nem volt ideje fodrászhoz menni. Louie-nak viszont olyan rövid lett a sérója, hogy kilátszott a füle, ráadásul ez öregítette is. Végre kezdett hasonlítani egy biológiai professzorra. Amúgy patkányember volt, Rafael egyik hadnagya. Odanyújtotta nekem az egyik bögre kávéját.

– Sokkal kellemesebbek a gyűléseink, amióta Richard megvette ezt a kávéfőzőt. Hála neked – mondta.

Mélyen beleszippantottam a kávé gőzébe, és azonnal jobban éreztem magam. A kávé talán nem mindenre gyógyír, de azért elég sok mindenre.

– Szerintem nem mindenki örül nekem ennyire – véltem.

– Csak megijedtek. Emiatt ellenségesek egy kicsit.

Stephen kijött a hálószobámból, már fel volt öltözve, ám az összes ruha passzolt rá. Nem lehettek Richardéi. Elegáns kék ingét betúrta a koptatott farmerbe. A szobában tartózkodók közül egyedül Jason volt hozzá hasonló méretű. És ő mindig is szívesen osztotta meg másokkal a cuccait.

– Miért vág mindenki ilyen gyászos képet? – érdeklődtem.

Louie a falnak dőlt, és a kávéját szűrőszögbe szűrte.

– Jean-Claude visszavonta a támogatását Marcustól, és Richard mellé állt. El se hiszem, hogy egyikük sem említette neked.

– Mondtak valamit, hogy üzletet kötöttek egymással, de nem magyarázták el bővebben – válaszoltam, aztán eltöprengtem a dolgon. – Marcus biztosan berágott.

Louie arcáról lefagyott a mosoly.

– Ez enyhe kifejezés – fordult felém. – Nem érted, ugye?

– Mit nem értek? – kérdeztem értetlenül.

– Jean-Claude támogatása nélkül Marcusnak semmi esélye sem maradt, az ellenőrzése alá vonhassa a többi alakváltót. Az álmai, hogy kiépíthet egy birodalmat, szertefoszlottak.

– Ha esélye sem maradt, akkor miért parázik mindenki ennyire?

– Mert amin nem uralkodhat, azt hajlamos elpusztítani – mosolyodott el szomorúan a fiú.

– Úgy érted, háborút akar indítani?

– Úgy.

– És akkor már nemcsak Richard és a falka, hanem a város összes alakváltója ellen, ugye?

Louie bólintott.

– Kivéve a leopárdembereket. Az ő vezérük Gabriel, és ő Raina oldalán áll.

Egy pillanatra magam elé képzeltem a helyzetet.

– Édes Jézusom, abból hatalmas vérfürdő lesz.

– Amit ráadásul képtelenek lennének kordában tartani. Biztos hatással lenne emberi világra is. Az országban még mindig van három állam, ahol több ezer dollár fejpénzt fizetnek egy halott alakváltóért, kérdezősködés nélkül. Egy ilyen háborúban egyesek rendkívüli vagyonra tehetnének szert.

– Hát ti meg mit frakcióztok itt? – kérdezte ekkor Christine.

Egyre kevésbé szimpatizáltam vele. Ő volt az, aki bekopogott az ajtón, és megzavart minket Richarddal. Bár őszintén szólva, ezért még hálás is voltam neki. Elmondhatatlanul zavaró volt még a gondolat is, hogy mindenki meghallotta volna, ha folytatjuk.

Louie visszament a többiekhez, és leült közjük. Én ott maradtam a falnak támaszkodva, és a kávémat iszogattam.

– Nem csatlakozol hozzánk? – érdeklődött Christine.

– Kösz, jó itt nekem – válaszoltam.

– Nem alacsonyodsz le hozzánk, igaz? – kérdezte egy sötétképű, harmincas éveiben járói férfi. Úgy százhetven centi körül lehetett, bár ezt nehéz volt megállapítani, mert a földön ült. Öltönyben és nyakkendőben jött, mint aki épp a munkahelyére tart. Nealnek hívták.

– Épp hogy nem alacsonyodnék le – mondtam. – Feleannyit sem érek, mint ti.

– Ezzel meg mi a francra célzói? – érdeklődött a fiatalember. – Nekem egyáltalán nem tetszik, hogy egy közönséges ember is köztünk van.

– Fejezd be, Neal – szólt rá Richard.

– Miért? Ez a csaj kiröhög minket.

Richard felém sandított a kanapé sarkáról, ahol ült.

– Gyere ide hozzánk, Anita.

Sylvie ült Richard mellett, igaz, nem túl közel, de nekem már nem maradt hely. A kanapé másik végén Rafael ült, egyenes háttal, keresztbe vetett lábakkal.

– Úgy látom, a kanapé már megtelt – jelentettem ki.

– Szorítunk neked helyet – mondta Richard felém nyújtva a kezét.

– Még csak nem is tartozik a falkához – ellenkezett Sylvie. – Én ugyan nem adom át neki a helyem. Ne vedd sértésnek, Anita, nem a te hibád.

Mindezt tárgyilagos hangon közölte, cseppet sem ellenségesen, viszont a pillantás, amit Richardra vetett, nem volt kifejezetten barátságos.

– Nem szívom mellre – válaszoltam. Amúgy sem voltam biztos benne, hogy szeretnék-e alakváltóktól körülvéve leülni egy kanapéra. Még akkor sem, ha elvileg barátságosak. A szobában mindenki más erősebb és gyorsabb volt nálam, ez tény. Nekem csak annyi előnyöm volt, amennyit a pisztolyom nyújtott. Ha pedig közvetlenül melljük ülök, képtelen lennék időben előrántani.

– Sylvie, szeretném, hogy a barátnőm mellém üljön, ez minden – magyarázta Richard. – Nem kihívásnak szántam a lükoiban elfoglalt pozíciód ellen.

Nagyon türelmesen beszélt, mintha egy gyereket próbálna meggyőzni.

– Mit mondtál? – csattant fel Sylvie. Láthatólag sokkolóan hatott rá valami.

– Azt, hogy mi vagyunk a lüko. Anita már tudja.

– Te elárultad neki a szavakat? – kérdezte Neal, tömény felháborodással a hangjában.

Rá akartam vágni, hogy „ezek csak szavak”, aztán meggondoltam magam. És még mondja valaki, hogy nem fejlődöm.

– Volt idő, amikor halálbüntetés járt azért, ha valaki megosztotta a titkainkat a közönséges emberekkel – jelentette ki Sylvie.

– Az ilyesmit már Marcus sem tartja be – védekezett Richard.

– Mennyi titkunkat tudod?

– Pár szót, ez minden – vontam meg a vállam.

Sylvie rám meredt, de közben Richardhoz beszélt.

– Azt akarod, hogy az ember barátnőd odabújjon melléd, ugye?

– Igen – válaszolta ő. Nyoma sem volt a hangjában haragnak.

Nekem személy szerint nem tetszett, ahogy a csaj az „ember” szót kiejtette a száján.

Sylvie feltérdelt a kanapén, továbbra is engem bámulva.

– Hát akkor gyere, ember, és ülj ide közénk.

– Mi ez a hirtelen szívélyesség? – néztem vissza rá.

– Ennek nincs köze a falka hierarchiájához. Richard is mindig ezt hajtogatja. Ülj csak a fiúd mellé. Arrébb csúszok.

Így is tett, és odébb húzódott a kanapén.

A patkánykirály rám pillantott. Felvonta a szemöldökét, mintha csak a vállát rántotta volna meg. Sylvie-ben nem bíztam, Rafaelben viszont igen, és Richardban is, legalábbis itt és most, ma.

Ráébredtem, hogy Rafaelben tegnap éjjel is bíztam volna. Neki nem lettek volna olyan erkölcsi aggályai, mint Richardnak. Szegény Richard, olyan volt, akár a pusztába kiáltott szó. Isten bocsássa meg nekem, de én is a pogányokkal értettem egyet.

Louie és Stephen a közelünkben ültek a földön, összegömbölyödve. Barátok közt voltam. Még a földről rám vigyorgó Jason sem engedte volna, hogy bántsanak. Ő is Jean-Claude háziállata volt, akárcsak Stephen. Ők nem hagyták volna, hogy megöljenek, mert nem sokkal éltek volna túl engem.

– Anita? – nézett rám Richard sürgetően.

Egy sóhajjal ellöktem magam a faltól. Ha barátok közt voltam, miért feszültek meg úgy a hátizmaid, hogy már szinte a mozgás is fájt? Még hogy paranoiás vagyok! Ki?! Én?

A kávésbögrét a bal kezembe fogva megkerültem a kanapét. Sylvie mosolyogva megpaskolta maga mellett a kanapét, de nem látszott túl őszintének az a mosoly.

Leültem Richard mellé. Fél karral átölelte a vállam. A jobb karom az oldalához nyomódott, de nem túl szorosan. Tudta, hogy mennyire utálom, ha az a kezem, amelyikkel a stukkert fogom, nem mozoghat szabadon.

Nekitámaszkodtam Richard meleg testének, és így végre sikerült ellazulnom. Feloldódott a vállamban a görcs. Belekortyoltam a kávéba. Mindannyian állati civilizáltan viselkedtünk.

Richard az arcomra szorította az ajkát.

– Köszönöm – suttogta.

Ezért az egyetlen szóért rengeteg piros pontot érdemelt. Tudta, micsoda erőfeszítésbe került nekem, hogy leüljek a farkasok, patkányok és macskák közé. Ha nem ülök oda mellé, azzal lejárattam volna mind a saját falkája, mind más falkák vezetői előtt. Nem azért voltam itt, hogy rontsak a helyzetén.

– Ki mentett meg tegnap éjjel, Stephen? – kérdezte Sylvie édes hangon, barátságos arccal. Egyáltalán nem bíztam meg benne.

Minden szem Stephenre szegeződött. A srác összekuporodott, igyekezett eggyé válni a padlóval, mintha attól láthatatlanná válna, de hiába. Tágra nyílt szemmel bámult Richardra.

– Gyerünk, Stephen, mondd el az igazat. Nem fogok megharagudni.

Stephen nyelt egyet.

– Anita mentett meg.

– Richard akkor épp húsz vérfarkassal harcolt – vágtam közbe. – Azt mondta, menjek el Stephenért, úgyhogy mentem.

Neal elkezdte szolgálatni Stephen, az orrát épphogy csak nem dugta oda hozzá, az arcánál kezdte, onnét haladt lefelé a nyakán, aztán végig a vállán. Egyáltalán nem emberi gesztus volt, és nagyon idegesítően hatott a jól öltözött férfitől.

– Érzem rajta a nő szagát – közölte, gyilkos pillantást lövellve felém. – Együtt volt Anitával.

Általános felhördülésre számítottam, ehelyett a többiek is Stephen köré gyűltek, és szolgálatni kezdték, majd megfogdosták, és utána a saját orruk elé tartották az ujjukat. Csak Sylvie, Jason, Rafael és Louie maradtak ülve. Végül a többiek Richard és én felém fordultak.

– Nealnek igaza van – mondta Christine. – Anita szaga rátapadt a bőrére. Ha csak cipelsz valakit, nem lehet ilyen erős a szag.

Richard keze megfeszült a vállamon. Egy pillantást vetettem az arcára. Nyugodtnak látszott, csak a szeme körül feszült meg áruklódóan a bőr.

– Kint járkáltam az erdőben, őriztem a házat a bérnyilkosoktól – közölte. – Stephen nem akart egyedül maradni. Én küldtem Anitához.

– Tudunk a merényletekről – felelte Sylvie.

– Igazán? – kérdeztem elkerekedett szemmel.

– Richard ugyanis azt akarja, hogy védjünk meg. De ha már bevállalunk érted egy golyót, tudnunk kell, hogy miért.

Farkasszemet néztem vele. Csinos arcvonásai megkeményedtek, az arccsontja nagyon erősen látszott.

– Én senkitől sem kérem, hogy vállalja be helyettem a golyót – szögeztem le. Kibújtam Richard karja alól, így viszont közelebb kerültem Sylvie-hez. Nem volt túl okos lépés.

Richard nem próbált meg visszatartani. Elhúzta a karját.

– Meg kellett volna beszélnem veled, mielőtt velük tárgyalok – jegyezte meg.

– Kurvára igazad van – helyesletem.

Sylvie rákönyökölt a kanapé hátuljára, az arca így csak pár centire volt az enyémtől.

- Le akarod szidni a leendő falkavezérünket, ember?
- Úgy ejted ki azt, hogy „ember”, mintha szitokszó volna.

Féltékeny vagy, Sylvie?

A nő hátrahőkölt, mintha megütöttem volna. Az arcán átsuhanó kifejezés félig fájdalmas volt, félig dühös.

– Az itt jelenlévők közül a legtöbben túléltek egy támadást, ember. Nem mi választottuk magunknak ezt az életet – válaszolta elfulladó, rekedt hangon.

Sok mindenre számítottam, de a túlélő fájdalmára nem. Már én sajnáltam, hogy így beletiportam a lelkébe.

- Ne haragudj. Egyáltalán nem személyeskedésnek szántam.
- Fogalmad sincs, mennyire személyes volt.
- Sylvie, elég – szólt rá Richard.

A nő feltérdelt, hogy a fejem fölött Richard arcába bámulhasson.

– Tényleg annyira töketlen vagy, hogy még be se gurulsz, amiért a csaj lefeküdt egy alárendelt hímmel?

– Várj egy percet – szakítottam félbe. – Stephennel nem szexeltünk. Csak együtt aludtunk, de semmi több.

Neal hirtelen beleszagolt Stephen ágyékába, egészen belenyomta az arcát, és szimatolni kezdett. Nem volt valami emberi gesztus.

Stephen pedig hagyta, ami pláne nem volt jellemző az emberre.

Jason közelebb hajolt hozzám, és szimatolni kezdett a lábamnál.

A kávésbögrét figyelmeztetően a térdemre tettem, pont az arca elé.

– Még csak ne is gondoldj rá – figyelmeztettem.

– Pasi vagyok, meg kellett próbálnom, nem hibáztathatsz érte – vigyorgott rám.

– Én viszont igen – szólt közbe halkán Richard. Jason rámosolygott, de azért hátrébb csusszant. Neal felemelte a fejét, és tagadólag megrázta. – Nem kéfélték.

– Richard azt mondta, hogy Anita majd megvéd – nyögte Stephen. Hirtelen olyan sűrű lett a csend, hogy járni lehetett volna rajta.

– Tényleg ezt mondtad? – kérdezte Sylvie. Úgy meredt Richardra, mintha a fiú valami nagy bűnt követett volna el.

Richard akkorát sóhajtott, hogy beleremegett a válla.

– Igen, ezt mondtam.

– Stephen – folytatta a nő –, te elhitted, hogy Anita meg tud védeni? Ha Raina rátok tör, bíztál volna Anitában, hogy megment?

Stephen a földre sütötte a szemét, aztán gyorsan felpillantott, előbb Richardra, aztán rám. Végül rajtam állapodott meg a tekintete.

– Anita megparancsolta, hogy aludjak a fal mellett, hogy ő legyen elől, ha bárki is belép azon az ajtón.

Így legyen az ember előzékeny.

– Mit csináltál volna, ha Raina rátok tör? – fordult hozzám Sylvie. Mindenki rám nézett, Richardot kivéve. Feszülten figyeltek, ami elárulta, hogy a kérdés jóval többet jelent, mint gondoltam.

– Megöltem volna.

– Nemcsak rálőttél vagy megsebesítetted volna? – kérdezte Christine.

– Tegnap éjjel futni hagytam. De ha újra üldözni kezdi Stephent, megölöm.

– Ezt komolyan gondolod, ugye? – faggatott Sylvie.

– Minden egyes szót – válaszoltam.

A szobában hirtelen vibrálni kezdett az energia, mintha az alakváltók telepatikus üzeneteket váltanának egymással. Persze nem túl valószínű, hogy ez történt, de valami készült, az biztos. Megnőtt a szoba energiaszintje, és ez nem tetszett. Leraktam a kávésbögrét a padlóra. Azt akartam, hogy mindkét kezem szabad legyen.

Ekkor Sylvie derékon ragadott, és lerántott a kanapéról. Mielőtt reagálhattam volna, már a földön voltunk, és ő a hátamon ült. A pisztolyomért nyúltam, de az ő keze előbb ért oda. Kirántotta a tokjából a stukkert, és félrehajította. Nem gyors volt, hanem varázslatosan gyors, én pedig olyan nagy szarban voltam, amelyből esélyem sem volt kimászni.

A könyöke hajlatát az állam alá szorította, mintha meg akarna fojtani, épp megfelelő pozícióban ahhoz, hogy a szorításától elájuljak, de ne öljön meg. A lábát a derekam köré kulcsolta, olyan szorosan, amennyire csak lehetett anélkül, hogy a blúzomat legyűrné rólam.

Fél tucat vérfarkas özönlött Sylvie és Richard közé. A fiú ökölbe szorított kézzel állt. Az ereje elöntötte a szobát, egyre csak nőtt, egyre mélyebben süllyedtünk bele, míg végül úgy éreztem, mintha élve eltemettek volna egy lövészárokban.

– Ne csináld – suttogtam. De nem Richardhoz beszéltem.

Aztán éreztem, hogy valami megnyílik Sylvie belsejében, és a bőrén keresztül remegő, vibráló energia áradt belém, és folyt át rajtam. Szinte égetett, mint amikor kinyitjuk a sütő ajtaját. Ahol viszont hozzám ért, ott borzongani kezdtem. Fájt a bőröm, mintha apró áramütésekkel kínoznának.

– Mit művelsz, Sylvie? – kérdezte Richard halkán, mély, morajló hangon. Egyáltalán nem emberi hangon. Arra számítottam, hogy a szeme majd borostyánszínűre vált, de ugyanolyan barna maradt, mint mindig. Azonban ha a szeme emberi is volt, a tekintete már nem. A fenevad bámult rám a szemén keresztül. Abban a pillanatban jöttem rá, hogy tényleg veszélyes alak. Viszont azt is tudtam, hogy az összes energiája sem menthetne meg, ha Sylvie le akarná tépni a fejemet.

A pulzusom úgy verdesett Sylvie karjának szorításában, akár egy csapdába esett pillangó. Igyekeztem nyugodt hangon megszólalni.

– Mi folyik itt?

– Richard lupájává teszek.

– Emberi formában nem vagy fertőző – oktattam ki.

– Igazán? – érdeklődött ő. A torkomat szorító kar felmelegedett, és lüktetni kezdett, akár egy dobogó szív. Aztán éreztem, hogy az izmai csúszkálni kezdenek a bőre alatt.

– Richard – vinnyogtam magas, vékony hangon. Ez kétségtelenül a pánikhangom volt.

Akkor már Rafael és Louie is talpon voltak. Azok a vérfarkasok, akik Sylvie mellett álltak ebben a kis demonstrációban, szétszóródtak a szobában, teljes védelmi gyűrűt alkotva.

Stephent sehol sem láttam. Utoljára még valahol mögöttünk volt, összekuporodva a padlón.

Jason Richard lábánál guggolt, szemben Sylvie vérfarkasaival. A farkasok közül viszont legalább tízen csak ültek, és figyeltek. Nem foglaltak állást.

– Becsaptál bennünket – morogta Jason.

Sylvie megfeszítette a nyakamon a karját. Egy pillanatra megláttam a karmos kezét.

– Nálam csak Raina áll magasabban a falkában, Jason.

Richard szembefordult a vérfarkasokkal. Felemelte a két kezét, és lassan lefelé nyomta, ahogy tegnap is a filmstúdióban. A szobában kissé csökkent a vibráló energia szintje. Visszaszorította az erejüket.

– Csak egyetlen karcolás kell, Richard – mondta Sylvie. – Nem érnél ide időben.

– Megtiltom – mordult fel Richard. – Senkit sem szabad az akarata ellenére megfertőzni. Főleg Anitát nem.

– Miért? – kérdezte Sylvie. – Mert ha nem volna ember, akkor már nem kívánnád? Az, hogy nem fogadod be a falkát az ágyadba, csak egy újabb jele annak, hogy tagadod, mi vagy.

Richard arcán átsuhant valami. Elbizonytalanodott. Abban a pillanatban tudtam, hogy Sylvie-nek igaza van.

– Látod az arcát? – súgta a fülembe, forró lehelete égette a füleimet.

– Igen – nyögtem.

– Téged vádol azzal, hogy nem fekszel le vele, mert szörnyetegnek tartod, de ha közülünk valóvá tennélek, akkor már nem kellenél neki. Azt hiszi, mind szörnyetegek vagyunk, kivéve persze a jó öreg Richardot. Mindenki másnál jobbnak hiszi magát.

– Meg foglak verni, Sylvie. Véresre foglak verni. Érted? – próbálkozott Richard.

– De nem ölsz meg, ugye? – kérdezte a nő. A karja megfeszült, hosszú karmaival végigcsiklandozta az arcomat.

Mindkét kezemmel a karjába kapaszkodtam, és próbáltam eltolni magamtól, de hasztalan volt minden próbálkozás.

– Én foglak megölni – jelentettem ki.

Sylvie mozdulatlaná dermedt fölöttem.

– Azért, mert vérfarkassá változtatlak? Azért, mert el fogod veszíteni Richard szerelmét, amikor majd szőrös szörnyetegként lát viszont?

– Sylvie, te nem engem utálsz, te saját magadat utálod – mondtam nagyon halkán és óvatosan.

A nő karja egy pillanatra görcsbe rándult, elég erősen ahhoz, hogy ne kapjak levegőt.

– Nem utálok magam. Elfogadom, ami vagyok – válaszolta, és a karja szorítása meglazult.

Vettem egy bizonytalan lélegzetet, és újra próbálkoztam.

– Láttam az arckifejezésedet, amikor az előbb féltékenységgel vádoltalak. Az emberi mivoltomra vagy féltékeny, Sylvie. Tudod, hogy így van.

Az arcom elé emelte a másik kezét, hogy jól szemügyre vehessem hosszú, vékony karmait. A másik karmos kéz a torkomnál a hajamat fésülgette.

– Tudod jól, hogy Raina megtiltotta nekünk, hogy lükoijá tegyünk. Attól fél, ha csatlakoznál hozzánk, még nála is nagyobb kurva lennél.

– Milyen hízelgő – suttoztam. A többi vérfarkas háta fölött megkerestem Richard tekintetét. A szeme borostyánsárga lett és idegen. De tudtam, hogy még most sem lenne hajlandó megölni Sylvie-t. Még ha kivéreztet és megfertőz is a csaj, Richard akkor sem ölné meg. Ez tisztán látszott az arcán. A félelmét felváltotta a bizonytalanság.

Ezt Sylvie is észrevette. Lehet, hogy ezzel el is érte a célját. Mindenesetre óvatosan lemaszott rólam, és odaállt mellém.

Amilyen gyorsan csak tudtam, még négykézláb arrébb másztam. A mozdulat nem lett valami kecses, viszont hatásos volt.

Egészen a legtávolabbi falig négykézlábaztam. Ott aztán felültem, és nekivettem a hátam a falnak, olyan messzire mindentől és mindenkitől a szobában, amennyire csak lehetett.

A többi vérfarkas is arrébb kotródon. Sylvie és Richard egymással szemben álltak. Sylvie írisze időközben különös színű, vizenyős szürkére váltott. Egy farkas szemévé változott.

Richard pedig szabadjára eresztette az erejét. Önkéntelenül felnyögtem, ahogy az energia végigperzselte a bőrömet.

Sylvie rezzenéstelenül állt a felé áradó energiahullámban.

– Richard, az erőd lenyűgöző, de míg Marcus él, semmit sem ér.

Richard ekkor lekevert neki egy hatalmas pofont. Olyan gyors mozdulattal, csak egy elmosódott sávot láttam a keze helyett a levegőben. Sylvie a falra kenődött, majd az ütéstől bambán a földre zuhant, és összeesett.

– Én vagyok a falkavezér! – dörögte Richard, az ég felé emelve két karmos Mancsát. Aztán váratlanul térdre esett, de nem mentem oda hozzá, hogy felsegítsem. A fal mellett maradtam összekuporodva, közben pedig azt kívántam, bárcsak magammal hoztam volna még egy pisztolyt.

Richard összegömbölyödve és enyhén ringatózva térdelt a földön. Érezni lehetett, hogy apad körülötte az energia. Miután minden erő felszívódott a szobából, Richard még sokáig a földön maradt összegömbölyödve, lehajtott fejjel, arcába hulló hajjal.

Sylvie négykézlábra állt, és odamászott hozzá. Melléje kuporodott, és az egyik oldalon kisimította a haját az arcából.

– Ha hajlandó volnál ölni értünk, bárhová követnénk. Anita hajlandó ölni értünk. Talán az is elég lenne, ha a társad. Elég, ha a lupád hajlandó ölni értünk.

Richard összerázkódott, aztán felemelte a fejét.

– Senkit sem szabad az akarata ellenére megfertőzni, már megmondtam. Ez a parancsom – jelentette ki, miközben a térdén állva felegyenesedett.

Sylvie összekuporodva maradt, arccal a padló felé, a megalázkodás jeléül.

– Mégsem fogsz ölni, hogy a parancsodnak érvényt szerezzen – kockáztatta meg.

– Én hajlandó vagyok ölni Anita védelmében – szólt közbe Rafael.

Mindenki ránézett.

A patkánykirály állta a tekintetüket, nem hátrált meg.

– Ha bárki hozzányúl az akarata ellenére, én és az embereim levadásszuk az illetőt.

– Rafael, ne csináld – tiltakozott Richard.

Rafael rámeresztette a szemét.

– Idehozol közénk egy embert, de nem véded meg. Valakinek muszáj.

Közbe akartam vágni, hogy meg tudom magam védeni, csak hogy ez nem volt igaz. Profi vagyok, de akkor is csak ember. És ez most nem volt elég.

– Nem hagyhatom, hogy te végezd el helyettem a piszkos munkát – vitakozott Richard.

– A barátod vagyok, Richard – válaszolta Rafael. – Úgyhogy nem bánom.

Sylvie hasra vágta magát a földön Richard lába előtt.

– Hagynád, hogy a patkányok királya lemészárolja a falkádat? – kérdezte. – Most már a patkányok királya a vezetőnk?

Richard lenézett rá, és ekkor átsuhant valami az arcán. Nem mágia volt, nem is valami állatias érzélem, inkább egyfajta keménység, szinte már szomorúság. Láttám, és nem tetszett. Ha még nálam lett volna a stukkerm, talán lelövöm Sylvie-t ezért az arckifejezésért.

– Ha bárki megszegi a parancsom, megölöm. Az én szavam a törvény – mondta Richard.

Sylvie még mélyebben és alázatosabban lapult a földre. A többi farkas is Richard köré gyűlt, a földön kúszva-mászva, és mind megalázkodtak előtte. Volt, aki megnyalta a kezét; volt, aki csak megérintette. Olyan szorosan körbevették, hogy végül teljesen elrejtették a szemem elől.

Aztán Richard felállt, és keresztülgázolt rajtuk, miközben ők a lábát fogdosták. Lehajolt, felvette a Firestart a padlóról, és odasétált hozzám. Elég normálisnak látszott, az összes farkasszerű vonását elrejtette. Markolattal előre odanyújtotta nekem a stukkert.

– Rendben vagy?

– Persze – mondtam, két kézzel dajkálgatva a pisztolyomat.

– Nagyra értékelem az emberi mivoltodat, Anita. Sylvie-nek igaza van. Hogyan kérhetnélek arra, fogadd el a bennem lakó szörnyet, ha én magam sem vagyok képes rá? – kérdezte szívszorítóan szenvedő arccal. – Hajlandó vagyok ölni a védelmedben. Most örülsz?

– Nem – vallottam be. – Pedig azt hittem, örülni fogok neki, de nem.

Akár Rafael, én is azt éreztem, hogy ölni tudnék érte. Ölnék, csak hogy kiűzzem a fájdalmat a tekintetéből.

Visszatettem a pisztolyt a tokjába, aztán Richard felé nyújtottam a kezem. Elkerekedett a szeme. Megértette a gesztusomat. Kézen fogott, és talpra állított. Aztán elindult vissza a vérfarkasok felé, és engem is kezdett húzni maga után, de visszatartottam őt. Rám nézett.

– Az előbb mondtam, hogy hajlandó vagyok ölni érted, Anita – mondta halk, érdes hangon. – Nem hiszed, hogy tényleg megtenném?

Mély bánat ült a tekintetében. Mintha valami meghalt volna a lelkében, amit hosszú évekig életben tartott. Hittem a tekintetének. Őlt volna, hogy megvédjen, de nagyon nagy árat fizetett ezért a döntésért.

A többi vérfarkas körülzárt bennünket. Pontosabban, körénk másztak, csak hogy ez a szó nem fedné le a tevékenységüket. A „mászás” nem lehet kecses, sem érzéki, márpedig ez az volt. A vérfarkasok úgy mozogtak, mintha ott is lettek volna izmaik, ahol az embereknek nem. Körbejártak bennünket, tekintetükkel felfelé bámulva ránk. De amikor a szemükbe néztem, mind elkapták a pillantásukat, Sylvie kivételével. Egyedül ő állta a tekintetemet. Kihívásnak szánta, de nem tudtam, hogyan reagáljak rá.

Valakinek a keze hozzám ért, elhúzódtam előre. Csak azért nem kaptam elő pisztolyomat, mert Richard fogta a jobb kezemet. Sőt, mindkét kezemet megfogta, és magához húzott, kis hiján egymásnak simultunk. Mélyen a szemembe nézett. Ő nem félt. Én is próbáltam ellazulni, de nem ment.

– Ez az én lupám – mondta szertartásosan Richard. – Emlékezzetek az illatára, emlékezzetek a testére. A vérünket ontotta, és a vérét ontotta értünk. Megvédelmezi a nála gyengébbeket, és ölni is hajlandó értünk, ha így kívánjuk. Ő az alfanőstényetek.

Sylvie és Neal felálltak. Mind a ketten kiléptek a körből. Aztán csak álltak, és bámultak minket, engem és Richardot. A többiek kíváncsian figyeltek a földről.

– Hozzám képest Anita nem domináns – jelentette ki Sylvie.

– Egyikünkhöz képest sem az – tört ki Neal. – Én ugyan nem fogok hajlongani előtte. Fél kézzel el tudnám törni a derekát. Nekem Anita nem számít alfanősténynek.

– Mi folyik itt, Richard? – kérdeztem.

– Azt akarom, hogy elismerjenek falkatagnak anélkül, hogy megfertőznének téged. Hogy közülünk való legyél.

– De miért? – faggattam tovább.

– Ha hajlandó vagy megvédeni Stephent, akkor megérdemled, hogy a falka is megvédjen téged. Ha kockázatot vállalsz értünk, akkor te is megérdemled a védelmünkkel járó előnyöket.

– Ne vedd sértésnek, de eddig nem nagyon nyugöztek le a védelmi képességeid – mondtam, de azonnal meg is bántam, mert Richard arca rögtön megnyúlt.

– Múlt éjjel a személyeskedésig vitted a dolgot Rainával. Fogalmad sincs, milyen veszélyes az a nő. Azt akarom, hogy mindenki a védelmébe vegyen téged, ha velem valami történne.

– De azért meg fogod ölni Marcust, ha neked ugrik, ugye? Ugye többé nem fogsz finnyáskodni? – kérdeztem. Megfogtam a karját, és az arcát fürkésztem. – Válaszolj, Richard.

Richard bólintott. Végre!

– Nem hagyom, hogy Marcus megöljön engem.

– Te ööld meg őt. Ígérd meg nekem.

Richard állkapcsán megfeszültek az izmok.

– Megígérem.

– Halléluja! – kiáltott fel Sylvie. – Visszavonom a kihívást. Nem tekintelek dominánsnak, de lehetsz Richard alfanősténye. Pozitív befolyással vagy rá.

Azzal visszalépett a körbe, bár nem térdelt le.

– Gyerünk, Neal – szólt rá a másik vérfarkasra. – Te se erőltess tovább.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem, ez a nő nem tartozik közénk. Nem tartozhat közénk. Nem ismerem el őt alfanösténynek.

– Akkor már csak Nealnek kell bebizonyítanod, hogy komolyak a szándékaid, Anita – viccelődött Sylvie. – Csak bántanod kell egy kicsit.

– Minek, ha egyszer azt is túléli, ha elgázolja egy teherautó. Hogyan tudnám bántani?

Sylvie megvonta a vállát.

– Na haragudj, arra nem is gondoltam, hogy bárki párbajra hívhat – mondta Richard.

– Te mindig arra számítasz, hogy az emberek rendesek. Ez az egyik legjobb tulajdonságod és egyben az egyik legnagyobb gyengeséged – állapítottam meg.

– Utasítsd vissza a kihívást, Anita.

– Mi fog történni, ha visszautasítom?

– Az ügy lezárul. Nem leszel a falka tagja, de én így is megparancsolhatom nekik, hogy védjenek meg Rainától. Az majdnem olyan jó, mintha falkatag lennél.

– Már megmondtam, semmi kedvem hozzá, hogy miattam valaki meghaljon. Mellesleg nem vagyok hajlandó öltre menni egy vérfarkassal. Inkább megtartom a pisztolyomat, de azért kösz az ajánlatot.

Megszólalt a csengő. Valószínűleg Edward érkezett meg. A fenébe. Végignéztem a kis csoporton. Bár emberi formában voltak, Edward rögtön rá fog jönni, hogy micsodák. Ügyesebben szagolta ki a szörnyeket, mint én, legalábbis az élőket.

– Ha egy kicsit visszavennétek magatokból, kinyitnám az ajtót – javasoltam.

– Edward? – mondta kérdő hangsúllyal Richard.

– Valószínűleg.

Richard körbejártatta a tekintetét a többiekén.

– Mindenki keljen fel a földről – adta ki az utasítást. – Egy újabb közönséges ember jött.

A vérfarkasok lassan, szinte vonakodva tápászkodtak fel. Mintha megrészegedek lettek volna valamitől, mintha a szobát betöltő energia rájuk nagyobb hatással lett volna, mint rám.

Elindultam az ajtó felé. Félúton azonban Richard üvöltése hasított végig a levegőn.

– Ne!

A földre vetettem magam, kigurulva az esést, és közben éreztem, ahogy Neal elsuhan fölöttem a levegőben. Ha csak egy kicsit is konyított volna a bunyózáshoz, tuti a padlóhoz szegez. Az eltévesztett ugrás miatt viszont elvesztette az egyensúlyát is, így kisöpörtem alóla a lábát, amitől el is esett, de rögtön talpra ugrott, még mielőtt felocsúdhattam volna. Mintha rugókat építettek volna a gerincébe. Kurvára hatásos volt.

– Állj le, Neal – figyelmeztette Sylvie.

– Nem utasította vissza a kihívást. Jogom van hozzá.

Hátrébb csúsztam, még mindig a földön, és fogalmam sem volt, mit tegyek. Ha felállók, az elfüggönyözött franciaablak a hátam mögé kerül, és az nem jó. Igazából abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán jó ötlet-e, ha felállók.

– Mondjátok el a szabályokat, gyorsan – követeltem.

– Első végig megy – tájékoztatott Sylvie. – És csak emberi alakban.

– Ha átváltozik, lelőheted – tette hozzá Richard.

– Rendben – vágta rá Sylvie, a többiek egyetértő mormogásától kísérve. Kurva jó! Neal elrugaszkodott a földtől, és kinyújtott kezekkel felém ugrott.

Féltérde álltam, majd megragadtam a zakóját, és hanyatt gurultam, engedve, hogy a férfi lendülete mindkettőnkét magával sodorjon. Aztán mindkét lábammal teljes erőből hasba rúgtam. Tökéletes ívben szállt el fölöttem. Beleszaladt egy tomoe-nage dobásba, úgy, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

A csukott ablakon át távozott, magával rántva a függönyt. Gyorsan talpra ugrottam, és kinéztem az üvegen tátongó lyukon. Az ablak előtti szőnyeg és a kert tele volt üvegszilánkokkal. Neal

kikecmergett a rátekeredett függönyből, az arcán patakokban csordogált a vér az üveg által vágott sebekből.

Mögötte a kertben Edward állt, harcra készen, pisztollyal a kezében. A fegyvert a függönnyel küszködő Nealre szegezte.

– Ne lödd le! – szóltam rá. – Szerintem vége a bunyónak.

Neal végre felállt, és mérgesen arrébb rúgta a függönyt.

– Megöllek!

– Nem hiszem – szegeztem rá a Firestart.

– Anita ontotta az első vért, Neal – lépett mellém Richard. – A küzdelemnek vége, hacsak nem akarsz velem is megverekedni.

– Vagy velem – szólalt meg Sylvie, Richard másik oldalára lépve. A többi falkatag is mind felsorakozott mögöttünk. Stephen a lábam elé kuporodott.

– Anita most már a falkához tartozik – jelentette ki Sylvie. – Ha egyikünkkel harcba szállsz, mindannyiunkkal meg kell küzdened.

Edward felvonta a szemöldökét.

– Anita, mi folyik itt?

– Azt hiszem, épp most adoptáltak – állapítottam meg. Neal dühösen meredt rám.

– Gyerünk, Neal – nógatta Sylvie.

Neal letérdelt az üvegszilánkokra a függöny redői között. Az arcán máris gyógyulófélben voltak a vágások. Mivel nem ezüst, vagy valami másik szörnyeteg karmai okozták őket, szinte varázslatos gyorsasággal gyógyultak.

– Domináns vagy. Alfa vagy – Nealnek úgy kellett kipréselnie magából minden egyes szót. – Ha nem lett volna itt ez az ablak, egy karcolást sem tudtál volna rajtam ejteni.

– Mégis, mit gondolsz, miért másztam az ablak elé? – kérdeztem. Neal szeme összeszűkül.

– Az egészset kitervelted?

Bólintottam, aztán az ég felé emeltem a stukkert.

– Nemcsak egy újabb csinos pofika vagyok.

– Isten bizony, ez az igazság – szorította meg gyengéden a kezemet Richard. Eltettem a Firestart.

Edward mosolyogva megcsóválta a fejét, de nem tette el a pisztolyát. Csak leeresztette a kezét.

– Te vagy az egyetlen ismerősöm, akinek érdekesebb az élete, mint az enyém.

– Holnap elviszünk szarvasra vadászni – lapogatta meg a vállam Jason.

– Azt hittem, szívesebben üldözől autókat – mondtam gúnyosan. Jason elvigyorodott.

– Mi a jó abban? Az autók nem véreznek.

Elmosolyodtam, de aztán az arcomra fagyott a mosoly. A fiú szeme olyan ártatlan és vidám volt, akár a tavaszi égbolt, de ahogy belenéztem, nem tudtam megállapítani, hogy viccel-e vagy sem. Majdnem megkérdeztem tőle, de végül meggondoltam magam. Nem voltam biztos benne, hogy akarom tudni.

Edward valahol százhetvenöt és száznyolcvan centi körül volt, a szeme kék, szőke haját rövidre nyíratta. Mintha a fehér bőrű, angolszász protestáns lakosság mintapéldánya lett volna. Mellesleg ő volt a legveszélyesebb ember, akivel valaha találkoztam, élőket és holtakat is beleszámítva.

Baromira viccesnek találta a vérfarkasok gyűlését. A csapat egyébként nem sokkal az érkezése után feloszlott, főleg azért, mert minden dolgukat sikeresen elvégezték. A gyűlést amolyan utolsó erőfeszítésnek szánták, hátha meggyőzhetik Richardot, hogy engedjen egy kicsit az erkölcsi megfontolásaiból, és öljön meg valakit. Vagy, ha már ez ellen tiltakozik, akkor legalább válasszon egy lupát, aki hajlandó érte ölni. Velem viszont két legyet ütöttek egy csapásra. Bár annak nagyon is a tudatában voltam, hogy Neallel csak szerencsém volt. Ha bármilyen harci tudása lett volna, ha értett volna valamilyen küzdősporthoz, már rég a gyomrában emésztődne.

Richard bedeszkázta a törött franciaablakot, majd kihívott egy üvegest, aki extra felárért azonnal házhoz jött, és kijavította a károkat. Mivel én okoztam a kárt, felajánlottam, hogy kifizetem.

A konyhaasztalnál ültünk Edwarddal és Richarddal. Edward meg én kávéztunk, Richard teát ivott. Kevés súlyos jellemhibája közé tartozott, hogy utálta a kávéét. Márpedig ne bízz olyan férfiban, aki nem hajlandó kávéét inni!

– Mit derítettél ki? – kérdeztem Edwardtól.

A bérgyilkos belekortyolt a kávéjába, aztán megcsóválta a fejét.

– Nem sok mindent. A megbízást elfogadták.

– A határidővel együtt? – kérdeztem.

Edward bólintott.

– Mikor telik le a huszonnégy óra? – faggattam tovább.

– Mondjuk hajnali kettőkor. Múlt éjjel körülbelül egyszer kaptam meg az ajánlatot, de a biztonság kedvéért nem baj, ha még egy órát hozzáadunk.

– A biztonság kedvéért – visszhangozta Richard. Valószínűleg gúnynak szánta.

– Mi bajod van? – érdeklődtem.

– Én vagyok az egyetlen ember ebben a szobában, aki aggódik?

– Richard, a pánik nem segít.

Richard felállt, a bögréjéből a mosogatóba öntötte a maradék teát, és automatikusan ki is öblítette. Aztán megfordult, a fenekét a pultnak támasztotta, a karját pedig összefonta a mellkasa előtt.

– Úgy érted, ahhoz, hogy kitervelj valamit, tiszta fej kell.

– Így van – bólintottam.

Ránk meredt. Láttam, hogy valami komoly dolgon töri a fejét.

– Nem értem, hogyan maradhattok ilyen nyugodtak – szólalt meg végül. Engem megdöbbsentett, hogy valaki vérdíjat tűzött ki Anita fejére. Ti viszont egyáltalán nem döbbsentetek meg rajta. Egyikőtök sem.

Egymásra néztünk Edwarddal. A tökéletes egyetértés ritka pillanatát éltük át, de tudtam, hogy ezt Richardnak úgysem tudnám megmagyarázni. Még abban sem voltam biztos, hogy magamnak sikerülne.

– Azért maradtam életben ilyen sokáig, mert nem úgy reagálok a dolgokra, ahogy mások – kezdtem.

– Azért maradtál életben ilyen sokáig, mert olyasmire is hajlandó vagy, amire mások nem – vágta rá Richard.

– Azért is – bólintottam kelletlenül.

Richard arca olyan komoly volt, mint a kisfiúké, amikor az élet nagy dolgairól kérdezősködnék.

– Hadd tegyek fel még egy buta kérdést, aztán befogom a számat.

– Kérdezz nyugodtan – mondtam vállat vonva.

– Anita a saját bevallása szerint nem élvezi, ha gyilkol. Állítólag nem érez közben semmit.

Ekkor jöttem rá, hogy a kérdés Edwardnak szól. Nem tudtam, hogyan fogja folytatni.

– Te élvezed, ha ölsz?

Edward nyugodtan ült a széken, csendesén iszogatva tovább a kávéját. Kék szeme olyan semleges és kifürkészhetetlen volt, mint

bármelyik vámpíré, sőt, bizonyos szempontból épp olyan élettelen is. Most először gondolkodtam el rajta, vajon az én tekintetem is tud-e ilyen lenni.

– Miért vagy kíváncsi rá?

– Mert beleegyeztem, hogy megölöm Marcust – válaszolta Richard. – És még soha nem öltem meg senkit.

Edward ráemelte a tekintetét. Belenézett a szemébe, miközben a kávéját óvatosan az asztalra tette.

– Igen.

– Élvezed, ha ölhetsz? – kérdezett rá még egyszer a fiú. Edward bólintott.

Richard ennél azért bővebb magyarázatot szeretett volna. Látszott az arcán.

– Már válaszolt a kérdésedre – figyelmeztettem.

– De mit élvezel benne? A gyilkosság érzetét? Fizikai örömet? Vagy inkább azt élvezed, ahogy kiterveled?

Edward újra felemelte a kávésbögrét.

– A Kérdezz-Feleleknek vége, Richard – közöltem.

A fiú arcán a makacsság kifejezése keveredett az idegességgel.

– Egy szimpla „igen” önmagában még nem mond semmit – tiltakozott.

– Miután megölted Marcust, akkor tedd fel újra a kérdést – szólt közbe váratlanul Edward.

– Akkor válaszolsz majd? – kérdezte Richard. Edward alig észrevehetően bólintott.

Most először vettem észre, hogy bírja Richardot. Talán nem szerette a barátjaként, de láthatólag nem gondolta egészen reménytelen esetnek. Richard hosszú ideig bámult az arcába. Végül megcsóválta a fejét.

– Oké – mondta, és visszaült a helyére. – Nincs több kérdés. Mi a terv?

– Megakadályozzuk, hogy a merénylő megöljön engem – mosolyogtam rá.

– Ez a terv? – hitetlenkedett Richard.

– A pénzeszsákot is ki akarjuk nyírni, aki a gyilkost felbérelte – tette hozzá Edward. – Amíg a pénz megvan, addig Anita nincs biztonságban.

– És van bármi ötletetek, hogyan csináljuk? – érdeklődött Richard. Edward bólintott, majd egy hajtásra kiitta a maradék kávéját. Aztán odament a konyhapulthoz, és újra megtöltötte a bögréjét, mintha nem is vendégségben volna. Végül visszaült az asztalhoz. A jó öreg Edward mindenütt otthon érezte magát.

Csendben, várakozva ültem, és figyeltem. Edward válaszolni fog, de csak akkor, amikor már felkészült rá, előbb nem. Richard eközben alig bírt egy helyben megülni.

– Na, mi az az ötlet? – bukott ki belőle végül.

Edward elvigyorodott, talán Richard fakasztotta mosolyra, vagy a saját belső dallama, amit csak ő hallhatott. A saját ritmusa, aminek az elégedettségét és a túlélőképességét köszönhette.

– Lehet, hogy a merénylő még ma idejön, ezért persze meg fogjuk tenni a szükséges előkészületeket. Az előbbi alakváltó kommandó tökéletesen bevált. Még én is vártam volna a melóval addig, míg el nem tisztulnak innen.

Körülnéztem a csöndes konyhában. A hátam közepe viszketett, mintha figyelnének.

– Szerinted most is veszélyben vagyunk?

– Talán – mondta Edward, bár láthatólag nem aggódott túlzottan.

– Szerintem inkább ma este fognak rajtad ütni, amikor a Város Urával randizol.

– Honnét tudod, hogy ma este randim lesz?

Edward csak mosolygott.

– Hallottam a hírt, hogy ma nyílik a Város Urának az új diszkója, a *Danse Macabre*, és erre a megnyitóra a Hóhérral fog érkezni. Azt is hallottam, hogy limuzinnal fogtok menni.

– Ezt még én se tudtam! – tiltakoztam.

Edward vállat vont.

– Nem volt nehéz kitalálni.

– Le akartam mondani a mai randimat. A legszívesebben inkább elbújnék valahová.

– Ha itt maradsz, a bérgyilkos biztosan megtalál.
– Ő – mondtam Richardra sandítva.
– Tudok magamra vigyázni – vágott közbe ő.
– És tudnál embert is ölni? – kérdeztem.
– Ezt meg hogy érted? – nézett rám zavartan pislogva.
– Úgy értem, hogy ha valaki pisztollyal rontana rád, megölnéd?
– Mondtam, hogy hajlandó vagyok ölni a védelmedben.
– Csakhogy nem ez volt a kérdés, te is jól tudod.
Richard felállt, és apró köröket kezdett róni a konyhában.
– Ha normál tölténnyel lőne rám, azzal nem ölhetne meg.
– Viszont ha ezüsttel lőne, az csak akkor derülne ki, amikor már késő – vitatkoztam.

Richard fázósan megdörzsölte a felkarját, aztán mindkét kezével idegesen a hosszú hajába túrt. Végül felém fordult.

– Ha egyszer eldöntöm, hogy ölni fogok, soha nem tudom majd abbahagyni, ugye?

– Soha – válaszoltam.
– Nem tudom, meg bírnék-e ölni egy közönséges embert.
– Kösz az őszinteséget – mondtam.
– Ugye nem akarsz komolyan egy emberekkel zsúfolt helyre csalni a bérgyilkost? Az összes vendéget veszélybe sodornád, csak azért, hogy én biztonságban legyek?

– Senkit sem volnék hajlandó veszélybe sodorni a biztonságod érdekében.

Edward halkán köhögött, már-már kuncogásnak hangzott. Barátságos pókerarccal kortyolgatta tovább a kávéját.

– Pontosan ezért nem akarom, hogy Richard a tűzvonalba kerüljön – közölte Edward. – Annyira lefoglalna az iránta való aggodalmad, hogy emiatt óvatlanná válnál.

– De azt a rengeteg embert sem lehet veszélybe sodorni! – ellenkezett Richard.

Edward rám nézett, és nem mondta ki, hogy mire gondol. Nagyon hálás voltam érte.

– Richard, szerintem Edwardnak erre is van terve.

– Úgy gondolom, a klubból hazafelé vezető úton fognak rajtad ütni – mondta Edward. – Miért végeznék el a melót egy tömeg kellős közepén, ha nem muszáj? Vagy bombát szerelnek a limuzinba, vagy megvárják, míg egyedül maradsz.

– Te is így csinálnád? – érdeklődött Richard. Edward rápillantott, majd bólintott.

– Valószínűleg. Bombával nem próbálkoznék, de az autót támadnám meg.

– Miért nem jó a bomba? – kérdezősködött tovább Richard.

Én azért nem tettem fel ezt a kérdést, mert már tudtam a választ. Edward tekintete felém villant. Megvontam a vállam.

– Azért nem – felelte –, mert szívesebben ölök közvetlen közelből. A bombával oda a személyes közelség.

Richard hosszasan fürkészte Edward arcát.

– Köszönöm a választ – mondta végül.

Edward viszonzásul biccentett egyet felé. Richard mind a kettőnkől egyre több jópontot szerzett. Viszont én tudtam, hogy Richard csak illúziókban rángatja magát. Abból, hogy Edward láthatólag kedveli őt, Richard arra fog következtetni, hogy Edward nem ölné meg. Én ennél jobban ismerem őt. Ha a helyzet úgy kívánja, Edward meghúzza a ravaszt, bárkivel is áll szemben.

– Tegyük fel, hogy igazad van – fordultam hozzá. – Elmegyek a randira, és hagyom, hogy a bérgyilkos lépjen. Aztán?

– Kinyírjuk.

– Várjunk egy percet – vágott közbe Richard. – Azt remélték, hogy ketten együtt túltesztek egy profi bérgyilkoson. Hogy sikerül eljutnotok a pasashoz, még mielőtt elérné Anitát.

Egymásra néztünk.

– És mi van, ha mégsem bírtok túltenni rajta?

Edward úgy pillantott rá, mintha Richard épp azt közölte volna, hogy holnap nem kel fel a nap.

– Edward túltesz rajta – válaszoltam sietve.

– Ez biztos? – kérdezte.

– Mint a halál.

A fiú kissé elsápadt.

– Mint a halál. Szuper. És én hogyan segíthetek nektek?
– Hallottad Edwardot – vágtam rá. – Úgy, hogy itt maradsz.
– Hallottam – válaszolta fejcsóválva –, de egy ekkora tömegben nyilván még Supermannek is jól jönne egy kis segítség. Néhány éles szem és fül. A falka a háttérből őrizhetne téged.

– Az nem zavar, hogy így őket sodrod veszélybe?
– Az előbb azt mondtad, bárkit és bármit feláldoznál az épségemért – jelentette ki. – Én ugyanezt gondolom rólad.
– Ha önként jelentkeznek, az egy dolog, rákényszeríteni viszont nem akarok senkit. Senkiből sem lesz jó testőr, ha utálja a melót.

Richard felnevetett.

– Milyen gyakorlatias vagy. Egy pillanatra azt hittem, tényleg aggódsz a farkasaim miatt.

– A gyakorlatiasság segít életben maradni, Richard, az érzelmesség viszont nem.

– Tulajdonképpen ha lenne pár őrszemünk, az tényleg megkönnyítené a dolgomat – szólt közbe Edward.

– Rábíznád a seggedet egy falkányi szörnyre?

A bérgyilkos elmosolyodott, de nem túl barátságosan.

– A szörnyek kiváló ágyútöltelékek.

– Ők nem ágyútöltelékek – csattant fel Richard.

– Mindenki ágyútölték – torkolta le Edward. – Végző soron.

– Ha tényleg úgy gondolnám, hogy ártatlan szemtanúkat is veszélybe lehet sodorni, nem mennék el a klubba – jelentettem ki. – Tudod jól, Richard.

A fiú egy pillanatig maga elé meredt, végül bólintott.

– Tudom.

Edward halkán felnyögött.

– Még hogy „ártatlan szemtanúk” – mosolyodott el. – Na jó, öltözzünk fel. Hoztam neked pár új játékszert ma estére.

– Veszélyes játékokat? – kérdeztem lelkesen.

– Léteznek másmilyenek is? – kérdezett vissza. Mindketten elvigyorodtunk.

– Ti ezt élvezitek – vágott közbe vádló hangon Richard.

– Ha nem élveznénk, mindketten állást változtatnánk – közölte Edward.

– Anita nem gyilkol pénzért, te viszont igen.

Edward tekintetéből, mintha felhő takarná el a napot, hirtelen minden derű eltűnt, csak könyörtelen üresség maradt utána.

– Gondolj, amit akarsz, szépfiú. Anita választhatott volna magának más, veszélytelen foglalkozást is. De nem választott. Ennek pedig jó oka van.

– Anita nem olyan, mint te.

– Még nem, de egyre jobban hasonlítunk – nézett rám üres tekintettel. Halkan, majdnem közönyösen beszélt, mégis beleborzongtam.

Belenéztem a szemébe, és hosszú idő óta most először gondolkodtam el azon, hogy mi mindent adtam fel, hogy képes legyek meghúzni a ravaszt. Vajon ugyanazt, amit Edward is feladott magában, hogy könnyedén öljön? Richardra néztem, és azon tűnődtem, vajon tényleg képes-e rá. Képes-e ölni, ha igazán hajbakap valakivel? Van, aki nem képes rá. Nincs abban semmi szégyen. Viszont ha Richard most kilép, meghal. Már kétszer legyőzte Marcust, de egyszer sem volt hajlandó megölni. Kétlem, hogy Marcus még egy esélyt adna neki. Múlt éjjel azért rabolták el Stephent, mert tudták, hogyan fog reagálni Richard. Ha nem lettem volna vele, már nem élne. A francba!

Csak néhány tennivalóm maradt hátra. Meg kell ölnöm a bérgyilkost, mielőtt ő öl meg engem. Bíznom kell Richardban, hogy nem hagyja magát Marcus keze által megöletni. Meg kell akadályoznom, hogy Raina megöljön engem. Lássuk csak, mi maradt ki. Ja igen, azt is el kell döntenem, lefekszem-e Richarddal, és ha igen, az milyen következményekkel jár majd Jean-Claude-ra és rám nézve. Néha még nekem is nehezemre esik lépést tartani magammal.

Kurva nehéz olyan alkalmi ruhát találni, amiben el lehet rejteni egy stukkert. Tulajdonképpen nem úgy készültem, hogy pisztolyt viszek a randimra Jean-Claude-dal. Na persze, ez még a bérgyilkosos dolog előtt történt. Most már ki nem léptem volna az utcára stukker nélkül. Ha tudtam volna, hogy ma este fegyverre lesz szükségem, inkább tegnap vettem volna fel a kis fekete ruhámat, és akkor mára maradt volna a nadrágkosztüm. De ki tudta előre? A farmerem mellé csak ezt a kis fekete ruhát pakoltam be. Épp csak annyira volt vastag a pántja, hogy alá tudjak venni egy melltartót. A biztonság kedvéért vásároltam magamnak egy fekete cicifixet. A fekete ruha alól kivillanó fehér melltartópánt ugyanis eléggé gáz. A ruha fölé derékig érő, fekete bársonybolerót húztam. A gallérját és a szegélyét fekete gyöngyhímzés díszítette.

A boleró Richard gardróbszekrényének kilincsén lógott. Richard reményvesztetten üldögélt az ágya szélén, és nézte, ahogy kirúzsozom a számát. Előrehajolva belehunyorogtam az öltözőasztal tükrebe. A ruha szoknyarésze nagyon rövid volt, ezért úgy döntöttem, hogy aláveszek egy fekete bodyt, nem alsóneműnek, hanem a harisnyanadrágom fölé, hogy színben tartsam magam. Ronnie sem bízott benne, hogy az este folyamán egyszer sem kell majd lehajolnom. Igaza volt. Szóval még ha el is feledkeztem volna magamról, a body akkor is eltakart. Magamtól persze soha nem választottam volna ennyire rövid ruhát. Ronnie volt rám ilyen rossz hatással. Ha tudta volna, hogy Jean-Claude-nak akarok a kedvére tenni, valószínűleg valami mást választ. Jean-Claude-ról csak mint Agyarfejről beszélt. Néha még ennél is rondább nevekkal illette. Neki Richard tetszett.

– Szép a ruhád – szólalt meg Richard.

– Kösz.

Körbefordultam a tükör előtt, hogy ellenőrizsem a szoknyám esését. Csak annyira volt bő, hogy egy kicsit ringjon, ha lépek. Az alkaromra szíjazott késes fekete tokja illett a ruhámhoz. A pengék

jóvoltából még egy leheletnyi ezüst is volt rajtam. Ráadásul a szíjak majdnem teljesen eltakarták a sebhelyeimet.

Csak a bal könyökhajlatomnál dudorodó hegek látszottak ki. Valamikor réges-régen egy vámpír felszakította a karomat. Ugyanez a vámpír harapta ketté a kulcscsontomat is. Ez részemről teljesen normális dolognak számított, de időről időre mindig rajtakaptam valakit, hogy bámulja a sebhelyeimet. Ilyenkor az illető vagy sietve félrenézett, vagy állta a pillantásomat. Nem mintha olyan rémes lett volna a sebhelyek látványa. Egyáltalán nem voltak szörnyűek. De tényleg. Azonban fájdalmas történetekről meséltek, melyek nem illettek bele a hétköznapi világába. Arról árulkodtak, hogy olyan helyeken jártam, ahová a legtöbben nem merészkedtek volna, ráadásul még túl is éltem. Az ilyen izgalmak mindig bámulatra készítetik az embert.

A hátamra erősített új késem tartószíjai a vállamnál egy kicsit kilátszottak, a hátamon viszont nagyon. A kés markolatát elrejtette a hajam, de a bolerót nem szabad majd levennem.

– Miért nem ezt vetted fel múlt este? – kérdezte Richard.

– Mert a nadrágkosztüm jobban illett az alkalomhoz.

Richard végignézett rajtam, de a pillantása inkább a testemen kalandozott, nem az arcomon.

– Ahhoz képest, hogy nem akarsz lefeküdni az illetővel, akivel randid lesz, nagyon is kihívó a ruhád – mondta fejcsóválva.

Egyáltalán nem szerepelt a terveim között, hogy Richard meglássa ezt a göncöt, vagy legalábbis nem azon az estén, amikor Jean-Claude kedvéért veszem fel. Nem tudtam pontosan, mit felelhetnék, de azért tettem rá egy kísérletet.

– Mellette sokkal jobban bírom az érényemben, mint melletted, ezért neki miniszoknyát is fel merek venni, neked viszont nem.

Tényleg ez volt az igazság.

– Úgy érted, azért nem öltözől szexisen a kedvemért, mert ellenállhatatlan vagyok?

– Valahogy úgy.

– Ha most felcsúsztatnám a kezem a combodon, mit találnék? Harisnyanadrágot vagy combfixet?

Nagyon komor arcot vágott. Mintha meg lenne bántva. Szép lassan minden beomlott körülöttem, én meg a fiúm sértett érzéseivel foglalkozom. Hiába, az élet megy tovább, még akkor is, ha közben nyakig ülsz a szarban.

– Harisnyanadrágot – válaszoltam.

– És Jean-Claude is meg fogja tudni, milyen harisnya van rajtad?

– Megkérdezheti, ahogy te is megkérdezted.

– Tudod, hogy nem erre gondoltam – mondta.

Felsóhajtottam.

– Fogalmam sincs, hogyan könnyíthetném meg a dolgodat, Richard. Ha létezik bármi, amivel segíthetek, hogy bízz bennem, csak szólj.

Becsületére váljon, nem kért meg arra, hogy ne menjek el a randira. Azt hiszem, sejtette, hogy nem tetszene neki a válaszom.

– Gyere ide – mondta felém nyújtva a kezét.

Odamentem hozzá, és megfogtam a kezét. Az ölébe húzott, úgy, ahogy a Téalapó szokta a térdére ültetni a gyerekeket, oldalt harangozott a lábam. Fél karral átölelt, a másik kezét pedig a combomra tette.

– Ígérd meg, hogy ma nem fekszel le vele!

– Semmi kedvem bútorok mögött lapuló bérgyilkosok szeme láttára szexelni.

– Anita, légy szíves, ne viccelődj.

A kezemmel kifésültem a homlokából a haját. Az arca nagyon komoly volt, szinte sértődött.

– Már baromi hosszú ideje utasítom őt vissza, Richard. Miért pont a mai este miatt aggódsz?

– A ruha az oka – vallotta be.

– Elismerem, hogy rövid, de...

Richard feljebb csúsztotta a kezét a combomon, egészen addig, amíg el nem tűnt a szoknyám alatt. Pont a bodym csipkés szegélye alatt állt meg.

– Valami csipkés fehérnemű van rajtad. Az ég szerelmére! Soha nem hordasz csipkét!

Szívesen megmagyaráztam volna neki, hogy csak mindent össze akartam hangolni színben, de valamiért úgy gondoltam, Richardot ez nem nagyon vigasztalna.

– Oké, akkor megígérem, ma nem fekszem le vele. Igaz, hogy eredetileg sem állt szándékomban.

– Azt is ígérd meg, hogy visszajössz ide, és velem fekszel le – mondta mosolyogva.

Viszonoztam a mosolyát, és lecsúsztam az öléből.

– Először majd alakot kell váltanod. Látnom kell a benned lakó állatot. Te is mindig ezt hajtogatod.

– Ha visszajössz, átváltozok.

– Elég gyorsan vissza tudnál változni utána emberré, hogy valami hasznunk is legyen belőle?

Erre megint elmosolyodott.

– Elég erős vagyok ahhoz, hogy Ulfric legyen belőlem, Anita. Képes vagyok szinte bármikor átváltozni, amikor csak akarom. Sőt, nem is ájulok el, mint a legtöbb alakváltó, ha visszaváltozik emberré.

– Ez tényleg hasznos – mondtam. Richard ismét elvigyorodott.

– Gyere vissza még ma este, és akkor átváltozom neked. Sylvie-nek igaza van. El kell fogadnom azt, ami vagyok.

– Ez részben abból áll, hogy rajtam teszteled a dolgot, mi?

– Azt hiszem, igen – bólintott.

Sajnos a tekintetéből kitaláltam, hogyha ma este átváltozik a kedvemért, de én nem bírom majd elviselni, azzal valamit kiirtok a lelkéből. Úgyhogy reméltem, képes leszek elviselni.

– Amikor visszajövök, ígérem, megnézem, ahogy átváltozol.

Richard továbbra is gyászos arcot vágott, mint aki arra számít, hogy sikoltozva fogok előle elrohanni.

– Csókolj meg, aztán tűnés – sóhajtott fel. Miután megcsókoltam, megnyalta az ajkát.

– Rúzs – állapította meg, majd újra megcsókolt. – Azért alatta még mindig érzem a saját ízedet.

Ránéztem, és nem nagyon akaródzott elindulni. Ám ekkor megszólalt a csengő. Nagyot ugrottam. Richard nem mozdult, mintha már előttem meghallotta volna.

– Vigyázz magadra. Bárcsak veled mehetnék.

– Az egész környéket el fogja lepni a média – ellenkeztem. – Nem lenne jó, a egy csapat szörnnel együtt fényképezkednél. Még kirúgnának.

– Szívesen vállalnám a kirúgást, ha úgy nagyobb biztonságban lennél.

Bár imádott tanítani, mégis hittem neki. Hajlandó lett volna kilépni az árnyékból miattam.

– Köszönöm, de Edwardnak igaza van. Túlságosan aggódnék amiatt, és a végén még elővigyázatlan lennék.

– Jean-Claude miatt nem aggódsz?

– Ő tud magára vigyázni – feleltem vállat vonva. – Mellesleg már úgyis halott.

– Ezt te magad sem hiszed – ellenkezett Richard, a fejét csóválva.

– Nem, Richard, Jean-Claude tényleg halott. Tudom. Az az akármilyen, ami úgymond életben tartja, a nekromancia egy formája. Különbözik az én halottkeltő erőmtől, de akkor is mágia.

– Ezt nyugodtan mondogathatod, de a szíved mélyén akkor sem hiszed.

Újra vállat vontam.

– Lehet, hogy nem, pedig akkor is ez az igazság.

Kopogtattak az ajtón.

– Itt az udvarlód – állapította meg Richard.

– Jövök már! Most rúzsozhatom ki magam újra.

Richard megtörölte a száját. Piros maszat kenődött az ujjaira.

– Legalább meg tudom majd állapítani, hogy megcsókoltad-e. Ez a cucc úgy nézne ki a fehér ingén, mintha összevérezte volna.

Nem vitatkoztam vele. Jean-Claude mindig fekete-fehérbe öltözött. Csak egyszer láttam olyan ingben, ami nem volt fehér. Mert fekete volt. Újra kifestettem a számat, aztán a rúzst belepottyantottam az asztalon heverő fekete, gyöngyökkel díszített retikülömbe. Még a Firestar sem fért el benne. Volt ugyan egy Derringerem, de azzal gyakorlatilag semmire sem mennék, hacsak nem közvetlen közelből sütöm el. Viszont egy bérgyilkossal talán inkább nem akarnék ilyen közelről megismerkedni. Edward persze

erre is talált megoldást. Kölcsönadta a 32-es automata Seecampjét. Méretre körülbelül akkora volt, mint egy kisebbfajta 25-ös, alig szélesebb a kezemnél, pedig az én kezem kicsi. Nagyon szép pisztoly volt, ráadásul ilyen kis kaliber és méret mellett még nem láttam nála jobbat. Nekem is kellett egy ilyen. Edward tájékoztatásul közölte, hogy neki is egy évet kellett várnia, mire megkapta. Vagyis rendelésre jött. Különben odaadta volna ajándékba. Ha túléltem ezt az éjszakát, rendelék magamnak egyet. Ha nem élem túl, akkor meg már úgysem rendelhetek semmit.

Próbáltam nem gondolni erre az eshetőségre. Az öltözködésre koncentráltam, meg arra, hogy a helyükön legyenek a fegyvereim, meg Richardra, egy szóval bármire, kivéve azt, hogy csalétkül állítom magam egy olyan profinak, aki egyetlen lövéssel fél millát keres. Kénytelen voltam Edwardra bízni, hogy életben tartson. Mert lehet, hogy Edward megállította volna a limuzint, és csak akkor tűzelt volna, ha már szemtől szembe látja az arcom. A legtöbb bérgyilkos nem így csinálta volna. A legtöbb profi szívesebben végez az emberrel a kényelmes, biztonságos távoból. Egy távcsöves puska pedig száz méterekre, de akár mérföldekre is lehet. És ez ellen sem Edward, sem én nem tudtunk sokat tenni. Semmit nem tudtam a robbanószerekről. Edwardra kell majd hagyatkoznom, bármilyen bombát kell elintézni. Ma este Edward kezébe tettem le az életemet, vagyis annyira bízam benne, amennyire korábban még soha, senkiben. Ijesztő gondolat.

Újra ellenőriztem, hogy mindent elraktam-e a kistáskámba: személyi igazolvány, rúzs, pénz, stukker. Normális esetben egy kis úti hajkefét is magamnál tartottam, de most ennek sem maradt hely. Egy este erejéig ki fogom bírni, hogy kócos a hajam.

Erre a gondolatra muszáj volt ellenőriznem a hajam a tükörben. Még egyszer végighúztam benne a kezét. El kellett ismernem, hogy remekül néz ki a frizurám. Ez volt az egyik legjobb tulajdonságom. Ronnie sem tudott volna többet kihozni belőle. Teljesen természetesen göndörödött. Ma este, zuhanyozás után is egyszerűen csak rákentem egy kis hajzselt, aztán hagytam megszáradni. Egyszer régen Kaliforniában nagyon mérges lett rám egy nő, mert

nem árultam el neki, hol daueroltattam. Nem volt hajlandó elhinni, hogy ezek természetes hullámok.

A retikül pántját keresztben átvetettem a mellemen. Olyan jól egybeolvadt a ruhával, hogy szinte észre sem lehetett venni. A táska így a bordáim magasságába került, csak kicsivel volt alacsonyabban, mint ahol a vállra szíjazható fegyvertáskám szokott lenni. Párszor megpróbáltam előrántani a stukkert, nem is ment túl rosszul. Igaz, nem ment olyan jól, mint az igazi pisztolytáskául, de hát azt úgysem lehetett volna überelni. Belebújtam a boleróba, és megint megnéztem magam a tükörben. Se a kések, se a stukker nem látszott. Remek. Végül a keresztemet is felvettem. Miután gondosan a ruhám alá rejtettem a medált, egy kis ragtapasszal rögzítettem. Így nem fog előcsúszni a ruhám alól, és nem kezd el majd parázslani Jean-Claude jelenlétében. Ezután megint felemeltem a hajkefét, de rögtön le is raktam, anélkül, hogy használtam volna.

Csak az időt húztam. Ráadásul nemcsak a bérgyilkostól féltem. Rettegtem a pillanattól, amikor Richard és Jean-Claude találkoznak. Nem tudtam pontosan hogyan fognak reagálni, mindenesetre egy érzelmi viharra most nem voltam felkészülve. Bár ezzel gyakran voltam így.

Mély lélegzetet vettem, aztán elindultam az ajtó felé. Richard követett. Végül is az ő háza volt. Nem parancsolhattam rá, hogy bújjon el a hálósobában.

Jean-Claude a tévé mellett állt, és a polcokon sorakozó videokazettákat bámulta, mintha a címüket tanulmányozná. Karcsú, magas pasi volt, bár nem annyira magas, mint Richard. Fekete nadrág volt rajta, fekete zakója derékig ért, ahogy az én boleróm is. A nadrágra hosszú szárú, majdnem combtőig érő bőrsizmát húzott, amit kis ezüstcsatokkal záródó bőrszíjak tartottak a helyén. Vállára omló fekete haja jóval hosszabb volt, mint amikor először találkoztunk.

Hirtelen megfordult, mintha addig nem is vette volna észre, hogy ott állunk mögötte. Önkéntelenül is elakadt a lélegzetem, amint szembefordult velem. Piros volt az inge, tiszta, élénk karmazsinpiros, szinte lángolt a nyitott zakó alatt. A magas inggallér három fekete,

antik gyönggyel záródott. A gallér alatt egy ovális lyuk tátongott az anyagon, amiből kilátszott a mellkasa. A bőrébe égetett, kereszt alakú sebhelyet úgy keretezte a lyuk, mintha Jean-Claude kiállításra szánta volna. Az ing szépen bele volt tűrve a nadrágba, a lyuk és a csupasz bőrfelület épp az övrésze fölött végződött.

Kurvára jól állt az ing a sápadt bőréhez, a fekete, hullámos hajához és az éjkék szeméhez. Miután felkanalaztam az államat a padlóról, megdicsértem a ruháját.

– Proccos, nagyon proccos. Jean-Claude elmosolyodott.

– Ó, *ma petite*, te mindig megtalálsz a leginkább alkalomhoz illő kifejezést.

Flancos csizmájában átlibegett a szőnyegen, és hirtelen ráébredtem: arra várok, hogy végre levegye a zakóját. Látni akartam, ahogy a haja ráomlik az ingre. Vörös és fekete. Tudtam, hogy csodálatosan festene.

Richard odalépett mögém. Nem ért hozzám, de éreztem, hogy mögöttem áll. Egy boldogtalan, felhevült test a hátam mögött. Nem hibáztathattam. Jean-Claude úgy nézett ki, mint a Nedves Álomok Rajongói Klub reklámja.

A vámpír elem állt, alig egy karnyújtásnyira. Ott álltam a két fiú között, a szó eredeti és szimbolikus értelmében.

– Hol van Edward? – sikerült végül kinyögnöm, majdnem normális hangon. De jó nekem.

– A kocsit ellenőrzi. Úgy vélem, robbanószerkezetek után kutat – felelte félszeg mosollyal Jean-Claude.

Összeszorult a gyomrom. Valaki tényleg meg akar ölni ma éjfélig. Edward bombát keres a limuzinban. Ez még nekem is egy kicsit valószínűtlenül hangzott.

– *Ma petite*, jól vagy? – Jean-Claude megfogta a kezem. – Jéghideg a kezecskéd.

– Még te panaszkodsz! – mordult fel Richard.

A vámpír a vállam fölött rápillantott.

– Nem panaszkodtam, csupán tettem egy észrevételt.

Meleg volt a keze. Tudtam, hogy valaki mástól lopta el ezt a testmeleget. Ó, igen, az áldozatai mindig készségesek voltak vele.

Valaki mindig hajlandó volt vérátömlesztést adni a Város Urának. Mindegy, a külsejétől függetlenül is csak egy vérszopó hulla. Felpillantva azonban rá kellett jönnöm, hogy egy részem erről nem hajlandó többé tudomást venni. Egyszerűen nem zavarta többé. A francba.

Lassan az ajkához emelte a kezemet, de a tekintete nem rám, hanem Richardra szegeződött. Kihúztam a kezem a kezéből. Erre már rám nézett.

– Ha kezet akarsz nekem csókolni, rendben, de csak azért ne csináld, hogy Richardot idegesítsd vele.

– Elnézést, *ma petite*. Tökéletesen igazad van – mondta Jean-Claude, aztán megint Richardra pillantott a vállam fölött. – Tőled is elnézést kérek, Monsieur Zeeman. Meglehetősen sikamlós a helyzet. Gyerekes dolog lenne különféle játékokkal még tovább rontani rajta.

Nem is kellett látnom Richard arcát, anélkül is tudtam, hogy gyanakodva összevonta a szemöldökét.

Edward megjelenése mentett meg minket. Végre elindulhatunk. Remélhetőleg.

– A limuzin tiszta – jelentette be.

– Örömmel hallom – válaszoltam.

Edward is szépen felöltözött az estére. Ahogy belépett a szobába, barna, bokáig érő bőrkabátja úgy libbent utána, mintha élne. Néhány helyütt viszont furcsán lógott. A belső zsebekben elrejtett játékszerek némelyikét még korábban megmutatta nekem. Azt is tudtam, hogy az inge merev gallérjában egy fojtóhurkot rejteget. Ezt még én is egy túlzásnak tartottam, már ami a közelharcot illeti.

Edward pillantása ide-oda cikázott a két pasi között.

– Követni fogom a limuzint – jelentette ki végül. – De ma este ne keress Anita. Ott leszek veled, de nem akarom a merénylető figyelmét felhívni arra hogy testőröd is van.

– Hogy egy másik testőre is van – javította ki Jean-Claude. – Azt biztosan tudni fogja a merénylető, hogy én vele vagyok.

– Igaz – bólintott Edward –, ha rajtaütnek a limuzinon, maga biztosan ott lesz. És ha azt is belekalkulálják a tervbe, hogy magával is végezniük kell, elég komoly tűzerejük lesz.

– Tehát elrettentem, de ugyanakkor arra is csábítom őket, hogy megemeljék a tétet, ugye? – kérdezte Jean-Claude.

Edward úgy nézett rá, mintha végre valami érdekeset talált volna. Bár nem nézett a szemébe. Tudtommal én voltam az egyetlen ember, aki bele tudott nézni a Mester szemébe anélkül, hogy transzba esne. Ennyi haszna legalább volt annak, hogy nekromanta vagyok.

– Pontosan – mondta Edward, mintha nem számított volna arra, hogy a vámpír ilyen gyorsan átlátja a helyzetet. Pedig ha van valami, amiben Jean-Claude profi, akkor az a túlélés.

– Indulhatunk, *ma petite* A parti csak ránk vár – Jean-Claude széles gesztust tett a karjával az ajtó felé, de a kezemet nem fogta meg. Először Richardra pillantott, aztán rám. Rendkívül tisztességesen viselkedett. Pedig ő aztán egy világhíres, első osztályú seggfej volt. Nem szokott ilyen jó kisfiú lenni.

Richardra pillantottam.

– Indulj – mondta. – Ha búcsúcsókot adsz, megint elkenődik a rúzsod.

– Már így is elég sok van rajtad Anita rúzsából, Richard – állapította meg Jean-Claude. Most először érződött féltékenység a hangjából.

Richard kettőt lépett előre, és a szobában érezhetően megugrott a feszültség.

– Újra adhatok Anitának egy búcsúcsókot, ha ez téged boldoggá tesz.

– Hagyjátok már abba! – szoltam rájuk.

– Feltétlenül csókold meg – vágott vissza Richardnak a vámpír. – Az este hátralevő részében úgyis az enyém lesz. Megengedhetem magamnak, hogy nagylelkű legyek.

Richard keze ökölbe szorult, az ereje első hullámai végigsöpörtek a szobán.

– Na jó, én megyek – közöltem. Elindultam az ajtó felé, vissza se néztem. De Jean-Claude utolért, mielőtt még eljutottam volna a küszöbig. Már elindult a kilincs felé a keze, de aztán meggondolta magát, és hagyta, hogy én nyissam ki.

– Mindig elfeledkezem erről ajtómániámról.

– Én viszont soha – szólt közbe Richard halkan.

Megfordultam, és végigmértem, ahogy ott állt, farmerban, az izmain feszülő pólóban. Még mindig mezítláb volt, a haja hullámos és kócos. Ha itt maradnék, összebújhatnánk a kanapén az egyik kedvenc filmje alatt. Sőt, most már egyre több közös kedvencünk is volt. Meg zenénk, meg saját beszélásunk. Sétálhatnánk egyet a holdfényben. Richard majdnem olyan jól látott éjszaka, mint én. Később aztán azt befejezhetnénk, amit a gyűlés előtt elkezdtünk.

Jean-Claude a kezét a kezembe kulcsolva vonta magára a figyelmemet. Belebámultam a kék szempárba – olyan volt, mint a vihar előtti ég, vagy mint a mély, sziklás tengeröblök hideg vize. A legszívesebben megérintettem volna a három fekete gombot a gallérján, hogy megnézzem, valódi gyöngyök-e. Aztán végigfuttattam a tekintetemet az elővillanó, sápadt mellkasán. Már régóta tudtam, milyen tapintása van a kereszt alakú égési sebnek: durva és mégis síkos. A lélegzetem is elakadt a vámpír látványától, annyira szép volt. Lehetséges, hogy a testem mindig érezni fogja Jean-Claude vonzását, úgy, ahogy a napraforgó is mindig a fény felé fordul? Ahogy most ott álltam, és fogtam a kezét, rájöttem, hogy ennyi nem elég.

Csodálatos szerelmi kalandom lehetett volna Jean-Claude-dal, Richardról viszont el tudtam képzelni, hogy vele élem le az egész életemet. Elég ehhez a pusztá szerelem? Még akkor is, ha Richard hajlandó lenne önvédelemből ölni, el tudná fogadni az én gyilkosságaim számát? És én képes lennék elfogadni a benne lakó szörnyet, vagy éppen annyira borzadnék tőle, amennyire ő maga? Jean-Claude elfogad engem, testestül-lelkestül, pisztolyostul. Viszont én nem fogadom el őt. Abból, hogy mindketten sötét szemüvegen át nézzük a világot, még nem következik, hogy tetszik is a dolog.

Bánatosan felsóhajtottam. Lehet, hogy most láttam Richardot utoljára ebben az életben. A nyakába kellett volna ugranom, és akkora csókot adni neki, amit élete végéig megemleget – de nem tehettem meg. Így meg, hogy Jean-Claude kezét fogtam, végképp nem. Mind a hármunkkal szemben kegyetlenség lett volna.

– Szia, Richard – mondtam búcsúzóul.

– Legyél óvatos! – Annyira magányosnak látszott.
– Ugye akkor ma moziba mentek Louie-val? – kérdeztem.
Bólintott.

– Nemsokára itt kell lennie.

– Jó – mondtam, aztán a szám nyitva maradt, mert még mást is szerettem volna mondani, de csak hallgattam. Nem volt mit mondanom. Jean-Claude-dal megyek. Ezen semmilyen rizsa nem változtat.

– Majd megvárlak. Fenn leszek egész éjjel – folytatta Richard.

– Inkább ne.

– Jó, persze, csak úgy mondtam.

Elindultam. Szaporán lépkedtem a limuzin felé. A kocsí fehér volt.

– Nagyon csili-vili – állapítottam meg.

– Arra gondoltam, a fekete túlságosan hasonlítana egy halottaskocsira – mondta Jean-Claude.

Edward is kijött velünk. Becsukta mögöttünk a bejáratí ajtót.

– Ha kellek, ott leszek, Anita.

– Tudom – néztem a szemébe.

A bérgyilkos a lehető legkurtább mosollyal válaszolt.

– Azért kurvára vigyázz magadra.

– Mindig vigyázok, nem? – viszonyoztam a mosolyt.

Edward a limuzin nyitott ajtaja mellett álló vámpírra pillantott.

– Nem annyira, mint gondoltam – mondta. Aztán elindult arrafelé, ahol a kocsija parkolt, és eltűnt a sötétben, mielőtt válaszolhattam volna. De ez tulajdonképpen nem számított. Edwardnak igaza volt. A szörnyek végül mégiscsak elkaptak. Az, hogy elcsábítottak, majdnem olyan volt, mintha megöltek volna. És majdnem annyira végérvényes.

A diszkó nevét – *Danse Macabre* – majdnem két és fél méter magas, vörösén égő neonbetűkből rakták ki. Mintha épp most írta volna le valami óriás a kacskaringós, dőlt betűfolyamot. A klubot egy néhai szeszfőzde épületében alakították ki. Az épület évek óta bedeszkázva, elhagyatottan állt a Riverfronton. Egyedül ez az épület szúrta az ember szemét az elegáns éttermek, diszkók és bárók sorában. A legtöbb létesítmény a vámpírok tulajdonában volt. A Riverfrontot a Kerület, illetve Vérnegyed névvel is szokták illetni, bár nem vámpírok társaságában. Őket valami okból kifolyólag zavarta a becenév. Ki tudja, miért?

A sokaság a járdáról az útestre özönlött, míg végül a limuzin az emberek pusztája tömege miatt megállni kényszerült. Egy közrendőrt is észrevettem, aki épp az embereket próbálta annyira visszaszorítani, hogy az autók átjuthassanak köztük. Az ablak elsötétített üvegén át a nyomakodó tömegre meredtem. Vajon a bérgyilkos is köztük van? Lehet, hogy az egyik jól öltözött, mosolygó ember csak arra vár, hogy engem megölhessen? Kinyitottam a retikülömet, és előhúztam a Seecampet.

Jean-Claude kíváncsian méregette a kis pisztolyt.

– Ideges vagy, *ma petite*?

– Igen – válaszoltam.

Félrebillentette a fejét.

– Igen, tényleg ideges vagy. De miért idegesít fel jobban egyetlen halandó bérgyilkos, mint az összes természetfeletti lény, akivel valaha szembekerültél?

– Mert mindenki másnak, aki megpróbált engem megölni, személyes indítéka volt. A személyes okokat megértem. Viszont bárki legyen is ez a bérgyilkos, csak azért akar megölni, mert jó üzlet vagytok. Egyszerűen üzlet.

– És ezt miért találod félelmetesebbnek a többinél? Úgyis meghalsz, függetlenül attól, mi motiválja a támadót.

– Koszi szépen – vágtam vissza.

Jean-Claude megfogta a pisztolyt markoló kezemet.

– Csak próbállak megérteni, *ma petite*, ennyi az egész.

– Nem tudom pontosan, miért zavar a dolog. Egyszerűen zavar – mondtam. – Szeretem, ha az ellenségeimnek van arca. Ha valaki megöl, azt ne csak a pénzért tegye.

– Vagyis a fizetett merényletek sértik az erkölcsi érzékedet? – érdeklődött. Nagyon érzéketlen volt a hangja, túlságosan is érzéketlen, mintha közben magában röhögne.

– Igen a rohadt életbe, zavar.

– Mégis barátkozol Edwarddal.

– Soha nem állítottam, hogy következetes vagyok, Jean-Claude.

– Te vagy az egyik legkövetkezetesebb ember, akit valaha ismertem, *ma petite*.

– Hogyan lehetnék következetes, ha egyszerre két pasival járok?

– Azt hiszed, hogy ha nem tudsz választani kettőnk közül, akkor egy léha nőszemély vagy? – miközben ezt kérdezte, felém hajolt, a keze pedig elindult fölfelé a boleróm ujján.

A baj csak az volt, hogy tulajdonképpen már döntöttem is. El akartam mondani Jean-Claude-nak, de aztán meggondoltam magam. Először is, nem voltam még száz százalékosan biztos a döntésemben. Másodszor, Jean-Claude zsarolással kényszerített arra, hogy randizzak vele. Vagy vele is randizok, vagy kinyírja Richardot. Akart egy esélyt, hogy elhódíthasson Richardtól. Ami azt jelentette, hogy tényleg randiznom kellett vele. Ahogy ő fogalmazott: „Ha Richardnak megengeded, hogy megcsókoljon, nekem viszont nem, az nem sportszerű. Elvileg, ha Richardot választanám, Jean-Claude egyszerűen félreállna. Szerintem elég nagy ahhoz az egója, hogy ezt komolyan is gondolja. A Város Mestere nem ismerte a vereség fogalmát. Állandóan ajánlatokat tett. Én pedig állandóan visszautasítottam. Ami kurvára nehéz volt, tekintettel fantasztikus testére. Ha Richardot választanám helyette, tényleg nagylelkűen félreállna, vagy inkább mindannyiunkkal végezne egy vérfürdő keretében?

Erre nem találtam választ, hiába néztem bele a sötétkép szempárba. Pedig már évek óta ismertem őt. Hónapok óta jártam

vele. De még mindig rejtély volt számomra. Egyszerűen fogalmam sem volt, hogyan reagálna. És egyelőre nem is akartam megtudni.

– Min töröd ennyire a fejed, *ma petite*? Csak azt ne mondd, hogy a merénylőn. Úgysem hinném el neked.

Nem tudtam, mit felelhetnék, úgyhogy csak megráztam a fejem.

Jean-Claude átölelte a vállam, én meg nekidőltem. A teste közelségétől idegesen remegni kezdett a gyomrom. Előrehajolt, mintha meg akarna csókolni, de a bal kezemet a mellkasára téve megállítottam. Nem biztos, hogy jó ötlet volt. A tenyerem most a meztelen bőrén feküdt.

– Idáig egész jól viselkedtél. Most mi ütött beléd? – kérdeztem.

– Csak próbállak megvigasztalni, *ma petite*.

– Na persze – mondtam kétkedve.

A másik karjával átölelte a derekam, és maga felé fordított. A pisztoly még mindig a kezemben volt, ez eléggé idétlenül hatott. Jean-Claude ellen úgysem akartam használni, és a zárt kocsiajtón át a bérgyilkos sem törhetett rám. Egy ekkora tömegben, ahol zsaruk irányították a közlekedést, még egy profi számára is túl merész ötlet lett volna egy ilyen erőszakos bűncselekményt elkövetni.

Ezért aztán pisztollyal a kezemben átöleltem Jean-Claude hátát.

– Ha megcsókolasz, megint ki kell festenem a számat.

Erre a vámpír olyan közel hajolt, hogy akár meg is csókolhatott volna.

– Az nem történhet meg – suttogta egy hajszálnyira az ajkamtól. Aztán adott egy csókot az arcomra, majd végigsimította ajkával az államát.

A pisztoly csövével felemeltem a fejét, hogy az arcába nézhessek. Fullasztóan kék lett a szeme.

– A nyakamat nem adom – közöltem vele. Komolyan is gondoltam. Eddig csak egyszer vállaltam az önkéntes véradó szerepét, akkor, amikor Jean-Claude éppen haldoklott. Egyébként nem szoktam testnedveket cserélni a Város Urával.

Jean-Claude a pisztoly csövéhez dörgölte az arcát.

– Nekem ennél sokkal alantasabb gondolatok járnak a fejemben.

Azzal ráhajolt a kulcscsontomra, és végignyalta a bőrömet. Egy pillanatig elgondolkoztam azon, mennyivel akar még lejjebb menni, de aztán ellöktem magamtól.

– Inkább ne csináld – mondtam félig nevetve.

– Most már jobban érzed magad, *ma petite*?

Egy szívdobbanásnyi ideig rámeredtem, aztán elkezdtem nevetni.

Hát persze! Ördögien ravasz vagy, ugye tudod?

– Ezt már mások is említették – válaszolta mosolyogva Jean-Claude.

A rendőrök visszaszorították a tömeget, úgyhogy a limuzin előregördült.

– Szóval csak azért csináltad, hogy felvidíts – mondtam szinte vádlóan.

– Szerinted ilyesmire vetemednék? – kérdezte ártatlanul tágra nyílt szemmel.

Rábámultam, és éreztem, ahogy a mosoly lehervad az arcomról. Egy pillanatra nem úgy néztem rá, mint a világ legszexisebb pasijára, hanem mint egy emberre. Oké, vámpírra. Jean-Claude-ot, a Város Urát érdekelték az érzéseim. Megcsóváltam a fejem. Tényleg egyre kedvesebb lett, vagy csak ámítottam magam?

– Mi ez a komorság, *ma petite*?

– Csak a szokásos: próbálom kitalálni, mennyire vagy őszinte.

Jean-Claude szája szélesre húzódott.

– Én mindig őszinte vagyok, *ma petite*. Még akkor is, ha hazudok.

– Akkor ezért megy olyan jól – állapítottam meg.

A vámpír bólintott, majd hogynem bókolva hajtotta meg a fejét.

– Pontosan – mondta, és kinézett az autó elé. – Tengernyi riporter fog minket körülvenni, ha megérkeztünk. El tudnád tenni a fegyveredet? A sajtó furcsának tartaná.

– A sajtó? – ismételtem. – Úgy érted, a helyi média?

– Ó, igen, a helyi média.

– Mi az, amit elhallgatsz előlem?

– Ha kinyílik az ajtó, kérlek, karolj belém és mosolyogj, *ma petite*.

Összevont szemöldökkel néztem rá.

– Mi fog most történni?

– Ki fogsz állni a világ színe elé.

– Jean-Claude, mire készülsz?

– Ez nem az én művem, *ma petite*. Ennyire azért nem szeretem a reflektorfényt. A vámpírok tanácsa engem választott ki arra, hogy a médiában képviseljem őket.

– Azt tudom, hogy miután a legutóbbi kihívódat legyőzted, elő kellett bújni az elefántcsonttoronyból, és ki kellett állnod a helyi vámpírok elé, de ez nem túl veszélyes? Eddig valami titokzatos fővámpr legelső talpnyalójának tetteted magad. Ez védett meg a városon kívüli trónkövetelőktől.

– A legtöbb városúr egy báb-uralkodót tart maga elé pajzsként, *ma petite*. Az csökkenti a trónkövetelők és a halandó bérgyilkosok számát.

– -Ezzel mind tisztában vagyok, de miért lépsz ki a nyilvánosság elé?

– A tanács szerint azzal, hogy az árnyékban bujkálunk, csak olajat öntünk a minket becsmérők tüzére. Akiket oda lehet vetni koncul a média elé, azokra ráparancsoltak, hogy úgymond lépjenek ki a fényre.

– Hogyhogy a fényre?

– *Ma petite*, tedd el végre azt a pisztolyt. A diszkó biztonsági őre mindjárt kinyitja az ajtót, és le fognak fényképezni.

Dühösen meredtem rá, de végül visszasüllyesztettem a Seecampet a retikülbe.

– Mibe rángattál bele, Jean-Claude?

– Mosolyogj, *ma petite*, vagy legalábbis simítsd ki a morcos szemöldöködet.

Mielőtt bármit mondhattam volna, az ajtó kinyílt. Egy öltönyös pasas tartotta nekünk. A vakuk kápráztatóan villogtak, de tudtam, hogy Jean-Claude szemét jobban bántják, mint az enyémet. Ő mégis mosolygott, és felém nyújtotta a kezét. Ha ő képes pislogás nélkül szembenézni ezzel a fénnel, akkor én is lehetek nagylelkű.

Veszekedni később is ráérünk.

Kiszálltam a limuzinból, és hirtelen megörültem annak, hogy foghatom a kezét. Úgy villogtak a vakuk mindenfelé, mintha éppen felrobbanó, miniatűr Napok lennének. A tömeg előrelendült, úgy nyomták az orrunk alá a mikrofonjaikat, mintha azzal akarnának megkésélni minket. Ha Jean-Claude nem szorongatta volna a kezem, tuti, hogy visszamásztam volna a limuzinba. Közelebb húzódtam hozzá, pusztán azért, hogy ne döntsenek le a lábamról. Hol bujkálnak ilyenkor a rendfenntartók?

Az egyik mikrofon kis híján az arcomat súrolta. Aztán egy női hang ordított rám közvetlen közről.

– Jó a srác az ágyban? Vagy a koporsóban?

– Tessék? – kérdeztem vissza.

– Jó az ágyban?

Egy pillanatig, amíg mindenki az én válaszomra várt, majdnem csend támadt. De mielőtt kinyithattam volna a számat, hogy csípősen visszavágjak, Jean-Claude közbelépett – kecsesen, mint mindig.

– Nem teregetjük ki mások előtt a magánéletünket, igaz, *ma petite*? – vaskos francia akcentussal beszélt, amelyet még életemben nem hallottam.

– *Ma petite*, így becézi a barátnőjét? – kérdezte egy férfihang.

– *Omi* – válaszolta.

Rápillantottam, erre lehajolt, mintha pusztit akarna adni az arcomra. De csak suttogva azt mondta:

– Most ne nézz rám ilyen dühösen, *ma petite*, ezt halaszd későbbre. Mindenütt kamerák lesnek.

A fejéhez akartam vágni, hogy baromira nem érdekel, de sajnos érdekelt. Mármost, azt hiszem. Úgy éreztem magam, mint egy nyuszi a reflektorok kereszttüzeiben. Ebben a pillanatban, ha a bérgyilkos előugrott volna a pisztolyával, csak állnék, és hagynám, hogy lelőjön. Ez a gondolat magamhoz térített, és segített, hogy újra képes legyek gondolkodni. Megpróbáltam a vakuk, a mikrofonok, a diktafonok és a videokamerák mögé nézni. Legalább két tévés multicég lógóját fedeztem fel a kamerákon. De szar!

Jean-Claude igazi profi módjára felelgetett a kérdéseikre, kedvesen mosolygott, ahogy a tökéletes címlap-vámpírhoz illik.

Mosolyogva odahajoltam hozzá, lábujjhegyre álltam, és olyan közel dugtam az ajkam a füléhez, hogy akár bele is nyalhattam volna, valójában viszont abban reménykedtem, hogy így a mikrofonok nem érzékelik majd, mit beszélek. Biztos voltam benne, hogy a gesztusom szemérmesnek, sőt kislányosnak hat, de hát semmi sem tökéletes.

– Vigyél ki innen, most azonnal, vagy előveszem a stukkert, és azzal nyitok utat magamnak – súgtam a fülébe.

Jean-Claude elnevette magát. A hangja meghatározhatatlanul szemérmetlennek hangzott, forróság áradt belőle, és úgy csiklandozott, mintha szőrmével simogatna. A riporterek elragadtatva kiáltottak fel. Eltűnődtem azon, hogy Jean-Claude nevetése magnón vagy videón keresztül is hatásos-e. Ijesztő volt a lehetőség.

– *Ma petite*, te huncut kislány.

– Ne merészelj még egyszer így szólítani – suttoztam.

– Elnézést.

Jean-Claude mosolyogva búcsút intett a tömegnek, és elindult velem a tolakodó riporterek között. Előjött két biztonsági vámpír is, hogy segítsenek nekünk utat törni. Nagydarab, izmos pasasok voltak, mindketten meglehetősen friss hullák. Ehhez képest az arcuk rózsás volt, mintha élnének. Ezek szerint valakiből már megvacsoráztak ma este. Akárcsak Jean-Claude. Egyre kevésbé volt alapom a szörnyeket bírálni.

Az ajtó kinyílt, mi meg besurrantunk. Hirtelen csend lett. A vámpír felé fordultam.

– Hogy merészeled belerángatni egy ilyen médiahadjáratba?

– Nem sodortalak vele veszélybe, *ma petite*.

– Az eszedbe sem jutott, hogyha Richardot választanám, nem téged, akkor talán nem szeretném a világon mindenkinek tudomására hozni, hogy egy vámpírral is járok?

Jean-Claude finom mosollyal válaszolt.

– Tehát elég jó vagyok arra, hogy randevúzz velem, arra viszont nem, hogy a nyilvánosság előtt is vállalj?

– A szimfonikus zenekartól kezdve a balettig mindenhová elkísértelek. Nem szégyellek.

– Valóban? – Jean-Claude arcáról eltűnt a mosoly, valami másnak adva át a helyét, nem kifejezetten a haragnak, de azért közel állt hozzá. – Akkor miért vagy ilyen mérges, *ma petite*?

Csak tátogtam. Igazság szerint a legszívesebben kihagytam volna a nyilvánosságot, mert nem hittem, hogy képes lennék Jean-Claude-ot választani. Egy vámpír volt, egy hulla. Abban a pillanatban viszont rádöbrentem, hogy még mindig az előítéleteim szerint gondolkodom. Arra jó volt, hogy randizzak vele. Arra is, hogy megfogjam a kezét, meg még egy kicsivel többre is. De mindig volt egy határ. Mindig volt egy pont, ahol leállítottam, mert csak egy hulla. Gyönyörű hulla, de hulla. Igazából nem lehetett beleszeretni. Nem lehetett vele lefeküdni. Semmilyen körülmények között. Azzal, hogy mind a két sráccal randevúztam, megszegtam Jean-Claude egyetlen szabályát. Soha nem adtam neki ugyanakkora esélyt, mint Richardnak. Most pedig, az országos tévéközvetítésnek köszönhetően, kibújt a szög a zsákból. Rájöttem, hogy zavar, ha bárki azt gondolja, hogy komolyan járok vele. Hogy érdekel egy járkáló hulla.

A haragomat elmosta a tudat, mennyire képmutató vagyok. Nem tudom, mennyi látszott ebből rajtam, mindenesetre Jean-Claude a fejét félrebillentve azt mondta:

– Egymás után suhannak át a gondolataid az arcodon, *ma petite*. Min gondolkozol?

– Azt hiszem, tartozom neked egy bocsánatkéréssel – néztem rá. Jean-Claude szeme elkerekedett a meglepetéstől.

– Akkor ez az alkalom tényleg történelmi jelentőségű. Miért kérsz bocsánatot?

Nem tudtam pontosan, hogyan is önthetném szavakba.

– Neked van igazad, én pedig tévedtem.

A vámpír immár színlelt döbbenettel szorította a mellkasára a kezét.

– Vagyis beismered – mondta –, hogy eddig úgy bántál velem, mintha egy rejtegetnivaló, szégyenletes titok lennék. Aki elől elzártad az igaz érzéseidet, miközben Richardhoz, illetve az ő élő húsához dörgölőztél.

– Elég – vágtam közbe, összevonva a szemöldököm. – Majd meglátod, mikor kérek tőled még egyszer bocsánatot bármiért is.

– Egy táncsal kárpótolhatnál – javasolta ő.

– Nem szoktam táncolni. Te is tudod.

– Ez az új diszkóm megnyitóestje, *ma petite*. Te vagy a kísérőm. Valóban meg akarod tagadni tőlem azt az egy táncot is?

Ebből a szemszögből már kicsinyesnek hangzott volna az elutasításom.

– Egyetlen tánc – adtam meg magam.

A vámpír gonoszul, de csábosan elmosolyodott. Ilyen mosollyal nézhetett Évára a kígyó is.

– Úgy vélem, remekül fogunk együtt táncolni, *ma petite*.

– Kétlem.

– Sok mindent tudnánk együtt remekül csinálni.

– Egyetlen táncot ígérek oda neked, erre te követeled a többit is. Erőszakos disznó.

Jean-Claude csillogó szemmel mosolygott rám, és csak egy meghajlással válaszolt.

Egy nőnemű vámpír közeledett felénk. Jó pár centivel Jean-Claude fölé nőtt, vagyis legalább egy méter nyolcvan körül lehetett. Hideg, északi típus volt; ha csak egy fokkal szőkebb lett volna a haja és kékebb a szeme, tuti ő reklámozta volna a felsőbbrendű árja fajt. Ibolyakék overallján nagy lyukak tátongtak a stratégiai fontosságú területeken. Az elénk táruló test izmos volt, a válla széles, a keble dús. Hosszú, izmos lábán combig érő, az overállal megegyező színű csizma volt.

– Anita, ez itt Liv.

– Hadd találjam ki – mondtam. – A ruhádat Jean-Claude választotta. Liv úgy nézett le rám a teste magasából, mintha a puszta méretével akarna megijeszteni. Amikor azonban meg se rezzentem, elmosolyodott.

– Ő a főnök.

Megkérdeztem, miért. Liv életkora mázsás súlyként nehezedett rám. Hatszáz éves volt. Legalább kétszer olyan öreg, mint Jean-Claude. Akkor miért nem a lány volt a főnök? A válasz hűvös

fuvallatként érte a bőrömet. Azért, mert nem volt elég nagy az ereje. Liv nem volt mestervámpír, és ezen az életkor sem változtatott.

– Mit bámulsz? – kérdezte. Egyenesen a szemembe nézett, és megcsóválta a fejét. – Valóban ellenáll a tekintetünknek.

– A tiédnek, igen – javítottam ki.

– Ezt hogy értsem? – kérdezte csípőre tett kézzel.

– Úgy, hogy nincs benned elég kakaó, nem tudsz lenyomni – válaszoltam. Liv előrelépett.

– Mit szólnál, ha felkapnálak, és belőled nyomnám ki a kakaót, kicsi lány?

Na, most fogja a halálot okozni, hogy nem fegyvertáskában hoztam a stukkert. Az egyik késemet ugyan elő tudnám kapni, de ha nem engedem magamhoz elég közel a csajt, az nem segít. Bár az is igaz, hogy simán becsúsztatnám a kezem a retikülömbe. A legtöbbször úgysem számítanak arra, hogy egy ilyen kis retikülből egy pisztoly kerül elő. Na persze, ha Liv észreveszi a mozdulatomat, tuti elkapja a kezem, mielőtt még kihúzhatnám a pisztolyt. Ha fegyvertáskám lenne, megpróbálnám. De a retiküllel inkább nem. Egyszerűen túl gyorsak a vámpírok.

– Hány vámpírt is öltél már meg, Anita? – szólt közbe váratlanul Jean-Claude.

A kérdése meglepett.

– Legálisan több mint húszat.

– És összességében, *ma petite*?

– Gőzőm sincs – válaszoltam. Biztos, hogy harminc fölött, de őszintén szólva, már nem emlékeztem rá pontosan. Fogalmam sem volt, hány életet vettem már el. Rossz jel.

– Liv hozzám tartozik. Előtte szabadon beszélhetsz.

Megráztam a fejem.

– Első szabály, Jean-Claude, soha ne ismerj be gyilkosságot idegenek előtt.

Liv rám nézett. Láttam rajta, hogy nem tetszik neki, amit hall.

– Tehát ez itt a Hóhér. Kissé alacsony termetű, nem?

Körbejárt, mintha csak egy vásárra vitt ló lennék. Ahogy a hátam mögé ért kinyitottam a retikült. Mire a lány körbeért, már kivettem a

pisztolyt. Feltűnés nélkül a retikül mögött tartottam. Ha minden kötél szakad, a retikülön át is le tudtam volna löni. De minek, ha nem muszáj?

Liv megcsóválta a fejét.

– Csinos, de nem valami figyelemreméltó.

Odaállt Jean-Claude mögé, és erős kezével végigsimogatta a vámpír vállát, majd karját. Az ujjai végül Jean-Claude derekánál álltak meg. Kezdett nagyon fárasztani a csaj.

– Olyan dolgokra vagyok képes, amire egyetlen halandó sem, Jean-Claude.

– Durván beszéltél Anitával. Még egyszer nem foglak emlékeztetni rá – Jean-Claude hangjából fenyegetés áradt.

Liv eleresztette a vámpír derekát, majd csípőre tett kézzel kettőnk közé állt.

– A hatalmas Jean-Claude-ot cölibátusba kényszeríti egy halandó. Mindenki kinevet a hátad mögött.

– Cölibátus? – kérdeztem.

Jean-Claude rám pillantott, aztán felsóhajtott.

– Amíg fel nem hagysz az apácáskodással, én is a szerzetest játszom.

Elkerekedett a szemem. Nem tehetek róla. Azt tudtam, hogy Richardnak meg nekem is eddig csak egy szerelmünk volt, azután pedig az önmegtartóztatást választottuk. Azon viszont sosem gondolkoztam, vajon Jean-Claude mivel elégíti ki a vágyait. Én nem az absztinenciára tippeltem volna.

– Mintha meglepődtél volna, *ma petite*.

– Azt hittem, akiből úgy árad a szexualitás, mint belőled... egyszerűen csak soha nem gondoltam volna...

– Mégis, mit tennél, ha egy másik, élő vagy holt hölgygel hállok, miközben veled randizom?

– Abban a szent pillanatban ejtenélek.

– Pontosan.

Liv hangosan, ugatva felnevetett.

– Még az emberszolgád sem hisz neked!

Jean-Claude parázsló tekintettel fordult feléje.

– Ugye, azt mondd, kinevetnek a hátam mögött?

Liv, még mindig nevetve, bólintott.

– Viszont te az arcomba nevedsz – folytatta Jean-Claude.

A vámpírnő nevetését mintha elvágták volna.

– Kicsivel több alázatot, Liv. Vagy talán megkérdőjelezed a hatalmammat?

– Nem, mármint... én soha nem... – dadogta döbbenten Liv.

– Akkor a legjobb volna, ha bocsánatot kérnél tőlem, nemde bár?

A lány féltérdre ereszkedett. Nem látszott ijedtnek, inkább úgy viselkedett, mintha valami nagy tapintatlanságot követett volna el, amit helyre kell hozni.

– A bocsánatodért esedezem, Mester. Megfeledeztem magamról.

– Igen, megfeledeztél, Liv. Ne váljon szokásoddá.

Liv talpra állt, mosolyogva, feloldozva. Csak így, hipp-hopp. A levegőben érezhető volt a feszültség.

– Egyszerűen csak arról van szó, hogy közel sem látszik olyan veszélyesnek, mint amilyennek lefestetted.

– Anita – szólt rám Jean-Claude –, mutasd meg, mi járt a fejedben.

Félrehúztam a retikült, hogy a pisztoly elővillanjon.

– Mielőtt meg tudtál volna célozni, már a kezemben lett volna a nyakad – mondta Liv.

– Nem – közöltem. – Nem lett volna.

– Ez kihívás? – kérdezte.

– Hatszáz év, plussz-mínusz egy tízes – mondtam. – Ne dobd el magadtól egy kis kakaskodás kedvéért.

– Honnét tudod, hány éves vagyok?

– Ma igazán nem vagyok vicces kedvemben, Liv – mosolyodtam el. – Ne játssz az életeddel.

Liv szeme összeszűkül.

– Te nekromanta vagy, nem csak egy halottidéző. Úgy érzekellek az elmémben, mint egy másik vámpírt – mondta, majd Jean-Claude-ra nézett. – Ezt eddig miért nem érzékelttem?

– Mert az ereje akkor lobban fel, ha fenyegetve érzi magát – magyarázta ő.

Ez nekem is új volt. Tudtommal jelen pillanatban semmiféle erőt nem használtam. De ezt nem mondtam ki hangosan. Nem volt itt az ideje az őszinteségnek.

Liv oldalra lépett, mint aki fél.

– Egy óra múlva nyitunk. Dolgom van – mondta, azzal elindult az ajtó felé, le nem véve rólam a szemét, én csak néztem, és örültem neki, bár nem értettem a viselkedését.

– Gyere, Anita – mondta Jean-Claude –, hadd mutassam meg a diszkót. Hagytam, hogy a diszkóterembe vezessen. Az egész raktárát kibeletétk, úgyhogy a terem három emelet magasra nyúlt. Minden egyes szintre biztonsági rácsot szereltek. A hatalmas, csúszós táncparkett még tompított fénynél is csillogott. A lámpákat elrejtették, nehéz volt megmondani, honnan jön a fény. A mennyezetről fura dolgok lógtak. Amikor először megpillantottam őket, azt hittem, holttestek, de nem azok voltak. Próbababák, méretarányos guminők és autók töréstesztjéhez használt bábuk voltak. Némelyikük ruhátlan volt, másokat celofánba csavartak, de akadt fekete bőr – vagy lakkszerkós is. Sőt, az egyik guminőre fémből készült bikinit húztak. A babák különböző magasságban, láncokon lógtak. Egy mobil szoborkompozíció.

– Egyedi – mondtam.

– Egy ígéretes ifjú művész készítette, kifejezetten a diszkó számára.

– Erőteljes üzenete van – állapítottam meg fejcsóválva.

A stukkert viaszszüllesztettem a retikülbe, de nem kapcsoltam be. Így gyorsan elő tudom kapni a pisztolyt, ha kell, mert nem akartam egész éjszaka töltött pisztollyal a kezemben mászkálni. A végén mindig begörcsöl tőle a kezed, akármilyen kicsi is a stukker.

Jean-Claude átsuhant a táncparketten, én pedig követtem.

– Liv félt tőlem. Miért?

A Vámpír kecsesen megfordult.

– Te vagy a Hóhér – felelte mosolyogva.

– Azt mondta, úgy érez engem a fejében, ahogy egy másik vámpírt. Mire gondolt?

Jean-Claude felsóhajtott.

– Nekromanta vagy, *ma petite*, és az erőd mindig nő, ahogy használsd.

– De miért ijed meg ettől egy hatszáz éves vámpír?

– Könnyörtelen vagy, *ma petite*.

– Tehetségem van hozzá.

– Ha válaszolok a kérdésedre, utána hajlandó leszel velem is törődni a saját diszkómban, ahogy egy rendes barátnőhöz illik, amíg a bérgyilkos fel nem bukkan.

– Kösz, hogy emlékeztetsz rá.

– El se felejtetted.

– Tényleg nem. Oké, rendben. Ha válaszolsz, akkor eljátszom a rendes barátnőt.

– Eljátszod?

– Ne húzd már az időt, válaszolj a kérdésekre – türelmetlenkedtem. Aztán eszembe jutott még valami, amire szerettem volna magyarázatot kapni.

– Mindkettőre.

Jean-Claude felvonta a szemöldökét, de aztán bólintott.

– A régi legendák és a mai babonák olyan erőkkkel ruházzák fel a vámpírokat, amilyenekkel valójában nem rendelkezünk, ilyen például az időjárás szabályozása, az állattá válás. A nekromanták elvileg az élőholtak minden fajtájának képesek parancsolni.

– Parancsolni? Ugye most nemcsak a zombikra gondolsz?

– Nem, *ma petite*.

– Vagyis Liv attól fél, hogy a hatalmam alá kerül?

– Valami ilyesmi.

– De ez kész örület. Nem tudok parancsolni a vámpíroknak.

Amint ezt kimondtam, már meg is bántam. Mert nem volt igaz. Egyszer már sikerült megidézni egy vámpírt. De csak egyszer. Az is elég volt.

Valami biztos meglátszott az arckifejezésem, mert Jean-Claude megérintette az arcomat.

– Mi az, *ma petite*? Miért látok a tekintetemben ennyi... borzadályt?

Egyszerűbb volt most hazudni.

– Ha képes volnék a vámpíroknak parancsolni, Serephina nem tudott volna kiütni két hónappal ezelőtt.

A vámpír arcvonásai meglágyultak.

– Serephina halott, *ma petite*. Igazán, végérvényesen halott. Erről te magad gondoskodtál.

Előrehajolt, és homlokon csókolt. Selymesen puha volt az ajka. Végigsimogatta a szájával a homlokomat, de egyidejűleg közelebb is húzódott hozzám, és vigasztalóan átölelt.

Ettől baromi nagy büntudatom lett. Serephina még mindig szerepelt a rémálmaimban. Már attól is összeszorult a gyomrom, ha csak kimondtam a nevét.

Az összes vámpír közül, akivel eddig szembekerültem, ő állt a legközelebb, hogy elkapjon. Nem ahhoz, hogy megöljön, az előbb vagy utóbb úgyis meg fog történni. Nem, Serephina kis híján közülük valóvá tett. Majdnem közéjük álljak. Olyan ajánlatot tett, ami többet ér, mint a szex, többet mint a hatalom. Békét ajánlott nekem. Bár hazugság volt az egész, de működött.

Miért nem mondtam el Jean-Claude-nak az igazat? Hát, mert baromira nem volt hozzá semmi köze. Illetve mert megrémültem. Nem akartam foglalkozni a dologgal. Nem is akartam gondolni rá. Nem akartam tudni, milyen következményekkel járhat az, hogy fényes nappal képes vagyok megidézni vámpírokat. Márpedig abban, hogy ne vegyek dolgokról tudomást, profi voltam.

– *Ma petite*, te reszketsz – Jean-Claude eltolt magától, és kutatóan az arcomba nézett.

– Egy bérgyilkos, aki meg akar ölni, szabadon mászkál, és még azt kérdezed, miért reszketek? – kérdeztem fejcsóválva.

– Túl jól ismerlek, *ma petite*. Nem emiatt reszketsz.

– Nem tetszik, hogy úgy állítasz be engem, mint a vámpírok mumusát. Ennyire azért nem vagyok ijesztő.

– Tényleg nem, de igyekeztem ezt a látszatot kelteni.

Ellöktem magam tőle.

– Úgy érted, már más vámpíroknak is azt mondtad, hogy képes vagyok irányítani a vámpírokat?

– Mindössze elejtettem egy-két célzást – mosolygott rám, ebből az egyetlen egyszerű gesztusból azonban rá lehetett jönni, hogy rosszban sántikál.

– De miért, az ég szerelmére?

– Tanultam valamit a mi diplomatikus Richardunktól. Sok farkast azzal az ígérettel nyert meg magának, hogy jól fog bánni velük, és nem fogja olyasmire kényszeríteni őket, amit nem akarnak megtenni.

– Vagyis? – értetlenkedtem.

– Nem megfélemlítéssel, hanem a biztonság ígéretével hívtam meg a nyájamba a vámpírokat.

– Például Livet?

Bólintott.

– És hogyan győződsz meg arról, hogy nem terveznek palotaforradalmat ellened? – faggattam tovább.

– Megvannak rá a módszereim.

– Például egy nekromantával fenyegeted őket – tippeltem.

– Pontosan – mosolyodott el.

– Nem mindenki fog hinni neked.

– Én biztosan nem – szólalt meg egy hang.

Megfordultam, és egy vámpír állt előttem. Még soha sem láttam. Magas, karcsú, a bőre tiszta fehér, akár egy frissen mosott halotti lepel. Viszont egy igazi halotti lepel nem rendelkezett ilyen feszes izmokkal, nem volt képes önállóan lejönni a lépcsőn, és nem vonult át úgy a szobán, mintha ő lenne az Atyaúristen. A vámpír hosszú haja olyan vörös volt, akár a vér. Nagyon feltűnő volt a sápadt bőréhez képest. Fekete szalonkabátja mintha az 1700-as évekből maradt volna itt, csakhogy alóla csupaszon fénylett elő lapos, izmos mellkasa. A kabát súlyos szövétét szinte teljes egészében ragyogó, élénkzöld hímzés fedte. Illett a szeme színéhez, amely smaragdzöld macskaszem volt. Feszes, zöld biciklisnadrágja semmit sem bízott a képzeletre deréktól lefelé. A derekára kötött, zöld szegélyű fekete kendő a szmokingok övrészét utánozta. Az öltözetet térdig érő fekete csizma tette teljessé.

Azt hittem, már a város összes vérszopóját ismerem, de lám, kevesebb mint két perc alatt két új jövevény is előkerült.

– Hány új vámpír jött a városba? – érdeklődtem.

– Néhány – válaszolta kitérően Jean-Claude. – Ő Damian.

Damian, ismerd meg Anitát.

– Idétlenül érzem magam ebben a ruhában – panaszkodott a vámpír. – Viszont remekül nézel ki. Nemdebár, *ma petite*?

– Így is lehet fogalmazni – bólintottam.

Jean-Claude körbesétálta a vámpírt, leszedegelve a kabátról az odaképzelt löszöket.

– Nem értesz egyet velem, Anita?

Felsóhajtottam.

– Dehogy, csak... miért öltöztetsz a környezetedben mindenkit úgy, mintha egy nagy költségvetésű, kosztümös, erotikus vágyálomból léptek volna elő?

Jean-Claude elnevette magát. A hangja körülölelt, még oda is behatolt, ahová a mancsát soha nem engedtem volna be.

– Ezt hagyd abba – szóltam rá.

– De hát élvezed, *ma petite*.

– Lehet, de akkor is hagyd abba.

– Jean-Claude-nak mindig is volt érzéke a divathoz – szólt közbe Damian –, és mindig a szex volt a kedvenc időtöltése. Ugye?

A hangsúlyozása valahogy azt sejtette, hogy az utóbbi megállapítást nem bóknak szánta.

Jean-Claude szembefordult vele.

– Mégis, annak ellenére, hogy ilyen divatmajom vagyok, idejöttél a birtokomra, és a pártfogásomat keresed.

Damian szeme felparázslott, a zöld izzás teljesen elnyelte a pupilláját.

– Igazán köszönöm, hogy emlékeztetsz rá.

– Emlékezz rá, Damian, hogy ki itt az úr, különben száműzlek. A Tanács tagjai személyesen jártak közben érted előző úrnődnél. Gyakorlatilag megmentettek. Pedig nem óhajtott tőled megválni. Én szólaltam fel az érdekedben. Válságdíjat fizettem érted, mert még emlékszem, hogy milyen érzés csapdában vergődni. Hogy milyen az, ha olyasmire kényszerítenek, amit nem akarsz megtenni. Hogy milyen az, ha tárgyként használnak és megkínóznak.

Damian állta Jean-Claude pillantását, de egy kicsivel jobban kihúzta magát.

– Igazad van... Hálás vagyok, amiért itt lehetek – mondta végül. Csak ezután fordította el a tekintetét, először oldalra nézett, aztán a földre sütötte a szemét. Összerázkódott.

– Örülök, hogy megszabadultam az úrnőmtől.

Amikor újra ránk nézett, ismét normális volt a szeme. Mosolyt kényszerített magára, de a tekintete semmivel sem lett derűsebb.

– Történt már rosszabb is, mint hogy néha jelmezbe kell bújnom.

Ezt olyan bánatosan mondta, hogy a legszívesebben megkértem volna Jean-Claude-ot, engedje lecserélni a nadrágját. De inkább hallgattam. Jean-Claude borotvaélen táncolt. Damian ötszáz éves. Nem mestervámpír, de így is pokolian nagy az ereje. Livet és Damiant még talán képes kezelni Jean-Claude, de ha többen lennének, már nem bírna velük, hiába ő a Város Ura. Vagyis szükség van ezekre az apró erőfitogtatásokra. A többiek nem feledkezhettek

meg arról, ki a főnök, mert ha megtörténik, Jean-Claude-nak befellegzett. Ha kikérte volna a véleményemet a meghívások előtt, én nemmel szavaztam volna.

A szoba túloldalán kinyílt egy ajtó. Mivel az ajtó is meg a fal is fekete volt, úgy látszott, mintha a belépő lányt csak úgy idevarázsolták volna. Körülbelül olyan magas volt, mint én. Derékig érő barna haja hullámos csigákban omlott végig fekete, bokáig érő kabátján. Alatta türkizzöld sztreccsgatyát és ugyanolyan színű sportmelltartót viselt. A nadrágot egymást keresztező pántok kötötték össze a melltartóval, kiemelve karcsú derekát. Fekete lakkcsizmájának szárát elől magasabbra szabták, így épp eltakarta a térdét. Fürge, ringó léptekkel lesétált a lépcsőn, és átlibbent a táncparketten. Úgy lépett be a terembe, mintha a sajátja volna. Vagy csak az a típus volt, aki mindenütt otthon érzi magát.

Barátságos mosollyal állt meg mellettünk. Mogyoróbarna szeme a nyakára tekert türkizzöld pántok mellett zöldes árnyalatot kapott.

– Na, mit szóltok?

– Elbűvölő vagy, Cassandra – dicsérte meg Jean-Claude.

– Neked jobban áll a ruhád, mint nekem az enyém – jegyezte meg Damian.

– Ez csak nézőpont kérdése – szóltam közbe.

A lány rám nézett. Aztán a szeme egyetlen villanásával végigmérte Damiant. Majd ismét rám nézett. Mind a ketten röhögésben törtünk ki. Damian láthatólag teljesen összezavarodott.

– Kérlek, oszd meg velünk is a viccet, *ma petite* – pillantott rám Jean-Claude. Megint egymásra néztünk Cassandrával. Visszanyeltem a számon kibuggyanni készülő nevetést, és vettem pár mély lélegzetet. Csak akkor szólaltam meg, amikor már biztos voltam benne, hogy képes vagyok röhögés nélkül beszélni.

– Női humor, úgysem értenétek.

– Miken diplomatikus vagy – mondta Cassandra. – Lenyűgöző.

– Még jobban le lennél nyűgözve, ha tudnád, mennyire nehezen tud Anita diplomatikusan viselkedni – vágta rá Jean-Claude. Semmi kétség, ő értette a poént.

Damian továbbra is zavartan, összevont szemöldökkel meredt ránk.

Jean-Claude Cassandráról rám nézett, majd ismét vissza a lányra.

– Ti ketten ismeritek egymást?

Egyszerre ráztuk meg a fejünket.

– Cassandra, a legújabb farkasom. Neked pedig hadd mutassam be Anitát, életem fénylő csillagát. Anita, Cassandra lesz az egyik testőröd az éjjel.

– Nagyon jól álcázod magad. Magamtól nem vettem volna észre – mondtam elismerően.

A lány még szélesebben mosolygott.

– Richard azt mondta, hogy először rajta sem láttad, hogy vérfarkas.

Azonnal fellobbant bennem a féltékenység. Na persze, ha a lány vérfarkas, és Jean-Claude-dal együtt lóg, akkor nyilván Richard követője.

– Nem voltál ott a gyűlésen.

– Jean-Claude-nak itt volt rám szüksége. Nem boldogult volna, ha Jason is hiányzik, meg én is.

A vámpírra sandítottam. Tudtam, hogy mivel szolgálja őt Jason. Ébredés után a fiú vérét szívja, márpedig a vérszívás a vámpírok számára egyenlő a szexszel.

– Vagy úgy – mondtam.

– Ne aggódj, *ma petite*. Cassandra sem hajlandó megosztani velem a vérét. Sok mindenben hasonlítanak egymásra Richarddal. Sőt, azt hiszem, Richard azért őt szemelte ki nekem, mert bizonyos értelemben rád is hasonlít. Nem csupán fizikailag. Van bennetek egy olyan... *jene sais quoi*.

– *Jene sais quoi*, ez franciául annyit tesz: semmi – mondtam.

– Én inkább „nemtudommi”-nek fordítanám. A meghatározhatatlan dolgokra használjuk, amelyek kifejezése meghaladja a szókincsünket.

– Jean-Claude-nak óriási dumája van, nem? – lelkesedett Cassandra.

– Vannak jó pillanatai – ismertem el. – Jean-Claude, nem facsarhatod ki Jasont minden reggel! Még egy vérfarkasnak is kell idő, hogy újra összeszedje magát.

– Stephen is ad vért, méghozzá önként – felelte a vámpír.

– Akkor miért nem volt veled tegnap éjjel? – szegeztem neki a kérdést.

– Most gyanúsítgatsz?

– Csak válaszolj.

– Arra az estére kimenőt kért, hogy találkozhasson a testvérével. Ki vagyok én, hogy a családi kötelezettségei útjába álljak?

Ezt úgy mondta, mintha nem örülne, hogy ilyesmiket kérdezek. Milyen kellemetlen. Én sem örültem. Stephent a saját tesója dobta fel, ő volt a csali. A rohadt életbe.

– Hol van Stephen?

– A hátsó szobában – válaszolt Cassandra. – Ő segített belegyömöszölni magam ebbe a ruhába. Nem értem el az összes pántot.

Lerázta a válláról a kabátot, és megfordult, hogy lássam a hátát. A pántok szoros hálót alkottak, többségük olyan helyen volt, hogy segítség nélkül nem lehetett bekapcsolni. Miután visszavette a kabátot, újra felém fordult.

– Neked nagyon fontos ez az alfanöstény dolog, ugye?

– Nekem csak Stephen épsége a fontos – feleltem vállat vonva. Cassandra komolyan arccal bólintott.

– Ez tetszik. Néha az alfanöstény pozícióját egyszerűen csak kisajátítják maguknak a lupák. Mintha csak egy újabb kifejezés lenne „a falkavezér szeretőjére”. A legtöbb lupa nem olyan aktív, mint Raina.

Raina nevének kimondásakor grimaszt vágott, mintha citromba harapott volna.

– Lányok – szakított minket félbe Jean-Claude –, magatokra hagylak, beszélgetsetek csak. Még sok mindent el kell intéznem a megnyitó előtt.

Kezet csókolt, majd otthagyt bennünket a klub közepén, egyedül. Damian szorosan a sarkában volt, mintha erre kérték volna.

Egy pillanatra elfogott az idegesség. Nyílt terepen álltunk Cassandrával.

– Menjünk oda – intettem az emeletre vezető lépcső felé. Leültünk. Ehhez le kellett simítanom a szoknyámat, bár ez se sokat segített. Szorosan össze kellett zárnom a bokám és a térdem, különben kinn volt az egész fenekem.

– Hadd kérdezzek rá – kezdtem. – Raina téged is szerepeltetni akart a filmjeiben.

– Mindenkit be akar szervezni, aki csak egy kicsit is jól néz ki. Bár ha vállalunk vele egy-egy próbamenetet az ágyban, akkor talán megússzuk. Engem viszont Gabrielnek ajánlott fel tesztelésre. Az a bűdös leopárd még csak nem is a falkánk tagja.

– Ha a tagja lenne, Raina biztosan falkavezért csinálna belőle – véltem.

– Gabriel egyáltalán nem tudná legyőzni Marcust, Richardot pedig még annyira sem. Csak azért ő a leopárdok vezetője, mert nincs nála erősebb. Alfahím, pedig egy romlott alak. És ez gyengíti őt.

– A szexuális perverzióból nem feltétlenül következik, hogy a harcban gyenge – ellenkeztem.

– Nem erről van szó – magyarázta a lány. – Gabriel imádja a veszélyes szexet. Az alakváltók rengeteg sebet képesek túlélni – folytatta borzongva. – Képzelheted, mit akart csinálni velem. – Rám pillantott, a tekintetéből csak úgy áradt a félelem. – Azt mesélte, hogy egyszer téged is a földre szorított, de te majdnem kibeledted.

– Így van – válaszoltam lesütött szemmel.

Cassandra a karomra tette a kezét, azonban semmit nem érezkeltem az energiájából. Minden tekintetben éppolyan ügyesen leplezte a kilétét, mint Richard. Mellette Sylvie amatőrnek számított. Felé fordultam.

– Anita, Gabriel meg van veszve érted. Richardnak még nem mertem elmondani, mert még új vagyok a falkában. Csak úgy két hete érkeztem a városba. Attól félttem, ha elmondanám neki, amit Gabriel rólad mesélt, még valami hülyeséget csinálna. De talán az is

elég, ha neked elmondom. Te meg majd eldöntöd, hogy szólsz-e róla Richardnak.

Annyira komoly volt, hogy megijesztett.

– Mit mondott Gabriel?

Cassandra vett egy mély lélegzetet.

– Rólad szokott fantáziálni. Kést adna neked, és a kamera előtt megerőszakolva hagyná, hogy megpróbáld megölni.

Rámeredtem. Közbe akartam vágni, hogy „most csak viccelsz?” – de tudtam, hogy komolyan beszél. Gabriel tényleg ennyire perverz volt.

– Hogy végződik az ő verziójában a film?

– A haláloddal – nyögte ki a lány.

– Miközben megerőszakol? – kérdeztem.

Bólintott.

Összefontam magam előtt a karomat, hogy érezzem a hátamon megfeszülő szíjat. Volt nálam fegyver. Biztonságban voltam, de akkor is, a rohadt életbe.

– Jól vagy? – tette a vállamra a kezét a lány.

– Hát nem megható? – szólalt meg egy férfihang a hátunk mögött a lépcsőn. Csassandra egy pillanat alatt talpra ugrott, és szembefordult a hang gazdájával. Előkaptam a Seecampet a nyitott retikulömből. A pisztoly ugyan beleakadt a bélésbe, emiatt vesztettem pár másodpercet, de végül sikerült előhúznom, tüzelésre készen. Máris jobban éreztem magam. Megfordultam, és feltérdeltem a lépcsőre, nem bajlódtam azzal, hogy talpra álljak. Állva úgylis jobb célpont lesz az emberből.

Sabin körülbelül öt lépcsőfokkal fölöttünk állt. Ijesztően közel jutott hozzánk, anélkül, hogy bármelyikünk észrevette volna. Úgy volt öltözve, ahogy az irodában is láttam; tetőtől talpig csuklyás köpenyébe burkolózott. Most beláttam a köpönyeg alá. Tényleg nem volt lába. A lépcső fölött lebegett.

– Bárcsak látná, milyen arcot vág, Miss Blake.

Majdnem lenyeltem a szívemet, ami épp készült kiugrani a torkomon.

– Fogalmam se volt, hogy maga is itt lesz ma este, Sabin.

Cassandra halkán morogva tett egy lépést a vámpír felé.

– Nem ismerem magát – közölte.

– Nyughass, farkasszuka. Jean-Claude vendége vagyok. Ugye, Miss Blake?

– Ja – nyögtem. – Tényleg vendég.

Leeresztettem a stukkert, de nem tettem el. Sabin kurva ügyes volt, ha így mögém tudott lopakodni, miközben egy vérfarkas is velem volt.

– Ismered őt? – érdeklődött Cassandra. Még mindig fölöttem állt, elzárva a vámpír útját. Nagyon komolyan vette a testőri megbízatást.

– Már találkoztam vele.

– Nem veszélyes?

– De igen – válaszoltam –, viszont nem azért jött, hogy engem bántson.

– Akkor kit akar bántani? – kérdezte a lány. Még mindig nem hátrált egy tapodtat sem.

Sabin lesiklott a lépcsőn, a köpeny olyan furcsán lebbent utána, mint egy félkarú ember ruhaujja.

– Csak azért jöttem, hogy megnézzem az esti programot, semmi másért.

Cassandra hátrált egy kicsit, most már csak egy lépcsőfokkal volt fölöttem.

Felálltam, de a pisztolyt még mindig nem tettem el. A szokásosnál is idegesebb voltam. Eszembe jutott, hogyan sebzett meg Sabin a nevetésével. Jó ötletnek látszott a kezem ügyében tartani a stukkert.

– Dominic hol van? – kérdeztem.

– Valahol errefelé. – Sabin csuklyája egy sötét odú volt, sima és üres, mégis tudtam, hogy engem néz. Éreztem a pillantása súlyát.

Cassandra fölött egy lépcsőfokkal állt, vagyis fölöttem kettővel.

– Ki ez a bájos hölgy a társaságában, Miss Blake?

– Sabin, ez itt Cassandra. Cassandra, bemutatom Sabint.

A köpeny alól előrenyúlt egy fekete kesztyűs kéz, és Cassandra felé indult, Mintha meg akarná simogatni a lány arcát.

Cassandra hátrahőkölt.

– Hozzám ne érjen!

Sabin keze megállt a levegőben. Az egész teste mozdulatlaná dermedt.

Már más vámpírokat is láttam megtelni ezzel a tökéletes nyugalommal, de eddig azt hittem, csak vizuális jelzésekben nyilvánul meg. Sabin semmiféle vizuális jelet nem adott, mégis ugyanaz az üresség áradt belőle is. Szinte már meggyőzőbb volt ez az illúzió, mintha egy üres köpönyeg lebegne a lépcső fölött.

A vámpír hangja ebből a dermedt ürességből szólalt meg. Megdöbbsentett a hatás.

– Ennyire taszító az érintésem?

– Magának betegség- és halálszaga van – jelentette ki Cassandra. Sabin behúzta a kezét a köpenye alá.

– Vámpírmester vagyok, és látogatóba jöttem. Jogomban áll társaságot kérni magam mellé. Téged is kérhetnék, farkasszuka.

Cassandra csak egy morgással válaszolt.

– Itt senki nem kényszeríthet senkit az ágyába – szögeztem le.

– Ennyire biztos benne, Miss Blake? – kérdezte Sabin. Lebegve megkerülte Cassandrát. A köpenye súrolta a lány testét. Cassandra megremegett.

Én nem éreztem a szagát, nem volt olyan jó orrom, mint egy vérfarkasnak. De már láttam valamennyit abból, ami a köpeny alatt rejtőzött. Egyszer-kétszer simán bele lehetett borzongani.

– Jean-Claude csak kölcsönbe kapta Cassandrát. A falkájához tartozik, úgyhogy igen, biztos vagyok benne.

Cassandra hátrapillantott.

– Meg akarsz védeni?

– Most már lupaként ez is a munkaköri leírásomhoz tartozik, nem?

A lány az arcomat fürkészte.

– De igen, azt hiszem – a hangja lágy volt, az iménti morgásnak már nyoma sem volt. A ruhájától eltekintve teljesen normálisnak látszott.

– Maga már látta, milyen vagyok, Miss Blake. Maga is beleborzong az érintésemben?

Hátraléptem egyet, le a padlóra. Az mégiscsak stabilabb alap volt, mint a lépcső.

– Korábban már kezet is fogtam magával.

Sabin odasiklott hozzám. A csuklya belseje kivilágosodott. Egyetlen mozdulattal hátravetette, felfedve arányló haját és szétroncsolódott arcát.

Cassandra felszisszent. Hátrálni kezdett, de a korlátnak ütközött. Sabin abban a pillanatban simán pisztolyt ránthatott, és lelőhette volna, mert a lány figyelme egy pillanatra elkalandozott.

Ehelyett csak rámosolygott. Gyönyörű szája mosolyra húzódott, de a rothadt hús nem követte az izmok mozgását.

– Még sosem láttál ilyet, igaz?

Cassandra jól hallhatóan nyelt egyet, mintha a hányingert próbálná visszafojtani.

– Még soha nem láttam ilyen borzalmas dolgot.

Sabin újra felém fordult. Az egyik szeme szintiszta kék volt, a másik viszont felrepedt, és erősen gennyezett.

Én is nagyot nyeltem.

– Tegnap még egyben volt a szemgolyója.

– Mondtam, hogy a kór virulens, Miss Blake. Azt hitte, túlzók?

– Nem – ráztam meg a fejem.

A vámpír kesztyűs keze ismét előtűnt rejtekéből. Felém nyújtotta. Emlékeztem rá, hogy szörcsögött, amikor tegnap megszorítottam. Én sem akartam, hogy hozzám nyúljon, de egyetlen megmaradt, gyönyörű szemén látszott, hogy szenved az arca miatt, ezért nem hátráltam meg. Meg se fogok rezzenni. Sajnáltam Sabint, hülye dolog, de akkor is így volt.

A fekete kesztyű az arcomhoz emelkedett. A kezemben szorongatott Seecamprről teljesen megfeledkeztem. Aztán Sabin végigsimította az arcom az ujjai hegyével. A kesztyűben folyadék volt, mintha egy ballon ért volna hozzám.

A vámpír rám bámult. Viszonoztam a pillantását. A kezébe fogta az államot, és megszorította. A kesztyűben szilárdabb részek is voltak, sűrűbb szövetek meg csont, de igazából már nem lehetett kéznek nevezni. Csak a kesztyű tartotta össze.

Apró nyögés szakadt fel a torkomból. Nem bírtam visszatartani.

– Talán magát kellene kölcsönkérnem – javasolta Sabin.

Elhúzódtam az érintése elől. Félttem túl gyorsan mozogni. Félttem, hogy egy hirtelen mozdulat elszakíthatná a kesztyűt. És nem akartam végignézni, amint Sabin teste egy bűzös tócsában szétfolyik a padlón. Anélkül is tiszta horror volt a pasas.

Nem próbált megállítani. Talán ő is ugyanattól tartott, mint én.

– Már megint visszaélsz a vendégszeretetemmel? – ezt Jean-Claude mondta, táncparketten állt, tekintetét Sabinra szegezve. A szemében kék tűz gyúlt. Bőre olyan sima és fehér volt, akár a márvány.

– Mindezidáig nem mutattál irányomban igazi vendégszeretetet, Jean-Claude. Illene, hogy társasággal kínálj.

– Azt hittem, nem maradt annyi a testedből, hogy ilyen jellegű vágyaid legyenek – vágott vissza Jean-Claude.

Sabin elfintorodott.

– A kór kegyetlen. Nem az egész testem rothadt szét. A hús vágya megmaradt, bár e porhüvely már olyan torz, hogy senki nem hajlandó önként hozzám érni.

Megcsóválta a fejét, ám ekkor az arca egyik oldalán felrepedt a bőr. Valami fekete, a vérnél sűrűbb anyag folyt végig az arcán.

Cassandra megint felnyögött. A testőröm mindjárt kidobja a taccsot! Lehet, hogy megérezte Sabin bűzét.

– Ha nagyon mérges leszek valamelyik alattvalómra, míg itt tartózkodsz, megkaphatod az illetőt. De nem adhatok neked valakit csupán azért, mert te úgy kívánod. Azt nem mindenki bírná ép elmével elviselni.

– Néhanapján a saját elmém épsége is veszélyben forog, Jean-Claude – közölte Sabin. Rám nézett, aztán Cassandrára. – A farkasod összeomlana, azt hiszem. Viszont a szolgád túlélne.

– Tilos Anitához nyúlnod, Sabin. Ha megsérted a vendégszeretetemet, akkor Tanács ide vagy oda, elpusztítalak.

Sabin feléje fordult. Egymásra meredtek.

– Volt idő, Jean-Claude, amikor senki nem mert így beszélni velem, senki, kivéve talán a Tanács tagjait.

– Az régen volt – mondta Jean-Claude. Sabin felsóhajtott.
– Igen, régen.
– Nyugodtan nézd meg a műsort, érezd jól magad, de ne kísérts többé, Sabin. Ha *ma petite*-mről van szó, ott véget ér a humorérzésem.

– Egy vérfarkassal megosztozol rajta, de velem nem?
– Az a mi magánügyünk – szakította félbe Jean-Claude –,
úgyhogy soha többé nem vagyok hajlandó erről beszélni veled. Ha újra szóba hozod, akkor azt kihívásnak tekintem, márpedig te nem állsz készen egy párbajra.

Sabin meghajolt, bár csak alig észrevehetően, ugyanis láb nélkül nem volt megfelelő támasztéka.

– Te vagy a Város Ura. A szavad törvény – mondta udvariasan, de gúnyos hangszílyal.

Váratlanul Liv jelent meg Jean-Claude mögött.

– Ideje kinyitni a kapukat, Mester.

Szerintem az utolsó szót szánt szándékkal nyomta meg. Jean-Claude ugyanis le szokta szidni a báránykáit, ha azok Mesternek szólítják.

– Akkor mindenki a helyére – adta ki az utasítást. Feszültség érződött a hangjából.

– Keresek magamnak egy asztalt – jelentette ki Sabin.

– Keress – hagyta rá Jean-Claude.

Sabin visszahúzta a fejére a csuklyát. Aztán felsuhant a lépcsőn, valószínűleg a galéria egyik asztala felé. De az is lehet, hogy a tetőgerendák közt akarja meghúzni magát.

– Elnézéset kérem, *ma petite*. Véleményem szerint a kór immár Sabin agyára is áterjedt. Vigyázz vele. Cassandrára szükségem van a műsorban. Majd Liv veled marad.

– Ő nem fog bevállalni értem egy golyót – néztem a vámpírnőre.

– Ha cserben hagy, őt bocsátom Sabin rendelkezésére.

Liv elsápadt, ami azért elég szép teljesítmény egy vámpírtól.

– Mester, kérlek!

– Most már elhiszem, hogy bevállalna értem egy golyót –
állapítottam meg elégedetten. Ha aközött kellene választanom, hogy

vagy lefekszem Sabinnal, vagy lelőnek, akkor részemről inkább a golyó általi halál. Liv arc kifejezéséből ítélve ő is így gondolta.

Jean-Claude távozott, hogy ott legyen a belépőjén.

Cassandra a szemembe nézett. Aztán elkapta rólam a pillantását, mintha attól félne, meglátok benne valamit.

– Sajnálom, Anita – mondta, azzal elindult az ajtó felé, ahol korábban bejött. Láthatólag szégyelte magát. Azt hiszem, nem hibáztathatom.

A lány befuccsolt mint testőr. Nagy erejű alakváltó volt, de Sabin teljesen kiakasztotta. A csajnak valószínűleg semmi baja nem lett volna, ha a vámpír erőszakoskodni próbál vele, ezzel szemben Sabin csak állt előtte, szép lassan rohadva széjjel. Mi a teendő, ha a szörnyetegek hirtelen szármalmasan kezdenek viselkedni?

A tömeg morajló szökőárként zúdult be a nyitott kapukon. Visszacsúsztottam a stukkert a retikülbe, de a biztonság kedvéért nyitva hagytam.

– Erre van az asztalod – tüsténkedett Liv.

Vele mentem, mert nem akartam egyedül maradni a lökdösődő tömegben. Mellesleg, a csaj hirtelen nagyon komolyan kezdte venni a biztonságomat. Őt sem hibáztathattam. Sabin teste hatásos fenyegetésnek bizonyult.

Jobban éreztem volna magam, ha nem hittem volna el Jean-Claude-nak hogy tényleg megtenné. De ennél azért okosabb voltam. Ha kell, tényleg Sabin martalékaul veti Livet. És Liv tekintetéből ítélve, ezt ő is nagyon jól tudta

Az én asztalom volt a legnagyobb a fekete lakasztalkák sorában. Tökéletesen egybeolvadt a fekete fallal. A ruhám is ment a dekorációhoz. Tényleg muszáj lesz valami más színárnyalat után néznem. Az asztalom a táncparkettet körülvevő korlát mellett volt, távol a faltól, így a sűrűsödő tömeg sem akadályozhatta, hogy rálássak a parkettre. Viszont ez azt is jelentette, hogy a hátam védtelenül maradt. Arrébb húztam a széket, hogy a fal pont a hátam mögött legyen, de még így is a tudatában voltam annak, hogy a korlát pont mellettem kanyarodik el, úgyhogy valaki nyugodtan idejöhet, és lelőhet. Alig néhányan vennék csak észre.

Na persze, Liv velem volt. Karját összefonva a hátam mögött állt. Már csak egy villogó „TESTŐR” felirat hiányzott a homlokáról.

Bár a retikülöm nyitva volt, mégis erős kísértést éreztem arra, hogy a stukkert az ölembe rakjam. Be voltam parázva, de nem ez a lényeg. Volt egy tervünk. És ebben a tervben nem szerepelt, hogy elijesztjük a bérnyilkost.

Megérintettem Liv karját.

A lány lehajolt.

– Elvileg nem lenne szabad feltűnést keltened – közöltem.

– Elvileg vigyáznom kell rád – válaszolta.

– Akkor meg ülj le, és tégy úgy, mintha a barátnőm lennél. A csapda nem fog működni, ha látszik, hogy őriznek.

Liv letérdelt mellém. Azt hiszem, túl mélyen voltam ahhoz, hogy simán lehajoljon.

– Nem kockáztatok meg, hogy Sabinnak adjanak. Nem érdekel, hogy a gyilkosod tud-e rólam vagy sem.

Ezért nem hibáztathattam, de azért megpróbáltam.

– Figyelj, vagy követed a tervet, vagy menj innen – hajoltam oda hozzá.

– Csak Jean-Claude-nak engedelmeskedem, a kurvájának nem. Tudtommal semmit nem követtem el, amivel ezt érdemeltem volna.

– Jean-Claude azt mondta, ha cserben hagyod, akkor odaad annak az oszlófélben levő hullának, ugye?

Liv bólintott. Közben a szeme a tömeget fürkészte. Tényleg igyekezett jól végezni a feladatát, és ez az igyekezet meg is látszott rajta.

– Azt viszont nem mondta, hogy akkor is megbüntet, ha egyszerűen megsérülök, vagy igen?

A lány tekintete rám villant.

– Ezt hogy érted?

– Ha elijeszted a merénylőt, és belerondítasz a tervbe, az cserbenhagyásnak számít.

– Nem, Jean-Claude nem erre gondolt! – rázta meg a fejét tagadóan.

– Csak annyit mondott, hogy ne hagyd többé cserben.

Láttam, ahogy próbálja követni a logikámat. Le mertem volna fogadni, hogy a logika nem az erőssége.

– Ügyes ötlet, Anita, de ha megölnék Jean-Claude engem fog megbüntetni. Tudod, hogy így van.

Tévedtem, Liv sokkal okosabb volt, mint amilyennek gondoltam.

– Viszont ha meghiúsítod a tervünket, akkor is meg fog büntetni.

A lány tekintetén félelem suhant át.

– Akkor csapdába kerültem.

Megsajnáltam. Már kettő, vagyis nem, három szörnyet sikerült megsajnálnom egyetlen éjszakán. Egyre puhányabb leszek.

– Ha nem halok meg, gondoskodni fogok róla, hogy ne büntessenek meg.

– Esküszöl? – ezt úgy kérdezte, mint egy árva kislány, akit éppen adoptálni akarnak. Neki nem lehetett nemtörődöm módon ígéretet tenni. Egy csomó vámpír olyan korból származott, ahol az adott szó még jelentett valamit.

– Szavamat adom rá.

Liv egy pillanatnyi tétovázás után talpra állt.

– Igyekezz nem megöletni magad – mondta, aztán magamra hagyott, és elvegyült a tömegben, ahogy kértem.

A többi asztalt is gyorsan elfoglalták. A tömeg körben állt az emelvényen, ahol a táncparkett volt. Annyian álltak a parkettet határoló korlátnál, hogyha az asztalom a falnál lett volna, már nem láttam volna a parkettet. Más körülmények között értékeltem volna Jean-Claude gondosságát. Bármikor megérkezhetett egy újabb testőr. Már vágytam a társaságra.

A két felső szintet is megtöltötte a tömeg, már csak állóhelyek voltak. Körülnéztem, de sehol sem láttam Sabin fekete köpenyét. A legnagyobb táncparkett üresen maradt. A hozzá vezető utat fél tucat vámpír torlaszolta el. Mindenkit visszaküldték a saját térfelükre, csendesen, de határozottan. A személyzet tagjai, nők és férfiak egyaránt, ugyanúgy voltak öltözve: fekete macskanadrág, csizma, fekete neccpóló. A nőknél fekete melltartó volt a póló alatt, de ez volt az egyetlen különbség. Helyes. Azon felhúztam volna magam, ha a nőknél miniszoknya vagy forrónadrág feszül. Váratlanul az a sejtésem támadt, hogy Jean-Claude talán rám gondolva öltöztette őket így. Bizonyos szempontból túl jól ismert, más szempontból viszont egy csomó mindenről lövése sem volt.

Edward és más gyanús elem után kutattam a tömegben, de nem volt könnyű kiszűrni valakit a lökdösődő, nevetgélő emberek közül. Sehol nem láttam Edwardot. Csak bízhattam benne, hogy itt van valahol. És bár bíztam, mégsem engedett a mellkasomban a szorítás.

Edward figyelmeztetett, hogy viselkedjek lazán, ne keltsek gyanút. Megpróbáltam, mert már szinte beleszédültem a tömeg és a mellettem tátongó üres hely szemmel tartásába. Az ölemből ejtettem a kezem, és lesütöttem a szemem. Ha most jönne a bérgyilkos, tuti nem venném észre, de akkor is össze kell szednem magam. Mert ha nem, akkor túlzottan lefoglal majd, hogy mindenben vészéjt szimatolok, és ha az igazi veszély megérkezik, akkor nem leszek felkészülve rá. Szinte már azt kívántam, bárcsak visszajönne Liv.

Megpróbáltam mélyen, egyenletesen lélegezni, be-ki, be-ki, a saját testem ritmusára összpontosítva. Amikor már tisztán hallottam az agyamban áramló vért, lassan felemeltem a fejem.

Nyugodt pillantással szemléltem a tömeget és a táncparkettet. Üres voltam, higgadt és nyugodt. Így már sokkal jobb.

Egy vámpír lépett oda az asztalom előtti korláthoz. Willie McCoy öltönye ezúttal méregzöld színben pompázott. Az inge is zöld volt, széles nyakkendőjén pedig Godzillát lehetett látni, amint éppen ledózerolja Tokiót. Willie-t soha senki nem gyanúsíthatta volna azzal, hogy a dekorációhoz öltözött.

Önkéntelenül is elmosolyodtam. Willie volt az egyik legelső vámpír, aki egyszerű szörnyetegből a haverommá vált. Megfogta az egyik széket, megfordította, és háttal a parkettnak leült rá, mintha csak véletlenül arra járna. Nem kellett megjátszanom, mennyire örülök, hogy látom.

Egy kicsit közelebb kellett hajolnia hozzám, hogy a tömeg növekvő morajban is halljam, mit mond. Megcsapta az orrom hajszelájének émelyítően édes illata. De semmivel nem lettem feszültebb a közelségétől. Jobban bíztam benne, mint Jean-Claude-ban.

– Hogy ityeg, Anita? – kérdezte, olyan szélesen vigyorogva, hogy a szemfoga is kilátszott. Willie kevesebb mint három éve halt meg. Azon kevés vámpírok közé tartozott, akiket haláluk előtt és után is ismertem.

– Voltam már jobban is – vallottam be.

– Jean-Claude azt mondta, vigyáznunk kell rád, de nem túl feltűnően. Ide-oda fogunk járkálni. Te viszont úgy nézel ki, mintha kísértetet láttál volna.

– Ennyire nyilvánvaló? – csóváltam meg mosolyogva a fejem.

– Aki már ismer, annak igen.

Összemosolyogtunk. Az arcát fürkészve rájöttem, hogy ő is rajta van a listámon. Azon a listán, amelyiken Stephen is rajta van. Ha valaki megölné Willie-t, levadásznám az illetőt. Meglepett, hogy egy vámpír is felkerült a listára, mindenesetre Willie-nek sikerült, sőt, így belegondolva egy másik vámpírnak is sikerült. Azt hiszem.

A klubhelység túloldalán váratlanul Jean-Claude tűnt fel. Fesd falra az ördögöt, és megjelenik. Valahonnan egy reflektor irányult rá. Biztosan valami mennyezeti elemről, de úgy elrejtették, hogy nehéz volt eldönteni. Tökéletes hely egy távcsöves puskának. Elég, Anita. Ne kínozd magad feleslegesen.

Korábban nem is tudatosult bennem, mekkora tömeg lesz a megnyitón. Egyedül nem túl sok esélye lett volna Edwardnak arra, hogy megtalálja egy bérnyílást ebben a tömegben. Lehet, hogy a vámpírok és vérfarkasok amatőrök, de több szem többet lát.

A lámpák fénye fokozatosan elhalványult, végül már csak a Jean-Claude-ot megvilágító reflektor maradt bekapcsolva. Olyan volt, mintha ő maga sugározná a fényt. Nem tudtam pontosan, hogy ez csak trükk, vagy tényleg ragyog a bőre. Nehéz volt eldönteni. Akárhogy is, ott voltam a sötétben egy bérnyílkossal, és ennek nem nagyon örültem.

Pokolba vele! Az ölembe raktam a Seecampet. Így mindjárt jobb volt. Sokkal jobb. A tény pedig, hogy jobban érzem magam, ha pisztoly van a kezemben, valószínűleg rossz jel volt. Arról nem is beszélve, mennyire hiányoztak a saját stukkereim, ami talán a legrosszabb jel volt.

Willie a vállamra tette a kezét, mire akkorát ugrottam, hogy mindenki rám nézett körülöttünk. De szar.

– Fedezem a hátad, nyugi – suttogta a vámpír.

Willie-ből remek ágyútoltelék lett volna, megvédeni viszont nem lett volna képes. Azelőtt is csak kispályás játékos volt, és ezen a halála sem sokat változtatott. Ha lövöldözésre kerülne sor, és a rosszfiúk ezüstgolyót használnának, nagyon aggódnék Willie-ért. Márpedig nem túl jó, ha a saját testőröd miatt kell aggódnod.

Ebben a pillanatban Jean-Claude simogató hangja töltötte be a sötétséget. Egy nő, aki az asztalom közelében állt, megborzongott, mintha a hang hozzáért volna. A fiúja átölelte a vállát, összébújtak a sötétben, miközben Jean-Claude hangja körülvette őket.

– Üdvözlök mindenkit a *Danse Macabre*-ban. Ez az este teli lesz meglepetésekkel. Csodálatos meglepetésekkel.

Két kisebb fénycsóva vetült a közönségre. Az egyik Cassandrát világította meg, aki az első emeleti korlát tetején egyensúlyozott. Szétnyitotta a kabátját, hogy látszódjon a teste, aztán tánc lépésben végigsétált a pár centi vastag fém-rúdon, mintha a padlón járna. A közönség vad tapsviharral jutalmazta. A másik reflektor Damianra irányult a földszinten. Ő a tömeg közül siklott elő, hímzett kabátja

úgy suhogott, akár egy köpeny. Ha hülyén érezte is magát a cucuban, ez nem látszott rajta.

A reflektor követte, ahogy keresztülvágott a tömegen. Útközben megérintett egy vállat, belemerítette a kezét egy derékig érő hajzuhatagba, és a karját egy nő derekára fonta. Senki nem tiltakozott, se a nők, se a férfiak. Sőt, voltak, akik odahajoltak hozzá, vagy a fülébe súgtak. Végül a vámpír egy középen elválasztott, hosszú, barna hajú nőhöz ért. A nő a többi vendéghez képest nagyon konzervatívan öltözött. Tengerészkék kosztüm volt rajta. Fehér blúzán a hatalmas masni elvileg egy nyakkendő illúzióját kellett volna hogy keltse. A Damian körüli nők közt ő nézett ki a legnormálisabban. A vámpír körbejárta, a testük majdnem összeért. A nő Damian minden egyes érintésére elhúzódott, és még én is jól láttam a terem túlsó végéből, milyen tágra nyílt a szeme a rémülettől.

Szerettem volna odaszólni Damiannak, hogy hagyja őt békén, kiabálni viszont nem akartam. Jean-Claude biztos nem engedélyezne semmi illegális dolgot, legalábbis nem ennyi szemtanú előtt. Egy csapatnyi embert hipnotizálni nem volt törvénytelen. A tömeghipnózis ugyanis nem tart örökké. Az egy személyre irányuló hipnózis viszont igen. Vagyis Damian bármikor odaállhat egy sötét éjszakán a nő ablaka alá, és kihívhatja a házból.

Willie előrehajolt a székében, és a tekintetét a nőre meg Damianra szegezve. Úgy látszott, per pillanat nem a bérgyilkost keresi.

A nő arca hirtelen kifejezéstelenné vált, mint valami alvajáróé. Üres tekintettel bámulta Damiant. A vámpír kézen fogta őt, aztán átvette magát a korláton. Amikor a túlsó oldalon talpra érkezett, még mindig fogta a nő kezét. A nő két tétova lépést tett a korlát felé. Damian benyúlt a nő kosztümkabátja alá, két kézzel átfogta a derekát, és minden erőfeszítés nélkül a levegőbe emelte, aztán szépen letette őt a táncparkettre maga mellé.

A Jean-Claude-ra és Cassandrara irányuló fénycsóvák kialudtak, és a reflektorok most csak Damiant és a partnerét világították meg. A vámpír a táncparkett közepére vezette a nőt. Az meg úgy bámult rá, mintha Damianon kívül más nem is létezne a világban.

A francba! Damian törvénytelen dolgot művelt. A közönség nagy része persze nem vett észre ebből semmit. A vámpíroknak szórakoztatás céljából szabad volt a képességeiket használni, ez ellen még a média sem emelhetett volna kifogást, már ha egyáltalán sikerült volna bejutniuk. Én viszont tudtam, hogy mi zajlik a táncparketten. Ismertem a törvényt. Jean-Claude-nak tudnia kellett, hogy rájöttem, mi történik valójában. Vagy a csaj csak egy színésznő volt? A show kedvéért beépített ember?

Olyan közel hajoltam Willie-hez, hogy az arcom súrolta az öltönye vállát.

– Színésznő a csaj?

Willie döbbsen tekintettel fordult felém, a pupilláját elnyelte a barna írisze. A sötét szemüreg mélyén mintha felparázslott volna valami.

Nagyot nyeltem, aztán elhúzódtam tőle, és örültem, hogy a stukker az ölemben van.

– Ez nem játék, ugye?

Willie idegesen megnyalta az ajkát.

– Ha azt mondom, hogy tényleg nem, akkor biztos mindjárt csinálsz valamit, amivel elrontod a műsort. Jean-Claude pedig nagyon dühös lesz rám. Nem akarom, hogy dühös legyen rám, Anita.

Megcsóváltam a fejem, de nem vitatkoztam vele. Már láttam, mit csinál Jean-Claude azokkal a vámpírokkal, akik feldühítik. A kínzás erre enyhe kifejezés volt. Muszáj kiderítenem, mi folyik itt, de nem szabad beavatkoznom, és így a kíváncsiságnál több figyelmet vonni magamra.

Damian a fénykör közepére állította a nőt. A nő üres arccal állt, a vámpír parancsaira várva. Damian mögéje lépett, átkarolta a derekát, és az arcát a hajába temette. Aztán kibontotta a gallérján a masnit, és kigombolta a blúza legfelső gombját. Az ajka végigsúrolta a nő lemeztelenített nyakát. Nem bírtam tovább. Ha a csaj színésznő, akkor minden oké, de ha csak egy vonakodó áldozat, akkor a show-nak véget kell vetni.

– Willie!

A másik vámpír lassan, kelletlenül fordult felém. Az éhsége arra ösztökélte, hogy tovább nézze a show-t. Ráadásul még le is lassult, mert már előre félt attól, amit mondani készültem.

– Mi az?

– Menj és mondd meg Jean-Claude-nak, hogy a műsornak vége. Willie elutasítóan megrázta a fejét.

– Ha elmozdulok mellőled, és te netán elpatkolsz, Jean-Claude meg fog ölni. Lassan, fájdalmasan. Úgyhogy egy tapodtat sem mozdulok mellőled, amíg parancsba nem kapom.

Mélyet sóhajtottam. Remek. Kihajoltam a korláton, és magamhoz intettem az egyik vámpír pincért. A pasas egy pillantást vetett a sötétségbe, mintha Jean-Claude-tól várt volna utasítást, noha én nem láttam ott senkit, aztán odajött hozzám.

– Tessék – suttogta. Olyan közel hajolt, hogy megéreztem a mentolt a leheletét. Az összes vámpír, akit ismertem, mentolos cukorkát használt.

A Seecamp még mindig a kezemben volt. Úgy véltem, most megengedhetem magamnak, hogy egészen közel kerüljek egy friss hullához, ezért én is közelebb hajoltam hozzá.

– Az a csaj egy színésznő? – kérdeztem suttogva. A pincér hátrapillantott a drámai élőképre.

– Csak egy önként jelentkező vendég.

– Nem önként jelentkezett – vágtam közbe. Legalább féltucat ember önként jelentkezett volna, azonban a vámpír mégis azt az egyet választotta, aki félt tőle. Pont erre a kis szadista többletre volt szüksége. Egyszerűen képtelen volt ellenállni a csábításnak.

– Mondd meg Jean-Claude-nak, hogyha ő nem állítja le a műsort, akkor majd én.

A pincér döbbsen pislogott.

– Mondd csak meg neki – parancsoltam.

A vámpír körbement a táncparkett szélén, majd eltűnt a sötétben. Igazából csak sejteni lehetett, hová megy. Jean-Claude-ot még csak nem is láttam.

Damian elhúzta a kezét a nő arca előtt, és a nő végre pislogni kezdett, felébredt. Rémülten a blúzához kapott.

– Mi történik? – kérdezte a félelemtől éles, vékony hangon.

Damian megpróbálta átölelni, de a nő elhúzódott, csak a csuklóját sikerült elkapnia. A nő kapálózott, de ő könnyedén tartotta.

– Eresszen el, eresszen el, kérem! – kiáltotta a nő, majd a közönség felé nyújtotta a másik kezét. – Segítség!

A tömeg elcsendesült, épp annyira, hogy meghalljam a nő egyik haverjának a hangját.

– Próbáld meg élvezni. Ez csak a műsor része.

Damian durván szembefordította a nőt magával, biztosan okozott neki jó pár sérülést. De mihelyst találkozott a tekintetük, a nő arca elernyedtt. Összecsuklott a térdé, miközben a vámpír még mindig fogva tartotta az egyik csuklóját.

Damian talpra állította, ezúttal gyengéden. Aztán magához szorította, és félrehúzta a haját, hogy teljes hosszában látsszon a nyaka. Aztán lassan körbefordult vele, mintha táncolnának, mindenkinek megmutatva a nő csupasz bőrét.

Willie előrehajolt, nyelvével az alsó ajkát nyalogatva, mintha már érezné is a nő ízét. Willie ugyan a haverom volt, de akkor is szörnyeteg.

A vámpír pincér elindult vissza hozzám. Egyre közeledett.

Damian széthúzta az ajkait, és kivillantva a szemfogát. Még hátra is vetette a fejét, hogy mindenki lássa. A nyakán megfeszültek az izmok. Kifutottunk az időből.

Willie felpillantott, mint aki rájött, hogy egy másfajta botrány van készülőben, de már elkéssett.

– Meg ne próbáld, Damian! – kiáltottam.

A hátának szegeztem a pisztolyt, körülbelül oda, ahol a szívének kellett lennie. Persze, ha egy vámpír már elmúlt ötszáz éves, egyetlen lövés a mellkasába, ezüsttöltény ide vagy oda, nem mindig garantálja a halálát. De isten bizony, ha Damian megharapja a nőt, belelövök. Majd meglátjuk, hány golyó kell neki

Willie felém nyújtotta a kezét.

– Hagyj – mondtam.

Komolyan gondoltam. Még akkor is, ha Willie McCoyt a haverom volt, attól én még lelőhettem.

Willie visszahanyatlott a székébe.

Damian csak annyira lazított a testtartásán, hogy odafordulhasson felém, és rám nézhessen. Direkt úgy fordult, hogy a lányt maga előtt tartotta, mint valami élő pajzsot. A haja még mindig félre volt söpörve, és a nyaka kilátszott. Damian, miközben rám meredt, egy ujjal végigsimított a lány bőrén. Provokált.

Egy reflektor fénye vetült rám, először halvány volt, aztán, ahogy óvatosan elindultam a táncparketre vezető két lépcsőfok felé, egyre erősödött. Szebb látvány lett volna, ha én is átvetem magam a korláton, de úgy kurva nehéz lett volna megtartani a célpontot. Lehet, hogy a korlát mögül is szét tudtam volna loccsantani a fejét, de idegen pisztollyal túl kockázatos volt. Nem szerettem volna a csaj fejét eltalálni. Sosem nézik jó szemmel, ha megölöd a túszt.

A vámpír pincérek és pincérnők nem tudták, mit csináljanak. Ha csak úgy bejöttem volna az utcáról, mint valami ringyó, valószínűleg megpróbáltak volna nekem ugrani, de így, hogy a mesterük szerelme voltam, már kicsit rázósabbá vált az ügy. A szemem sarkából rájuk pillantottam.

– Gyerekek, taroljatok hátrébb, és adjatok egy kis helyet. Most azonnal.

Összenéztek.

– Ne akarjatok a pofámba tolni, húzás innen!

Elhúztak.

Amikor sikerült annyira megközelítenem Damiant, hogy biztos legyek a lövésemben, megálltam.

– Ereszd el a nőt, Damian.

– Nem esik bántódása, Anita. Csak egy kicsit mulatunk.

– Nem önként jelentkezett. Ez így törvényellenes, még szórakoztatás céljából is, úgyhogy engedd el, vagy szétlövöm azt a kibaszott fejedet.

– Valóban lelőnél, ennyi szemtanú előtt?

– Még szép – válaszoltam. – Mellesleg, több mint ötszáz éves vagy. Nem hiszem, hogy egyetlen fejlődésbe belehalnál, legalábbis nem tartósan. Viszont akkor is kunvára fog fájni, sőt esetleg még

sebhely is marad utána. Te sem akarsz elcsúfítani azt a gyönyörű arcodat, ugye?

Kezdtél belefáradni abba, hogy a karomat tartsam. Nem mintha a pisztoly nehéz lett volna, egyszerűen nehéz az egykezes pózt hosszú ideig megtartani anélkül, hogy remegni ne kezdjen a kezed. Márpedig én nem szerettem volna, ha remeg.

A vámpír pár szívdobbanásnyi ideig csak meredt rám. Majd nagyon lassan óvatosan megnyalta a nő nyakát, különös zöld szemét mindvégig rajtam tartva. Ez már kihívás volt. De ha azt hitte, hogy csak blöffölök, kurvára tévedett.

Kifűjtam a levegőt, és megvártam, amíg kitisztul a fejem, amíg meghallottam a fülemben doboló vért. Aztán végignéztem a karom és a pisztoly csöve mentén, céloztam, és... és Damian eltűnt. Olyan hirtelen mozdulattal, hogy még én is megdöbbszem. Elengedtem a ravaszt, és felfelé irányítottam a stukkert. Vártam, hogy a szívverésem lecsillapodjon.

Damian a reflektor fénykörének szélén állt, magára hagyva a várakozó arcú nőt. Engem bámult.

– Minden éjszaka meg akarsz szakítani a műsort? – érdeklődött.

– Nem tetszik a műsor – válaszoltam –, de válassz egy igazi önként jelentkezőt, és akkor nem szakítom meg.

– Egy önként jelentkezőt – ismételte Damian, körbenézve a közönségen. Minden szem órá tapadt. Aztán megnyalta az ajkát, mire több kéz a magasba lendült.

Fejcsóválva eltettem a stukkert. Aztán megfogtam a nő kezét.

– Damian, engedd el őt – szóltam.

A vámpír hátrapillantott, és feloldotta a hipnózist. A nő szeme tágra nyílt, a tekintete hisztérikusan cikázott ide-oda, mintha egy rémálomból ébredt volna. Megpaskoltam a kezét.

– Minden rendben. Most már biztonságban van.

A fénykör szélén Jean-Claude jelent meg.

– Nincs semmi félnivalója tőlünk, szép hölgyem – mondta, és suhanó léptekkel felénk indult.

A nő visítani kezdett.

– Ő nem fogja bántani magát – mondtam csillapítóan. – Ígérem.
Mi a neve? A nő csak visított tovább. Magasabb volt nálam, úgyhogy felnyúltam, a két kezem közé fogtam az arcát, és kényszerítettem, hogy rám nézzen.

– Hogy hívják?

– Karennek – suttogta. – Karen a nevem.

– Akkor most szépen lesétálunk a parkettről, Karen, és senki nem fog minket bántani. Szavamat adom.

Karen vadul bólogatott, olyan szaporán szedve a levegőt, hogy attól félttem mindjárt elájul.

Ekkor Cassandra lépett a fénybe, de nem próbált közelebb jönni.

– Segíthetek?

Jean-Claude meg se moccant, amióta Karen visitani kezdett. Csak rám pillantott, de semmit nem tudtam kiolvasni a tekintetéből.

– Igen – mondtam. – Jól jönne egy kis segítség.

Karen elhúzódott Cassandra elől.

– Ő nem vámpír – nyugtattam meg.

Végül Karen hagyta, hogy Cassandra is karon fogja, aztán kiveztük a reflektorfényből, és levittük a parkettről. Jean-Claude a színpad közepére lépett, a hangja utánunk kúszott a sötétben.

– Élvezték ezt a kis melodrámat?

Szavait zavart csend követte. Aztán a hangja ismét puhán körülölelte az embereket, magába szippantva a félelmüket, és újra vággyal töltve el mindenkit.

– Itt, a *Danse Macabre*-ban nem játszadozunk. Ki kívánja valóban átélni Damian csókját?

Valaki biztos be fogja vállalni. A végén mindig bevállalták. De ha valaki, akkor Jean-Claude képes volt megmenteni az estét a csaj hisztije után.

Hirtelen Liv bukkant fel a tömegből. Segíteni jött, azt hiszem. Azonban Karen csak egyetlen pillantást vetett a csupa izom vámpírnőre, és elájult. Mivel elég nagydarab nő volt, ezzel Cassandrát és engem is meglepett. Összecsuklott a padlón. Liv közelebb akart jönni, de elhessegettem.

A közönség soraiból ekkor kivált egy nő, és bizonytalanul felénk indult.

– Segíthetek? – érdeklődött.

Körülbelül akkora volt, mint mi, vagyis kicsi. Hosszú, egyenes, vörösszínű haja a derekát söpörte. Sötétbarna alkalmi nadrág volt rajta, bő szára felhajtva, az a fazon, amit általában lenvászonból varrnak. Ing helyett csak egy selyemtrikó és egy mellény volt rajta.

Cassandrára sandítottam. Ő megvonta a vállát.

– Kösz. Megfogná a lábát?

Cassandra simán átvethette volna a vállán a nő testét, akár egy zsák szenet, de a legtöbb alakváltó nem szívesen fitogtatta az erejét. Sőt, még én is elbírtam volna a csajjal, még úgy is, hogy ilyen rohadtul magas volt. Igaz, csak rövidebb távra, és nem túl gyorsan.

A nő a hóna alá csapta a kistáskáját, aztán megfogta az eszméletét vesztett nő lábát. Kicsit ügyetlenül indultunk el, de végül sikerült felvennünk a ritmust, Cassandra pedig elkalauzolt minket a női mellékhelyiségbe. Vagy talán inkább budoárt kellene mondanom. A fekete-fehér előtérben például kanapé és lámpákkal körberakott fésülködőasztal állt. A falat díszítő freskót egy általam is ismert, Démoni szerető című fametszetről másolták. Ebben a változatban a démon gyanúsan hasonlított Jean-Claude-ra, valószínűleg nem véletlenül.

Karent a fekete kanapéra fektettük. Az ismeretlen nő kérdés nélkül odahozott nekünk néhány megnedvesített papírtörölközőt. Ráterítettem őket Karen homlokára és nyakára.

– Kösz – mondtam.

– Rendbejön? – kérdezte a nő.

Erre nem válaszoltam, mert minden Damiantól függött.

– Hogy hívják?

– Annabelle vagyok, Annabelle Smith – mosolyodott el, már-már szégyenlősen.

– Én pedig Anita Blake – néztem fel rá mosolyogva. – Ő pedig Cassandra.

Ekkor jöttem rá, hogy nem is tudom Cassandra vezetéknevét. Jean-Claude mindig a keresztnévükön szólította a farkasait, akár az ölebeket.

– Ne haragudj, nem tudom a vezetéknevedet!

– A Cassandra elég – mondta a vérfarkas, majd mosolyogva kezét ráztak Annabelle-lel.

– Nem kellene bejelentenünk a rendőrségen, hogy mi történt? – kérdezte aztán Annabelle. – Úgy értem, az a vámpír rá akarta erőszakolni magát a hölgyre. Ez törvényellenes, nem?

A kanapén fekvő Karen felnyögött, és megmozdult.

– Igen, törvényellenes – ismertem be.

Annabelle érdekes kérdést vetett fel. Jelenthetném az esetet a zsaruknak. Ha egy vámpír ellen már háromszor panaszt tettek, egy megfelelő bíró simán kimondhatja rá a halálos ítéletet. Persze először Jean-Claude-dal és Damian-nal fogok beszélni, de ha nem kapom meg tőlük a kívánt válaszokat, lehet, hogy a zsarukhoz kell majd fordulnom. Eerre azonban önkéntelenül megráztam a fejem.

– Mire gondol? – érdeklődött Annabelle.

– Nem érdekes – válaszoltam kitérően.

Ekkor kinyílt a mosdó ajtaja. Az ajtón Raina lépett be, az enyémhez hasonlóan rövid, krémszínű ruhában. A fekete harisnyában és túsarkú cipőben végtelenül hosszúnak látszott a lába. Mindehhez vöröses színű bundát viselt, valószínűleg rókaprémből. Még nem találkoztam olyan alakváltóval, aki a sajátján kívül egy másik állat bundáját is viselte volna.

Vörösesbarna haját laza kontyban a feje tetejére tűzte, és a kilógó tincseket művészien elrendezte az arca körül.

Karen pont ezt a pillanatot választotta ahhoz, hogy magához térjen. Nem voltam benne biztos, hogy tetszeni fog neki a látvány, amire ébred. Nekem már most nem tetszett.

Felálltam. Cassandra elém lépett, de kissé oldalra húzódott. Nem takart, de közelebb volt a veszélyhez, mint én. Nem szoktam hozzá, hogy meg akarnak védeni. Fura érzés volt. Én is tudtam magamra vigyázni. Hiszen ez volt a lényeg, nem?

– Mi folyik itt? – kérdezte Annabelle.

Karen körülnézett, a szeme ismét nagyra tárgult.

– Hol vagyok?

– Annabelle, odaülne Karen mellé? – ezt mosolyogva kérdeztem, de közben végig Rainán tartottam a szemem. Becsukódott mögötte az ajtó, és így már nem igazán maradt mozgásterem. Ha Cassandra akár pár másodpercre is fel tudja őt tartani, előhúzhatom a pisztolyomat, bár valamiért úgy gondoltam, hogy Raina nem verekedni jött. Akkor másmilyen cipőt vett volna.

Annabelle leült a kanapéra, és megfogta Karen kezét. De közben minket figyelt. A francba, lehet, hogy itt jobb lesz a műsor, mint odakint.

– Mit akarsz, Raina? – kérdeztem.

Raina széles mosolyra húzta kirúszoszott száját, elővillantva egyenletes, apró fogait.

– Ez a női mosdó, nem? Azért jöttem, hogy bepúderezsem az orrom. És hogy megnézzem, jól van-e a mi ijedt kis vendégünk.

Két lépést tett a szoba belseje felé, aztán Cassandra elállta az útját.

– Elfeledkezel magadról, farkas – mordult rá Raina.

– Nem feledkeztem el semmiről – válaszolta Cassandra.

– Akkor állj félre – követelte Raina.

– Mit beszéltél az előbb a mi kis vendégünkről? – érdeklődtem.

– Jean-Claude üzlettársa vagyok ebben a vállalkozásban. Nem mondta még? – mosolygott rám. Az arc kifejezéséből ítélve előre készült a válasszal, és roppantul élvezte a hatást.

– Biztos kiment a fejéből – állapítottam meg. – De akkor miért nem vagy benne a műsorban?

– Mert csendestárs vagyok – magyarázta. Aztán Cassandrárt félrelökve beljebb furakodott, testével súrolva a lány testét. Odatérdelt a kanapé mellé.

– Hogy érzi magát, drágám?

– Cs-cs-csak haza akarok menni – dadogta Karen.

– Hát persze – válaszolta, aztán mosolyogva felpillantott. – Ha egyikőtök segítene talpra állítani a hölgyet, kint vár rá egy taxi, és a

klub költségén oda viszi őt, ahová csak ő akarja. Vagy a barátnőivel szeretett volna hazamenni?

– Ők nem a barátnőim – rázta meg a fejét Karen.

– Nagyon bölcs dolog, hogy belátja. Sokan nem a megfelelő emberekbe vetik a bizalmukat – itt Raina rám pillantott. – És aztán csodálkoznak, ha bántódásuk esik.

Annabelle elhúzódott Rainától. Kétségbeesetten markolta a kistáskáját. Szerintem nem értett meg mindent a beszélgetésünkből, de nyilvánvalóan kényelmetlenül érezte magát. Egyetlen jócselekedet, és máris bűnhődnie kell érte.

– Fel tud állni? Miért nem segít neki? – kérdezte tőle Raina.

– Nem kell, majd Cassandra segít neked – szoltam közbe.

– Félsz, hogy megeszem az új barátnődet?

– Te bármit megeszel, ami nem bír elmenekülni – mosolyogtam rá. – Ezt mind tudjuk.

Raina arca megfeszült, borostyánszínű szemében harag villant.

– Majd meglátjuk, ki kit eszik meg a végén – válaszolta.

Talpra segítette Karent.

– Jean-Claude azt parancsolta, hogy téged őrizzelek – súgta a fülembe Cassandra.

– Gondoskodj róla, hogy a csaj olyan taxiba üljön, ami tényleg hazaviszi. Aztán az est többi részében járka latsz a nyomomban, oké?

– Jean-Claude-nak ez nem fog tetszeni – vetette ellen a lány, de azért beleegyezően bólintott.

– Per pillanat nekem se nagyon tetszik, amit Jean-Claude művel – vágtam vissza.

– Egy kis segítséget kérek – szolt közbe Raina.

Cassandra nagyot sóhajtva belekarolt Karenbe, aztán Rainával együtt kitámogatták az ajtón. Amikor becsukódott mögöttük, Annabelle is felsóhajtott.

– Mi folyik itt? – kérdezte újra.

A kivilágított tükör felé fordultam, tenyeremmel a fésülködőasztalra támaszkodva.

– Túl hosszú történet, és minél kevesebbet tud meg belőle, annál kisebb veszélybe kerül.

– Bevallom, hátsó szándékkal kérdeztem.

Ránéztem a tükörből. Zavarban volt.

– Nemcsak merő szívjóságból segítettem – folytatta. –

Szabadúszó riporter vagyok. Egy Hóhér-interjúval a csúcsra juthatnék. Úgy értem, magam szabhatnám meg az árat, főleg, ha lenne szíves elmagyarázni, mi történt itt az előbb.

Lehajtottam a fejem.

– Egy riporter.

Nem kifejezetten erre van szükségem ma este.

– Az a dolog ott a parketten, az igazi volt, ugye? – lépett mögém Annabelle. – Az a vámpír. Damian, jól, mondom? Damian tényleg meg akarta harapni azt a nőt a műsor részeként.

A tükörből figyeltem az arcát. Szinte vibrált az izgalomtól. Meg akart érinteni. Remegett a keze az izgalomtól. Nagy sztori lesz, ha én is megerősítem a véleményét. És Jean-Claude meg is érdemelné.

Aztán váratlanul átfutott valami a tekintetén. Eltűnt belőle az izgatott csillogás.

Ezt követően több dolog is történt egyszerre. Annabelle megrántotta a retikülömet. A szíj elszakadt. A nő hátralépett, és a mellénye alól, egy rejtett tokból egy pisztolyt rántott elő. Ekkor hirtelen kinyílt az ajtó, és három kacarászó nő lépett be a mosdóba. Amikor megláttak minket, felsikoltottak.

Annabelle önkéntelenül az ajtó felé pillantott. Ekkor előhúztam az egyik késemet, és megfordultam. Meg se próbáltam odalépni hozzá. Térdre vettem magam, és a kést magam elé nyújtva előrelendültem. A penge Annabelle gyomrába fúródott. A pisztolya felém lendült. Bal kézzel félresöpörtem a pisztolyt tartó karját. A golyó célt tévesztve a tükörbe fúródott, és megrepesztette az üveget. A kés pengéjét ekkor feltoltam egészen Annabelle szegycsontjáig, aztán oldalra rántva kihúztam a testéből.

Annabelle ujjai görcsbe rándultak a pisztoly markolatán. A következő lövés a padlószőnyeget találta el. A hangtompító miatt mindkét lövés fojtott hangot adott.

Annabelle térdre rogyott, a szeme tágra nyílt, a szája némán tátogott. Elvettem tőle a stukkert. Pislogva, hitetlenkedve nézett rám, aztán váratlanul összeesett, mint egy bábu, amikor elvágják a zsinórját. Kettőt vonaglott aztán vége volt.

Edward jelent meg a küszöbön, a pisztolyát ránk szegezve. Először rám meredt, aztán a friss hullára. Végül észrevette a nő mellkasából kiálló kést, és a hangtompítós pisztolyt a kezemben. Leeresztette a fegyverét.

– Szép kis testőr vagyok, hagytam, hogy majdnem kinyírjanak a női vécében.

Bambán néztem rá. Lebénultam a sokktól.

– Majdnem elkapott – motyogtam.

– De csak majdnem – vigasztalt Edward. Ordító férfihang hallatszott odakintről.

– Rendőrség! Mindenki maradjon ott, ahol van. Majd mi elintézzük.

– Basszus – mondtam halkan, érzéssel. A pisztolyt letettem Annabelle holtteste mellé, aztán egy kicsit hátrébb leültem a szőnyegre. Nem voltam biztos benne, hogy talpon tudnék maradni.

Edward eltette a pisztolyát, aztán eltűnt a küszöbről, hogy csatlakozzon a szenzációra éhes tömeghez. Csak egy újabb ismeretlen a tömegből. Na persze.

Amíg ott ültem a hulla mellett, próbáltam kitalálni, mit mondjak a zsaruknak. Nem voltam biztos abban, hogy jelen pillanatban megengedhetném magamnak az őszinteséget. Kezdtém félni, hogy az éjjelt egy börtöncellában kell töltenem. Látna, ahogy a vér lassan átitatja Annabelle mellényét, ez elég valószínű volt.

Egy egyenes hátú székben ültem Jean-Claude irodájában, a *Danse Macabre*-ban. A kezemet hátul összebilincseltek. A vért nem engedték lemosnom a jobb kezemről, úgyhogy mostanra jó ragacsosra száradt. Persze már megszoktam, hogy össze legyek vérezve, de attól még kényelmetlen érzés volt. A rendőrök elvették tőlem a másik késemet, sőt a Seecampet is megtalálták a retikülömben. A nagy kést a gerincem mentén viszont nem vették észre. Eléggé elnagyolt lehetett a motozást ha az alkaromnál is nagyobb kés nem szúrt nekik szemet. A zsaru, akinek a feladat jutott, először azt hitte, hogy az egyik áldozat vagyok. Nagyon megrázta a dolog, amikor rájött, hogy ez a csinos kis nő a gyilkos. Illetve bocsánat, a feltételezett elkövető.

Az iroda fala fehér volt, a szőnyeg fekete, az íróasztalt mintha ébenfából faragták volna. Volt itt egy pirosra lakkozott paraván is, rajta egy kép: fekete hegy tetején fekete kastéllyal. A szemközti falon egy skarlátvörös alapon fekete és királykék mintás kimonó díszelgett egy keretben. Két kisebb keretbe pedig egy-egy legyezőt foglaltak: az egyik fehér volt, rajta egy teaszertartás fekete rajza; a másik kék alapra fehérrel festett darucsapatot ábrázolt. A darus kép jobban tetszett. Persze volt elég időm eldönteni.

Egész idő alatt két rendőr vigyázott rám. Kávét ittak, de engem nem kínáltak meg. A fiatalabbik rendőr le akarta venni rólam a bilincset, a társa azonban gyakorlatilag megfenyegette, hogy kiveri belőle a szart, ha megteszi. Ennek a rendőrnek már őszült a haja, a szeme pedig olyan hideg és üres volt, akár Edwardé. Rizzonak hívták. Rizzo láttán nagyon megörültem, hogy még azelőtt letettem a földre Annabelle stukkerét, mielőtt ő bejött volna a helyiségbe.

Miért nem vittek be az őrszobára, hogy kivallassanak? – kérdezhetnénk. A válasz: a média képviselői sarokba szorítottak minket. Négy zsaru irányította a közlekedést, és igyekezett megakadályozni, hogy a riporterek meglincseljenek valakit – amíg meg nem szimatolták az átütő erejű sztorit. Hirtelen gombamód

elszaporodtak a környéken a mikrofonok és a kamerák. A rendőrök erősítést kértek, majd eltorlaszolták a gyilkosság helyszínét és az irodát. Minden más a mikrofonok és kamerák martaléka lett.

Egy gyilkossági nyomozó állt, vagyis inkább tornyosult fölöttem. Greeley nyomozó majdnem elérte a száznyolcvan centit, a válla pedig olyan széles volt, hogy ettől az alakja leginkább egy téglatestre hasonlított. A legtöbb fekete ember bőre nem teljesen fekete, de Greeleyé közel járt hozzá. Az arcbőre olyan sötét volt, hogy lilán verődött róla vissza a fény. Rövidre nyírt, őszülő haja olyan dús volt, akár a gyapjú. A tekintete azonban kétségkívül egy zsarué volt. A pillantása arról árulkodott, hogy már mindent látott az életben, úgyhogy semmin sem csodálkozik. Rajtam a legkevésbé. Úgy tett, mintha unna engem, de ennél azért okosabb voltam. Már láttam Dolph arcán ugyanezt a kifejezést, mielőtt nekiállt ízekre szedni a gyanúsított alibijét.

Mivel nekem egyáltalán nem volt alibim, ettől nem kellett tartanom. Elmondtam nekik a sztorimat, még mielőtt a jogaimat felolvasták volna. Miután Greeley tájékoztatott a jogaimról, már csak azt hajtogattam, hogy „az ügyvédemet akarom.” Ez egyre inkább úgy hangzott, mintha megakadt volna bennem a lemez.

A detektív előhúzott egy széket, és leült velem szemben. Még össze is húzta magát, annyira igyekezett, hogy ne legyen túl félelmetes.

– Miután beengedünk ide egy ügyvédet – kezdte –, már nem segíthetünk magán, Anita.

Nem ismert elég jól ahhoz, hogy a keresztnévemen szólítson, de most nem tettem rá megjegyzést. Greeley úgy csinált, mintha a barátom lenne. Csakhogy én tudtam, mi az igazság. Egy zsarú se a barátod, ha gyilkossággal gyanúsítanak. Ugyanis ellentétesek az érdekeitek.

– Az ügy tiszta önvédelemnek látszik. Mondja el, mi történt valójában, és biztos vagyok benne, hogy peren kívül is meg tudunk majd egyezni.

– Az ügyvédemet akarom – válaszoltam.

– Ha behívunk egy ügyvédet, oda a peren kívüli egyezség – figyelmeztetett

– Magának nem áll hatalmában, hogy ilyen megegyezést kössön – vágtam vissza. – Az ügyvédemet akarom.

Greeley szeme körül megfeszült a bőr. Egyébként teljesen normálisan nézett ki, mintha meg se mozdult volna. De dühös lett rám. És ezért nem hibáztathattam.

Kinyílt az iroda ajtaja. Greeley felnézett, készen arra, hogy a haragját a betolakodón töltse ki. De Dolph lépett be felvillantva a jelvényét. Épp csak rám pillantott, és máris Greeley-ra szegezte a tekintetét Greeley felállt.

– Elnézést, Anita. Mindjárt visszajövök – a mondat mellé még egy barátságos mosolyt is sikerült társítania. Amilyen nagy energiát fektetett az alakításába, szinte szégyen volt, hogy nem vettem be. Mellesleg, ha tényleg barátságosan akart volna viselkedni, akkor levette volna rólam a bilincset.

Megpróbálta kituszkolni Dolphot a szobából, de Dolph elutasítóan megrázta a fejét.

– Ez az iroda biztonságos. A klubb többi része nem az.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Greeley.

– Úgy, hogy a gyilkossági helyszínt épp most közvetítik az országos televízióban. És mivel ön azt parancsolta, hogy senki sem beszélhet a sajtónak, mindenki csak spekulál. Már terjed a pletyka az ámokfutó vámpírokról.

– Maga szerint el kellene mondanom a médiának, hogy egy nőt vádolnak gyilkossággal, aki az egyik rendőri alakulat megbízottja?

– Három tanúja is van, akik mind azt állítják, hogy Miss Smith rántott először fegyvert. Vagyis önvédelem volt.

– Ezt csak a helyettes államügyész döntheti el – torkolta le Greeley. Vicces, hogy amíg velem beszélt, addig még neki is joga volt vádalkut kötni.

Most viszont, hogy egy másik zsaruval vitatkozott, a vádalku hirtelen kikerült a hatásköréből.

– Akkor hívja fel őt – javasolta Dolph.

– Csak úgy? – érdeklődött Greeley. – Egérutat akar adni a kislánynak?

– Miss Blake vallomást fog tenni, miután az ügyvédjével együtt elvisszük a kapitányságra.

Greeley gúnyosan felhorkant.

– Hát az már igaz, hogy nagyon rá van gerjedve az ügyvédjére.

– Menjen, beszéljen a riporterekkel, Greeley.

– És mit mondjak nekik?

– Hogy a vámpíroknak semmi közük az ügyhöz. Hogy véletlenül pont itt, *Danse Macabre*-ban követték el a gyilkosságot.

Greeley rám pillantott.

– Azt akarom, hogy a csaj itt legyen, amikor visszajövök, Storr. Csak semmi bújócska.

– Mind a ketten itt leszünk.

Greeley rám meredt. Az összes dühét és idegességét belesűrítette abba az egy pillantásba. A barátság maszkja lehullt az arcáról.

– Ajánlom is. Lehet, hogy a főnök téged is bele akart vonni az ügybe, de ez akkor is egy gyilkosság, vagyis az én ügyem – mondta, aztán Dolphra szegezte a mutatóujját, épp hogy csak nem bökte meg. – Úgyhogy ne cseszekedj az ügyemmel.

Aztán félrelökte Dolphot, kiment, és becsapta maga mögött az ajtót. Vágni lehetett a csendet a szobában.

Dolph odahúzta az egyik széket az íróasztal elé, majd mellém ült, és felém fordult. Két hatalmas kezét összekulcsolta, és csak bámult rám. Én visszabámultam.

– A három nő szerint Miss Smith rántott először fegyvert. A táskádat is letépte, tehát, tudta, hogy hol tartod a pisztolyodat – kezdte.

– Egy kicsit túl sokat mutogattam a stukkeremet az este – mondtam. – Az én hibám.

– Hallottam, hogy beleavatkoztál a műsorba. Mi történt?

– Egy kissé elszabadultak az indulatok. Az a nő nem akart játszani. Márpedig törvényellenes dolog természetfeletti erőket használva olyasmire kényszeríteni valakit, amit nem akar megtenni.

– De te nem vagy rendőr, Anita.

Most először fordult elő, hogy emlékeztetett rá. Általában úgy kezelt, mintha a beosztottja lennének. Ő javasolta, hogy csináljak úgy, mintha az lennének, mert akkor az emberek automatikusan nyomozóként fognak elkönyvelni.

– Kirúgsz a csapatból, Dolph? – kérdeztem összeszoruló gyomorral. Nagyra becsültem, hogy a rendőrséggel dolgozhattam. Nagyra becsültem Dolphot, Zerbrowskit meg a többieket. Jobban fájna az elvesztésük, mint amennyire ezt hajlandó lennének bevallani magamnak.

– Két hulla két nap alatt, Anita, és mind a kettő ember. Van mit megmagyarázni a vezetőségnek.

– Ha vámpírok vagy valami más szörnyek lettek volna, szemet hunynának felette, ugye?

– Most nem a legokosabb dolog velem veszekedni, Anita.

Pár másodpercig farkasszemet néztünk. Én néztem először másfelé.

– Mit keresel itt, Dolph?

– Értek a média nyelvén.

– Mégis hagyod, hogy Greeley beszéljen velük.

– El kell mondanod, mi folyik itt, Anita.

Halkan beszélt, de abból, ahogy megfeszült a szeme körül a bőr, és ahogy a vállát tartotta, tudtam, hogy haragszik. Azt hiszem, nem hibáztathatom érte.

– Mit akarsz hallani, Dolph? – érdeklődtem.

– Örülnék, ha hallhatnám az igazságot – mondta.

– Azt hiszem, előtte hívni kellene az ügyvédemet.

Nem fogok kipakolni Dolph előtt csak azért, mert a haverom. Ettől még ugyanúgy rendőr, én pedig épp most öltem meg valakit.

Dolph szeme összeszűkülte. Aztán a nyomozó odafordult az egyenruhához, aki még mindig a falat támasztotta.

– Rizzo, menj, hozz egy kis kávé. Nekem hagyd feketén. Te hogyan kéred, Anita?

Kávéval kínált! Máris jobb a helyzet.

– Két cukorral és egy tejszínnel.

– Magadat is kínáld meg, Rizzo – folytatta Dolph. – És nem kell sietni.

Rizzo ellökte magát a faltól.

– Biztos ebben, Storr őrmester?

Dolph csak egy néma pillantással válaszolt.

– Csak mert nem akarom, hogy Greeley az én seggemet rúgja szét, hogy kettesben hagytam magukat – folytatta a rendőr, elhárító mozdulattal feltartva a két kezét.

– Csak hozza azt a kávé, fiam. Mindenért vállalom a felelősséget.

Rizzo kiment, miközben szüntelenül csóválva a fejét, valószínűleg a civil ruhás nyomozókat szidta magában.

– Fordulj meg – mondta Dolph, amint magunkra maradtunk.

Felálltam, és odatartottam neki a két kezem. Dolph levette rólam a bilincset, anélkül, hogy újra megmotozott volna. Valószínűleg biztosra vette, hogy Rizzo már megmotozott. Nem szóltam neki a késről, ami elkerülte Rizzoék figyelmét. Ha később rájön, biztos zabos lesz miatta, de hát akkor sem engedhettem, hogy a zsaruk az összes fegyveremet elkobozzák! Ma este semmiképpen sem szerettem volna fegyvertelen maradni.

Visszaültem, makacsul ellenállva a készítésnek, hogy megdörzsöljem a csuklóm. Én vagyok a nagy vámpírvadász. Nekem semmi sem fáj. Na persze.

– Mesélj, Anita.

– Jegyzőkönyvön kívül? – érdeklődtem.

Üres, tompa pillantással nézett rám. Remek zsarutekintet.

– Erre nemet kellene mondanom – kezdte.

– De?... – folytattam helyette.

– De mégsem vetetem jegyzőkönyvbe. Csak mondd el.

Elmeséltem neki. Csak egyvalamit változtattam meg: azt füllentettem, hogy egy névtelen hívás figyelmeztetett a fejemre kitűzött vérdíjra. Ezenkívül csakis a színtiszta igazat mondtam. Azt hittem, Dolph örülni fog, hogy kitálaltam neki, de nem így történt.

– És tényleg nem tudod, miért akar valaki vérdíjat kitűzni a fejedre?

– Ekkora pénzért, ráadásul határidőre? Fogalmam sincs.

Dolph úgy nézett rám, mint aki azon töpreng, mennyire mondtam igazat.

– Korábban miért nem említetted nekünk ezt a névtelen telefonhívást? – kérdezte, erősen megnyomva a „névtelen” szót.

– Rossz szokás – vontam meg a vállam.

– Nem hiszem. Inkább arra gondolok, hogy tetten akartad érne az elkövetőt. Ahelyett, hogy elbújtál volna, idejöttél élő csalit játszani. Ha a bérgyilkos bombát használt volna, rengetegen megsérülhettek volna miattad.

– De hát nem bombát használt a csaj, vagy igen?

Dolph vett egy mély lélegzetet, aztán lassan kifújta. Ha nem ismertem volna, azt mondom, hogy tízig számol magában.

– Szerencséd volt – közölte végül.

– Tudom.

– Az isten szerelmére, majdnem kicsinált! – meresztette rám a szemét.

– Tudom! Ha azok a libák nem jöttek volna be a megfelelő pillanatban, most nem beszélgetnék itt veled.

– Mintha nem is aggódnál emiatt.

– A nő halott. Én élek. Mit aggódjak?

– Anita, ezért a pénzért holnapra megint jelentkezik majd valaki.

– Már elmúlt éjfél, de még mindig életben vagyok. Lehet, hogy visszavonják a megbízást.

– Miért kötötték határidőhöz egyáltalán?

– Ha tudnám, talán arra is rájönnék, ki tűzött ki vérdíjat a fejemre – közöltem.

– És ha véletlenül rájössz, ki tűzte ki a vérdíjat a fejedre, mit fogsz csinálni? – kérdezte.

Rábámultam. Még ha nem is jegyzőkönyvezte a vallomásomat, akkor is zsaru maradt. Mindig nagyon komolyan vette a munkáját.

– Jelentem nektek a nevét.

– Bárcsak tudnék hinni neked, Anita. Tényleg.

– Ezt meg hogy érted? – néztem rá a legédesebb, legártatlanabb pillantásommal.

– Ne játszd a kislányt, Anita. Túl jól ismerlek.

– Oké. Viszont azt mind a ketten tudjuk, hogy amíg vérdíj van a fejemen, egymás után jönnek majd az újabb bérgyilkosok. Eléggé profi vagyok, Dolph, de ennyire profi senki sem lehet. Végül le fognak győzni. Hacsak a megbízó el nem tűnik. Ha nincs megbízás, nem lesznek merénylők sem.

Egymásra meredtünk.

– Védőőrizet alá is helyezhetnénk – javasolta Dolph.

– Mégis meddig? Örökre? – kérdeztem fejcsóválva. – Mellesleg lehet, hogy a következő bérgyilkos már bombát fog használni.

Kockára akarod tenni az embereidet? Mert én nem.

– Vagyis fel fogod hajtani a pénz tulajdonosát, és meg fogod ölni.

– Én ilyet nem mondtam, Dolph.

– De erre készülsz – mondta vádlóan.

– Ne ismételd meg folyton ugyanezt a kérdést, Dolph. A válaszom változatlan.

Dolph felállt, és két kézzel megmarkolta a széke támláját.

– Ne feszítsd túl a húrt, Anita. Lehetünk barátok, de elsősorban zsaru vagyok.

– Sokra tartom a barátságunkat, Dolph, de még annál is többre az én életemet és a tiédet.

– Szerinted nem tudok magamra vigyázni?

– Szerintem elsősorban zsaru vagy, ami azt jelenti, hogy be kell tartanod a játékszabályokat. Csakhogy ebbe bele is dögölhetsz, ha profi bérgyilkosokkal akadsz dolgod.

Kopogtattak az ajtón.

– Szabad – szólta ki Dolph.

Rizzo lépett be, kezében egy kerek tálcával, azon pedig három karcsú fekete porceláncsészével. Mindegyik csészében egy-egy piros műanyag keverőpálcika volt. A rendőr Dolphra nézett, aztán rám. Megbámulta a szabaddá tett kezem, de nem szólt semmit. A tálcát az íróasztalra tette, jó messzire tőlem nehogy el tudjam őt kapni. Rizzo huszonéves lehetett, mégis úgy kezelt engem, mint valami veszélyes bűnözőt. Kétlem, hogy ő hátat fordított volna Annabelle-nek. Ha a nő nem nyúlt volna a retikülöm után, simán hátbalöhetett volna. Egy pasast, függetlenül attól, mennyire kedves és segítőkész, sohasem

hagytam volna így mögém lopózni. Annabelle-ben csak egy alacsony, csinos nőt láttam. Alábecsültem őt. Hímsoviniszta disznó vagyok. És ez a hibám majdnem az életembe került.

Dolph odanyújtotta nekem azt a csészét, amelyikben a legvilágosabb színű kávé volt. Túlzás lett volna azt remélni, hogy igazi tejszín van benne, de így is csodálatosan nézett ki. Eddig minden kávé, amit életemben ittam, csodálatos volt. Ezen belül már minden csak részletkérdés. De most élvezettel nyögtem fel, amint belekortyoltam a gőzölgő folyadékba. Igazi kávé t kaptam, igazi tejszínnel.

– Örülök, hogy ízlik – szólalt meg Rizzo.

– Köszönöm, biztos úr – pillantottam rá.

Erre csak egy horkantással válaszolt, aztán odament a legtávolabbi falhoz, és nekitámaszkodott.

– Beszéltem Ted Forresterrel, a kedvenc fejjvadászoddal. A retikulüdben talált pisztolyt az ő nevéen vették nyilvántartásba – mondta Dolph, majd visszaült a helyére, és fújni kezdte a kávéját.

„Ted Forrester” volt Edward egyik alteregója. Egyszer korábban, amikor pár hulla maradt utánunk, átment a rendőri ellenőrzésen. A rendőrség tudomása szerint Edward egy természetfeletti lényekre specializálódott fejjvadász volt. A legtöbb fejjvadász nem szokta elhagyni a nyugati államokat, ahol még mindig fejpénzt fizettek a körözött alakváltókért. És nem mindegyik fejjvadász törődött különösebben azzal, hogy az alakváltó, akit megöltek, valóban veszélyt jelentett-e bárkire. Némelyik államban csak annyi feltételt szabtak, hogy a holttestet igazoltan likantrópnak kellett nyilvánítani. A legtöbb esetben egy vérvétel is elég volt. Bár Wyomingban épp azt fontolgatták, hogy megváltoztatják a törvényt, mert már három téves halálos ítéletük is a Legfelsőbb Bíróságon kötött ki.

– Akkora pisztoly kellett, ami elfér a retikulümben, de azért ütőereje is van – magyaráztam.

– Nem szeretem a fejjvadászokat, Anita. Visszaélnék a törvénnel.

A kávé t kortyolgattam, és egy szót sem szóltam. Ha Dolph tudná, hogy Edward milyen sokszor élt már vissza a törvénnel, jó hosszú időre lecsuktná.

– Ha elég jó barátod ahhoz, hogy óvadékot tegyen le érted, és kihúzzon a bajból, miért nem szóltál róla korábban? Mielőtt összebalhéztál volna azokkal az alakváltókra lövöldöző orvvadászokkal, mégcsak azt sem tudtam, hogy léteznek.

– Orvvadászok? – ismételtem hitetlenkedve.

– Mi a baj? – kérdezett vissza Dolph.

– Ha megölnék egy pár alakváltót, az orvvadászat. Ha viszont pár normális embert ölnek meg, az már gyilkosság.

– Most már a szörnyekkel szimpatizálsz, Anita? – ezt az iméntinél is halkabban kérdezte, mintha még mindig nyugodt lenne a hangja, pedig egyáltalán nem volt nyugodt. Dühös volt.

– Valami miatt mérges vagy, de nem a hullák száma miatt – tippeltem.

– Viszonyt folytatsz a Város Urával. Így szerzed azt a sok bennfentes információt a szörnyekről?

Mély levegőt vettem, aztán kifújtam.

– Néha.

– El kellett volna mondanod, Anita.

– Mióta lett rendőrségi ügy a magánéletem?

Dolph csak nézett rám.

A csészét tartó kezemre szegeztem a tekintetem. Aztán újra felpillantottam. Nehéz volt Dolph szemébe nézni, nehezebb, mint szerettem volna.

– Mit akarsz, Dolph, mit mondjak? Hogy szégyellem, amiért az egyik szörny a fíúm? Igen, szégyellem.

– Akkor ejtsd a pasast.

– Ha ez ilyen egyszerű lenne, már megtettem volna.

– Ezek után hogyan bízhatnék meg a munkádban, Anita? Egy ágyban henteregsz az ellenséggel.

– Miért hiszi mindenki azt, hogy lefekszem vele? Rajtam kívül senki sem randevúzik szexmentesen?

– Ne haragudj, hogy ezzel gyanúsítottalak, de el kell ismerned, hogy a látszat csal.

– Tudom.

Megint kinyílt az ajtó. Greeley jött vissza. Aztán észrevette a kávémat, és azt hogy nincs rajtam bilincs.

– Jót dumálnak?

– Hogy ment a sajtótájékoztató? – érdeklődött Dolph.

– Megmondtam nekik, hogy Miss Blake-et az itt történt gyilkossággal kapcsolatban hallgatjuk ki – vonta meg a vállát. – Azt is megmondtam nekik, hogy a vámpírok nincsenek benne. Nem biztos, hogy hittek nekem. Továbbra is a Hóhérrel akarnak beszélni. Bár a legtöbben csak a Mester barátnőjeként emlegetik.

Erre azért összerendeztem. Annak ellenére, hogy van saját karrierem, Mrs. Jean-Claude-ként fogom végezni. Mert ő sokkal fotogénebb nálam.

– Ki akarom vinni innen Anitát – állt fel Dolph.

– Szerintem inkább ne – nézett rá Greeley.

Dolph letette a kávéját az asztalra, és odaállt Greeley mellé. Aztán halk, de éles hangon suttogni kezdtek.

– Nem – rázta meg a fejét Greeley. Még több suttogás.

Greeley rám meredt.

– Rendben, de még hajnal előtt legyen ott a csaj az őrszobán, vagy a maga seggét rúgatom szét, őrmester.

– Ott lesz – ígérte Dolph.

Rizzo ránk meredt.

– Vagyis kiviszi innen a csajt, de nem egyenesen az őrszobára?

Ez még nekem is elég furcsán hangzott.

– Így döntöttem, Rizzo. Érti? – morogta Greeley. Dolph a rangjára hivatkozott, és Greeley-nek ez nem tetszett. Ha pedig Rizzo Greeley haragjának a célpontjává akarja tenni magát, hát tegye.

Rizzo a falhoz lapult, és nem örült.

– Értem.

– Vigye ki innen a csajt – parancsolta Greeley. – Próbálják meg hátul. De azt nem tudom, hogyan mehetnének el észrevétlenül a kamerák mellett.

– Megoldjuk – döntött Dolph. – Menjünk, Anita.

– Hová, Dolph? – tettem le a csészémet az asztalra.

– Van egy hullám, amit meg kéne nézned.

– Az egyik gyilkosság gyanúsította segít egy másik esetben. Nem lesz dühös rád a főnök?

– Már tisztáztam vele – válaszolta Dolph.

– Hogyan? – kérdeztem tágra nyílt szemmel.

– Ne akard tudni – mondta.

Összenéztünk. Én néztem félre először. Ha valaki azt mondja neked, hogy ne akard tudni, akkor ez épp az ellenkezőjét jelenti. Vagyis, hogy tudnod kell. Viszont vannak néhányan, akiknek elhiszem. Dolph is közéjük tartozott.

– Oké – feleltem. – Menjünk.

Dolph megengedte, hogy lemossam az alvadt vért a kezemről, aztán elindultunk.

Nem szeretem a felesleges bájcsevejt, de Dolphhoz képest még én is bőbeszédű vagyok. Néma csendben hajtottunk végig a 270-es úton, nem hallatszott más, csak a motor zúgása és a kerekek surrogása az úton. Dolph biztos kikapcsolta az URH-ját. Vagy ma este senki sem követett el bűncselekményt St. Louisban? Én inkább arra tippeltem, hogy kikapcsolta. Ha egy akciócsoport nyomozója vagy, annak az az előnye, hogy nem kell állandóan az URH-t figyelni, mert a legtöbb hívás nem téged érint. Ha szükség volt Dolphra, megcsipogtatták.

Igyekeztem kivárni, hogy Dolph szólaljon meg először, de már majdnem tizenöt perc eltelt. Feladtam.

– Hová megyünk?

– Créve Coeur-be.

Felvontam a szemöldököm.

– Egy kicsit túl elit környék egy szörny által elkövetett gyilkossághoz.

– Az – válaszolta Dolph.

Vártam, hogy folytassa. De nem folytatta.

– Hát, kösz a felvilágosítást, Dolph.

Rám pillantott, aztán újra az út felé fordult.

– Még pár perc, és ott vagyunk, Anita.

– A türelem soha nem volt erős oldalam, Dolph.

Dolph ajka megvonaglott, aztán mosolyra húzódott. Végül kibukott belőle a nevetés.

– Azt hiszem, tényleg nem.

– Örülök, hogy javíthattam a hangulatodon – közöltem.

– Mindig jókat lehet veled röhögni, ha éppen nem emberöléssel vagy elfoglalva, Anita.

Erre nem tudtam, mit mondjak. Dolph talán túl közel járt az igazsághoz. Csend lett az autóban. De ez már vidám, barátságos csend volt, nevetés bujkált benne. Dolph már nem haragudott rám. Így igazán kibírtam ezt a kis csendet.

Crève Coeur városnegyede viszonylag régen épült, bár ez nem látszott rajta. A hosszú, lankás kertekben álló házak mindegyikéhez tartozott egy kör alakú kocsifelhajtó, és volt bennük cselédszoba is. Az újabb házakhoz nem minden esetben tartozott nagy kert, de még így sem nélkülözték a változatosságot, melyet az úszómedencék és a sziklakertek jelentettek. Egyikük sem hasonlított egy mézeskalács-házikóra. Csak semmi sznobéria.

Az Olive Boulevard az egyik kedvenc utcám. Imádom a benzinkutak közé ékelődő boltok kavalkádját: Dunkin Donuts, ékszerbolt, Mercedes-Benz autószalon, Blockbuster videotéka. A Crève Coeur nem olyan, mint a többi proccos negyed, ahol az újjgazdagok hadban állnak a prolikkal. Ez a környék a gazdagságot és a gazdaságot egyaránt a keblére ölelte. Az itt lakók számára éppoly magától értetődő az, hogy műkincseket vásárolnak, mint az, hogy a gyerekeket autós büfébe viszik kajálni.

Dolph befordult egy mellékutcaiba, ami két benzinkút között nyílt. Az út erősen lejtett, úgyhogy a legszívesebben behúztam volna a féket. Dolph viszont nem osztozott ebben a vágyamban, így elég gyorsan gurultunk le a dombról.

Hát, elvégre ő a zsaru. Ő biztos nem fut bele traffipaxba. Valódi kis külvárosokként leágazó lakóparkok mellett suhantunk el. Itt még mindig jobbak voltak a házak, bár sokkal kisebb kert tartozott hozzájuk, sőt, az is nyilvánvaló volt, hogy az épületek többségéhez soha nem tartozott cselédszállás. Az út enyhén megemelkedett, de még mindig a völgyben jártunk, amikor Dolph kirakta az indexet. Ízléses tábla jelezte, hogy Countryside Hillshez érkeztünk.

A lakótelep keskeny utcáit elzárták a rendőrautók, a sötétben ide-oda cikázott a lámpák fénye. Az egyenruhások éppen megállítottak egy csapat, pizsamára vett dzsekiben vagy köntösben tébláboló civilt. Nem volt túl nagy a tömeg. Ahogy kiszálltunk az autóból, észrevettem, hogy az utca túloldalán az egyik házban meglebben a függöny. Minek is kijönni, ha egyszer a saját otthonuk kényelméből is leselkedhetnek?

Dolph átvezetett az egyenruhások között, át a szalagkordonon. A figyelem középpontjában álló ház egyenes volt, magas, zárt udvart

alkotó téglakerítéssel. A boltíves bejárat kovácsoltvas kapuja erőteljesen mediterrán benyomást keltett. Az udvartól eltekintve egy tipikus kertvárosi ház volt. Kövezett kerti ösvény vezetett hozzá a kövekkel szegélyezett rózsaaágások között. A fal mögé rejtett kertet reflektorfény árasztotta el, úgyhogy minden egyes virágszirom és levél saját árnyékot vetett. Valaki nagyon túlzásba vitte a kerti világítást.

– Ide még zseblámpa se kell – jegyeztem meg.

– Ezek szerint még soha nem jártál itt? – sandított felém Dolph.

A szemébe néztem, de semmit sem tudtam kiolvasni belőle. Már megint az a zsarutekintet!

– Nem, még soha nem jártam itt. Kellett volna?

Dolph nem felelt, csak kinyitotta a ház zsalluzott ajtaját, majd elindult befelé, én pedig követtem. Dolph büszke arra, hogy nem befolyásolja az embereit csak hagyja, hogy minden előkészítés nélkül bejöjjenek a helyszínre, és levonják a maguk következtetéseit. Most viszont saját magához képest is titokzatosan viselkedett. Ami nekem gyanús volt.

A hosszú, keskeny nappali végében egy tévé- és videoasztal állt. A szoba úgy tele volt zsarukkal, hogy alig maradt hely. Minden gyilkossági helyszínnak nagyobb figyelmet szentelnek a kelletténél. Öszintén kíváncsi vagyok, hogy a nagy forgalomban nem több bizonyíték vész-e el, mint amennyit a sok szorgos kéz megtalál. Egy gyilkossággal könnyen lehet karriert csinálni, főleg ha az egyenruha és az öltöny közötti váltásról van szó. Találj egy nyomot vagy egy bizonyítékot, villantsd meg a kritikus pillanatban, és a hatás nem marad el. Bár, ennél azért többről van szó. A gyilkosság a létező legnagyobb sérelem, amit egy másik emberi lény iránt el lehet követni. És ezt a rendőrök is érzik, talán jobban, mint bárki más.

A zsaruk szétváltak Dolph előtt, miközben engem bámultak. A szempárok többsége férfihoz tartozott, és már a első pillantásra végigfuttatták tekintetüket az egész testemen. Tudjátok, azzal a tekintettel, hogy ha a pofikám és a felsőtestem rendben, már csak a lábamat kell leellenőrizni. Ez persze fordítva is működik. Csakhogy az a férfi, aki a lábamnál kezdi, nálam minden jópontját elveszíti.

A nappaliból két rövid folyosó vezetett kifelé. Az étkező közvetlenül a nappaliból nyílt. Egy kitárt ajtón át szőnyegpadlóval fedett lépcsőt lehetett látni, ami a pincébe vitt. A lépcsőn hangyákként szaladgáltak föl-le a rendőrök a nejlonzacskóba tett tárgyi bizonyítékokkal.

Dolph az egyik folyosóra vezetett, amelyen keresztül egy másik nappaliba értünk, ahol kandalló is volt. Ez kisebb volt, mint az előző nappali szoba, dobozszerű, viszont a szemközti falat teljes egészében téglával burkolták, ami barátságosabbá, meghittebbé tette. Balra egy újabb nyitott ajtón át a konyhába lehetett belátni. Itt a fal csak derékmagasságig tartott, így simán lehetett tovább beszélgetni a vendégekkel, miközben az ember a konyhában foglalatoskodott. Az apukám házában is ilyen amerikai konyha van.

A következő szoba nyilvánvalóan újonnan épült. A falakon mintha még mindig friss lenne a festés. A szoba bal oldalán üveg tolóajtóval helyettesítették az egész falat. A padló nagy részét egy jakuzzi foglalta el. A kád csúszós felületén néhány festékcsepp éktelenkedett. A jakuzzit előbb csinálták meg, mint a mázolást. Fontossági sorrendben.

Innen újabb folyosóra értünk, amit olyan sietve csaptak össze, hogy még fólia fedte a padlót, amit a munkásoknak raktak le. Ezután egy nagyobb, félkész fürdőszoba következett, a folyosó legvégén pedig egy zárt ajtót lehetett látni. Frissen faragott, halványbarna tölgyfaajtó volt. Ez volt az első ajtó a házban, amit zárva találtam. Ami nem ígért túl sok jót.

A zsarukon kívül eddig semmit sem láttam, ami ne illett volna ide. Így ránézésre az épület egy csinos, felső középosztálybeli ház benyomását keltette. Családi otthon. Ha belépve azonnal felkoncolt hullákba botlottam volna, akkor nem lett volna semmi bajom, ettől a hosszú felvezetéstől viszont összeszorult a gyomrom, és előntött a rettegés. Mi történt ebben a szép, jakuzzis, téglakandallós házban? Mi történt, hogy az én szakértelmemre van szükség? Nem akartam megtudni. El akartam húzni innen, mielőtt valami újabb borzalommal szembesülnék. Az idén már egy életre elég hullát láttam.

Dolph a kilincstre tette a kezét. Megragadtam a karját.

– Ugye nem gyerekek? – kérdeztem.

Rám pillantott a válla fölött. Normális esetben nem felelt volna rendesen. Valami homályos választ adott volna, olyasmit, hogy „egy pillanat, és meglátod”. Ma azon mást mondott.

– Nem, nem gyerekek.

Mélyen beszívtam a levegőt, aztán lassan kifújtam.

– Jó.’

A nedves vakolat és cement bűzét éreztem, az alatt pedig vérszagot. A frissen kiontott vér szagát, enyhén, pont az ajtó mögött. Hogy milyen szaga van a vérnek? Fémes, szinte mesterséges. Önmagában nincs is igazán szaga. Nem a vér szagától lesz hányingered, hanem attól, ami a vérszaggal jár. A bensőnk valamelyik nagyon ősi része felismeri, hogy itt vér van. Vér nélkül ugyanis meghalunk. Ha képesek vagyunk kiontani az ellenség vérért, az életét vesszük el. Annak oka van, hogy a vér a föld szinte összes vallásában fontos szerepet kap. A vér az egyik alapelem, és bármennyire is domesztikáltuk a világunkat a lényünk egy része még mindig felismeri ezt az erőt.

Dolph keze egy pillanatra megállt a kilincsen. Amikor megszólalt, nem nézett rám.

– Mondd el, mi a véleményed a helyszínről, aztán vissza kell vigyelek a rendőrségre, hogy vallomást tehess. Ugye megérted?

– Igen, értem – válaszoltam.

– Anita, ha bármivel kapcsolatban hazudsz nekem ebben az ügyben, most mondd meg. Két nap alatt két hulla, ezen azért van mit magyarázni.

– Nem hazudtam neked, Dolph.

Legalábbis nem sokat, tettem hozzá magamban.

Dolph bólintott, anélkül, hogy megfordult volna, majd kinyitotta az ajtót. Ő ment be elsőként, hogy figyelhesse az arcom, amint beléptem a szobába.

– Mi a baj, Dolph? – kérdeztem.

– Nézd meg magad – válaszolta.

Először nem láttam mást, csupán szürke padlószőnyeget, meg egy dolgozószobát, a jobb oldali falnál egy hatalmas tükörrel. Dolph biccentett a többi zsarunak, mire azok félreálltak. A nyomozó egy pillanatra se vette le a szemét rólam, illetve az arcomról. Azelőtt soha nem figyelte ennyire a reakcióimat. Ez idegesített.

Egy holttest hevert a földön. Egy férfi, keze-lába széttárva, a csuklójánál és a bokájánál egy-egy kés szegezte a padlóhoz. Fekete volt a nyelük. A férfi egy hatalmas vörös kör közepén feküdt. A kör nagy volt, nehogy kifolyjon belőle a vér, és megtörje a vonalát. A vér beleivódott a szőnyegpadlóba, és vörösre festette nagy részét. A férfi arca nem felém nézett. Csak a rövid szőke haját láttam. Sima mellkasát olyan vastagon borította a vér, mintha vörös mellényt viselne. A négy kés csak rögzítette. Nem azok ölték meg. A mellkasa alsó részén, a bordák alatt tátongó lyuk okozta a halálát. A lyuk olyan volt, akár egy vörössel szegélyezett odú, az ember mindkét keze belefért.

– Kivették a szívét – állapítottam meg.

– Ezt már innen az ajtóból tudod? – nézett rám Dolph.

– Igazam van, nem?

– De ha ki akarnád venni a szívét, miért nem inkább közvetlenül lefele haladnál?

– Ha azt akarnád, hogy a pasas túlélje, mint egy szívműtétet, ahhoz át kellene vágni a bordákat, akkor sokkal nehezebb eljutni a szívig. De ezek meg akarták őt ölni. Ha csak a szív kellett volna, egyszerűen kihúzzák a bordák alól.

Elindultam a hulla felé. Dolph elélem lépett, és az arcomat figyelte.

– Mi az? – kérdeztem ingerülten. Tagadólág megrázta a fejét.

– Csak mesélj tovább a hulláról, Anita.

– Mi bajod van ma? – meredtem rá.

– Semmi bajom nincs.

Ez hazugság volt. Valami baja volt, de nem erőltettem. Abból semmi hasznom nem származott volna. Ha Dolph úgy dönt, hogy nem osztja meg veled az információit, akkor nem osztja meg, és pont.

A szobában volt egy extra széles franciaágy is, bíborszínű szaténlepedőkkel és annyi párnával, amennyivel már nem lehetett mit kezdeni. Az ágynemű össze volt gyűrődve, mintha az alvás helyett valami másra használták volna. A lepedőt sötét, szinte fekete foltok szennyezték.

– Az ott vér?

– Szerintünk igen – válaszolta Dolph. A holttestre pillantottam.

– A gyilkosság nyoma?

– Majd ha végeztél a hullával, bezacskózzuk a lepedőket, és leküldjük a laborba.

Ezzel finoman arra célzott, hogy haladjak a munkámmal. Odamentem a holttesthez, közben pedig igyekeztem tudomást sem venni Dolphról. Ez könnyebb volt, mint ahogy hangzik. De még így is a hulla vitte el a pálmát. Minél közelebb értem hozzá, annál több részletet tudtam kivenni, és annál kevésbé szerettem volna látni. A rengeteg vér alatt egy tetszetős mellkas rejtőzött, izmos, de nem túl kidolgozott. A férfi göndör, szőke haja nagyon rövidre volt nyírva. Volt benne valami idegesítően ismerős. A kések fekete nyelén ezüst spiráldíszítés futott végig. Markolatig a húsba vágták őket, ahogy a testbe hatoltak, több csont is eltört. A vörös kört nyilvánvalóan vérrel rajzolták. A belső ívén vérrel írt, kabbalisztikus szimbólumok futottak végig. Némelyiket felismertem, és ez elég volt ahhoz, hogy rájöjjek: a nekromancia egyik formájával van dolgom. Felismertem azokat a jeleket, amelyek a halálra utaltak, és azokat, amelyek ellene védtek.

Valami okból kifolyólag nem akartam belépni a körbe. Óvatosan megkerültem inkább, míg meg nem láttam a férfi arcát. Háttal a falnak dőlve bámultam a vámpír szemébe. Robert volt az, Monica férje. A leendő apuka.

– A francba – leheltem.

– Ismerted? – érdeklődött Dolph.

Bólintottam.

– Robert. A neve Robert.

A halotti szimbólumok értelmet nyertek, amennyiben egy vámpírt akartak feláldozni. De miért? Miért pont így?

Előreléptem, de beleütköztem a varázskörbe. Megdermedtem. Olyan volt, mintha millió nyüzsgő bogár mászott volna rám. Levegőt se kaptam. Elléptem a körtől. A különös érzés megszűnt. Az emléke ugyan ottmaradt a bőrömön, az agyamban, de most már rendben voltam. Mély levegőt vettem, majd kifújtam, és újra előreléptem. Nem olyan volt, mintha falnak mennék neki. Inkább olyan, mintha egy takarónak ütköznék, egy fullasztó, mindent elnyelő, férgekől nyüzsgő takarónak. Próbáltam beljebb menni, próbáltam túllépni a körön, de képtelen voltam rá. Hátratántorodtam. Ha nincs ott a fal, el is estem volna.

Ernyedten lecsúsztam a földre, míg ülő helyzetben nem találtam magam, felhúzott térdekkel. A lábujjaim csak pár centire voltak a kör ívétől. Nem akartam újra hozzáérni.

Dolph úgy kelt át rajta, mintha ott se lett volna, majd letérdelt mellém. Egyes részei még mindig a körön belül voltak.

– Anita, mi a baj?

– Nem tudom pontosan – pillantottam rá. – Ez egy energiakör, és nem tudok rajta átkelni.

Dolph hátrapillantott, és végignézett magán, ahogy még mindig belélogott a körbe.

– Én át tudok.

– Mert te nem vagy halottkeltő. Én viszont nem vagyok boszorkány, úgyhogy nem sokat tudok a mágiájukról, de a szimbólumok némelyike vagy a halál jele, vagy a halottak elleni védelemé. – Dolphra pillantottam, még mindig reszketve az iménti próbálkozásomtól. Egy újabb borzasztó ötlet suhant át agyamon. – Ez egy olyan varázslat, ami a körön belül tartja a halottakat, de az ugyanakkor el is riasztja a többieket, és én nem tudok átkelni rajta.

– És ez pontosan mit jelent? – bámult rám Dolph.

– Azt, hogy nem ő csinálta a kört – szólalt meg egy ismeretlen női hang.

Egy magas, karcsú nő állt a szobában, közvetlenül az ajtónál. Lila kosztümöt viselt férfi szabású inggel. Olyan lendülettel lépett a szobába, hogy azonnal levontam tíz évet abból, amennyinek látszott. Elsőre harmincnek saccoltam, de nem lehetett annyi.

Huszonvalahány éves volt, és elégedett volt magával. Körülbelül annyi idős lehetett, mint én, de azzal a frissességgel ragyogott, amit én már évekkel ezelőtt elveszítettem.

Dolph felállt, aztán felém nyújtotta a kezét, hogy engem is felsegítsen. Megráztam a fejem.

– Hacsak nem akarsz vinni, mert még nem bírok talpra állni.

– Anita, ez itt Reynolds nyomozó – mondta Dolph. Nem érződött túl nagy öröm a hangjából.

Reynolds is megkerülte a kört, akárcsak én, viszont rám volt kíváncsi, nem a hullára. Végül Dolphal szemközt megállt.

Mosolyogva bámult le rám. Felnéztem rá, miközben a bőröm még mindig rángatózott a kör hatásától.

A lány lehajolt hozzám.

– Drágám, az egész szobában látszik a bugyid – suttogta.

– Ezért vettem a ruhámhoz illő cuccot – válaszoltam. Reynolds nyomozó ezen láthatólag meglepődött.

Mivel nem tudtam úgy kinyújtani a lábam, hogy hozzá ne érnék a körhöz, fel kellett állnom, ha nem akartam tovább pucér seggel virítani a szobában. Odanyújtottam Dolphnak a kezem.

– Segíts fel, de bármit is csinálsz, ne engedj abba az izébe beleesni.

Reynolds nyomozó kérés nélkül a másik karom után nyúlt, és őszintén szólva, elkelt a segítség. Mintha spagettiből lett volna a lábam. Csakhogy abban a pillanatban, amint a lány hozzám ért, minden szál hajam az égnek állt. Ellöktem magamtól, és ha Dolph nem kap el, belezuhantam volna a körbe.

– Mi a baj, Anita? – kérdezte ijedten Dolph.

Nekidőltem, s közben pedig próbáltam lassan, egyenletesen lélegezni.

– Per pillanat nem bírok el több mágiát.

– Hozzatok egy széket az étkezőből! – szólt Dolph. Nem konkrétan valakinek szólt, az egyik rendőr mégis kiment a szobából, valószínűleg a székekért.

Miközben vártunk, Dolph a levegőbe emelt. Mivel nem bírtam lábra állni nehezen kifogásolhattam, mégis egy szerencsétlen hülyének éreztem magam.

– Mi van a hátadon? – kérdezte váratlanul Dolph.

A hátamra szíjazott késről el is felejtettem. A választól a rendőr érkezése mentett meg, egy egyenes hátú széket hozott be a szobába. Dolph leültetett.

– Reynolds nyomozó talán megpróbált rád olvasni?

Nemet intettem.

– Akkor valaki magyarázza meg nekem, mi történt – követelte Dolph.

Reynolds sápadt nyakán lázas pír jelent meg.

– Csak megpróbáltam olvasni a gondolataiban.

– De miért? – értetlenkedett Dolph.

– Csak kíváncsiságból. Már olvastam nekromantákról, de még nem találkoztam eggyel sem.

– Ha további kísérleteket szeretne végezni, nyomozó, előtte kérdezzen meg – néztem rá.

A lány bólintott. Most sokkal fiatalabbnak látszott, és kevésbé magabiztosnak.

– Elnézést – mondta.

– Reynolds – kezdte Dolph.

– Igenis, uram – fordult feléje a lány.

– Menj, állj inkább oda.

A lány ránk pillantott, aztán ismét bólintott.

– Igenis, uram – ismételte.

Odasétált a többi zsarú mellé. Próbált úgy tenni, mintha lazán venné a dolgot, de folyamatosan minket bámult.

– Mióta alkalmaztok boszorkányt? – érdeklődtem.

– Reynolds az első olyan rendőr, akinek természetfeletti képességei vannak. Ő választhatta meg, hova nevezzék ki. A mi alakulatunkhoz akart csatlakozni.

Örültem, amikor meghallottam „a mi alakulatunk”-at.

– Azt mondta, hogy nem én rajzoltam a varázskört. Te tényleg azt hitted, hogy én voltam? – mutattam a holttestre.

– Nem kedvelted Robertet – nézett rám Dolph.

– Ha mindenkit megölnék, akit nem csípek, St. Louisban szanaszerte hevernének a hullák – közöltem. – Miért rángattál el ide? A csaj egy boszi. Valószínűleg többet tud erről a varázslatról, mint én.

– Magyarázd el, miért – pislogott rám Dolph.

– Mert halottakat szoktam idézni, de nem vagyok képzett boszorkány. Amit csinálok, az nagyrészt természetadta tehetség – vontam meg a vállam. – A főiskolán tanultam alapvető mágiaismeretet, de csak egy pár órát vettem belőle, úgyhogy ha egy olyan bonyolult varázslatról szeretnél szakvéleményt, mint amilyen ez, nem tudok neked segíteni.

– Ha Reynolds nem lett volna itt, mit javasoltál volna, mit csináljak?

– Azt, hogy keress egy boszorkányt, aki feloldja a varázslatot. Dolph bólintott.

– Van valami ötleted, kik tették, vagy miért? – bökött a hüvelykujjával a háta mögé, a holttestre.

– Robertet Jean-Claude tette vámpírrá. Ez egy nagyon erős kötelék. Azt hiszem, a varázslat ahhoz kellett, nehogy Jean-Claude megtudja, mi történt.

– Robert képes lett volna ilyen messziről értesíteni a mesterét?

Ezen elgondolkodtam. Nem voltam benne egészen biztos.

– Nem tudom. Talán. Némelyik mestervámpír jobban ért a telepátiához, mint mások. Nem tudom, hogy Jean-Claude milyen jól tud más vámpírokkal kommunikálni.

– Míg ezt az egészet elrendezték, az beletelt egy időbe – állapította meg Dolph. – Miért így ölték meg?

– Jó kérdés – válaszoltam. Viszont támadt egy ötletem. – Bár elég fura a módszer, de lehet, hogy ezzel akarták megkérdőjelezni Jean-Claude hatalmát a birtoka fölött.

– Hogyhogy? – Dolph előhúzta a kis jegyzettömbjét, a toll hegye a papír fölött várakozott. Majdnem úgy, mint a régi szép időkben.

– Robert Jean-Claude tulajdona volt, most pedig valaki megölte. Ez talán egy üzenet.

Dolph hátranézett a holttestre.

– De kinek szól az üzenet? Talán Robert csak felbosszantott valakit, és akkor Személyes ügy volt. Ha Jean-Claude-nak szólt az üzenet, akkor miért nem a klubjában ölték meg? Ott dolgozott, nem?

Bólintottam.

– Akárki csinálta, a klubban, ahol más vámpírok is voltak, nem tudott volna egy ilyen bonyolult tervet végrehajtani. Semmiképpen sem. Egyedül kellett lenniük. Egyébként talán csak arra kellett nekik a varázslat, nehogy Jean-Claude vagy valamelyik másik vámpír Robert segítségére siessen.

Ezen elgondolkoztam. Tulajdonképpen mennyit tudok Robertről? Nem sokat. Csak úgy ismertem őt, mint Jean-Claude talpnyalóját. Mint Monica fiúját, illetve férjét. Meg mint leendő apukát. Mindent csak más emberek benyomásain keresztül tudtam róla. A saját hálósobájában gyilkolták meg, de csak az jutott eszembe róla, hogy ez egy Jean-Claude-nak szánt üzenet. Úgy gondoltam rá, mint egy talpnyalóra, mert Jean-Claude így bánt vele. Mivel Robert nem volt mestervámpír, senki sem akarta volna saját magáért megölni. Nahát, tulajdonképpen fogyóeszköznek tartottam Robertet, ami bármikor pótolható.

– Valami ötleted támadt – jegyezte meg Dolph.

– Nem kifejezetten. Talán csak túl sokat lógtam már vámpírokkal. Kezdek úgy gondolkodni, mint ők.

– Kifejtenéd bővebben? – kérdezte.

– Rögtön arra következtettem, hogy Robert halála a gazdájával függ össze. Az első gondolatom az volt, hogy senki sem ölné meg Robertet önmagáért, mert ahhoz nem volt elég fontos. Vagyis ha

megölöd Robertet, attól még nem lesz belőled a Város Ura, tehát miért tennéd meg?

– Kezdek aggódni miattad, Anita – nézett rám Dolph.

– Még hogy aggódsz? – kérdeztem. – Én meg kezdek egyenesen megijedni magamtól.

Megpróbáltam más szemmel tekinteni a gyilkosság helyszínére, nem úgy, mint egy vámpír. Ki vállalna ennyi veszélyt azért, hogy Robertet megölje? Halvány fogalmam se volt.

– Azonkívül, hogy ezzel Jean-Claude hatalmát kérdőjelezi meg, nincs más ötletem, miért akarná bárki megölni Robertet – ismertem el. – Azt hiszem, egyáltalán nem tudok róla semmit. Az elkövető lehetett valamelyik fajgyűlölő mozgalom is, az Emberi Elsőbbség vagy a Halandók Alkotmányos Szakszervezete. Csakhogy ehhez szilárd mágiaismereti alapokra lett volna szükségük, márpedig a két csoport bármelyike épp olyan gyorsan megkövezne egy boszorkányt, mint amilyen gyorsan karó hegyére tűzne egy vámpírt. Egyaránt az ördög gyermekeinek tekintik mind a kettőt.

– De miért szállnának rá a fajgyűlölők pont erre a vámpírra?

– Mert a felesége terhes – magyaráztam.

– És vámpír? – kérdezte Dolph.

– Nem, ember – ráztam meg a fejem.

Dolph szeme egy egészen kicsit elkerekedett. Még soha nem láttam ennél döbbenetebbnek. Pedig mint a legtöbb zsaruét általában, Dolph idegeit sem könnyű felborzolni.

– Terhes? És a vámpír az apa?

– Igen – mondtam.

– Hát, emiatt tényleg előre ugorhat a fajgyűlölők toplistáján – ismerte el Dolph. – Mesélj nekem a vámpírok szaporodásáról, Anita.

– Előtte muszáj felhívnom Jean-Claude-ot.

– Miért?

– Hogy figyelmeztessem. Bár szerintem is Robert személyes ügye lehetett. Igazad van. Az Emberi Elsőbbség egy pillanat alatt végezne vele, mindenesetre szeretném figyelmeztetni Jean-Claude-ot – mondtam, aztán eszembe jutott még valami. – Lehet, hogy engem is ezért akarnak megölni.

– Mire gondolsz?

– Ha engem megölnek, az jó módja volna annak, hogy Jean-Claude-nak ártsanak.

– Szerintem félmillió dollár egy kicsit meredek összeg azért, hogy hidegre tegyék valakinek a barátnőjét – vetette ellen Dolph. – Ekkora összegnél már személyes az ügy, Anita. Az a valaki tőled fél, nem a nagyfogú udvarlótól.

– Két nap alatt két bérgyilkos, Dolph, és még mindig nem tudom, miért – meredtem rá. – Ha nem jövök rá, meg fogok halni.

Dolph a vállamra tette a kezét.

– Majd mi segítünk. A zsaruknak is van valamilyen hasznuk, még akkor is, ha a szörnyek velünk nem hajlandók szóba állni.

– Kösz, Dolph – nyugtáztam, és megpaskoltam a mancsát. – Tényleg hittél Reynoldsnak, amikor azt állította, hogy akár én is tehettem?

Dolph kihúzta magát, majd egyenesen a szemembe nézett.

– Egy pillanatig igen. Utána pedig az volt a kérdés, hogy hallgassak-e az ügy nyomozómra, vagy sem. Azért vettük fel, hogy segítsen a természetfeletti ügyekben. Hülyeség lett volna, ha már az első ügyénél nem veszem őt komolyan.

Mellesleg rontotta volna a csapat morálját is, tettem hozzá magamban.

– Oké, de tényleg úgy gondoltad, hogy képes vagyok ilyet tenni? – mutattam a hullára.

– Már láttalak vámpírt karózni, Anita. Láttam, ahogy levágod a fejüket. Erre miért ne volnál képes?

– Mert Robert még élt, amikor felvágták a mellkasát. Élt, miközben a szívét eltávolították. A rohadt életbe, nem tudom pontosan, meddig maradt még életben, miután kivették. A vámpírok elég különösen reagálhatnak a halálos sebekre. Néha még sokáig húzzák.

– Ezért nem vágták le a fejét? Hogy még többet szenvedjen?

– Talán. De muszáj értesíteni Jean-Claude-ot, hátha mégis fenyegetésnek szánták – ismételtem.

– Majd szólok valakinek, hogy hívják fel.

– Nem bízol bennem annyira, hogy én mondjam el neki?

– Anita, hagyd ezt ránk.

Ez egyszer megtettem, amire kért. Egy évvel ezelőtt még én sem bíztam volna senkiben, aki vámpírral randizgat. Eleve azt feltételeztem volna, hogy korrupt az illető. Néha még mindig ezt feltételeztem.

– Rendben, csak azonnal hívjátok fel. Nem volna jó, ha Jean-Claude-ot kinyírnák, miközben azon vitatkozunk, melyikünk figyelmeztesse.

Dolph magához intette az egyik rendőrt. Valamit belefirkantott a jegyzetöbbjébe, aztán kitepte a lapot, összehajtotta, és átadta neki.

– Ezt vigye el Perry nyomozónak.

A rendőr távozott, kezében a cetlivel. Dolph újra belepillantott a jegyzeteibe.

– Most pedig mesélj nekem a vámpírok szaporodásáról – ismételte, a saját írását bámulva. – Ezt még kimondani is rossz.

– A nemrég meghalt férfiaknak gyakran marad elég spermájuk a haláluk előttről. Ez a leggyakoribb eset. Az orvosok ilyenkor általában azt ajánlják, hogy várjanak hat hetet a szexszel, valahogy úgy, ahogy egy sterilizációs műtét után szokás. Az így fogant gyerekek általában egészségesek. Az idősebb vámpírok már sokkal ritkábban termékenyek. Őszintén szólva, amíg meg nem láttam Robertéket a bulin, én sem gondoltam volna, hogy az ő korában még lehet gyereket nemzeni.

– Mennyi idős volt Robert?

– Százvalamennyi.

– A nőnemű vámpírok képesek teherbe esni?

– Néha a friss hullákkal megtörténik, de a testük spontán módon elvetéli vagy visszaszippantja magába a magzatot. A halott test nem tud másnak életet adni – itt elakadtam.

– Mi az? – csapott le rám Dolph.

– Két esetben jegyezték csak fel, hogy egy idősebb vámpírnő szült – válaszoltam fejcsóválva. – Nem volt szép látvány, és kifejezetten emberi sem.

– A csecsemők életben maradtak?

– Valameddig – válaszoltam. – A legjobban dokumentált eset az 1900-as évek elején történt. Még akkor, amikor Dr. Henry Mulligan a vámpírizmus ellenszerét kutatta a régi St. Louis-i Városi Kórház pincéjében. Az ő egyik betege szült. Mulligan azt hitte, ez annak a jele, hogy az élet kezd visszatérni a nő testébe. De a baba egy pár, teljesen kifejlett metszőfoggal született, és inkább kannibálnak bizonyult, mint vámpírnak. A szülés eredményeképpen Dr. Mulligan egy sebhelyet viselt a csuklóján, egészen haláláig, ez egyébként körülbelül három évvel később következett be, amikor is az egyik betege behorpasztotta a doktor arcát.

Dolph a noteszébe bámult.

– Mindent leírok. De őszintén remélem, hogy ezeket az adatokat soha nem kell majd használnom. A babát megölték, ugye?

– Meg – válaszoltam. – Mielőtt még megkérdeznéd, az apa nevét meg sem említették. De azt lehet sejteni, hogy ember volt, talán maga Dr. Mulligan. Amennyire tudni lehet, a vámpírok nem képesek emberi partner nélkül gyereket csinálni.

– Jó tudni, hogy az emberek a véradáson kívül másra is alkalmasak – állapította meg.

– Legalábbis azt hiszem – mondtam vállat vonva.

Az igazat megvallva viszont halálra rémített a gondolat, hogy milyen lehet Vlad-szindrómás gyereket világra hozni. Ugyan nem terveztem, hogy feküdjek Jean-Claude-dal, de ha valamikor mégis sor kerül rá, kifejezetten vigyázatosak leszünk. Nem lesz spontán szex, csak ha kotont is használunk.

Valami biztos kiült az arcomra, mert Dolph megszólalt.

– Bár tudnám, most mire gondolsz.

– Azt hiszem, csak annak örülök, hogy elég magas az erkölcsi mércém. Már tudtam, amíg Roberttel meg a nejevel nem találkoztam, azt hittem, hogy száz év fölött minden vámpír steril. És figyelembe véve, milyen hosszú ideig kell a vámpír magasabb testhőmérsékletét megtartani, nem értem, hogy történhet ilyen véletlenül. Pedig mind a ketten azt állították, hogy véletlen volt. A feleség még a teszteredményeket sem kapta meg.

– Milyen teszteredményeket? – érdeklődött Dolph.

– A Vlad-szindrómaét – feleltem.

– Elég egészséges a hölgy ahhoz, hogy ne omoljon össze a férje halálhírére? – kérdezte.

Vállat vontam.

– Szerintem erős, de nem vagyok orvos. Azért talán nem telefonon kellene közölni vele a hírt, és talán nem kellene egyedül hagyni sem. Nem tudom.

– Ti barátok vagytok?

– Nem – ráztam meg a fejem –, úgyhogy ne is kérj meg rá. Nem akarom Monica kezét fogni, miközben a férje holtteste fölött pityereg.

– Jól van, jól van, végül is ez nem tartozik a munkaköri leírásodba. Lehet, hogy Reynoldsra bízom.

A fiatal nyomozónőre pillantottam. Valószínűleg megérdemlik egymást Monicával, de...

– Jean-Claude talán tudja, kik Monica barátai. Ha ő nem tudja, én ismerek egyet. Catherine Maison-Gillette Monica munkatársa.

– Monica ügyvéd? – vágott közbe Dolph.

Bólintottam.

– Pompás – morogta.

– Mennyit fogtok elárulni Jean-Claude-nak? – érdeklődtem.

– Miért?

– Mert tudni szeretném, mennyit mondhatok el neki.

– Nem vitathatsz meg egy folyamatban levő gyilkossági ügyet a szörnyekkel – közölte.

– Az áldozat száz éven át a kísérője volt. Biztos beszélni akar majd az esetről. Tudnom kell, mennyit mondtok el neki, nehogy véletlenül elkotyogjak valamit.

– Ugye nem okoz problémát, hogy visszatarts információt a fiúd elől?

– Egy gyilkossági ügyben nem. Aki ezt elkövette, az minimum boszorkány vagy még egy boszorkánynál is rosszabb. Így vagy úgy, valószínűleg egy szörnyeteg. Tehát a szörnyetgeknek nem árulhatjuk el az összes részletet.

Dolph hosszan, áthatóan rám nézett, aztán bólintott.

– Ne szólj neki a szívről és a varázslathoz használt szimbólumokról.

– Dolph, a szívről tudnia kell, úgylis kitalálná. Szív vagy fej, más sérülés nem igazán okozhatja egy százéves vámpír halálát.

– Azt ígérted, vissza fogod tartani az információt.

– Csak azt magyarázom neked, mit tudok majd elkenni, és mit nem, Dolph. A szívet nem lehet eltitkolni a vámpírok elől, mert maguktól is rájönnek. A szimbólumok rendben vannak, de Jean-Claude akkor is el kell hogy gondolkozzon majd azon, miért nem érzékelte Robert halálát.

– Akkor mi az, amit titokban tarthatunk a fiúd elől?

– Hogy pontosan milyen szimbólumokat használtak a varázslathoz. Meg a késeket – feleltem, aztán egy pillanatnyi gondolkodás után folytattam. – Meg azt is, hogyan vették ki a szívet. A legtöbben egyenesen a bordákat vágják át, ha ki akarják tépni valakinek a szívet. Mert nézik a Vészhelyzetet, és eszükbe sem jut, hogy másképp is csinálhatnak.

– Vagyis, ha lesz gyanúsítottunk, azt kell majd megkérdeznünk tőle, hogyan vette ki a szívet?

– A hülyék majd karózásról kezdenek el fecsegni – bólintottam. – Vagy nagyon homályosan válaszolnak.

– Oké – nyugtázta Dolph rám pillantva. – Azt hittem, ha valaki, hát te biztosan utálod a szörnyeket.

– Fogalmam sincs – válaszoltam rezzenéstelenül a szemébe nézve. Dolph összecsuksa a noteszét.

– Greeley valószínűleg már aggódik, hol maradsz.

– Mit súgtál oda neki? Fogadok, hogy a legszívesebben nem eresztett volna el.

– Azt mondtam neki, hogy egy másik gyilkossággal is gyanúsítalak. Azt mondtam, szeretném látni, hogyan reagálsz, ha meglátod a helyszínt.

– És bevette?

– Anita, nem jártunk távol az igazságtól – válaszolta a hullára pillantva. Ezzel megfogott.

– Úgy látszik, Greeley nem nagyon csíp engem – állapítottam meg.

– Épp most öltél meg egy nőt, Anita. Az ilyesmi általában rossz benyomást kelt.

Megint igaza volt.

– Odarendeljem Catherine-t a kapitányságra? – kérdeztem.

– Nem vagy őrizetben – szögezte le Dolph.

– Mégis, szeretném, hogy Catherine odajöjjön a kapitányságra.

– Akkor hívd fel.

Felálltam.

Dolph megfogta a karom.

– Várj – mondta, majd odafordult a többi zsaruhoz. – Egy percre mindenki menjen ki.

Bár páran csúnyán néztek ránk, senki sem vitatkozott. Kimentek. Korábban már mind dolgoztak Dolphfal, és a jelenlevők közül senki sem állt rangban fölötte.

Miután kettesben maradtunk, zárt ajtók mögött, rám nézett.

– Add ide.

– Mit?

– Egy kurva nagy kést rejtegetsz a hátadon. Hadd lássam.

Mély sóhajjal a hajam alá nyúltam a kés nyeléért. Beletelt egy kis időbe, mire elő tudtam húzni a pengét. Elég hosszú kés volt. Dolph kinyújtotta a kezét. Odaadtam neki. A tenyerén egyensúlyozta, és elismerően fűtyentett.

– Jézusom – mondta. – Mit akartál ezzel csinálni?

Csak néztem rá.

– Ki motozott meg a klubban? – folytatta.

– Rizzo társa – feleltem.

– Muszáj lesz elbeszélgetnem vele – nézett vissza rám. – Rossz, ha egy ilyen fegyvert nem vesz észre valakinél, aki talán használni fogja. Csak ezt nem vette észre?

– Igen.

Dolph átható tekintettel meredt rám.

– Anita, hajolj az íróasztalra.

– Meg akarsz motozni? – vontam fel a szemöldököm.

– Igen.

Megfordult a fejemben, hogy vitatkozhatnék vele, de úgy döntöttem, inkább nem fogok. Több fegyvert úgysem fog találni nálam. Az íróasztalra dőltem. Dolph a székre tette a kést, aztán megmotozott. Ha bármit rejtegetek, megtalálta volna. Mindent nagyon alaposan, módszeresen csinált. Többek között ettől volt olyan jó zsaru.

A tükörből néztem rá, anélkül, hogy megfordultam volna.

– Most elégedett vagy?

– Igen.

Markolattal előre visszaadta nekem a kést.

Biztos legalább olyan döbrentnek látszottam, amilyennek éreztem magam.

– Visszaadod?

– Ha hazudtál volna, és más fegyver is lett volna nálad, megtartottam volna, az összes többivel együtt, amit találok – mondta, aztán mélyet sóhajtott. – De az utolsó fegyveredet nem veszem el tőled, így, hogy vérdíjat tűztek ki a fejedre.

Elvettem a kést, és visszaraktam a helyére. Visszarakni sokkal nehezebb volt, mint elővenni. Végül csak a tükör segítségével sikerült.

– Gondolom, új a kés – jegyezte meg Dolph.

– Ja.

Megráztam a hajam, és már nem is lehetett észrevenni. Tényleg többet kell majd gyakorolnom. Túl jó a rejtekhely ahhoz, hogy ilyen béna legyek.

– Van még valami véleményed a helyszínről, mielőtt visszaviszlek?

– Történt erőszakos behatolás?

– Nem.

– Akkor valaki olyan tette, akit ismert – következtettem.

– Lehet.

– Nem fejezhetnénk be ezt a beszélgetést egy másik szobában? – pillantottam Robert mozdulatlan alakjára.

– Zavar a hulla?

– Dolph, ismertem őt. Lehet, hogy nem szerettem, de akkor is ismertem.

Dolph bólintott.

– A gyerekszobában folytathatod a kimerítő beszámolót.

Éreztem, hogy elsápadok. Nem voltam felkészülve arra, mit művelt Monica a gyerekszobával.

– Dolph, te egyre kegyetlenebb leszel.

– Ezek szerint nem bírom túltenni magam azon a tényen, hogy a Város Urával jársz, Anita. Egyszerűen nem tudom nem mellre szívni.

– Meg akarsz büntetni azért, mert egy vámpírral járok?

Hosszan, fürkészve nézett a szemembe. Álltam a tekintetét.

– Azt akarom, hogy ne randevúzgass vele többé.

– Nem vagy az apám.

– A családod már tudja?

Erre lesütöttem a szemem.

– Még nem.

– Ők katolikusok, ugye?

– Dolph, erről nem vagyok hajlandó beszélni.

– Valakivel muszáj megbeszélned – makacskodott.

– Az lehet, csak nem veled.

– Nézd meg a hullát, Anita. Nézz rá, és úgy mondd a szemembe, hogy le tudnál feküdni egy ilyennel.

– Jaj, hagyj már – szakítottam félbe.

– Nem hagylak.

Összenéztünk. Nem fogok itt állni, és a kapcsolatomat magyarázni Jean-Claude-dal. Semmi köze hozzá.

– Akkor van egy kis problémánk – állapítottam meg.

Kopogtattak az ajtón.

– Most ne zavarj! – szólt ki Dolph.

– Bújj be! – kiáltottam.

Az ajtó kinyílt. De jó. Zerbrowski jött be rajta. Még jobb. Tisztában voltam vele, hogy úgy vigyorgok, mint valami idióta, de nem bírtam abbahagyni. Utoljára akkor láttam a pasast, amikor kijött a kórházból. Majdnem kibelezte egy alakváltó, egy póni nagyságú leopárd. A támadója nem likantróp volt, hanem egy átváltozott

boszorkány. Zerbrowski ennek köszönhetően nem növesztett havi rendszerességgel bundát. Pedig az a boszorkány borzalmasan megtépkedte. Én öltem meg a leopárdot. Aztán én szorítottam a kezem Zerbrowski hasára, és én nyomtam vissza a helyükre a beleit. Még mindig látszottak rajtam a szörnyeteg okozta sebek helyei.

Zerbrowski őszülő fekete haja normális esetben göndör és kócos. Most viszont végre elég rövidre nyíratta a frizuráját ahhoz, hogy megtartsa a formáját, így komolyabb, felnőttesebb benyomást keltett, viszont kevésbé látszott önmagának. Barna öltönye úgy állt rajta, mintha abban aludt volna. Kék nyakkendője az öltözéke egyetlen más darabjához sem illett.

– Rég láttalak, Blake.

Nem bírtam magammal. Odafutottam hozzá, és megöleltem. Vannak előnyt is annak, hogy lánynak születtem. Ha Richard nem lett volna az életem része, talán ellenálltam volna a kísértésnek. De Richard kihozta belőlem a nőt. Zerbrowski ügyetlenül átölelt, és röhögött.

– Mindig is sejtettem, hogy meg akarod kapni a testem, Blake.

– Szeretnéd, mi? – kérdeztem, ellökve magam tőle. Zerbrowski huncutul csillogó szemekkel mért végig.

– Ha minden este így öltöazol, lehet, hogy otthagynom miattad Katie-t. Ha a szoknyád még egy kicsivel rövidebb lenne, lámpaernyőnek is használhatnád.

A cikizés ellenére örültem, hogy látom.

– Mikor álltál újra munkába?

– Nemrég. Láttalak a híradóban a fiúddal.

– A híradóban? – visszhangoztam. El is feledkeztem a riporterek seregéről, amelyen Jean-Claude-dal át kellett törnünk.

– Ahhoz képest, hogy halott, tényleg csinos fiú.

– A francba.

– Mi az? – kérdezte Dolph.

– Nemcsak a helyi média volt kint, hanem az országos is.

– És?

– Apám még nem tudja.

– Most már igen – nevetett fel Zerbrowski.

– A francba!

– Azt hiszem, mégiscsak el kell majd beszélgetned az apáddal – állapította meg Dolph.

Valami biztos hallatszott a Dolph hangján, vagy látszott rajtam, mert Zerrowski arcáról eltűnt a jókedv.

– Mi bajotok van? Úgy viselkedtek, mintha valaki belerúgott volna a kedvenc kutyátokba.

Összenéztünk Dolphfal.

– Csak volt egy kis vitánk – feleltem végül. Dolph semmit sem válaszolt. Nem is igazán vártam tőle.

– Oké – mondta Zerrowski. Elég jól ismerte ahhoz Dolphot, hogy ne firtassa tovább. Ha csak rólam lett volna szó, halálra szakált volna a válaszáért, Dolphot viszont békén hagyta.

– Az egyik szomszéd egy kőkemény, vámpírelleses radikális – mondta inkább. Ezzel sikerült megragadnia a figyelmünket.

– A részleteket – utasította Dolph.

– Delbert Spalding és b. neje, Dora a díványon ülve, egymás kezét szorongatva fogadtak. A hölgy megkínált jeges teával. Mr. Spalding kifogásolta, hogy úgy fogalmaztam: Robertet meggyilkolták. Azt mondta: a halottakat már nem lehet meggyilkolni – folytatta Zerrowski, majd az öltönye zsebéből előásott egy viharvert jegyzetfüzetet. Miközben fellapozta, megpróbált néhány oldalt kisimítani, végül feladta, és idézni kezdett a füzetből. – „Most, hogy valaki végre elpusztította azt a teremtményt, a nőnek el kellene vetetnie a kis szörnyeteget, amit a méhében hordoz. Általában nem támogatom az abortuszt, de ez itt istenkáromlás, szintiszta istenkáromlás.”

– Ez a HASZ lesz – vágtam rá. – De lehet, hogy az Emberi Elsőbbség.

– Vagy talán csak nem tetszik neki, hogy egy vámpír szomszédságában kell élnie – vetette közbe Dolph.

Rámeredtünk Zerrowskival.

– Megkérdezted Mr. Spaldingot, tagja-e valamelyik fajgyűlölő mozgalomnak? – kérdezte tőle Dolph.

– A dohányzóasztalán a HASZ hírmagazinok heverték szanaszét, még nekem is adott egyet.

– Hurrá – mondtam. – A gyűlöletkeltők toboroznak is.

– A HASZ nem támogatja az ehhez hasonló erőszakot – szólt közbe Dolph. Ahogy ezt mondta, óhatatlanul elgondolkoztam, kinek a levelezőlistáján lehet rajta. Aztán megcsóváltam a fejem. Nem fogom rögtön a legrosszabbat feltételezni róla csak azért, mert nem tetszik neki, hogy élőhalottakkal randizom. Pár hónappal ezelőtt én is ugyanígy éreztem volna.

– Az Emberi Elsőbbség viszont támogatja – vetettem fel.

– Akkor kiderítjük, tagja-e Mr. Spalding az Emberi Elsőbbségnek – határozott Dolph.

– Azt is ki kell derítenetek, van-e Spaldingéknak tehetségük a mágiához – tettem hozzá.

– De hogyan? – kérdezte Dolph.

– Például találkozhatnak velük. Talán az is elég, ha ugyanabban a szobában tartózkodunk. De hogy biztosra menjek, ahhoz meg kell érintenem őket, például úgy, hogy kezet rázok velük.

– Én kezet fogtam Mr. Spaldinggal – vágott közbe Zerbowski. – Olyan volt, mint bárki más.

– Remek zsaru vagy, Zerbrowski, de semmi több. Akármilyen főguruval kezet rázhatnál, és maximum egy kis bizsergést éreznél. Dolph pedig még annyit sem.

– Mi az, hogy annyit sem? – kérdezte Dolph.

– Mágikus nulla vagy. Olyan ember, akinek semmilyen mágikus vagy pszichikus képessége nincs. Emiatt tudtál te átmenni a varázskörön, és emiatt kellett nekem a körön kívül maradnom.

– Vagyis azt mondod, hogy nekem van mágikus tehetségem? – kérdezte Zerbrowski.

– Nem, de egy kissé érzékeny vagy a mágiára. Valószínűleg az a fajta vagy, akinek mindig beigazolódnak a sejtései.

– Nekem is vannak sejtéseim – ellenkezett Dolph.

– Igen, de fogadok, hogy a te sejtéseid az évek alatt szerzett tapasztalaton és a rendőri gyakorlatodon alapulnak. Zerbrowski

viszont csinál néha értelmetlen logikai bakugrást, ami a végén mégis igaznak bizonyul. Vagy rosszul mondom?

A két nyomozó összenézett, aztán rám bámultak, majd mind a ketten bólintottak.

– Zerbrowskinak tényleg vannak jó pillanatai – ismerte el Dolph.

– Akarsz jönni kezet rázni Spaldingékkal? – kérdezte Zerbrowski.

– Reynolds nyomozó is megteheti. Többek között ezért vettétek fel, nem?

A két rendőr megint összenézett.

– Akkor begyűjtöm Reynoldst, és visszamegyek vele – közölte vigyorogva Zerbrowski. Elindult, de az ajtóban megállt. – Katie már nyaggat egy ideje, hogy hívjalak meg vacsorára, találkoznál a kölkeinkkel is, igazi családi esemény volna. Azt akartam mondani, hogy hozd Richardot is, de ha most már Drakula gróffal jársz, azt hiszem, ez elég kínos volna.

Nyílt tekintetéből ki tudtam olvasni a kimondatlan kérdést, ahogy rám bámult a fekete keretes szemüvege mögül.

– Még randizom Richarddal is, te erőszakos disznó.

Erre elmosolyodott.

– Oké. Akkor hozd magaddal a jövő szombaton. Katie a híres gombás csirkéjét fogja főzni.

– Ha csak Jean-Claude-dal járnék, akkor is vonatkozna a fiúmra a meghívás?

– Nem – vallotta be Zerbrowski. – Katie egy kicsit ideges. Nem hiszem, hogy kész volna Drakula gróffal találkozni.

– Jean-Claude-nak hívják.

– Tudom – mondta, azzal becsukta maga mögött az ajtót. Ismét egyedül maradtam Dolphfal és a hullával. Mégsem alakult jól ez az este.

– Mire kell vadásznunk, Anita?

Tulajdonképpen nagyon megkönnyebbültem, hogy Dolph megint a munkáról beszélt. Egész éjszakára eleget lelkeztem.

– Több gyilkost keresünk – válaszoltam.

– Miért?

– Szerintem nincs a világon olyan ember, aki így a földhöz tud szegezni egy vámpírt. Még akkor is, ha más vámpírok vagy alakváltók tették, több személy kellett hozzá. Én azt mondanám, hogy minimum két emberfeletti erejű lény kell ahhoz, hogy lefogják, és egy harmadik elkövető szúrta bele a késeket. De talán többen is kellett ahhoz, hogy lefogják, vagy ahhoz kellett még valaki, hogy a varázslatot elvégezzék. Nem tudom pontosan, de minimum hárman voltak.

– Még akkor is, ha vámpírok tették? – érdeklődött Dolph.

– Igen – bólintottam. – Hacsak az egyik vámpír nem volt elég erős ahhoz, hogy uralja Robert elméjét.

Lenéztem a holttestre, vigyázva, nehogy a varázskörhöz érjek. Rákényszerítettem magam, hogy megnézzem, mit műveltek vele.

– De mégsem – javítottam ki magam. – Ha már egyszer elkezdték beleszurkálni a késeket, szerintem nincs az a hipnotikus erő, ami működni. Egy emberrel igen, azzal meg tudták volna csinálni úgy, hogy közben még mosolyogjon is, de egy vámpírral nem. Hallott valamelyik szomszéd valamit? Úgy értem, lehet, hogy Spaldingék benne vannak az ügyben, azért hazudnak, de valaki biztos hallott valamit. Mert Robert nem távozhatott csendesen közülünk.

– Azt mondják, nem hallottak semmit – válaszolta Dolph. Úgy beszélt, mint aki tudja, hogy valamelyik, vagy talán az összes szomszéd hazudott. Azt egyik első dolog, amit a zsaruk megtanulnak, az az, hogy mindenki hazudik. Van, aki azért, hogy eltitkoljon valamit, mások csak úgy poénból, de mindenki hazudik. Érdemes előre azt feltételezni, hogy mindenki titkol valamit, mert ezzel időt takarítunk meg.

Megnéztem Robert arcát, félig nyitott száját. A szája sarka mindkét oldalon piros volt, kidörzsölődött.

– Észrevetted a sérüléseket a szájánál?

– Persze – válaszolta Dolph.

– És képes lettél volna meg sem említeni nekem?

– Gyanúsított voltál.

– De még te sem hittél igazán a gyanúdban – ráztam meg a fejem.

– Csak megtartod magadnak a részleteket, mint mindig. Kezdek

belefáradni abba, hogy összerakosgassam a rejtély darabkáit, miközben te már úgymint összeraktad.

– Tehát, mit gondolsz a zúzódásokról? – kérdezte közömbös hangon.

– Pontosan tudod, mit gondolok róluk. Lehet, hogy Robert száját kipeckelték, miközben ezt csinálták vele. Lehet, hogy a szomszédok tényleg nem hallottak semmit. De ez még mindig nem magyarázza meg, hogyan jutottak be a gyilkosok a házba. Ha az elkövetők közt vámpírok is voltak, ők nem léphették át a küszöböt meghívás nélkül. Robert pedig nem hívott volna meg idegen vámpírokat a házába, úgyhogy valamelyikük ismerős kellett hogy legyen, vagy egy ember, vagy valami más lény.

– Átléphetne egy ember a küszöböt, hogy aztán behívja a vámpírokat?

– Igen – feleltem.

Dolph jegyzetelni kezdett, s közben folytatta.

– Tehát egy vegyes bandát keresünk, aminek legalább az egyik tagja vámpír, egy másik tagja biztosan nem vámpír, és valamelyikük biztosan boszorkány vagy nekromanta.

– A nekromantát Reynolds javasolta, ugye? – kérdeztem.

– Nem értesz egyet vele?

– De igen, csakhogymén én vagyok az egyetlen nekromanta a városban, vagyis egy idegennek kellett idejönnie.

Abban a pillanatban, ahogy ezt kimondtam, rájöttem, hogy az említett idegen jelenleg a városban tartózkodik. Dominic Dumare.

– John Bürke nem lett volna képes rá?

Végiggondoltam a dolgot.

– John vudupap, viszont ez itt nem vudu. Nem tudom, hogy Bürke okkult ismeretei terjednek-e idáig. Azt sem tudom, elég erős-e ahhoz, hogy ilyet csináljon, még akkor is, ha a tudása megvan hozzá.

– Te elég erős vagy hozzá?

Nagyot sóhajtottam.

– Fogalmam sincs, Dolph. Elégé zöldfülű vagyok a nekromancia területén. Mármint, évek óta idézek holtakat, de soha nem csináltam

ilyen rituálisan – mutattam a holttestre. – Még soha nem láttam ehhez a varázslathoz hasonlót.

Dolph biccentett.

– Még valami?

Utáltam, hogy Dominicot is bele kell rángatnom az ügybe, de túl szembetűnő volt az egybeesés: egy nagyhatalmú nekromanta érkezik a városba, aztán egy nekromanta rituáléval kinyírnak egy vámpírt. Ha Dominic ártatlan, majd bocsánatot kérek tőle. Ha nem ártatlan, halálbüntetés vár rá.

– Ismerek egy másik nekromantát, Dominic Dumare-t. Nemrég érkezett a városba.

– Ő megtehetette volna? – kérdezte Dolph.

– Dolph, csak egyszer találkoztam a pasassal.

– Azért mondd meg, mi a véleményed, Anita.

Felidéztem, milyennek éreztem az elmémben Dominicot.

Felidéztem az ajánlatát, hogy szívesen tanítana nekem nekromanciát. A probléma az volt, hogy hülyeség lett volna megölni Robertet, és itthagynia a tetemét, hogy megtaláljuk. Márpedig Dominic nem látszott hülyének.

– Megtehetette volna. Egy vámpír szolgája, vagyis ketten már megvannak a vegyes bandából.

– Az a vámpír ismerte Robertet?

– Nem tudok róla – ráztam meg a fejem.

– Azt tudod, milyen telefonszámon érhetjük el Mr. Dumare-t?

– Ha akarod, felhívom az éjszakás titkárunkat, és megszerzem neked.

– Nagyszerű – mondta Dolph, a jegyzeteire pillantva. – Dumare a legfőbb gyanúsítottad?

– Azt hiszem, igen – feleltem némi gondolkodás után.

– Van ellene bármilyen bizonyítékod?

– Dumare nekromanta, és ezt a tettet egy nekromanciában jártas személy követte el – mondtam vállat vonva.

– Pontosan ugyanebből az okból gyanakodtunk rád – jegyezte meg Dolph egy félmosoly kíséretében.

– Ebben van valami – ismertem el. – Rohadt kis sovíniszta vagyok.

Dolph összecsukta a jegyzettömbjét.

– Akkor most elviszlek vallomást tenni.

– Remek. Most már felhívhatom Catherine-t?

– A konyhában van telefon.

Ebben a pillanatban Zerbrowski feltépte az ajtót.

– Itt a feleség, és nagyon hisztizik.

– Ki van vele? – kérdezte Dolph.

– Reynolds.

A nyitott ajtón át egy hisztériás női hang hallatszott.

– Hogy Robert, a férjem meghalt? Nem halhatott meg. Látnom kell őt. Maguk nem ismerik őt. Robert nem halhatott meg.

A hang egyre közeledett.

– A nőnek nem kellene ezt látnia, Anita.

Bólintottam. Kimentem a szobából, és behúztam magam mögött az ajtót. Még nem láttam Monicát, de hallani jól hallottam. A pániktól egyre erősebb és magasabb lett a hangja.

– Maguk ezt nem érthetik! Igazából nem halott!

Le mertem volna fogadni, hogy Monica nem hinné el nekem, hogy Robert igazán, tényleg meghalt. Azt hiszem, ha Jean-Claude feküdt volna odabent, én sem hittem volna el. A saját szememmel kellene látnom. Mély levegőt vettem, aztán elindultam, hogy szembenézzek a gyászoló özvegyel. Ez az éjszaka egyre jobb lesz.

A kórházi szoba halvány ciklámen színben pompázott, a falat virágcsendéletek díszítették. Az ágyon ciklámen volt a takaró, a lepedő meg halványrózsaszín. Monica az ágyban feküdt, legalább két különböző monitort és egy infúziót kötöttek rá. A hasára erősített pánt érzékelte a méh összehúzódásait. Hála az égnek, mostanra a görbék kisimultak. A másik monitor a baba szívverését figyelte. Először nagyon megijesztett, mert túl gyorsan dobogott, mintha egy madár szíve lenne. De amikor a nővérek biztosítottak, hogy ez teljesen normális, megnyugodtam. Majdnem két óra elteltével pedig a heves szívdobogás kifejezetten megnyugtató zajjá változott.

Monica vörösesbarna haja izzadt tincsekben tapadt a homlokára. Gondos sminkje elkenődött. Be kellett nyugtatózni, bár ez nem tett túl jót a babának. Mostanra könnyű, szinte lázas álomba merült. Álmában a feje oldalra billent, szemhéja mögül elővillant a szeme, a szája mozgott, valószínűleg nagyon rosszat álmodott, ami nem csoda. Már majdnem éjjel kettő volt, én pedig még mindig nem jutottam el a kapitányságra, hogy vallomást tegyek Greeley nyomozónak. De Catherine már úton volt, hogy átvegye a helyemet Monica betegágyánál. Örülni fogok, ha ideér.

A jobb kezem tele volt apró, félhold alakú karmolásokkal. Monica korábban úgy kapaszkodott belém, mintha attól félne, ha elenged, ő sem marad egészben. A méhösszehúzódások alatt, amikor úgy látszott, Monica nemcsak a férjét, de a gyermekét is el fogja veszíteni, belém vájt a hosszú, lakkozott körmeivel, és a nővér csak akkor szólt rá, amikor már vékony erecskékből szivárgott a kezemből a vér. Amikor Monica lenyugodott, persze ragaszkodtak hozzá, hogy kitisztítsák a sebeket. A kisbabák számára fenntartott, rajzfilmfigurás tapaszt használták, úgyhogy jelenleg Miki egerek és Goofy kutyák fedték a kezemet.

Volt tévé a falipolcon, de nem kapcsoltam be. A szellőző surrogásán és a baba szívverésén kívül semmilyen zaj sem hallatszott.

Egy egyenruhás rendőr állt az ajtó előtt. Ha Robertet tényleg valamelyik vámpírellenes csoport ölte meg, akkor Monica és a baba is célponttá válható

Ha pedig személyes okból ölték meg, akkor viszont Monica tudhatott valamit. Mindenféleképpen veszélyben volt, ezért kirendeltek mellé egy őrt. Nem bántam, mert nálam is már csak egyetlen szál kés volt. Tényleg hiányoztak a stukkereim.

Az éjjeliszekrényen megcsörrent a telefon, én pedig a kagyló után kapva rémülten kivetődtem a székből, nehogy Monica felébredjen rá. Dobogó szívvel a számhoz szorítottam a kagylót, és suttogva beleszóltam.

– Tessék!

– Anita? Edward volt az.

– Honnét tudod, hol vagyok?

– Most csak az a fontos, hogy ha én meg tudlak találni, más is meg tud.

– Még mindig vérdíj van kitűzve rám?

– Igen.

– A rohadt életbe! Mi van a határidővel?

– Meghosszabbították negyvennyolc órára.

– Szar ügy. Elégé elszántak.

– Szerintem illegálisba kellene vonulnod egy kis időre, Anita.

– Úgy érted, bújjak el?

– Úgy.

– Azt hittem, engem akarsz csalinak használni.

– Ha tovább akarsz a csali szerepében maradni, akkor több testőr kell. A vérfarkasok és a vámpírok igazi szörnyetegek, de akkor is csak amatőrök. Mi profik vagyunk, ez adja az előnyünket. Én profi vagyok, de nem lehetek ott mindenütt.

– Például nem jöhetsz utánam a női klotyóba – mondtam.

Hallottam, amint felsóhajt.

– Otthagytalak a pácban.

– Én is elővigyázatlan voltam, Edward.

– Vagyis beleegyezel?

– Abba, hogy elbújjak? Igen. Van ötleted, hogy hová?

– Ami azt illeti, van.
– Nem tetszik, ahogy ezt mondod, Edward.
– Ez a legbiztonságosabb hely a városban, és beépített testőrök vigyáznának rád.

– Hol? – Egyetlen szó, de szerintem ez is gyanakvóan hangzott.
– A *Kárhozottak Cirkuszában* – bökte ki Edward.
– Neked tutira elment az eszed.
– Anita, ez a Mester nappali búvóhelye. Egy igazi erődítmény. Jean-Claude befalaztatta azt az alagutat, amin keresztül eljutottunk Nikolaoshoz. Biztonságos hely.

– Azt akarod, hogy egy ágyban töltssem a napot a vámpírokkal. Kösz, de nem.

– Inkább visszamész Richard házába? – érdeklődött Edward. – És mennyire leszel ott biztonságban? Mennyire leszel biztonságban, ha csak nem bújsz a föld alá?

– Cseszd meg, Edward.

– Igazam van, és ezt te is tudod.

Szívesen vitatkoztam volna vele, de tényleg igaza volt. Nem ismertem a Cirkusznál biztonságosabb helyet. A Cirkusz alatt ugyanis egy börtön volt. Viszont annak, hogy saját jószántamból ott aludjak, már a gondolatától is borsózott a hátam.

– Hogyan tudnék pihenni, ha vámpírok vesznek körül? Még akkor is, ha barátságosak.

– Jean-Claude felajánlja neked az ágyát. És még mielőtt dühbe gurulnál, ő a koporsójában fog aludni.

– Most még ezt állítja – ellenkeztem.

– Anita, az erényed nem aggaszt. Az viszont aggaszt, hogy életben tudlak-e tartani. Be kell valljam, nem tudlak megvédeni. Pedig jó vagyok. A legjobb a piacon, de akkor is egyedül vagyok. És egyedül kevés vagyok, a profizmusomtól függetlenül.

Ez ijesztően hangzott. Edward beismerte, hogy túl magas neki az ügy. Sosem hittem volna, hogy ezt még megélem. Bár így belegondolva, nem sokon múltott.

– Jó, belemegyek, de meddig?

– Csak addig kell elrejtőznöd, míg le nem csekkolok pár dolgot.
Ha nem kel feletted őrködnöm, sokkal több mindent tehetek.

– Vagyis meddig?

– Egy, talán két napig.

– De mi van, ha valaki rájön, hogy a Cirkuszban vagyok?

– Lehet, hogy megpróbálnak majd rajtad ütni – válaszolta tárgyilagos hangon Edward.

– És ha tényleg megteszik?

– Ha neked meg egy fél tucát vámpírnak és majdnem ugyanennyi vérfarkasnak sem sikerül elintéznetek az ügyet, akkor azt hiszem, már úgymint mindegy.

– Kurvára megnyugtatsz.

– Ismerlek, Anita, Ha ennél jobban megnyugtathatnád, nem lennél hajlandó elbújni.

– Huszonnégy órát kapsz, Edward, aztán új tervet akarok. Nem fogok egy lyukban meghúzódni, hogy ott várjam, amíg megölnék.

– Rendben. Majd felveszlek, miután vallomást tettél a zsaruknak.

– Honnét szerzed az értesítéseidet?

Edward éles hangon felkacagott.

– Ha tudod, hol leszel legközelebb, akkor biztos, hogy már valaki más is tudja. Meg is kérdezhetnéd a zsaru haverjaidtól, nincs-e egy fölös mellényük.

– Mármint golyóálló mellényük?

– Nem árthat.

– Ijesztgetni próbálsz?

– Igen.

– Sikerült.

– Kösz. Ne gyere ki a kapitányság elé, míg oda nem érek érted.
Ha csak tudod, kerüld a nyílt terepet.

– Tényleg azt hiszed, hogy ma éjjel valaki megpróbál majd kinyírni?

– Anita, innentől kezdve mindig a legrosszabbra fogunk felkészülni. Nem kockáztatunk többet. Viszlát – mondta, aztán letette, mielőtt bármi mást mondhattam volna.

Csak álltam ott kezemben a telefonnal, és meglehetősen ijedten. A baba és Monica körüli pánikban majdnem el is felejtettem, hogy valaki meg akar öletni. Valószínűleg rossz volna elfelejteni.

Le akartam tenni a kagylót, de inkább feltárcsáztam Richard számát. Már a második csengésre felvette, ami azt jelentette, hogy virrasztott. A francba!

– Richard, én vagyok.

– Anita, hol vagy? – kérdezte megkönnyebbülten, mielőtt óvatosan folytatta volna. – Mármint, visszajössz ide még az éjjel?

Nemmel válaszoltam, de más okból, mint ami miatt ő félt. A lehető legrövidebben elmeséltem neki a történeteket.

– Kinek az ötlete volt, hogy Jean-Claude-nál szállj meg?

Harag érződött a hangjából.

– Nem „nála” szállók meg. Hanem a Cirkuszban.

– És mi a különbség?

– Nézd, Richard, túl fáradt vagyok hozzá, hogy veled vitatkozzam. Edward ötlete volt, azt pedig még te is tudod, hogy ő még nálad is kevésbé bírja Jean-Claude-ot.

– Azt kétlem – vágott vissza.

– Richard, nem azért hívtalak, hogy veszekedjünk. Azért hívtalak, hogy elmondjam, mi történt.

– Díjazom a hívást – még sohasem hallottam ennyire gúnyosnak a hangját. – Kellenek a ruháid?

– A francba, erre nem is gondoltam.

– Majd elviszem neked a Cirkuszba.

– Richard, nem muszáj.

– Nem akarod?

– De, sőt nagyon szeretném minden cuccomat megkapni, nemcsak a ruhákat, ha érted, mit mondok.

– Odaviszek mindent.

– Kösz.

– Magamnak is becsomagolok.

– Szerinted ez jó ötlet?

– Korábban már aludtam a Cirkuszban. Én is egy voltam Jean-Claude farkasai közül, emlékszel?

– Emlékszem. De nem kell engedélyt kérned Jean-Claude-tól, mielőtt meghívnád oda magad?

– Odszóllok telefonon. Persze csak akkor, ha nem ellenzed, hogy ott töltssem az éjszakát – mondta nagyon halkán.

– Ha Jean-Claude-nak nem baj, tőlem nyugodtan. Elkelne egy kis erkölcsi támasz.

Richard nagyot sóhajtott, mintha addig a lélegzetét is visszafojtotta volna.

– Szuper. Szuper, akkor majd ott találkozunk.

– Még vallomást kell tennem a zsaruknak a *Danse Macabre*-beli incidensről. Beletelhet pár órába, úgyhogy nem kell sietned.

– Félsz, hogy Jean-Claude bántana? – kérdezte. Majd pillanatnyi hallgatás után hozzátette: – Vagy attól félsz, hogy én bántanám őt?

– Miattad aggódom – válaszoltam némi töprengés után.

– Ennek örülök – mondta, és szinte hallottam, hogy mosolyog.

Azért aggódtam, mert még nem ölt. Jean-Claude viszont egy gyilkos. Lehet, hogy a verekedést Richard kezdené, de Jean-Claude fejezné be. Ezt persze nem mondtam ki hangosan. Richard nem értékelte volna.

– Alig várom, hogy láthassalak – folytatta zavartalanul.

– Még a Cirkuszban is?

– Bárhol. Szeretlek.

– Én is téged.

Letettük. A köszönetről persze mindketten megfeledkeztünk. Talán ez is valami freudi elszólás volt.

Biztos voltam benne, hogy Richard és Jean-Claude simán talál majd valamit, amin összeveszhetnek, de tényleg túl fáradt voltam ahhoz, hogy ez érdekeljen. De ha azt mondtam volna Richardnak, hogy maradjon ki ebből, akkor ebből arra következtetett volna, hogy kettesben akarok maradni Jean-Claude-dal, ami természetesen nem volt igaz. Úgyhogy inkább harcoljanak egymással. Őszintén szólva, nekem már megvolt a saját harcom, én szerepeltem benne, Jean-Claude és Damian. A *Danse Macabre*-ban a vámpírok megszegették a törvényt, épp eléggé ahhoz, hogy egy megfelelő bíróval halálra

ítéltessem Damiant. Könnyen lehet, hogy egy végső harcban velük fogok összecsapni.

Kíváncsi voltam, ki hol fog ma aludni, és kivel.

A *Kárhozottak Cirkusza* egy vándorcirkusz, egy karnevál és a pokol valamelyik mélyebb bugyrának a keveréke. A homlokzatán hosszú fogú bohócok táncolnak a cégér neonbetűi fölött. Az épület falát poszterek borítják, harsányan hirdetve: „Tekintse meg Ön is a sírjuktól kikelő zombikat! Csodálja meg a lamiát! Félig nő, félig kígyó” A Cirkuszban semmi sem illúzió, minden, amit reklámoznak, abszolúte valódi. A Cirkusz az egyik olyan ritka vámpíros turistalátványosság, ahol a gyerekeket is szívesen látják. Persze, ha lenne egy gyerekem, még a Cirkusz környékét is messze elkerülném. Itt még én sem érzem biztonságban magam.

Edward a kapitányság előtt várt, ahogy ígérte. Pedig nem kettő, hanem három órába telt, mire felvették a vallomásomat. És csak azért szabadultam ilyen hamar, mert Bob, Catherine férje és egyben munkatársa végül rájuk szólt, hogy vagy emeljenek ellenem vádat, vagy engedjenek el. Őszintén szólva azt hittem, megvádolnak. De három tanúm is volt, méghozzá olyanok, akiket az elmúlt éjszaka előtt nem is ismertem, és mind azt állították, hogy önvédelemből öltem. Ez sokat segített. A kerületi ügyész általában nem szokott önvédelem esetében vádat emelni. Általában.

Edward az egyik hátsó bejáraton át csempészett be a Cirkuszba. Az ajtó fölött nem volt lámpa, ami felhívta volna rá a figyelmet, sőt, kívülről még kilincset sem szereltek rá. Edward bekopogott. Az ajtó kinyílt. Bementünk.

Jason bezárta az ajtót mögöttünk. Ő biztosan nem volt ott korábban a *Danse Macabre*-ban. Különben emlékeztem volna a ruhájára. A felsőtestére ujjatlan, műszálas izompóló simult. A nadrágja nagyrészt valami suhogós kék anyagból volt, ami úgy nézett ki, mint a színes alufólia, de átlátszó műanyagból ovális ablakokat varrtak bele, hogy elővillanjon a combja, a lábszára, illetve, ha megfordul, a fél segge.

Mosolyogva csóváltam a fejem.

– Kérlek, mondd, hogy ezt nem Jean-Claude utasítására kell a nyilvánosság előtt hordanod.

Jason rám vigyorgott, aztán megfordult, és felém villantotta a seggét.

– Nem tetszik?

– Nem vagyok benne biztos – vallottam be.

– Később vitassátok meg a legújabb divatot, ha már valami biztonságosabb helyre értünk – mordult ránk Edward. Rápillantott a tőlünk jobbra levő ajtóra, ami a Cirkusz nyilvános részébe vezetett. Ezt az ajtót sohasem zárták be, bár volt fölötte egy tábla, hogy „belépés csak engedéllyel”. Egy kőfalú szobában álltunk, ahol egyetlen csupasz villanykörte lógott a mennyezetről. A helységet raktárnak használták. A szemközti falnál volt egy harmadik ajtó is. Mögötte egy lépcső rejtőzött, valamint az alagsor, ahová a vámpírok nappal behúzódtak.

– Nemsokára szó szerint a föld alá kerülök, Edward.

Edward rám bámult egy hosszú pillanatig.

– Megígérted, hogy huszonnégy órára elbújsz – mondta aztán. – És hogy semmilyen indokkal nem mész ki az épületből. Ne merészkedj még a Cirkusz nyilvános részébe sem. Csak maradj a pincében.

– Igenis, kapitány.

– Anita, ez nem vicc.

Meghúzgáltam a golyóálló mellényt, amit a ruhám fölé vettem. Túl bő volt, meleg és kényelmetlen.

– Ha azt hinném, hogy csak vicc, ez nem lenne rajtam.

– Majd hozok a méretedben, amikor visszajövök.

Belenéztem Edward halványkék szemébe. Valami olyat vettem észre a tekintetében, amit azelőtt még soha. Aggodalmat.

– Azt hiszed, meg fognak ölni, ugye? – kérdeztem.

Nem nézett félre. Meg se rezzent. De az arckifejezése láttán azt kívántam, bár ne nézne rám.

– Holnap, amikor megjövök, segítséget is hozok magammal.

– Milyen segítséget?

– A saját fajtámat.

– Ezt hogy érted?

– A huszonnégyszáz óra azt jelenti, hogy holnap hajnalig el leszel rejtőzve, Anita. Egy kis szerencsével addigra megtudom a megbízó nevét, és megölhetjük az illetőt. Ne csinálj semmilyen butaságot, míg vissza nem jövök.

Valami vicceset és lazát akartam válaszolni, mint például: „Nem is tudtam, hogy számítok neked” – de képtelen voltam rá. Edward komoly szemébe nézve nem tudtam viccelődni.

– Vigyázni fogok.

Edward bólintott.

– Zárjatok be mögöttem – mondta, mielőtt kiment. Jason újra bezárta az ajtót, aztán nekidőlt.

– Miért vagyok beszarva ettől a pasastól? – kérdezte.

– Mert nem vagy teljesen hülye – válaszoltam.

– Kösz – mosolygott rám.

– Induljunk lefelé.

– Ideges vagy?

– Hosszú éjszakám volt, Jason. Ne szórakozz velem.

Jason ellökte magát az ajtótól.

– Csak utánad – mondta.

Kinyitottam a lefelé vezető lépcső ajtaját. A lépcső elég széles volt, ketten is elfértünk egymás mellett. Sőt, tulajdonképpen még egy harmadik embernek is lett volna hely, mintha a lépcsőt az embernél szélesebb testalkatú lényeknek tervezték volna.

Az ajtó kongó hangja hosszan visszhangzott, miután Jason becsapta mögöttünk. Nagyot ugrottam a zajra. Jason erre majdnem beszólt nekem, de az arkifejezésem láttán meggondolta magát. Nagyon felzaklatott, amit Edward búcsúzóul mondott. Ha nem ismertem volna magam, még azt mondtam volna, hogy félek. Na ne!

A fiú előrement, épp csak annyira riszálva a csípőjét, hogy a feneke kivillanjon a nadrágból.

– Elég ebből, nem kell a peep show – szóltam rá.

– Nem tetszik a kilátás? – Jason a háta mögé tett kézzel a falnak támaszkodott, és kidüllesztette a mellkasát.

Miközben elmentem mellette, a körmeimmel megkopogtattam az ingét. Az anyag egészen szilárd volt, mint valami bogár páncélja.

– Ez tényleg olyan kényelmetlen, mint amilyennek kinéz? – érdeklődtem.

– Nem is kényelmetlen – mondta mellém lépve. – A hölgyek a *Danse Macabre*-ban egyszerűen imádták.

– Azt meghiszem – pillantottam rá.

– Szeretek flörtölni.

– Ne mondd.

Jason elnevette magát.

– Ahhoz képes, hogy te nem szoktál flörtölni, Anita, egy csomó pasi koslat utánad.

– Talán pont azért, mert nem flörtölök – tippeltem.

Továbbmentünk, míg el nem értük a lépcsőfordulót. Jason csak ekkor szólalt meg.

– Úgy érted, azért üldöznek, mert kihívást jelentesz nekik?

– Valahogy úgy.

Nem láttam a lépcsőforduló mögé. Utálom, ha nem láthatom, mi van a sarkokon túl. Ezúttal viszont meghívásra jöttem, és nem azért, hogy megöljek valakit. A vámpírok sokkal barátságosabbak, ha nem próbálsz őket megölni.

– Richard már megérkezett?

– Még nem – nézett hátra a fiú. – Szerinted jó ötlet most összezárnunk kettőjüket?

– Nem – válaszoltam. – Egyáltalán nem.

– Akkor legalább ebben az egy dologban egyetértünk – nyugtázta.

A lépcső alján egy nehéz, sötét színű faajtó fogadott, vaskeretben. Olyan volt, mintha egy másik időbe vezetne. Abba a korba, amikor még trendinek számítottak a pincebörtönök, amikor a lovagok szép hölgyeket mentettek meg, vagy parasztokat mészároltak le, és ezen senki sem botránkozott meg, kivéve talán magukat a parasztokat.

Jason előhalászott egy kulcsot a nadrágzsebéből. Kinyitotta a zárat, aztán nagyot lökött az ajtón. Az ajtó olajozottan fordult meg a sarokvasakon.

– Mióta van kulcsod a pincéhez? – érdeklődtem.

– Most már én is itt lakom.

– És mi lesz az egyetemmel?

Jason egy vállrándítással válaszolt.

– Valahogy már nem olyan fontos.

– Örökké Jean-Claude kedvenc ölébe akarsz lenni?

– Jól érzem így magam – hangzott a válasz.

Értetlenül csóváltam a fejem.

– Én azért küzdök, mint az állat, hogy megszabaduljak Jean-Claude-tól, te pedig egyszerűen behódolsz neki. Egyáltalán nem értelek.

– Neked már van diplomád, ugye? – kérdezte ő.

– Ja.

– Hát, nekem nincs. Mégis mindketten itt kötöttünk ki.

Ezzel megfogott.

Mély meghajlással betessékelt az ajtón. Nyilvánvalóan Jean-Claude-ról koppintotta. Csakhogy ugyanaz a meghajlást, ami Jean-Claude előadásában udvarias és hiteles gesztus volt, Jason esetében viccesnek hatott.

Az ajtó Jean-Claude „nappali” szobájába vezetett. A mennyezet sötétbe veszett, a szoba három falát fekete és fehér, dúsan redőzött drapériák fedték. A negyedik fal fehérre meszelt kőből volt. A fehér kövekből kirakott kandalló antik hatást keltett, de tudtam, hogy nem az. A kandallópárkányt fekete márványból faragták, a tüzet ezüstös kandallórács mögé rejtették. Egy falábú és üveglapú dohányzóasztal körül négy fekete ülőkéjű, krómozott szék állt. Az asztalkán álló fekete váza fehér tulipánokkal volt tele. A cipőm sarka belesüppedt a vastag, fekete szőnyegbe.

A berendezés legújabb darabját látva megtorpantam. Egy kép lógott a kandalló fölött. A kép három szereplője 1600-as évekbeli ruhát viselt. A fehérbe és ezüstbe öltözött nőalak szögletes kivágású pruszkijja jókora dekoltázsba engedett bepillantást. Barna haját gondosan fürtökbe bodorították. Az egyik kezében egy vörös rózsát tartott. A mögötte álló, magas, karcsú férfi sötét aranyszőke haja csigákban omlott a vállára. Bajusza és kis kecskeszakálla már-már

barnába hajlott. Fehér és arany színű ruhájához széles karimájú, tollas kalapot viselt. De nem ő volt az, aki miatt elindultam a kép felé.

A másik férfialak közvetlenül a nő mögött ült. Ezüsttel hímzett fekete ruhájára széles, csipkés gallért és kézelőt varrtak. Ezüstcsatos, fehér strucc tollal díszített, fekete kalapot tartott maga előtt. Fekete, hullámos haja a válláig ért. Belebámultam simára borotvált arcába. A festőnek sikerült megragadnia a fullasztóan kék szempár pillantását. Jean-Claude arcát a születésem előtt több évszázaddal örökítették meg. A kép másik két szereplője mosolygott, csak ő volt komoly. Sötét színei ellenpontozták a másik két alak ragyogását. Olyan volt, mintha a halál árnyéka vetődött volna az udvari bála.

Eddig is tudtam, hogy Jean-Claude több száz éves, de ennyire nyilvánvaló bizonyítékát még sosem láttam, még sosem dörgölték így az orrom alá aényt. Mellesleg, a kép nemcsak emiatt zavart. Óhatatlanul azon kezdtem tünődni, hogy Jean-Claude mennyit hazudott az életkoráról.

Egy váratlan zajra megpördültem. Jason egy széken terpeszkedett. Jean-Claude pedig ott állt mögöttem. Már levette a zakóját, úgyhogy fekete haja szabadon hullott a piros ing vállára. Zakó nélkül mintha ragyogott volna sápadt, fehér bőre, ahogy elővillant az ingen vágott lyukból. Az anyag épphogy eltakarta a mellbimbóit, viszont a köldökét szabadon hagyta, úgyhogy onnan önkéntelenül a fekete nadrág övrészére vándorolt az ember tekintete. Vagy csak az én tekintetem. Jean-Claude éppen olyan veszélyes volt, mint egy bérnyilkos. Vagy még veszélyesebb. Leírhatatlanul veszélyes.

Fekete csizmájában hangtalanul siklott felém. Úgy álltam ott, mint az őzek a lámpafényben, mielőtt elütné őket egy kocsi. Bénultan figyeltem, ahogy jön. Arra számítottam, hogy flörtölni kezd velem, vagy megkérdezi, tetszik-e a kép. Ehelyett rám parancsolt.

– Mondj valamit Robertről. A rendőrség azt állítja, hogy meghalt, de ezen kívül nem tudnak semmit. Te láttad a holttestet. Valóban meghalt?

A hangjából aggodalom érződött. Egészen meglepődtem rajta.

– A szívét érte a támadás.

– Ha karóval szúrták át, azt túlélheti, ha időben kiveszik belőle.

– Nem – mondtam a fejemet rázva –, teljesen eltávolították a szívét. Se a házban, se a kertben nem találtuk meg.

Jean-Claude abbahagyta a járkálást. Lerogyott az egyik székbe, és a semmibe bámult, vagy legalábbis én nem láttam, hogy mire bámul.

– Akkor tényleg vége – mondta. A hangjával épp olyan jól tudta érzékeltetni a bánatot, mint máskor az örömet. A szavai hideg, szürke esőfüggönyként hullottak rám.

– Úgy bántál Roberttel, mint egy darab szarral. Most mit nyivákolsz? – kérdeztem.

– Nem nyivákolok – nézett rám sértődötten.

– Akkor is undorítóan bántál vele.

– A gazdája voltam. Ha jól bánok vele, azt a gyengeség jelének tekintette volna. Párbajra hívott volna, és akkor meg kellett volna ölnöm. Ne ítélkezz olyan dolgokban, amelyekhez nem értesz.

Az utolsó mondatából csak úgy süttött a harag. Normális esetben megharagudtam volna rá emiatt, de ma éjjel...

— Bocsánat. Igazad van. Tényleg nem értem. Azt hittem, magasról tojssz Robertre, kivéve akkor, ha segíthet a hatalmad kiterjesztésében.

– Hát, akkor egyáltalán nem értesz engem, *ma petite*. Robert több mint egy évszázadon át volt a kísérőm. Egy évszázad után még az ellenségemet is meggyászolnám. Robert nem volt a barátom, de akkor is hozzám tartozott. Nekem kellett megbüntetnem, megjutalmaznom, megvédenem. És cserben hagytam.

Rám nézett, kék szemében különös, idegen kifejezéssel.

– Hálás vagyok, amiért vigyáztál Monicára. Még utoljára megtehetek annyit Robertért, hogy gondját viselem a feleségének és a gyermekének. Semmiben nem fognak hiányt szenvedni.

Egy sima mozdulattal talpra állt.

– Jöjj, *ma petite*. Megmutatom, hol van a szobánk.

A „szobánk” kifejezés nem tetszett, de nem vitatkoztam vele. Ez az új, javított kiadású, érzelemgazdag Jean-Claude egészen összezavart.

– Kik vannak veled a képen?

– Julianna és Asher – válaszolta a képre pillantva. – A hölgy Asher halandó szolgálja volt. Majdnem húsz évig utazgattunk együtt hármásban.

Remek. Most már nem púderezhetett nekem, hogy a ruhák csak jelmezek.

– Túl fiatal vagy ahhoz, hogy te legyél az egyik a Három testőrből.

Jean-Claude rám nézett, és hirtelen üressé, kifejezéstelenné vált az arca.

– Mire gondolsz, *ma petite*?

– Ezzel ne is próbálkozz. A göncök az 1600-as évekből valók, körülbelül abból az időből, amikor Dumas Három testőre játszódik. Amikor először találkoztunk, azt állítottad, hogy kétszázöt éves vagy. De aztán végül rá kellett jönnöm, hogy hazudtál, és közelebb vagy a háromszázhoz.

– Ha Nikolaos ismerte volna a valódi életkoromat, megölt volna, *ma petite*.

– Igaz, a Város régi Úrnője tényleg egy rohadt dög volt. De már meghalt. Akkor meg miért hazudozol tovább?

– Úgy érted, neked miért hazudok? – pontosított Jean-Claude.

– Igen, úgy értem – bólogattam. Jean-Claude elmosolyodott.

– Halottkeltő vagy, *ma petite*. Azt hittem, a segítségem nélkül is képes vagy megbecsülni a koromat.

Hiába próbáltam bármit is kiolvasni az arcából, nem sikerült.

– Sosem láttam beléd könnyen, ezt te is tudod.

– Roppantul örülök, hogy valamilyen téren kihívást jelentek a számodra.

Ezt eleresztettem a fülem mellett. A pasas eddig is pontosan tudta, milyen kihívást jelent a számomra, viszont most először zavart a dolog. Külön tehetségem volt ahhoz, hogy megmondjam a vámpírok életkorát. Nem tudományos pontossággal, persze, de azért elég profi voltam benne. Még soha nem tévedtem ekkorát.

– Száz évvel idősebb vagy, mint hittem, naát.

– Egészen biztos vagy benne, hogy csak száz évvel?

Rámeredtem. Aztán engedtem, hogy átcsapjon fölöttem az ereje, és magamban végiggondoltam, hogy milyen érzés.

– Eléggé biztos.

– Ne ráncold a szemöldököd, *ma petite* – mosolygott rám Jean-Claude. – Külön tehetségem van ahhoz, hogy eltitkoljam a koromat. Asher társaságában például mindig száz évvel idősebbnek tettettem magam. Így szabadon átkelhettünk a többi vámpírúr földjein.

– Mi történt, hogy utána már nem próbáltál idősebbnek látszani?

– Ashernek segítségre lett volna szüksége, de én kevés voltam hozzá – pillantott fel a képre. – Megalázkodtam, hogy segíthessek neki.

– Miért?

– Mert az egyháznak volt egy olyan elképzelése, hogy a vámpírokat szent tárgyak segítségével meg lehet gyógyítani. Úgyhogy Ashert ezüst bilincsekbe verték, keresztekkel aggattak rá, aztán szentelt vizet csepegtettek a testére, hogy megpróbálják a lelkét megmenteni.

Rámeredtem a jóképű Asher mosolygó arcára. Engem régebben megharapott egy mestervámpír, és a sebet szenteltvízzel tisztítottuk ki. Olyan érzés volt, mintha izzó vassal sütögették volna a bőrömet, vagy mintha minden csepp vérem forró olajjá változott volna. Visítotam, sőt még hánytam is, és baromi bátornak gondoltam magam, amiért nem ájultam el. És ez csak egy harapás volt, egyetlen nap alatt kikezeltük. Ennek fényében a „savnak megfelelő hatású anyagot csepegtetnek rád, amíg bele nem döglesz” módszer a számomra legkevésbé kíváncsi halálnemek ötös toplistájának csúcán helyezkedett el.

– Na és mi lett a lánnyal Juliannával?

– Boszorkányság vádjával máglyára vetették.

– És te hol voltál ezalatt?

– Hajóra szálltam. Anyám éppen haldoklón, el kellett mennem hozzá. Visszaúton kaptam meg Asher segélykérő üzenetét. Már nem érhettem oda. Pedig nagyon igyekeztem; esküszöm mindenre, ami szent, és mindenre, ami szentségtelen. Végül aztán sikerült kiszabadítanom Ashert, de soha nem bocsátott meg nekem.

– Nem halt meg? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Nem.

– Milyen súlyosak voltak a sérülései?

– Míg Sabinnal nem találkoztam, azt hittem, Asher sebeinél súlyosabbat még egy vámpír sem élt túl.

– Ha ennyire zavar az ügy, minek akasztottad ki a képet?

Jean-Claude mélyet sóhajtott.

– Asher küldte ajándékba, így akart gratulálni ahhoz, hogy én lettem St. Louis Mestere. Ő és Julianna a társaim voltak, szinte a családom. Asherrel barátok voltunk. Két mestervámpír, majdnem egyforma hatalommal. És mind a ketten szerelmesek voltunk Juliannába. Ő Ashert szerette odaadóbban, de tőlem sem tagadta meg a kegyeit.

– Úgy érted, ez egy ménage a trois volt?

Jean-Claude bólintott.

– És Asher nem akarta megbosszulni a lány halálát?

– Dehogynem. Ha a Tanács megengedte volna, ő is jött volna a képpel együtt

– Megölni téged?

Jean-Claude elmosolyodott.

– Ashernek mindig is remek érzéke volt az iróniához, *ma petite*. A te életedet kérte a Tanácstól, nem az enyémet.

– De hát mit követtem el ellene? – kérdeztem tágra nyílt szemmel.

– Megöltem az ő halandó szolgáját, erre ő meg akarta öli az enyémet. Így igazságos.

Most már más szemmel néztem Asher sármos arcára.

– De a Tanács ugye nemet mondott rá?

– Úgy van.

– Van még más régi ellenséged is szabadlábon?

– Rengeteg, *ma petite* – válaszolta Jean-Claude halvány mosollyal. – De jelenleg egyikük sem tartózkodik a városban.

Tovább néztem a mosolygó arcokat, aztán kimondtam, amit gondoltam, bár nem igazán tudtam, hogyan fogalmazzam meg.

– Olyan fiatalnak látszotok.

– Pedig fizikai értelemben semmit sem változtam, *ma petite*.

- Lehet, hogy a „fiatal” nem a megfelelő szó rá – helyesbítettem.
- Talán inkább a „naiv”.

Jean-Claude elmosolyodott.

- Amikor ez a kép készült, már ezt sem lehetett elmondani rólam.

- Oké. Ahogy akarod.

Fürkészni kezdtem az arcát. Ugyanolyan szép maradt, mint volt, de a tekintetében bujkált valami, ami hiányzott a képről. Egy bizonyos fokú fájdalom, vagy félelem. Nem tudtam szavakba önteni, hogy mi, de akkor is ott volt. Lehet, hogy a vámpírok nem ráncosodnak, de egy pár évszázad akkor is rajta hagyja a nyomát a testen. Még ha csak annyira is, hogy árnyékosabb lesz a tekintetük, vagy megfeszülnek az ajkuk körül az izmok.

- Sokszor tart ilyen történelemleckét a gazdád? – fordultam a székben terpeszkedő Jasonhoz.

- Nem, csak neked.

- Te soha nem kérdezel tőle semmit?

- Én csak a kutyusa vagyok. A kutyák kérdéseire nem szokás válaszolni.

- És ez téged nem zavar?

Jason elmosolyodott.

- Miért érdekeljen ez a kép? A nő halott, szóval már nem kefélni lehet meg. Miért kellene akkor érdekelnie?

Éreztem, hogy Jean-Claude elsuhan mellettem, bár látni nem láttam. A keze elmosódott foltnak látszott. Jason széke csörömpölve a földre zuhant a vérfarkassal együtt. A fiú szája vérzett.

- Többé ne merészelj ilyen hangnemben beszélni a hölgyről – mondta Jean-Claude.

Jason a keze fejével letörölte a szájáról a vért.

- Amit csak kívánsz – mondta, aztán lassú mozdulatokkal nekiállt lenyalni a vért a kezéről.

Egyikükről a másikukra néztem.

- Örültek vagytok, mind a ketten.

- Nem, *ma petite*, csak nem vagyunk emberek.

- Attól, hogy vámpír vagy, még nincs jogod így bánni másokkal. Richard például nem ver meg senkit.

– Pontosan ezért nem fogja soha uralni a falkát.
– Ezt meg hogy érted?
– Még ha fel is adja az elveit, és megöli Marcust, akkor sem lesz elég kegyetlen ahhoz, hogy ráijesszen a többiekre. Újra és újra ki fogják hívni. Hacsak nem kezd el mészárolni, meg fog halni.
– Ha másokat pofoz, attól még nem feltétlenül marad életben – ellenkeztem.
– Pedig az segítene. A kínzás is nagyon jól beválik, de kétlem, hogy Richardnak volna hozzá gyomra.
– Nekem sem lenne hozzá gyomrom.
– Csakhogy utánad mindenütt szétszórt holttestek maradnak a földön, *ma petite*. Márpedig a gyilkosság a lehető leghatásosabb elrettentő módszer.

Túl fáradt voltam ehhez a beszélgetéshez.
– Hajnali fél öt van. Le akarok feküdni.
Jean-Claude elmosolyodott.
– Nahát, *ma petite*. Máskor nem szoktál ennyire sietni.
– Jaj, tudod, hogy értem – torkoltam le.
Jean-Claude egy lépéssel közelebb siklott hozzám. Nem nyúlt hozzám, csak nagyon közel állt meg, és rám szegezte a tekintetét.
– Pontosan tudom, hogy érted, *ma petite*.
Erre forróság öntött el – nyaktól fölfelé. A szavak ártatlanok voltak. Csak Jean-Claude adott nekik intim, sőt kifejezetten szexi felhangot.

Jason felállította az eldőlt széket, aztán maga is talpra állt, miközben még mindig a vért nyalogatta a szája sarkában. Egy szót sem szólt, csak minket figyelt, akár egy jól idomított eb, hangtalanul.

Jean-Claude hátralépett. Éreztem, de szemmel már nem tudtam követni a mozgását. Pár hónapja még én is azt hittem, hogy pár méterrel arrébb varázsolta volna magát.

– Gyere, *ma petite* – nyújtotta felém a kezét. – Mára visszavonulunk. Azelőtt is előfordult már, hogy megfogtam a kezét, de akkor most miért állok itt bambán, mintha valami tiltott gyümölcsöt kínálna fel nekem? Ami azzal csábít, hogyha belekóstolok, egy csapásra minden megváltozik. Jean-Claude

négyszáz éves. Az arca hosszú évek távlatából mosolyog rám a képről, amellet pedig ott áll ő maga, teljes valójában, szinte ugyanazzal a mosollyal. Kellett nekem bizonyíték. Hát, most megkaptam. Jasont úgy ütötte-verte, mint valami kellemetlen háziállatot. És mégis, belesajdult a szívem a szépségébe.

Szerettem volna megfogni a kezét. Végig akartam simítani a piros inget akartam fedezni az ovális lyukból kivillanó hasat. Ehelyett összefontam a karom magam előtt, és megráztam a fejem.

Jean-Claude mosolya szélesebbre húzódon, végül már a szemfoga hegye fele kilátszott.

– Korábban már megfogtad a kezem, *ma petite*. A mai éjszaka miben különbözik a többitől? – kérdezte gúnyosan.

– Csak mutasd meg a szobát.

Erre leeresztette a kezét, de nem látszott sértődöttnek. Sőt, inkább elégedett arcot vágott, ami engem baromira irritált.

– Kísérd ide Richardot, ha megérkezik, de mielőtt beengeded a szobánkba, jelentsd be. Nem szeretném, hogy megzavarjanak.

– Ahogy parancsolod – mondta Jason. Sokat sejtetően vigyorgott ránk. Hát mindenki, még Jean-Claude házi farkasa is azt hiszi, hogy le szoktunk feküdni egymással? Lehet, hogy csak gyanúsán sokat tiltakozom.

– Egyszerűen kísérd a szobánkba Richardot, ha megérkezik. Nem fogtok megzavarni semmit – közöltem, az utolsó mondatnál jelentőségteljes pillantást vetve Jean-Claude-ra.

Ő elnevette magát, azon az ismerős, selymes, majdnem tapintható hangján.

– Egyre kevésbé tudsz ellenállni a kísértésnek, *ma petite*.

Megvontam a vállam. Szívesen vitatkoztam volna vele, de úgyis kiszagolta volna, ha hazudok. A szexuális vágyat még egy átlagos vérfarkas is képes kiszagolni. Jason pedig egyáltalán nem volt egy átlagos vérfarkas. Vagyis mindenki, aki a szobában tartózkodott, tudta, hogy gerjedek Jean-Claude-ra. Hát aztán?

– A „nem” az egyik kedvenc szavam, Jean-Claude. Mostanra már igazán tudhatnád.

A vámpír arcáról eltűnt a mosoly. A szeme továbbra is csillogott, de nem vidáman. Sokkal sötétebb, magabiztosabb lett a tekintete.

– Már csak a remény éltet, *ma petite*.

Ezután széthúzta a fekete és fehér függönyöket, láthatóvá téve a csupasz, szürke építőköveket. Egy folyosó vezetett tovább a szobák útvesztőjében. A „nappali” világítást fáklyafény váltotta fel. Ahogy ott állt, Jean-Claude alakját ellenfénybe vonták a lángok meg a tompított égők. A fény és az árnyékok játéka miatt a fél arca sötétbe borult, a szeme pedig felragyogott. De lehet, hogy ezt nem a világítás okozta. Lehet, hogy egyszerűen ilyen volt.

– Indulhatunk, *ma petite*?

Kiléptem a sötétbe. Jean-Claude meg sem próbált hozzám érni, ahogy elhaladtam mellette. Ha nem ismertem volna annyira, adtam volna neki egy piros

Pontot azért, mert ellenállt a kísértésnek. De Jean-Claude csak a megfelelő pillanatra várt. Ha most hozzám nyúlt volna, lehet, hogy feldühít. Később viszont talán már nem fog. Bár még én sem garantálhattam, mikor lesz megfelelő a hangulatom a dologhoz. A vámpír előre ment, aztán a válla fölött visszapillantott rám.

– Végül is, *ma petite*, nem ismered a hálószobámba vezető utat.

– De, egyszer már jártam ott – ellenkeztem.

– Öntudatlan állapotban voltál, haldokoltál, és különben is vittek. Ez igazán nem számít – közölte Jean-Claude, miközben átsuhant a hallon. Egy kicsit riszálta a seggét járás közben, valahogy úgy, ahogy Jason próbálta a lépcsőn, csak hogy ami a vérfarkas esetében röhejes volt, az Jean-Claude előadásában egészen csábosra sikeredett.

– Csak azért akartál előttem menni, hogy a seggedet bámulhassam.

– Senki nem kényszerít arra, hogy a seggemet nézd, *ma petite*, még én sem – szolt vissza Jean-Claude anélkül, hogy hátrafordult volna.

És ez volt a nagy bűdös igazság. Ha a lelkem mélyén nem vonzódtam volna hozzá a kezdetek kezdetétől, már régen megöltem volna őt. Vagy legalábbis megpróbáltam volna. Több vámpírt öltem már meg, mint az ország bármely másik vámpírvadásza, még hozzá

teljesen jogszerűen. Nem véletlenül hívtak Hóhérnak. Miért lehettem mégis nagyobb biztonságban a szörnyek mellett a Cirkusz mélyén, mint a felszínen az emberek között? Mert az események sodrásában nem azt a szörnyet öltem meg, akit kellett volna.

Az emlegetett szörny pedig épp előttem suhant a folyosón. Soha nem láttam ennél vonzóbb seggű hullát az egész világon.

Jean-Claude fél vállával az ajtónak támaszkodott. Az ajtót már korábban kinyitotta. Kecses kézlegyintéssel tessékelt be rajta.

A magas sarkú cipőm belesüppedt a puha, fehér szőnyegbe. A falat ezüstmintás, fehér tapéta fedte. Bal oldalt, az ágy mellett egy fehér ajtó nyílt. A mennyezetes ágyra fehér szaténlepedőt húztak. A fejrésznél egy tucat fekete és fehér párnát raktak halomba. Fölötte fekete és fehér drapériák lógtak az ágy mennyezetéről legyező alakban, mint valami baldachin. A fekete, lakkozott fésülködőasztal és fiókos szekrény a szokott helyén állt, a szoba két szemközti sarkában. A tapéta és az ajtó új volt. Találjátok ki, melyik zavart jobban.

– Hová vezet ez az ajtó?

– A hálósobába. – Jean-Claude becsukta a külső ajtót, aztán elsuhant mellettem, és leült az ágy szélére. Szék nem volt.

– Fürdőszoba. Az a múltkor még nem volt itt – jegyeztem meg.

– De igen, bár nem a jelenlegi formájában.

A vámpír a könyökére támaszkodva hátradőlt. Ettől az ing anyaga megfeszült, és Jean-Claude testéből nagyobb felületet vált láthatóvá. Még a hasa alján vékony vonalban növő fekete szőr is kikandikált az anyag fölött.

Egyre melegebb kezdett lenni ebben a szobában. Levettem a golyóálló mellényt.

– Hová tehetem?

– Ahová csak akarod – válaszolta. Lágy hangja sokkal bizalmaskodóbb volt, mint a szavai.

Átmentem az ágy túloldalára, a lehető legtávolabb tőle, és a mellényt letettem a szaténlepedőre.

Jean-Claude elnyúlt a lepedőn, fekete haja tökéletesen keretezte az arcát.

Kifejezetten felforrósodott a levegő.

– Nem baj, ha rendbe szedem magam?

– Nem, amim csak van, a tiéd is, *ma petite*. Ezt mostanra már igazán tudhatnád.

A fürdőszoba ajtajáig hátráltam, és megkönnyebbülten ütköztem neki az ajtnak. Bementem, majd becsuktam magam mögött az ajtót, anélkül, hogy jobban szemügyre vettem volna berendezést. Aztán felnézve meglepetten felkiáltottam.

A hosszú, keskeny helyiségben két mosdókagyló volt, a tükroket kerek égőkkel rakták körül. A két mosdókagylót fehérrel erezett, fekete márványból faragták. Minden csap és minden bútor széle ezüstösen csillogott. A padlót fekete padlószőnyeggel burkolták. A fekete fal mellett álló fürdőszobai szék egy ezüstsínű fémből és helyenként tükrokkal fedett paraván mögött rejtőzött. Vele szemben egy másik, ugyanolyan paraván állt. A kádhoz fekete márványból készült lépcsők vezettek, és négyen is elfértek volna benne. A csap kitárt szárnyú hattyút formázott. Zuhanyozni egyáltalán nem lehetett, pedig azt jobban szerettem, és a hattyút egy kissé túlzásnak tartottam, de ettől eltekintve nagyon szép fürdőszoba volt.

Leültem a kád hűvös szélére. Már majdnem hajnali öt óra volt. A szemem égett az alváshiánytól. Az életveszély következtében termelődött adrenalin már rég kiürült belőlem. Arra vágytam, hogy átöleljenek, megvigasztaljanak, és igen, ebbe valahol a szex is beletartozott, de nem az volt a legfontosabb. Azt hiszem, Richard és Jean-Claude egyetértene nek abban, hogy nálam soha nem a szex a legfontosabb, de ez már az ő bajuk. Na jó, a mi bajunk.

Ha a szomszéd szobában Richard hevert volna elnyúlva az ágyon, valószínűleg letámadtam volna. De nem Richard volt az, és ha majd ideér, együtt fogunk aludni Jean-Claude ágyában. Kissé húzós lett volna, ha az első szeretkezésünk a másik pasim ágyában történik. Pedig nemcsak a srácok szenvedtek a szexuális feszültségtől – én egyenesen fuldokoltam benne.

Vajon igaza volt Richardnak? Tényleg csak az tartott távol Jean-Claude ágyától, hogy nem ember? Nem hiszem. És Richardétól? A válasz sajnos, igen.

Miután felfrissítettem magam, nem bírtam megállni, hogy bele ne pillantsak a tükörbe. A sminkem már megkopott, de a fekete tus még

mindig drámaian kiemelte amúgy is nagy, sötétbarna szememet. Az arcpírból alig látszott valami, a rúzs viszont teljesen eltűnt. A kistáskámban volt rúzs. Legalább azt újra felkenhettem volna. De ha kiigazítom a rúzsomat, az olyan lett volna, mintha érdekelné Jean-Claude véleménye. És tényleg érdekelt. Ez volt a egészen a legijesztőbb. Úgyhogy nem kentem magamra semmit. Visszamentem a hálószobába, úgy, ahogy voltam, csináljon Jean-Claude, amit akar.

A vámpírt fél könyökére támaszkodva találtam, engem nézett, ahogy kiléptem az ajtón.

– Gyönyörű vagy, *ma petite*.

– Csinos vagyok, elismerem, de gyönyörű azért nem – ráztam meg a fejem. Jean-Claude az egyik oldalra billentette a fejét, amitől a haja nagy hullámokban omlott a vállára.

– Ki mondta neked, hogy nem vagy gyönyörű?

Nekitámaszkodtam az ajtónak.

– Amikor kislány voltam, az apám mindig odalopódzott az anyám mögé, átkarolta a derekát, a hajába temette az arcát, és azt kérdezte: „Hogy érzi magát ma a világ legszebb asszonya?” Legalább naponta egyszer megkérdezte. Az anyám mindig csak nevetett, és rászólt, hogy ne beszéljen hülyeségeket, de én egyetértettem az apámmal. Nekem tényleg ő volt a legszebb asszony a világon.

– Az anyád volt. Minden kislány ezt gondolja a saját anyjáról.

– Lehet. Csakhogy két évvel a halála után apa újra megnősült. Egy Judith nevű nőt vett el, aki magas volt, szőke és kék szemű, vagyis egyáltalán nem hasonlított az anyámra. Ha az apám igazán azt hitte, hogy anyám a legszebb, akkor miért vett el az árja Hókirálynőt? Miért nem vett el valami alacsony, sötét hajú nőt, mint amilyen az anyám volt?

– Fogalmam sincs, *ma petite* – hangzott halkán a válasz.

– Judithnak már volt egy kislánya, pár évvel fiatalabb nálam. Aztán apámmal összehozták Josh-t, és a kissrác pont olyan szőke és kék szemű volt, mint ők mindannyian. Én meg úgy néztem ki a családi fényképeken, mint egy kis fekete légyipiszok.

– De hát a bőröd majdnem olyan fehér, mint az enyém, *ma petite*.

– Igen, viszont az anyám szemét és haját örököltam. Nem barna a hajam, hanem fekete. Egy spiné egyszer a fülem hallatára megkérdezte Judithtól, hogy örökbefogadott gyerek vagyok-e. Judith persze azt válaszolta, hogy á dehogy, csak a férje első házasságából születtem.

Jean-Claude lecsusszant az ágyról, és felém indult. Muszáj volt félrenézni. Baromira jólesett volna, ha valaki magához ölel és megvigasztal. Ha Richard lett volna az, rohantam volna hozzá. De hát nem Richard volt az.

Jean-Claude az államnál fogva felemelte az arcomat, míg végül kénytelen voltam ránézni.

– Több mint háromszáz évet éltem már le. Ezalatt az idő alatt nagyon sokat változott a szépségideál. Legyen bár dúskeblű vagy apró keblű, sovány vagy gömbölyded, magas vagy alacsony, minden nő divatosnak számított valamikor. De ezalatt az egész idő alatt senkit nem kívántam még úgy, mint ahogy téged kívánlak most, *ma petite*.

Odahajolt hozzám, és én nem húzódtam el. Az ajka épp csak súrolta az enyémet. Aztán Jean-Claude megtette az utolsó lépést is, és a testünk összesimult. Erre én a mellkasának nyomtam a kezem, hogy megállítsam, de a csupasz bőrét érintettem. Az ujjam hegye megcsúszott a kereszt alakú sebhelyen. A kezem elmozdult, és hirtelen megéreztem a szívdobogását a tenyerem alatt. Ami nem volt túl pozitív fejlemény. Jean-Claude egy leheletnyivel hátrább húzódott, és belesuttogta a számba.

– Mondj nemet, *ma petite*, és abbahagyom.

– Nem. – Kétszer is nagyot kellett nyelnem, mire kinyögtem. Jean-Claude elhúzódott. Aztán visszafeküdt az ágyra, ugyanabban a pózban, amiben korábban is volt, a két könyökére támaszkodva, miközben térdből lelógott a lába az ágyról. Rám meresztette a szemét, azt hiszem, arra várt, hogy odamenjek hozzá.

Ennyire hülye azért én sem voltam. Bár igenis, kísértésbe hozott. A kéjvágy néha kevésbé logikus, mint a szerelem, viszont könnyebb leküzdeni.

– Hosszú hónapok óta játszom neked az embert – kezdte. – Márciusban, amikor átölelted a meztelen testem, amikor megosztottad velem a véredet, azt hittem, fordulóponthoz értünk. Hogy végre behódolsz a vágyadnak, és bevallod, mit érzel irántam.

Lángoló pír öntötte el az arcom. Arra az irányíthatatlanná vált előjátékra nem volt mentségem. Elgyengültem, pereljete be érte!

– Csak azért adtam neked vért, mert haldokoltál. Különben nem adtam volna. Ezt te is tudod.

Jean-Claude továbbra is meredten bámult. De most nem a vámpírtrükkjei miatt szerettem volna másfelé nézni. Hanem azért, mert még soha nem láttam ilyen fájdalmasan őszintének az arcát.

– Most már tudom, *ma petite*. Amint visszatértünk Bransonból, Richard karjába vetetted magad, mintha valami mentőöv lenne. Persze továbbra is randevúztunk, de eltávolodtál tőlem. Éreztem, bár nem tudtam, hogy akadályozhatnám meg.

Felült az ágyon, és a két kezét összekulcsolta az ölében. Zavart, ideges kifejezés suhant át az arcán.

– Nekem soha egyetlen nő sem mondott még nemet, *ma petite*.

Erre már mosolyognom kellett.

– Akkora egód van!

– Ez nem az egóm, *ma petite*, ez az igazság!

Újra nekidőltem a fürdőszobaajtónak, és végiggondoltam.

– Majdnem háromszáz év alatt senki sem mondott neked nemet?

– Ennyire nehéz elhinni?

– Ha én képes vagyok rá, ők is.

Jean-Claude tagadólag megrázta a fejét.

– Nem értékeled kellőképpen az akaraterődet, *ma petite*. Pedig figyelemre méltó. Fogalmad sincs, mennyire figyelemre méltó.

– Ha az első, vagy akár a sokadik találkozásunkkor a karodba hullottam volna, simán lefektetsz, kivérezhetsz, aztán lapátra teszel.

Az arckifejezése igazolni látszott a szavaimat. Egészen addig a pillanatig azt hittem, hogy Jean-Claude tökéletesen ura az arcvonásainak.

– Igazad van – ismerte be. – Ha vihogva körülrajongtál volna, talán még egy pillantásra sem méltatlak. Először az kezdett vonzani

benned, hogy részben immúnis vagy az erőimre. De a makacsságoddal nyugóztél le igazán. Azzal, hogy kerek pereg elutasítottál.

– Vagyis kihívást jelentettem a számodra.

– Igen.

Ez az őszinteség váratlanul ért. Most először kezdtem úgy érezni, hogy az igazat látom a tekintetében.

– Akkor jó, hogy ellenálltam. Nem szeretem, ha kihasználnak, aztán félrehajítanak.

– Egykor még csupán kihívás voltál, valami, amit meg kellett hódítanom. Csakhogy utána érdekelni kezdett a növekvő hatalmad. Megláttam, milyen lehetőségeim lennének a pozícióm megerősítésére, ha egyesülnél velem.

Fájdalom, vagy valami ahhoz hasonló suhant át az arcán. Szerettem volna megkérdezni, vajon ez most valódi-e. Hogy volt-e egyáltalán valami valódi ebben a műsorban, vagy az egész csak színjáték. Tudtam, hogy Jean-Claude bármit hajlandó megtenni a saját túlélése érdekében. Abban viszont, hogy igazat mond, nem bíztam volna még akkor sem, ha egy halom Biblián ül.

– Már épp elégszer húztam ki a segged a bajból. A halandó szolgálóddá nyilvánítottál. Mit akarsz még?

– Téged, *ma petite* – mondta. Felállt, de nem jött közelebb. – Már nem a kihívás, de nem is a hatalom ígérete miatt csodállak.

Hirtelen a torkomban kezdett dobogni a szívem, pedig Jean-Claude még nem csinált semmit.

– Anita, szeretlek.

Elkerekedő szemmel bámultam rá. Kinyitottam a számat, aztán becsuktam. Egy szavát se hittem el. Olyan könnyedén, olyan jól tudott hazudni. Mestere volt a manipulációnak. Hogyan hihettem volna neki?

– Most erre mit mondjak?

Jean-Claude megrázta a fejét, és az arca visszanyerte a megszokott kifejezését. Mármint, a tökély gyönyörű maszkját, ami nála megszokottnak számított. Viszont most már tudtam, hogy ez is csak egy maszk, ami a mélyebb érzéseit rejt.

– Ezt hogyan csináltad?

– Miután évszázadokon át a jóindulatú közöny kifejezését kell kényszerítened az arcodra, végül már nem tudsz másmilyennek mutatkozni. Többször is az arckifejezésemem mulott, hogy életben maradtam. Bár megérténéd, mekkora erőfeszítembe került az előbbi kis emberi színjáték.

– Mégis mit akarsz, mit mondjak?

– Egy kicsit talán te is szeretsz. Ebben biztos vagyok.

– Lehet – vontam meg a vállam. – De az még nem elég.

– Richardot nagyon szereted, ugye?

A szemébe néztem. Szerettem volna hazudni neki, hogy megkíméljem az érzéseit, de az ilyen hazugságok többet ártanak, mint az igazság.

– Igen.

– Mégsem döntöttél. Nem közölted velem, hogy hagyjalak békén benneteket, hadd éljetez boldog házaseletet. Miért?

– Legutóbb, amikor erről beszéltünk, azt mondtad, meg fogod ölni Richardot.

– Ha csupán ez az, ami visszatart, *ma petite*, nem kell tartanod tőlem. Nem fogom pusztán azért megölni Richardot, mert az ő ágyába bújsz, nem az enyémbe.

– Mióta? – érdeklődtem.

– Amikor átálltam Richard mellé, Marcus az ellenségemmé vált. Ezen ma nem lehet változtatni. – Jean-Claude nekidőlt a mennyezetes ágy hozzám legközelebb eső lábának. – Bár arra is gondoltam, hogy felkeresek egy másik falkát. Mindig akad valahol egy ambiciózus alfahím. Valaki olyan, aki kedveli a saját falkáját, de vagy érzelmi okok, vagy a kellő testi erő hiánya miatt mindig a második helyre szorul. Akkor megölhetném Richardot, és meghívhatnék helyette valaki mást, aki megöli Marcust.

Végighallgattam a tárgyilagos magyarázatot.

– Miért gondoltad meg magad?

– Miattad.

– Tessék?

– Szereted őt, *ma petite*. Igazán szereted. A halálával benned is meghalna valami. Amikor Julianna meghalt, én azt hittem, soha többé nem leszek képes így érezni senki iránt. És így is volt, amíg veled nem találkoztam.

– Azért nem fogod megölni Richardot, mert az fájna neked?

– Oui.

– Vagyis, amikor Richard ideér, megmondhatnám neki, hogy őt választom, és te elengednél minket, hagynád, hogy összeházasodjunk, meg miegymás?

– Rajtam kívül nincs más akadálya a házasságotoknak? – kérdezte.

– Mire gondolsz?

– Látnod kell őt farkassá változni. – Jean-Claude mosolyogva megcsóválta a fejét. – Ha Richard ember volna, a kapuban várnád egy mosolygó igennel. De félsz tőle. Nem eléggé emberi neked, *ma petite*.

– Saját magának sem eléggé emberi – tiltakoztam.

Jean-Claude felvonta a szemöldökét.

– Igen, Richard úgy menekül a benne rejlő szörny elől, ahogy te menekülsz előlem. Csakhogy Richard és a szörnyeteg egy testen osztoznak. Nem menekülhet előle.

– Tudom.

– Richard még mindig menekül, *ma petite*. És te vele együtt menekülsz, ha bizonyos volnál abban, hogy el tudod őt fogadni teljes mivoltában, akkor már elfogadtad volna.

– Kifogásokat keres, hogy ne kelljen átváltoznia előttem.

– Fél a reakciótól.

– Ez több annál – ellenkeztem. – Ha elfogadom a szörnyet, lehet, hogy ő nem lesz képes elfogadni engem.

Jean-Claude félrebillentette a fejét.

– Nem értem.

– Annyira utálja saját magát. Szerintem, ha elfogadom a benne levő szörnyet, Richard többé már nem fog engem szeretni.

– Vagyis ha képes lennél elfogadni őt, akkor perverznek tartana?

– Azt hiszem – bólogattam.

– Borzasztó dilemma, *ma petite*. Tehát Richard nem lesz hajlandó szeretkezni vagy összeházasodni veled, amíg nem láttad, és el nem fogadtad a farkast. Csakhogy, ha elfogadod, Richard elfordul tőled. Ettől félsz.

– Igen.

– Kizárólag te foghattál ki magadnak rövid halandó életedben két ennyire zűrös fickót, mint mi – csóválta meg a fejét.

– Nem direkt csináltam.

A vámpír ellökte magát az ágytól, és elélem lépett.

– Igyekeztem a halandót alakítani neked, *ma petite*. De Richard sokkal emberszerűbb nálam. Oly hosszú ideje nem vagyok már ember. Viszont, ha már nem lehetek én a jobb ember, hadd legyek legalább a jobb szörnyeteg.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdeztem összeszűkülött szemmel.

– Azt, hogy Jason elmesélte, mi történt ma délután. Tudom, milyen közel kerültetek egymáshoz Richarddal.

Mégis, mennyit hallottak meg az alakváltók? Többet, mint amit még kényelmesen el tudok viselni, az biztos.

– Egyszerűen imádom, ha kémkednek utánam.

– Ne légy ilyen csípős, *ma petite*, kérlek.

A „kérlek” hatott.

– Hallgatlak.

– Már említettem egyszer, ha Richardnak szabad hozzád nyúlnia, de nekem nem, az nem tisztességes. Ez továbbra is így van.

Ellöktem magam az ajtótól. Jean-Claude túllépte a határt.

– Arra kérsz, engedjem meg neked is azt, amit Richardnak?

– Érthető a heves reakciód, *ma petite* – felelte mosolyogva a vámpír. – De ne félj. Ha így rád tukmálnám magam, az a nemi erőszak határát súrolná. Az efféle dolgok sohasem érdekeltek.

Hátraléptem, hogy több hely legyen közöttünk. Ha nem vagyok dühös nem jó túl közel menni Jean-Claude-hoz.

– Mire célsz?

– Azt mindig megtiltottad, hogy, a te szavajárásoddal élve, a trükkjeimet használjam ellened. – Mielőtt közbeszólhattam volna, feltartotta a kezét. – Nem a hipnózisra gondolok. Abban sem vagyok

biztos, hogy a hipnózis egyáltalán működne-e rajtad. Emberré nem válhatok, *ma petite*. Vámpír vagyok. Hadd mutassam meg neked a vámpírok földöntúli gyönyöreit.

– Kizárt – ráztam meg a fejem.

– Csak egy csókot kérek, *ma petite*. Egyetlen csókot.

– És mi a dolog hátulütője? – érdeklődtem.

Jean-Claude szemét csillogó kékség öntötte el. A bőre felragyogott, akár az glabástrom a reflektorok alatt.

– Meg ne próbáld – figyelmeztettem.

– Ha tényleg olyan biztos volnál Richardban, félreállnék. De egy csókot sem érdelek azért, mert szeretlek?

A vámpír suhanva elindult felém, hátrálni kezdtem, de mögöttem ott volt az ajtó, és onnan már nem menekülhettem tovább.

Jean-Claude olyan volt, mint valami élő, elefántcsontból és zafírból faragott szobor. Leírhatatlanul szép. Érinthetetlenül gyönyörű. Két keze végigsimított az alkaromon, aztán a kezemen. Elakadt bennem a levegő. Jean-Claude ereje szélviharként száguldott át rajtam.

Valószínűleg megfeszítettem magam, mert Jean-Claude rám szólt.

– Nem fog fájni, megígérem.

– Csak egy csók – suttogtam.

– Csak egy csók – súgta ő vissza. Lehajolt hozzám. Aztán lassan, gyengéden összeért az ajkunk. És akkor Jean-Claude ereje behatolt a számon. A lélegzetem is elállt tőle egy pillanatra. Olyan érzés volt, mintha leolvadna rólam a bőröm, és mindjárt elsüllyednék Jean-Claude energiától csillogó testében.

– Úgy látszik, pont időben érkeztem – hallatszott Richard hangja a küszöbről.

Mindkét kezemet Jean-Claude mellkasának támasztottam, és olyan erősen löktem el őt magamtól, hogy megtántorodott. Levegő után kapkodtam, mint valami fuldokló. A testem lüktetett a mindenemet elárasztó, belém szivárgó energiától.

– Richard – suttogtam. Meg akartam mondani neki, hogy ez nem az, aminek látszik, de nem kaptam levegőt.

Jean-Claude mosolyogva fordult meg. Ő bezzeg pontosan tudta, mit mondjon.

– Richard, de jó, hogy csatlakozol hozzánk. Hogy jutottál túl a farkasomon?

– Nem volt nehéz.

Rájuk meredtem. Még mindig alig kaptam levegőt. Úgy éreztem magam mintha minden idegvégződésemet egyszerre érintette volna meg valaki. A fájdalom és gyönyör határmezsgyéje nagyon keskeny, és nem tudtam eldönteni, ez az érzés melyik oldalra tartozik.

Jean-Claude testében lassan kialudt a fény, csak a sápadtsága és a szépsége maradt meg, és így már majdnem emberi volt.

Richard éppen csak belépett az ajtón. Az ő szeme nem valami belső fénytől, hanem a dühtől villogott, a tekintete haragosan cikázott, a válla és a karja annyira megfeszült, hogy még a szoba másik végéből is látszott. Még soha nem voltam ennyire tudatában, mennyire hatalmas a teste. Az energiája első hulláma végigbizsergette a bőrömet.

Nagy levegőt vettem, és elindultam felé. Minél közelebb jutottam hozzá, annál sűrűbb lett körülöttem az energia, míg végül körülbelül hat méterre tőle már olyan volt, mintha egy szilárd, vibráló energiafalba ütköznék.

Megálltam, és megpróbáltam visszanyelni a szívemet a torkomból. Richardon farmer volt meg valami zöld flaneling, könyékig feltúrt ujjal. Hullámos haja szabadon omlott a vállára. Már százszor láttam őt így, de most valahogy más volt. Eddig soha nem féltem igazán Richardtól. Most először láttam, hogy van félnivalóm. Valami bujkált a tekintetében, egy szörny. Ott bujkált a barna szempár mögött. Egy rém, amely csak arra várt, hogy szabadon eresszék.

– Richard – kezdtem, de köhögnöm kellett, hogy ne legyek rekedt –, mi bajod van?

– Holnap telihold, Anita. Az erős érzelmek nem tesznek túl jót. – A haragtól megnyúlt az arca, az arccsontján megfeszült a bőr. – Ha nem lépek közbe, megszegtéd volna a nekem tett ígéretedet?

– Jean-Claude továbbra sem tudja, milyen harisnya van rajtam – védekeztem.

Richard elmosolyodott, és a feszültsége valamelyest enyhült.

– A szoknyája túl sima ahhoz, hogy harisnyatartó legyen alatta – szólt közbe Jean-Claude. – Tehát harisnyanadrágot hord, bár azoknak is ki lehet vágni az ágyékrészét, nem tudom pontosan.

Richard rávicsorgott.

– Inkább ne segíts – pillantottam hátra a vámpírra.

Jean-Claude mosolyogva bólintott. Háttal nekidőlt az ágy egyik lábának, az ujjai a mellkasa csupasz bőrén játszadoztak. Sokat sejtető mozdulat volt, de annak is szánta. De szemét!

Egy mély morgás ismét Richardra terelte a figyelmemet. A vérfarkas elindult az ágy felé, de mintha minden lépés fájt volna neki. A körülötte sűrűsödő energiamező pattanásig feszült. Lehet, hogy itt és most végig fogom nézni, ahogy átváltozik? Ha alakot vált, biztos harcra kerül sor. Most először nemcsak Richard, hanem Jean-Claude biztonságáért is aggódtam.

– Richard, ne csináld ezt, kérlek.

De ő mögém bámult, Jean-Claude-ra. Nem mertem hátrafordulni, hogy megnézzem, mit rosszkodik a vámpír.

Aztán Richard arcán átsuhant valami. Most már egészen biztos voltam benne, hogy Jean-Claude csinált valamit a hátam mögött. Richard vadállati morgást hallatott, és az ágy felé ugrott. Én viszont nem álltam félre az útjából. A helyemen maradtam, aztán amikor Richard egy vonalba került velem, és el akart mellettem rohanni, egész testemmel nekivágódtam, és egy majdnem tökéletes jujitsu-fogással átdobtam őt a vállam fölé. A többi elég volt Richard saját lendületére bízni. Persze, ha utána elengedem a karját, talán elkerülhettük volna, ami ezután jött, de elkövettem a klasszikus hibát. Nem feltételeztem, hogy Richard komolyan képes lenne bántani engem.

Megfogta azt a kezemet, amivel én fogtam őt, és keresztülhajtott a szobán. Mivel azonban hanyatt vágódott, nem volt túl sok forgatónyomatéka, és ez mentett meg. Egy pillanatig repültem, aztán becsapódtam, és végiggurultam a szőnyegen. Még mindig forgott

velem a világ, amikor a kezem már elindult a késemért. Nem hallottam semmit, csak a saját vérem zúgását a fülemben, de tudtam, hogy Richard közeledik.

Megfogta a karom, hanyatt fordított, és ekkor a torkára szorítottam a kés élet. Richard megdermedt. Azt hiszem, csak segíteni akart talpra állni. Centiméterekről bámultunk egymás arcába. Richard arcáról már eltűnt a harag. A szeme normális volt, olyan kedves, mint máskor, de én akkor is ott tartottam a kést a nyaka sima bőrén, kicsit hozzá is nyomtam, hogy értse, komolyak a szándékaim.

Richard óvatosan nyelt egyet.

— Anita, nem akartalak bántani. Nagyon sajnálom.

– Vissza – közöltem.

– Fáj valamid?

– Hátrább, Richard. Most.

– Hadd segítsek. – Közelebb hajolt, én pedig véres sebet vágtam a nyakán.

– Richard, eressz el.

Elengedett, aztán lassan elhárált. Zavartnak, megbántottnak látszott. Aztán odanyúlt a nyakán csorgó vérhez, mintha nem értené, mi az.

Amikor már nem érhetett el, elnyúltam a szőnyegpadlón. Semmim nem tört el, ebben biztos voltam, sőt nem is véreztem. Ha Richard ugyanezzel az erővel egy falnak csapott volna, máshogy végződött volna a történet. A hetedik hónapja jártunk, többször majdnem lefeküdtem vele, de egész idő alatt alábecsültem az erejét. Nem tudtam, mivel is játszom.

– *Ma petite*, jól vagy? – Jean-Claude az ágy előtt állt. Miközben elindult felém, feszülten figyelte Richardot.

– Jól vagyok, jól vagyok – meresztettem rá a szemem. – Mit csináltál a hátam mögött, hogy így eldurant tőle az agya?

Jean-Claude mintha elszégyellte volna magát.

– Ugrattam Monsieur Zeemant. Talán még kívántam is a verekedést. A féltékenység egy ostoba érzelem. Honnét tudtam volna, hogy nem fogsz félreállni egy támadó vérfarkas útjából?

– Én nem hátrálok meg senki elől – mondtam félig nevetve. – Bár legközelebb talán kivételt teszek.

– Nem akartalak bántani – magyarázkodott Richard. – De így együtt látni titeket! Más tudni, hogy vele vagy, és más, ha ezt az orrom alá dörgölik.

A haragja abban a pillanatban elszállt, ahogy kárt tett bennem. Azonnal előntötte a rémület, hogy mit művelt, az épségem iránti aggodalom. Visszatért a józan esze.

– Richard, csak csókolóztunk, semmi más nem történt, mindegy, mit akar veled elhitetni Jean-Claude.

– Hirtelen olyan féltékeny lettem. Sajnálom!

– Tudom, hogy véletlen volt, Richard. Csak annak örülök, hogy nem volt fa a közelben.

– Súlyos sérüléseket okozhattam volna neked – Richard tett egy lépes felém, kinyújtott kézzel, aztán megtorpant. – És te még azt akarod, hogy eresszem szabadjára a fenevadat, és hagyjam gyilkolni. Nem érted, mennyit kell küzdenem azért, hogy uralni tudjam?

– Most már jobban értem, mint pár perccel ezelőtt – ismertem be.

– A csomagjaid a folyosón vannak. Behozom őket, aztán megyek.

Ettől a tekintettől féltem. A felrúgott kiskutya pillantásától. A dühét könnyebben lehetett kezelni, bár veszélyesebb volt.

– Ne menj.

Mindkét pasas rám meredt.

– Ezt az egészet Jean-Claude rendezte így – kezdtem, aztán figyelmeztetőleg feltettem az egyik kezem, még mielőtt a vámpír méltatlankodni tudott volna. – Persze, tudom, hogy élvezted a dolgot, de akkor is azt akartad, hogy Richard meglásson minket együtt. Ki akartad húzni a gyufát. Meg akartad mutatni nekem, hogy épp olyan szörnyeteg, mint te. És ez minden tekintetben sikerült is. Most pedig húzzál kifelé.

– Kidobsz a saját hálósobámból? – Jean-Claude-ot láthatólag mulattatta a dolog.

– Ki.

Felálltam, és csak egy egészen kicsit inogtam a magas sarkúban.

– Tehát örökre száműznek a koporsómba – sóhajtott fel Jean-Claude –, és sohasem ismerhetem meg, micsoda gyönyör, ha te vagy a társam a szenderegésben.

– Jean-Claude, te nem szenderegsz. Kipurcansz. Lehet, hogy vágyom a meleg, élő tested után, az egész csomagra viszont még nem vagyok felkészülve.

A vámpír elmosolyodott.

– Nos, rendben, *ma petite*. Magadra hagylak Monsieur Zeemannal, hogy megvitathassátok az elmúlt pár percet. Egyvalamit kérnék csak.

– Éspedig? – kérdeztem.

– Hogy ne szerelmeskedjete az ágyamban, ha nem csatlakozhatom hozzátok.

Felsóhajtottam.

– Elég durva lenne, ha a te ágyadban szeretkeznék Richarddal. Szerintem nem kell tartanod ettől.

Jean-Claude Richardra sandított. Ahogy végigmérte őt, a pillantása elidőzött a fiú nyakán vágott seben, bár lehet, hogy ezt csak úgy képzeltem.

– Ha bárki ellen tud állni a kísértésnek, az te vagy, *ma petite* – nézett rám kifürkészhetetlen arccal. – Sajnálom, hogy majdnem bajod esett. Nem állt szándékomban fájdalmat okozni.

– Neked mindig olyan jók a szándékaid.

Jean-Claude felsóhajtott, aztán elmosolyodott.

– Talán mégsem én vagyok a jobb szörnyeteg – jegyezte meg Richardra pillantva.

– Kifelé – parancsoltam.

A vámpír mosolyogva kiment. Becsukta maga mögött az ajtót, és nem maradt más utána, csak a bőrömön futkározó energiája, az ajka és a keze érintésének az emléke. Csak egy csók volt. Előjáték. Mégis, sem az adrenalin, sem az, hogy majdnem a falhoz vágtak, nem tudta elűzni ennek a csóknak az utóhatásait.

Richard engem bámult, mintha valahogy érzékelné az energiát.

– Megyek, behozom a cuccokat – mondta aztán. Annyi mindent mondhatott volna, de ez volt a legbiztonságosabb.

Kiment a csomagokért, én pedig leültem az ágyra. Richard meg is ölhett volna. Jean-Claude soha nem vesztené el így az önuralmát. Én akartam, hogy Richard fogadja el a benne lakó szörnyet, de lehet, hogy eddig nem is értettem, mit jelent ez.

Az ágy szélén ültem, és arra vártam, hogy Richard visszajöjjön a szobába. A bőröm még mindig bizsergett Jean-Claude búcsúajándékától. Csak egy csók volt, de Richard majdnem ízekre szaggatott bennünket miatta. Mit csinált volna, ha valami igazán szeméremsértő dolgot művelünk? Jobb nem tudni.

Richard behozta a bőröndömet meg a két sporttáskámat, és letette őket az ajtó mellett. Aztán kiment, és behozta a saját kis utazótáskáját is.

Aztán megállt az ajtó mellett, és rám bámult. Visszabámultam rá. Még mindig vérzett a nyaka ott, ahol megvágtam. Úgy látszott, egyikünk se tudja, mit mondjon. A csend pedig egyre csak sűrűsödött, egészen addig, míg már súlya lett.

– Sajnálom, hogy bántottalak – szólalt meg végül Richard, és eggyel közelebb lépett. – Korábban soha nem veszítettem el így az önuralmam. De amint megláttalak vele...

Tehetetlenül széttárta a karját, aztán leeresztette.

– Csak egy csók volt, Richard. Ennyi.

– Jean-Claude esetében soha nem csak egy csókról van szó. Ezzel nem szállhattam vitába.

– A legszívesebben megöltem volna – vallotta be Richard.

– Vettem észre.

– Biztosan rendben leszel?

– A nyakad hogy van? – kérdeztem vissza.

Richard odanyúlt a sebhez, és amikor visszahúzta, friss vér volt a kézen.

– Ezüstből volt a penge, úgyhogy ez nem gyógyul be rögtön – válaszolta.

Odaállt elé, olyan közel, hogy a farmere majdnem a térdemet súrolta. Eddig is sajtott a bőröm Jean-Claude erejétől. Richard közelsége pedig csak rontott a helyzeten.

Olyan közel volt, hogy ha talpra állok, összeért volna a testünk. Ülve maradtam, és igyekeztem túltenni magam Jean-Claude

csókjának a hatásán. Nem tudtam pontosan, mi történne, ha most megérinteném Richardot. Olyan érzésem volt, hogy a testem csak azt reagálja le Richard közelségében, amit Jean-Claude művelt velem. De lehet, hogy a testem kezdett el követelőzni. Talán belefáradt a sok elutasításba.

– Tényleg megöltél volna? – kérdezte Richard. – Belém döfted volna a kést?

Felnéztem rá, és szerettem volna az őszinte szemébe hazudni. Bármit is műveltünk egymással, bármit is jelentettünk egymásnak, nem alapozhattunk hazugságokra.

– Igen.

– Csak úgy, simán – mondta.

– Csak úgy, simán – bólintottam.

– Láttam a szemedben. Hideg és érzéketlen volt a tekinteted, mintha nem is te lettél volna. Ha magamról tudnám ilyen biztosan, hogy képes vagyok hidegvérrel ölni, az sem ijesztett volna meg ennyire.

– Szeretném azt mondani neked, hogy nem élveznéd az ölest, de nem mondhatom.

– Tudom – pillantott rám. – De téged nem tudnák megölni. Semmilyen indokkal.

– Az elvesztésem belőlem is kiirtana valamit, Richard, de az első reakcióm mindig az önvédelem, bármi áron is. Tehát, ha még egyszer lesz egy olyan kis nézeteltérésünk, mint a ma esti, ne próbálj meg felsegíteni, és ne gyere közel hozzám, míg én meg nem bizonyosodtam arról, hogy nem fogsz engem megenni. Oké?

– Oké – bólintott ő.

Az energiahullám, amivel Jean-Claude elárasztott, csendesedett. Felálltam, és Richardhoz simultam. Azonnal elárasztott egy újabb, forró energiahullám, de ennek már semmi köze nem volt a vámpírhoz. Richard aurája forró szélként vett körül. A karját összefonta a hátam mögött. Átöleltem a derekát, és a mellére hajtottam a fejem. A szívdobogását hallgattam, miközben végigsimítottam a puha flanelingén. Richard karjai közt biztonságban éreztem magam – amikor Jean-Claude ölelt át, ezt nem éreztem.

Richard beletúrt a hajamba, és a két keze közé fogta az arcomat. Egy kicsit eltolt magától, hogy az arcomba nézhessen. Aztán felém hajolt, az ajkai szétnyíltak. Lábujjhegyre álltam, hogy megcsókolhassam.

– Gazdám – szólalt meg egy hang.

Richard, miközben továbbra is a karjában tartott, megfordult. Jason a szőnyegen át mászott felénk, vörös cseppeket hagyva maga mögött.

– Te jó isten, mi történt veled? – kérdeztem.

– Én történtem – válaszolta Richard. Odasétált a földön kúszó fiúhoz.

– Hogyhogy te történtél vele?

Jason Richard lábai elé borult, arcát a szőnyegbe temetve.

– Bocsánatodért esedezem – mondta.

Richard letérdelt, és felemelte a fiút. Jason szeme fölött egy vágás volt, amiből patakozott a vér. Mély volt a vágás, látszott, hogy össze kell majd varrni.

– Őt is a falhoz vágta? – érdeklődtem.

– Megpróbálta megakadályozni, hogy bejussak hozzád.

– Nem hiszem el, hogy képes voltál ilyesmire.

Richard rám nézett.

– Te akarod, hogy falkavezér legyek. Azt akarod, hogy alfahím legyek. Hát, ez az ára. Bár látnád most a saját arcodat – mondta a fejét csóválva. – Kurvára fel vagy háborodva. Hogyan kívánhatod tőlem, hogy megöljek egy másik lényt, ha már egy kis bunyótól is ennyire kiakadsz?

Nem tudtam, mit válaszolhatnék.

– Jean-Claude szerint nem elég Marcust megölni. Szerinte terrorizálnod kellene a falkát ahhoz, hogy uralkodni tudj rajtuk.

– Igaza van. – Richard letörölte a vért Jason arcáról. A seb félig már be is gyógyult. Richard a szájába dugta az ujjait, és leszopogatta róluk a vért.

Dermedten néztem. Mintha véletlen szemtanúja lennék egy autóbalesetnek.

Richard odahajolt Jason arcához. Sejtettem, hogy mire készül, de ha nem látom a saját szememmel, nem hittem volna el. Richard megnyalta a sebet. Belenyalt a nyílt sebbe, ahogy a kutyák szokták.

Félrefordultam. Ez nem lehet az én Richardom, az én biztonságot nyújtó Richardom.

– Nézni se bírod, mi? – kérdezte ő. – Vagy azt hitted, csak a gyilkosságot utasítom el?

Erre a hangra visszafordultam.

Richard állán egy vércsepp éktelenkedett.

– Nézd csak végig, Anita. Azt akarom, hogy lásd, mit jelent alfahímnek lenni. Majd utána mondd meg, megéri-e. Ha nem bírod gyomorral, soha többé ne kérj tőlem ilyesmit – nézett rám kihívóan.

A kihívásokhoz mindig is értettem. Leültem az ágy szélére.

– Akkor csak csináld. A tiéd vagyok.

Richard félresöpörte a haját a nyakán lévő sebről.

– Alfahím vagyok, táplálom a falkát. Kiontottam a véredet, de most visszaadom neked – szólt Jasonhoz.

Az energiája forró hullámban árasztotta el a szobát. Jason felbámult rá, szinte csak a szeme fehérje látszott.

– Marcus sohasem csinálja ezt.

– Mert nem képes rá – magyarázta Richard. – Én viszont igen. Vedd a véretem, a bocsánatkérésemet, a hatalmammat, és soha többé ne szegülj szembe velem.

A mágiától olyan sűrű lett a levegő, hogy szinte fuldokoltam benne.

Jason feltérdelt, aztán rátapasztotta a száját a sebre, először csak óvatosan, mintha attól félne, hogy elutasítják, vagy bántani fogják. De amikor Richard nem szólt semmit, erősen rászorította száját, és elkezdett inni. Ahogy nyelt, föl-le járt az ádámcsutkája, az állkapcsában mozogtak az izmok. Az egyik kezével Richard hátát támasztotta meg, a másik kezével a vállát.

Megkerültem őket, hogy Richard arcába nézhessek. A szemét lehunyta, a vonásai békések voltak. De aztán megérezte, hogy nézem, és kinyitotta a szemét. A tekintetén látszott, hogy dühös. Részben rám. Itt nem csak Marcus megöléséről volt szó, hanem arról

is, hogy lépésről lépésre fel kellett adnia az emberségét. Ezt idáig nem értettem.

Richard Jason vállára tette a kezét.

– Elég.

Jason csak még jobban rátapadt a sebre, mint egy szopós kutyakölyök. Richardnak erőszakkal kellett eltolnia a nyakától. A seb széle már így is bekékölt. Jason hátradőlt Richard karjában. A szája szélét nyalogatta, hogy az utolsó csepp vér se vesszen kárba. Majd kuncogni kezdett, elhúzódott Richardtól, és megint feltérdelt. Aztán Richard combjához dörgölte az arcát.

– Még soha nem éreztem ilyet. Marcus nem tudja így megosztani mással az erejét. Tudja még valaki a falkában, hogy képes vagy másokkal megosztani a véred?

– Mondd el nekik – válaszolta Richard. – Mondd el mindenkinek.

– Tényleg meg fogod ölni Marcust, ugye? – kérdezte Jason.

– Igen, ha nem lesz más választásom. Most eredj, Jason, a másik gazdád már vár.

Jason felállt, és majdnem elesett. Ahogy visszanyerte az egyensúlyát, végigdörzsölte a lábát és a karját, mintha valami láthatatlan folyadékban fürödne.

Lehet, hogy a forró, borzongató energiát próbálta maga köré tekerni. Aztán megint elnevette magát.

– Ha mindig megetetsz utána, bármikor a falhoz vágatsz.

– Kifelé – mondta Richard. Jason kiment.

Richard még mindig a földön térdelt.

– Most már érted, miért nem akarom ezt csinálni? – pillantott rám.

– Igen – feleltem.

– Talán ha Marcus megtudja, hogy képes vagyok a véretem és a hatalmam megosztani másokkal, meghátrál.

– Még mindig abban reménykedsz, hogy nem kell megölnöd – állapítottam meg.

– Nem csak az ölesről van szó, Anita. Hanem arról is, ami azzal jár. Arról, amit az előbb Jasonnal tettem. Ezer meg ezer nem túl emberi kötelességről.

Barna szeme olyan bánatos volt, amilyennek még sohasem láttam. Hirtelen megértettem.

– Tehát nem pontosan a gyilkosság ellen van kifogásod, ugye? Ha vérrel és nyers erőszakkal hódítottad meg a falkát, megtartani is csak vérrel és nyers erőszakkal tudod majd.

– Pontosán. Ha egyszer a falkán kívülre kényszeríthetném Marcust, ha rá tudnám venni, hogy meghátráljon, akkor módomban állna egy pár dolgon változtatni. – Lelkes arccal állt elém. – Majdnem a fél falkát sikerült már magam mellé állítanom, vagy legalábbis elértem, hogy semlegesek legyenek. Többé nem támogatják Marcust. Még soha senkinek sem sikerült véráldozat nélkül ennyire megosztani egy falkát.

– Miért nem tudtok két falkára szétválni?

– Azt Marcus soha nem engedné – rázta meg a fejét Richard. – A falkavezér mindenkitől védelmi pénzt kap. Így nemcsak a hatalmát veszítené el, hanem a pénzét is.

– És te most kapsz pénzt? – kérdeztem.

– Nem, még mindig Marcusnak fizetnek. Nekem nem kell a pénz, és már csak ez az utolsó harc van hátra. Szerintem a védelmi pénzt el kellene törölni.

Láttam, hogy ragyog az arca az álmaitól, a terveitől. A becsületre és a kiscserkészek erényeire alapozva akarta kiépíteni a hatalmát olyan teremtmények között, akik simán át tudták harapni az ember torkát, hogy aztán megegyék.

Richard tényleg hitt abban, hogy véghez tudja vinni. Szép, lelkes arcát látva én is majdnem hittem neki.

– Azt hittem, csak meg kell ölnöd Marcust és kész. De ezzel még nem lesz vége, ugye?

– Raina gondoskodni fog róla, hogy mindig párbajra hívjon valaki. Hacsak nem érem el, hogy féljenek tőlem.

– Amíg Raina életben van, mindig bajt fog keverni.

– Nem tudom, mit kezdjek vele.

– Megölhetném – ajánlottam fel.

Elég volt ránéznom, hogy tudjam, mi erről a véleménye.

– Csak vicceltem – mondtam sietve. Ahogy vesszük. Richard nem értett volna egyet azzal, hogy a gyilkosság a legpraktikusabb megoldás. De ha azt akarjuk, hogy Richard biztonságban legyen, Rainának meg kell halnia. Hidegvérű döntés, de helyes döntés.

– Mire gondolsz, Anita?

– Arra, hogy talán neked van igazad, és mindenki más téved.

– Mivel kapcsolatban?

– Lehet, hogy tényleg nem kellene megölnöd Marcust.

Richard szeme tágra nyílt.

– Azt hittem, haragszol rám, amiért nem akarom megölni Marcust.

– Nem az a lényeg, hogy megölnöd-e vagy sem. Hanem az, hogy ha nem ölnöd meg őt, azzal mindenkit veszélybe sodorsz.

– Nem értem, mi a különbség – rázta meg a fejét.

– A különbség az, hogy így a gyilkosság csak eszköz, önmagában nem cél. Nekem élve kellesz. Azt akarom, hogy Marcus eltűnjön. Azt akarom, hogy a téged követő falkatagok biztonságban legyenek. Nem akarom, hogy a pozíciód megőrzése érdekében kínoznod kelljen a falkát. Ha mindezt anélkül is el tudjuk érni, hogy bárkit megölj, nekem úgy is megfelel. Csak szerintem nincs olyan megoldás, ahol el tudnád kerülni a gyilkosságot. De ha te kitalálsz egyet, támogatlak.

– Úgy érted, hogy szerinted most nem kellene ölnöm? – fürkészte az arcomat Richard.

– Igen.

Richard elnevette magát, de inkább gúnyosan, mint vidáman.

– Nem tudom, ordítsak-e veled, vagy inkább megöleljelek.

– Sok emberre vagyok ilyen hatással – jegyeztem meg. – Figyelj, amikor elmentünk kiszabadítani Stephent, magaddal kellett volna hívnod egy pár embert. Ebben a helyzetben erőt kellett volna mutatnod, három vagy négy hadnagyoddal a hátad mögött. Van középút Sir Lancelot és Drakula gróf között.

Richard leült az ágy szélére.

– Ritka képesség, hogy a véremen keresztül energiát tudok átadni másoknak. Nagyon figyelemreméltó, de a győzelemhez kevés.

Valami nagyon ijesztőre lenne szükségem ahhoz, hogy Marcus és Raina meghátráljon. Pedig van hatalmam, Anita, tényleg van hatalmam. – Ezt minden büszkeség nélkül mondtam, mintha egy egyszerű tényt közölné. – De mégsem vagyok elég erős.

Odaültem mellé.

– Megteszem, amit tudok, Richard. Csak azt ígérd meg, hogy óvatos leszel.

Richard elmosolyodott.

– Óvatos leszek, ha megcsókolsz.

Megcsókoltam. Richard megszokott, megnyugtató íze mellett a vér finoman sós aromáját is éreztem, és Jason aftershave-jét.

Elhúzódtam tőle.

– Mi a baj?

Megráztam a fejem. Az nem segít semmit, ha megmondom neki, hogy más emberek vérét érzem a nyelvén. Éppen azon voltunk, hogy soha többé ne kelljen ilyesmit csinálnia. Nem a benne lakozó farkas miatt vesztené el az emberségét, hanem a sok más apróság miatt.

– Változz át farkassá – kértem.

– Mi?

– Változz át, itt és most.

Az arcomba nézett, mintha a gondolataimban próbálna olvasni.

– Miért pont most?

– Hadd lássalak teljes valódban, Richard.

– Ha Jean-Claude-dal nem akarsz ágyba bújni, akkor egy vérfarkassal sem akarhatsz.

– De nem maradnál farkasalakban reggelig, legalábbis ezt mondtad korábban.

– Nem, nem maradnék – válaszolta halkan.

– Ha most átváltozol, és el bírom viselni, le is feküdhetünk végre. És elkezdjük tervezni az esküvőt.

Richard elnevette magát.

– Megölhetem Marcust, mielőtt Jean-Claude végez velem? – Jean-Claude azt ígérte, hogy nem fog téged bántani – figyelmeztettem. Richard megdermedt.

– Már megbeszéltem veled?

Bólintottam.

– Miért nem haragudott rám?

– Azt mondta, hogyha nem tud engem megnyerni magának, akkor félreáll. Tehát most félreáll. – Azt már nem tettem hozzá, hogy Jean-Claude szerelmet vallott nekem. Ezt későbbre tartogattam. – Hívd elő magadból a farkast, Richard.

– Nem csak a farkast kell látnod, Anita. Hanem az egész farkát, a lükeit.

– Már láttam őket.

– A lupanafban még nem láttál minket – rázta meg a fejét Richard. – Az a varázserőnk forrása. Ott önmagunk vagyunk, nem hazudunk, még magunknak sem.

– Épp most mondtam, hogy hozzád akarok menni. Felfogtad? Richard felállt.

– Szeretnélek elvenni feleségül, Anita, majdnem mindennél jobban. Annyira kívánlak, hogy az egész testem sajog tőle. De ma éjjel nem tudok jótállni magamért.

– Eddig sikerült megtartóztatnunk magunkat – ellenkeztem.

– Fogcsikorgatva – válaszolta Richard, felkapva az utazótáskáját.

– A farkasemberek haláltáncnak nevezik a szexet.

– Na és?

– Ugyanezt a kifejezést használjuk az örökösödési harcokra.

– Még mindig nem értem, mi a probléma.

– Majd megérted. És akkor az isten irgalmazzon nekünk. De meg fogod érteni.

Hirtelen olyan bánatosnak és reménytelennek látszott, hogy a legszívesebben nem engedtem volna, hogy elmenjen. Holnap szembe kell szállnia Marcusszal, és bár megígérte, hogy meg fogja őt ölni, nem biztos, hogy tényleg képes lesz rá. Lehet, hogy meg fog inogni, ha eljön a pillanat. Nem akartam elveszíteni.

– Maradj velem, Richard. Kérlek.

– Az nem volna tisztességes.

– Ne legyél már ennyire jó fiú.

– Vagyok, aki vagyok – felelte mosolyogva, Popeye után szabadon. Aztán becsukta maga mögött az ajtót. Még egy csókot sem adhattam neki búcsúzóul.

Arra ébredtem, hogy valaki fölém hajol a sötétben. Nem sokat láttam, de olyan érzésem volt, mintha a levegőnek súlya lenne fölöttem. A párnám alá csúsztottam a kezem, és előhúztam a Firestart. A stukkert az idegen testéhez nyomtam, de az illető hirtelen eltűnt, mintha csak álmodtam volna. Kimásztam az ágyból, a falhoz hátráltam, és összehúztam magam, hogy minél kisebb támadási felületet nyújtsak.

A sötétben megszólalt egy hang. A hang irányába céloztam, közben feszülten fülelve, hátha más betolakodókat is meghallok.

– Csak én vagyok, Cassandra. A villanykapcsoló ott van fölöttem. Itt maradok, amíg lámpát gyújtasz – a lány mély, egyenletes hangon beszélt, ahogy az örültekkel szokás, vagy olyan emberekkel, akik pisztolyt szegeznek rád.

Nagyot nyeltem, és a falnak támaszkodva feltápászkodtam. Bal kézzel végigtapogattam a falat, míg az ujjam a kapcsolóba nem ütközött. Akkor újra letérdeltem, a kezem végig a kapcsolón tartva. Amikor már annyira összekuporodtam, amennyire csak tudtam, felkattintottam. Kigyulladtak a lámpák. Egy pillanatra elkápráztatott a fény, de vakon is előreszegeztem a pisztolyt. Amikor visszatért a látásom, Cassandrárt az ágy lábánál pillantottam meg, széttárt karokkal állt, és engem bámult, tágranyílt szemmel. Viktória korabeli hálóingén minden egyes lélegzetvételre megremegett a csipkedésítés.

Igen, Viktória korabeli hálóinget viselt. Nagyon törekenynek látszott benne, mint valami porcelánbaba. Múlt éjjel megkérdeztem tőle, hogy Jean-Claude választotta-e neki. Nem, a csaj maga választotta. Zsák a foltját.

Cassandra dermedten állt.

– Anita, jól vagy?

A hangjából ítélve úgy gondolta, hogy nem.

Mély levegőt vettem, és a plafon felé fordítottam a pisztoly csövét.

– Igen, jól vagyok.

– Megmozdulhatok?

Leeresztettem a pisztolyt, és felálltam.

– Ne próbálj meg hozzám érni, ha alszom. Inkább szólj előtte.

– Nem fogom elfelejteni – mondta a lány. – Megmozdulhatok végre?

– Persze. Mi újság? – kérdeztem.

– Richard és Jean-Claude kint várnak rád.

Megnéztem az órám. Délután egy. Majdnem hat órát aludtam.

Vagy legalábbis aludtam volna, ha Cassandrával nem beszélgettünk volna még egy órát elalvás előtt. Évek óta nem sikerült kialudnom magam, és Cassandra mégiscsak vérfarkas volt, akivel ráadásul tegnap éjjel találkoztam először. Furcsa volt, hogy ennyire megbíztam benne, mint testőrömben. Pedig sohasem szerettem idegenekkel együtt aludni. Ez nem a szexszel kapcsolatos.

Egyszerűen gyanakszom rájuk. Mindenki álmában a legsebezhetőbb.

– Mit akarnak?

– Richard azt mondta, van egy terve.

Meg sem kellett kérdezni, milyen terv. A telihold napján csakis egy dolog járhatott a fejében: Marcus.

– Mondd meg nekik, hogy előbb fel kell öltöznöm.

A bőröndömhöz léptem. Cassandra odasétált az ajtóhoz. Résnyire kinyitotta, és halkán kiszólt. Aztán szorosan becsukta maga mögött, és visszajött hozzám. Zavartan összeráncolta a szemöldökét. A régimódi hálóingében meg ezzel a zavart kifejezéssel az arcán körülbelül tizenkét évesnek látszott.

Letérdeltem a bőrönd mellé, kivettem belőle pár ruhát, aztán felpillantottam rá.

– Most mi van?

– Jean-Claude azt mondta, ne fáradj az öltözködéssel.

Egy pillanatig meredten néztem rá.

– Na persze. Felöltözöm, és kész. Csak várjanak addig.

Cassandra bólintott, és visszament az ajtóhoz.

Bementem a fürdőszobába. Megnéztem magam a tükörben.

Pontosan olyan fáradtnak éreztem magam, ahogy kinéztem.

Megmostam a fogam, és azt kívántam, bárcsak lezuhanyozhatnék. Attól felébredtem volna. Teleengedhettem volna a kádat, de nem voltam biztos benne, hogy a fiúk kibírnák addig. Mellesleg, fürödni általában lefekvés előtt szoktam, nem azért, hogy felélénküljek. Most nem valami megnyugtató dologra volt szükségem, hanem olyasmire, ami serkentőleg hat rám.

A tervvel Richard rukkolt elő, de Jean-Claude is vele volt. Ami azt jelentette, hogy a vámpír segített neki kieszelni. Ijesztő gondolat.

Richard ma este meg fog vívni Marcusszal. Holnapra talán már halott lesz. Erre a gondolatra összeszorult a szívem. Majdnem könnyek szöktek a szemembe. Azzal együtt tudtam volna élni, hogy Richard távol van tőlem. Fájt volna, hogy nincs velem, de túléltem volna. A halálát lehet, hogy nem éltem volna túl. Szerettem Richardot. Tényleg szerettem. Nem akartam elveszíteni. Semmilyen áron.

Jean-Claude igazi úriemberként viselkedett, de nem bíztam benne. Hogyan is bízhattam volna? Bármit is csinált, egy tucat különböző oka lehetett rá. Mi ez a terv? Minél gyorsabban felöltözök, annál hamarabb tudom meg.

Gyorsan magamra kapkodtam a ruhákat. Sötétkék farmer, sötétkék póló, fehér zoknival. Most senkinek nem akartam tetszeni. De később már azt kívántam, bárcsak valami kevésbé praktikusat választottam volna. Ha szerelmes vagy, elkezdesz aggódni az ilyen dolgok miatt.

Kinyitottam az ajtót. Richard az ágy mellett állt. Megtorpantam. Kifésült haja hullámokban omlott a vállára. Csak egy sötétlila selyemalsó volt rajta. Az alsónadrág kétoldalt fel volt hasítva, és kilátszott belőle a combja, ahogy felém fordult.

Amikor sikerült becsuknom a számat, meg is tudtam szólalni.

– Miért öltöztél így?

Jean-Claude a vállával a falnak támaszkodott. Fekete, bokáig érő, szőrmegalléros köntös volt rajta. A haját alig lehetett megkülönböztetni a gallér fekete prémjétől. A nyaka és a mellkasa majdnem teljesen fehérnek látszott a köntös háromszög alakú kivágásában.

– Úgy néztek ki, mintha két különböző stílusú pornófilmből léptetek volna elő. Cassandra valami tervről beszélt. Miféle terv?

Richard Jean-Claude-ra pillantott. Ahogy összenéztek, az minden szónál ékebben árulkodott arról, hogy összeesküdtek a hátam mögött.

Richard leült az ágy szélére. A boxeralsója megfeszült rajta, muszáj voltam másfelé nézni, úgyhogy Jean-Claude-ra pillantottam. Ő sem volt túl megnyugtató látvány, de legalább fedett volt a teste.

– Emlékszel arra, amikor pár hónapja, még karácsony előtt, véletlenül szabadjára eresztettünk némi mágikus energiát a lakásodban? – érdeklődött Jean-Claude.

– Emlékszem – válaszoltam.

– Monsieur Zeemannal úgy gondoljuk, hogy megoszthatnánk egymással az energiánkat, és triumvirátust alkothatnánk.

Egyikükről a másikukra néztem.

– Magyarázd meg.

– Kapcsolatban állok a farkasokkal. Te, kicsi nekromantám, a halottakkal állsz kapcsolatban. A nemi vágnak és a szerelemnek mindig mágikus erőt tulajdonítottak. Mutathatok példát olyan varázslatokra, amelyek a vámpírok és állataik közti, illetve a nekromanta és a vámpírok közti kapcsolatra épülnek. Nem csoda, hogy mágikus energia gerjedt közöttünk.

– Térj a tárgyra – vágtam közbe. Jean-Claude elmosolyodott.

– Úgy vélem, elég erőt tudnánk gerjeszteni egy bizonyos Ulfric elrettentéséhez. Ismerem Marcust. Nem fog harcba bocsátkozni, ha úgy gondolja, nincs esélye a győzelemre.

– Jean-Claude-nak igaza van – szólt közbe Richard. – Ha meg tudom előtte villantani a hatalmamot, Marcus meghátrál.

– Honnét veszitek, hogy egyáltalán újra elő tudjuk hívni ezt az akármit? – kérdeztem.

– Utánanéztam – mondta Jean-Claude. – Két olyan eset ismert, amelyben az állatokat szólítani képes mestervámpírok egy, a megfelelő állatfajta alakját felvevő likantrópot a halandó szolgálukká tették.

– Vagyis?

– Ez azt jelenti, hogy van esélyem mind a kettőtöket magamhoz kötni.

– Ki van zárva. Nem akarok vámpírjeleket – ráztam meg a fejem. Már jártam ebben a cipőben, végigcsináltam, és nem tetszett.

– Decemberben egyikőtök sem viselte a jeleimet – vetette ellen Jean-Claude. – Azt hiszem, most anélkül is menni fog.

– Miért öltöztetek így?

Richard láthatólag nagyon szégyelte magát.

– Csak ezt hoztam magammal. Azt hittem, egy ágyban fogunk aludni.

– Richard, ez a gönc nem nagyon segített volna az önmegtartóztatásban – mutattam a boxerre.

– Tudom. Bocs – felelte elpirulva.

– *Ma petite*, csak merd azt mondani, hogy a te táskádban nincs finomabb alsónemű.

– Soha nem állítottam azt, hogy nincs.

Ronnie beszélt rá egy szexi darabra, arra az esetre, ha behódolnék Richardnak. Szívesen vette volna, ha lefekszem a sráccal, amennyiben ezzel kiűtjük Jean-Claude-ot a nyeregből.

– Kinek vetted? – kérdezte Richard halkán.

– Neked. De ne maradjunk a témánál. Mire kell a gatya meg a szép köntös?

– Richard és én már megkíséreltük egyszer-kétszer előhívni ezt az energiát. De kettőnkkel nem működik. Richard annyira utál, hogy nem megy.

– Ez igaz, Richard?

A fiú bólintott.

– Jean-Claude szerint kell egy harmadik. Te kellesz.

– És a ruhák?

– Az első alkalommal is a kéjvágy, illetve a harag hívta életre az erőt, *ma petite*. A harag már megvan. Most már csak a vágy hiányzik.

– Na, várjatok egy percet. – A tekintetem ide-oda cikázott kettőjük között. – Azt kéritek, csináljuk hármasan?

– Nem – mondta Richard. Felállt, és elindult felém a szűk boxeralsóban, amiből kilátszott a fenéke. – Semmi szex, megígérem. Még emiatt sem egyeztem volna bele, hogy osztozzak rajtad Jean-Claude-dal.

Végighúztam az ujjaimat a boxeralsó selymén, könnyedén, szinte félénken.

– Akkor mire kell ez a jelmez?

– Kifutunk az időből, Anita. Ha ez tényleg működik, gyorsan kell cselekednünk. – Megragadta a karom, a kezét forrónak éreztem a bőrömön. – Azt mondtad, segítesz, ha van egy tervem. Ez az a terv.

Lassan elhúzódtam tőle, és Jean-Claude felé fordultam.

– És neked mi hasznod belőle?

– A te boldogságod. Egyetlen farkas sem fogja kihívni Richardot, ha tényleg triumvirátussá alakulunk.

– Az én boldogságom, na persze. – Jean-Claude hűvös arcába nézve támadt egy ötletem. – Ettél Jasonból, ugye? Megízlelted az erőt, amit Richardtól szipolyozott ki, ugye? Ugye, te rohadt strici?!

Beszéd közben egyre közelebb mentem hozzá, és amikor odaértem elé, vissza kellett fognom magam, nehogy felpofozzam.

– Na és, *ma petite*?

– Mi hasznod ebből az egészből? Ne próbáld nekem beadni ezt a szart a boldogságomról. Már túl régóta ismerlek.

Jean-Claude lefegyverző kedvességgel nézett rám.

– Akkora hatalomra tennék szert, hogy a vámpírok tanácsán kívül senki sem merne kihívni.

– Tudtam. Annyira tudtam. Mindig legalább egy tucat hátsó szándékod van.

– Pontosan annyi hasznom van belőle, mint Monsieur Zeemannak. Mind a ketten megerősíthetnénk a hatalmi bázisunkat.

– Jó, és én mit nyerek vele?

– Monsieur Zeeman biztonságát, természetesen.

– Anita – szólt közbe halkan Richard. A vállamra tette a kezét. Megpördültem, és szembefordultam vele. Az arckifejezése láttán elhaltak az ajkamon a haragos szavak. Annyira komoly volt és

ünnepélyes. Megmarkolta a vállam, a másik kezével pedig megsimogatta az arcom.

– Ha nem akarod, nem kell megtenned.

– Richard, te érted, mit ajánl Jean-Claude? Soha nem tudnánk tőle megszabadulni. – Megfogtam az arcomat simogató kezét. – Ne köss minket hozzá. Ha egyszer a keze közé kaparint, soha nem ereszt el.

– Ha tényleg azt hinnéd, hogy gonosz, már régen megszabadultál volna tőle.

Ha nem teszem meg, és Richard ma éjjel meghal, képes lennék együtt élni a gondolattal? Nekidőltem Richardnak, a mellkasába fúrtam az arcom, és belélegeztem az illatát. Nem. Ha meghal, annak ellenére, hogy meg tudtam volna menteni, akkor örökre büntudatom lenne.

Jean-Claude odaállt mellém.

– Lehet, hogy az egész csak egy véletlen volt, amit ellenőrzött körülmények között nem lehet megismételni, *ma petite*. A mágia általában így működik.

Feléje fordítottam az arcom, de nem bontakoztam ki Richard öleléséből, és továbbra is a meztelen mellkasára hajtottam a fejem. – Egyikünket sem jelölheted meg, rendben?

– Megígérem. Csupán annyit kérek, hogy egyikünk se hátráljon meg. Pontosan tudnunk kell, mekkora erőt gerjeszthetünk együtt. Ha nem sokat, akkor az úgy tárgytalan, de ha úgy van, ahogy gondoltam, azzal rengeteg probléma megoldódik.

– Te alattomos disznó.

– Ezt vehetem igennek? – érdeklődött Jean-Claude.

– Igen.

Richard átölelt. Engedtem, hogy a karjába vegyen és megnyugtasson, de közben Jean-Claude szemébe néztem. Az arckifejezését nehéz volt meghatározni. Az ördög nézhet így rád, miután aláírtad a szerződést, és eladtad neki a lelked. Elégedetten, várakozva, mohón.

– Éreztétek jól magatokat Monsieur Zeemannal. Igénybe veszem a fürdőszobát, aztán én is csatlakozom hozzátok.

Ennek a hallatán a legszívesebben visszacsináltam volna az egészet. De nem csináltam.

– Biztos vagy benne, hogy ez nem csak valami újabb kifinomult módszer arra, hogy hármásban szexeljünk?

– Szerinted képes volnék ilyen ördögi ravaszságra?

– Naná.

Jean-Claude elnevette magát, a hangja úgy futott végig a gerincem mentén, mintha valaki a bőrömre ejtett volna egy jégkockát.

– Akkor hát magatokra hagylak titeket – mondta, és elsuhant mellettünk a fürdőszoba irányába.

Utánamentem, és elkaptam az ajtót, mielőtt magára csukhatta volna. Az ajtó résén keresztül visszanézett rám.

– Igen, *ma petite*?

– Ajánlom, hogy a bőrödön kívül más is legyen rajtad a köntös alatt.

Erre olyan széles mosollyal válaszolt, hogy még a szemfoga is kilátszott.

– Szerinted képes volnék ekkora otrombaságra?

– Fogalmam sincs.

Jean-Claude egy biccentéssel nyugtázta a választ, majd becsukta az ajtót. Egy mély sóhajjal megfordultam. Richard ruhái szépen összehajtogatva feküdtek a bőröndöm tetején. A fiú elindult felém. Az alsógyatya annyira fel volt hasítva, hogy a lábfejétől a derekáig majdnem mindent láttam.

Ha valóban kettesben maradtunk volna, odamentem volna hozzá. Most viszont minden romantikus hangulatom elszállt. A fürdőszobából vízcsobogás hallatszott. Jean-Claude is csatlakozni óhajtott hozzánk. Édes Jézusom.

Ahogy a haja a szemébe hullott, Richard továbbra is szívdöglesztően nézett már nem próbált meg közelebb jönni.

– Miért lett hirtelen ilyen kényelmetlen a helyzet? – kérdezte meg végül a fejét csóválva.

– Szerintem a legfőbb ok épp a fürdőszobában van, és azt tervezi, hogy ő is beszáll.

– Általában nem kell ennyi idő ahhoz, hogy egymás karjába omoljunk – nevette el magát Richard.

– Tényleg nem – értettem egyet.

Ebben a tempóban, mire Jean-Claude kijön, még mindig csak szemezni fogunk egymással, mint két kamasz a diszkóban.

– Találkozzunk félúton – javasoltam.

– Ahogy csak kívánod – válaszolta mosolyogva. Újra elindult felém. A hasizma a lépései ütemére hullámozott.

Rögtön sajnálni kezdtem, hogy farmer és póló van rajtam. Szerettem volna hogy a frissen vásárolt, szexis fehérneműben lásson. Azt akartam, hogy a kezével végigsimogassa a selymet, meg alatta a testemet.

Megálltunk, csak egy pár centiméter választott el bennünket, de még nem érintettük meg egymást. Enyhén éreztem az aftershave-je illatát. Olyan közel voltam hozzá, hogy a teste melegét is éreztem. Végig akartam simogatni a meztelen mellkasát. Szerettem volna megtapogatni a selyem alsógatyáját. Össze kellett fonnom a karomat, hogy a kezem lefoglaltam valamivel, olyan kíváncsi volt.

Richard fölém hajolt. Végigsúrolta a szemöldököm az ajkával, aztán a szemhéjamat csókolta meg gyengéden. Amikor elért a számhoz, lábujjhegyre álltam, hogy megcsókolhasson. Körém fonta a karját.

Nekiestem. Az ajkam az ajkához szorítottam, és a kezem felfedezőútra indult a testén. Richard lejjebb hajolt, aztán a fenekem alá csúsztotta a karját, és felemelt, hogy egy szintben legyen az arcunk. Azonnal elhúzódtam a csókja elől, majdnem rá is szóltam, hogy tegyen le, de képtelen voltam ebből a pár centiméteres közelségből a szemébe mondani. Inkább átkulcsoltam a lábammal a derekát. Richard terpeszbe állt, hogy kiegyensúlyozza magát.

Amikor megcsókoltam, elöntött a mágikus energia első hulláma. A forrósága megperzselte a bőröm, és bizsergett tőle a hasam.

Richard nyögött egyet, vagy talán a mordult helyesebb kifejezés. Letérdelt, miközben én még mindig rajta csimpaszkodtam, lefektetett a földre, és én nem akadályoztam meg benne. A karjára támaszkodott, és az ágyékát az enyémhez préselte. A szeme olyanná vált, mint a farkasoké. Biztos pofát vághattam, mert elfordította a fejét, hogy ne láthassam az arcát.

Felemelkedtem, belemarkoltam a sűrű hajába, és magam felé fordítottam az arcát. Talán a fájdalom, talán valami más okozhatta, de viczorogva fordult vissza. Meg sem rezzentem. Álltam a tekintetét.

Lehajtotta a fejét, én pedig visszafeküdtem a földre. Az ajka egy pillanatig tévovázott az ajkam fölött, aztán, ahogy a szánk összeért, forróság söpört rajtam végig, mintha Richard legbensőjét ízleltem volna meg.

Ekkor kinyílt a fürdőszoba ajtaja. A hangra megdermedtem, a tekintetem az ajtónyílásra siklott. Richard szája egy pillanatnyi tévovázás után továbbindult az állkapcsom vonalán, aztán a nyakamra vándorolt.

Jean-Claude az ajtóban állt, fekete selyempizsamában. A hosszú ujjú pizsamafelsőt nem gombolta be, úgyhogy minden egyes mozdulatára fellebbent meztelen felsőtestéről. Az arckifejezése megijesztett.

Megveregettem Richard vállát. Ő már a pólóm nyakával matatott, mintha alá akarná fújni a fejét. Amikor rám emelte döbbenetes, borostyánsárga szemét, csak vágyat, már-már éhséget láttam az arcán. Az energiája forró szélviharként söpört végig a testemen.

A nyakamon olyan erősen lüktettek az erek, hogy attól féltem, mindjárt átszakad a bőröm.

– Mi bajod van, Richard?

– Telihold lesz, *ma petite*. Hívja őt a farkas – közölte Jean-Claude, felénk tartva a szőnyegen.

– Engedj felállnom, Richard.

Richard négykézlábra emelkedett, és hagyta, hogy kimásszak alóla. Talpra álltam, ő pedig elém térdelt, és a derekam köré fonta a karját.

– Ne félj – mondta.

– Tőled nem félek, Richard – mondtam Jean-Claude-ra bámulva.

Richard végighúzta a két kezét a hátamon, az ujjai szinte a húsomba vájtak.

– Sohasem bántanálak szándékosan. Tudod.

Tudtam. Bólintottam.

– Akkor bízz bennem – mondta lágyan, de mély hangjába ezúttal szokatlan morgás is vegyült. Nekilátott, hogy kihúzza a pólómat a farmer övrészből.

– Meg akarlak érinteni, meg akarlak szagolni, meg akarlak kóstolni.

Jean-Claude körülöttünk keringett, de nem jött közelebb. Úgy körözött, mint egy cápa. Sötétkék szeme még mindig emberi volt, emberibb, mint Richardé.

Richard, miután kiszabadította, felhúzta a pólót a hasamról. Végigfuttatta az ujjait a csupasz bőrömön, még bele is remegtem, de ez mégsem szex volt vagy legalábbis nem kizárólag az. Richard ismerős, forró, szikrázó energiája átáramlott a bőrömre. Olyan érzés volt, mintha alacsony feszültségű áramot vezettek volna belém. Még nem fájt, de ha tovább tart, talán fog. Vagy éppen hogy nagyon jó lesz, jobb minden másnál. Nem is tudtam, melyik gondolat az ijesztőbb.

Jean-Claude egy karnyújtásnyira állt tőlünk, úgy figyelt. Ez is ijesztő gondolat volt.

Richard kétoldalt megfogta a derekam, a csuklójával tartva a felgyűrt pólómat.

Jean-Claude megtette az utolsó lépést. Kinyújtotta a kezét felém, amitől megfeszültem, és a félelem kisöpörte belőlem a maradék vágyat is. A vámpír leengedte a kezét, anélkül, hogy hozzánk ért volna.

Richard váratlanul megnyalta a hasam. Egymásra bámultunk. Megint barna volt a szeme. Emberi.

– Nem fogom hagyni, hogy bármi bajod essen, Anita.

Fogalmam sem volt, mibe került neki, hogy visszaszorítsa a farkast, csak azt tudtam, hogy nem lehetett könnyű. Sok alacsonyabb rangú vérfarkas egyáltalán nem tudott visszaválozni, ha egyszer már elkezdte az átalakulást. Megnyugtatóbb lett volna, ha a tiszta barna szempár nem sötétült volna el. De ezt nem a szörnyeteg okozta, hanem egy sokkal alapvetőbb, emberibb ösztön. A szexuális vágy. Erre a pillantásra a „kéjvágy” szó kevés volt.

Jean-Claude odaállt mögém. Éreztem. Anélkül, hogy hozzám nyúlt volna, hűvös, kutató fuvalatként éreztem az erejét. Aztán a hajamba fúrta az arcát. A szívem olyan hevesen kezdett el verni, hogy semmi mást nem hallottam, csak a saját vérem dobolását a fülemben.

Jean-Claude félresöpörte a hajam. Amikor az ajka az arcomhoz ért, átviharzott rajtam az energiája, hűvösen, akár a kriptákban füttyülő szél. Keresztüláramlott rajtam, Richard forró kisugárzását keresve. Aztán a két energia egymásnak ütközött, és összekeveredett bennem. Elakadt a lélegzetem. Azt a erőt éreztem magamban, amivel a halottakat szoktam szólítani. A varázserőmet éreztem megfeszülni és fellobbanni a két idegen energiával szemben.

Megpróbáltam elhúzódní Richardtól, de ő a bordáim közé vájta az ujjait. Jean-Claude szorosabbra fonta a karját a vállamon.

– Építsd fel magadban az erőt, ne küzdj ellene, *ma petite*.

Egyelőre csak a pánik ellen küzdöttem, lihegve. Mindjárt oxigénhiányos állapotba kerülök, és elájulok, ha nem tudok uralkodni a rettegésemem. Megpróbáltam meglovagolni a mágiát és a félelmet, de vesztésre álltam.

Richard a hasamat harapdálta, gyengéden. Beszívta az ajkai közé a bőrömet. Jean-Claude gyengéd csókokat lehelt a nyakamra. Mindkét karjával átölelt, és a mellkasára szorított. Richard olyan volt, mintha egy egyre égetőbb kályha lenne a derekamnál. A hátam mögött álló Jean-Claude pedig olyan, akár a jeges tűz. Mintha egy lángoló faág lettem volna, amelyet kétoldalról emészt a tűz. Túl sok volt bennem az energia. Valahová ki kellett törnie. Csinálnom kellett vele valamit, különben elevenen égtem volna el.

Összecsuklottak a lábaim, és csak azért nem estem el, mert Richard és Jean-Claude megtartott. Ezután óvatosan leeresztettek a földre, továbbra is a karjaik közt tartva. Először a vállam ért a földhöz, aztán a kezem, és akkor hirtelen ráébredtem, mit tudnék kezdeni ezzel az energiával. Éreztem, ahogy a varázserő kitör belőlem, és átcikázik a talajon, kutatva, keresve a halottakat. Hasra fordultam. Jean-Claude két kézzel fogta a vállamat, és az arcomhoz dörzsölte az arcát. Richard kezei a pólóm alatt a hátamat simogatták, egyre feljebb merészkedve, de mindez most nem számított. Az energiával kellett kezdenem valamit.

Megtaláltam a halottakat, akiket kerestem, de mégsem működött a dolog. Az erőtér akkorára nőtt, hogyha kaptam volna levegőt, felsikoltottam volna. De hiányzott egy lépés, az utolsó összetevő még hiányzott.

A hátamra fordultam, és rájuk bámultam. Ők visszanéztek rám. Jean-Claude szeme egészen sötét kékre változott. A két fiú egyszerre hajolt felém. Richard a számat célozta meg, Jean-Claude a nyakamat. Richard csókja szinte perzselt, éreztem, hogy Jean-Claude fogja megkarcol, miközben a vámpír azért küzdött, nehogy belém harapjon. Mindenütt ott leselkedett ránk a kísértés. Valakinek a keze a pólóm alá nyúlt, de már nem tudtam eldönteni, kié. Aztán rájöttem, hogy mind a kettőjüké.

Mit kell mindenképpen használni a halottak felélesztéséhez? Vért. Ezt valószínűleg hangosan is kimondtam.

– Vért.

Jean-Claude felemelkedett pár centire, és rám meredt. A keze épp a mellem alatt állt meg. Gondolkodás nélkül megragadtam a csuklóját.

– Hogy micsodát, *ma petite*?

– Vér kell, hogy befejezhessük. Vér kell.

– Mi? – Richard feje úgy emelkedett fel, akár egy fuldoklóé a vízből.

– Tőlem megkaphatod, *ma petite* – hajolt felém Jean-Claude. Hogy megállítsam, a mellkasába tenyereltem, éppen akkor, amikor

Richard megragadta a vállát. Az energia perzselő hullámban csapott át rajtunk. Fehér foltokat láttam magam előtt.

– Nem használhatsz engem arra, hogy végre a nyakába mélyeszthesd a fogaidat – mordult rá Richard. A haragja növelte a varázserőt, és ettől felsikoltottam.

– Vagy segítsetek vérhez jutni, vagy szálljatok le rólam – tartottam fel kettőjük közé a csuklóm. – Nálam nincs kés, valamelyikőtök csinálja meg.

Richard fölém hajolt. Félresöpörte a haját a nyaka egyik oldaláról.

– Tessék, itt a vér.

Jean-Claude nem ellenkezett. Richardhoz hajolt, felhúzza a felső ajkát. Mintha lassított felvételen néztem volna, ahogy oldalt megharapta Richard nyakát. Ahogy a fogak belemartak, a fiú felszisszent, a teste megfeszült. Jean-Claude rátapasztotta a száját a bőrére, és csak úgy járt az ádámcsutkája, miközben szívta és nyelte a vért.

Az energia átzúdult rajtam, minden hajszálam égnek állt tőle, a bőrömön is áthatolt, végül már azt hittem, szétrobbanok tőle. Végül kilöktem magamból a holtak felé. Megtöltöttem a testeket, de még így is túl sok maradt belőle. Úgyhogy egyre kijebb és kijebb nyúltam, míg meg nem találtam, amit kerestem. Akkor a hidegen perzselő erő végre elszállt belőlünk.

Lihegve feküdtem a földön. Jean-Claude a bal oldalamon könyökölt. A szája véres volt, még az állára is jutott belőle. Richard tőlem jobbra feküdt, hason, a feje a karomra nehezedett. A mellkasa ritmikusan emelkedett és süllyedt; ahogy nagy kortyokban szedte a levegőt. A gerince mentén izzadság csillogott.

Szinte arany színű ködben úszott a világ. A hallásom csak lassan nyertem vissza, olyan volt, mintha egy hosszú csövön keresztül hallgatóznék.

Jean-Claude lenyalta az ajkáról a vért, azután reszkető kézzel megtörölte az állat, és a kezét is lenyalta. Majd ledőlt mellém, a vállam gödrébe fektetve a fejét. Meztelen mellkasa és hasa alá szorult a karom. Lázasan forró volt a bőre. Azelőtt sosem volt ilyen. Úgy vert a szíve, mint egy csapdába esett madaré.

A haja az arcomba hullott. Egzotikus sampon illatát árasztotta, meg a vámpír saját szagát.

– Nekem csodálatos volt, és neked, *ma petite*? – kérdezte elcsukló nevetéssel.

– Bíztam benne, hogy megtalálod a helyzethez illő kifejezést – mondtam nagyot nyelve. Még a nevetéshez is fáradt voltam.

Richard felkönyökölt. A nyakán lévő fognyomokból csörgött a vér. Amikor odanyúltam a sebéhez, véres lett az ujjam.

– Fáj? – kérdeztem.

– Annyira nem. – Richard gyengéden megfogta a kezem, és tisztára nyalta az ujjaimat.

Jean-Claude szokatlanul meleg keze a hasamat simogatta a pólóm alatt. Aztán kigombolta a sliccemet.

– Ne is gondolj ilyesmire – figyelmeztettem.

– Késő, *ma petite*. – Odahajolt hozzám, és megcsókolt. Éreztem Richard vérének fémes, édeskés ízét a nyelvén. Felemeltem a fejem, és az ajkára tapadtam. Nekem kellett a vér, nem a fiúknak. Igazság szerint nem ért véget mára a vér-ontás. Akármit is szólítottam elő a sírból, vissza kell majd küldenem. Márpedig ahhoz is vér kell, friss vér. Már csak az volt a kérdés, hogy ki adja, és hogyan gyűjtjük össze. Ja, és még valami: tulajdonképpen mennyi vérre lesz szükség?

Jean-Claude végighúzta az ujjja hegyét a bugyim szegélyén. Richard elkapta a csuklóját. Mindkettőjükből áradt a düh és az erő. Újra lánggra lobbantak.

– Ezt sem fogod ürügyként használni arra, hogy bejuss a bugyijába – mondta Richard sötéten. A marka összeszorult Jean-Claude csuklóján.

Jean-Claude ökölbe szorította a kezét, és Richard karjának feszítette. Mindkettejük arca dühös volt és feszült. A mellkasuk reszketett az erőfeszítéstől. Libabőrös lettem a haragjuktól. Még túl korai lett volna újra végigcsinálni ezt a szarságot.

– Később is szkanderozhattok, fiúk, most viszont meg kell néznünk, mit sikerült felélesztenem.

Egy pillanatnyi habozás után mind a ketten rám néztek, de továbbra is egymásnak feszült a karjuk. Richard arcán látszott az erőlködés. Jean-Claude arca közönyös, érdeklődő kifejezést öltött, mintha semmi erőfeszítésébe nem kerülne, hogy távol tartson magától a vérfarkast. De éreztem, hogy finoman remeg a teste. Jean-Claude-nak mindene volt az illúzió. Richard esetében meg a tapintható valóság számított.

– Mit mondtál, *ma petite*?

– Azt mondta, hogy felélesztette a halottakat – mondta Richard.

– Igen, úgyhogy szálljatok le rólam. Veszekedni később is ráértetek, most viszont meg kell néznünk, mit csináltam.

– Csináltunk – javított ki Jean-Claude. Elhátrált Richardtól, és egy pillanattal később Richard eleresztette a kezét.

– Akkor amit csináltunk – mondtam beleegyezően.

Richard felállt, a lábán látszottak a kidagadó izmok. Nehezemre esett, hogy meg ne érintsem. Kinyújtotta a kezét, hogy felsegítsen.

– Adjatok egy percet – mondtam.

Jean-Claude úgy állt talpra, mintha zsinórokon húzták volna. Ő is felém nyújtotta a kezét. Dühösen meredtek egymásra. A haragjuk láthatatlanul szikrázott a levegőben. Megcsóváltam a fejem. Engem,

a szegény halandót jobban megviselt a dolog, mint őket. Most elfogadtam volna egy segítő kezet, ami nálam ritkaságszámba ment. De végül sóhajtottam egyet, magam alá húztam a lábam, és a segítségük nélkül álltam fel.

– Viselkedjete – mondtam. – Nem érzitek, mi van a levegőben? Bármilyen is az, a düh éppen elég jó arra, hogy ismét előhívjam, úgyhogy hagyjátok abba. Lehet, hogy így is újra végig kell csinálni az egészet, ha nyugalomra akarjuk helyezni azt, amit előszólitottunk a sírból.

Jean-Claude azonnal ellazította magát.

– Ahogy parancsolod, *ma petite* – mondta mély meghajlással.

Richard körbeforgatta a fejét, hogy kilazítsa a vállait. Még mindig öklöbe szorította a kezét, de bólintott.

– Nem értem, hogyan keltek életre a zombik attól, amit csináltunk.

– Fókusszá tudok válni más halottkeltők számára. Ezen a módon egyesíthetjük az erőinket, és egy öregebb zombit, vagy több zombit is életre kelthetünk. Én nem értek máshoz, csak a halottidézéshez, úgyhogy amikor az arcomba vágátok azt a rengeteg energiát, azt tettem, amit tudtam – vontam meg a vállam.

– Megidézted Nikolaos egész temetőjét? – kérdezte Jean-Claude.

– Ha szerencsénk van – válaszoltam.

A vámpír értetlenül félrebillentette a fejét.

– Felvehetek valami gatyát? – kérdezte Richard, végignézve magán.

– Nagy kár lenne, de igen – mondtam mosolyogva.

– Kihozom a köntösömet a fürdőszobából – jelentette be Jean-Claude.

– Szolgálj ki magad – feleltem.

– Nem teszel megjegyzést arra, milyen kár, hogy felöltözöm? Megráztam a fejem.

– Kegyetlen vagy, *ma petite*, nagyon kegyetlen.

Mosolyogva meghajoltam felé.

Viszonozta a mosolyt, de kihívóan nézett rám, miközben elindult a fürdőszoba felé.

Richard beleprézelte magát a farmerébe. Figyeltem, ahogy begombolja, és felhúzza a cipzárt. Nézni is élvezet volt, ahogy öltözik. A szerelem a legkisebb mozdulatokat is érdekessé teszi.

Elmentem mellette az ajtó felé, és hagytam, hogy felvegyen egy inget, ha akar. Ugyanis csak egy módon lehetett figyelmen kívül hagyni: nem volt szabad ránézni. Ugyanez az elmélet Jean-Claude-nál is bevált.

Odaértem az ajtóhoz. Már a kilincsen volt a kezem, amikor Richard hátulról megragadott, felemelt, és elcipelt az ajtótól.

A lábam szó szerint a levegőben kalimpált.

– Mi a francot csinálsz? Tegyé le.

– Jönnek a farkasaim – mondta ő, mintha ez mindent megmagyarázna.

– Tegyé le.

Leeresztett annyira, hogy a lábam leérjen a padlóra, de a karját továbbra is körém fonta, mintha attól tartana, hogy különben újra az ajtóhoz rohannék. Az arcán látszott, hogy a távolba fülel. Én persze nem hallottam semmit.

Aztán farkasüvöltés visszhangzott a folyosón, amitől a karomon égnek állt a szőr.

– Mi van itt, Richard?

– Veszély – válaszolta szinte suttogva.

– Raina és Marcus?

Richard még mindig arra figyelt, amit én nem hallottam. Azután maga mögé lökött, és egy szál farmerben, ing nélkül az ajtóhoz ment.

Odaszaladtam az ágyhoz, ahol a fegyverek voltak. Előhúztam a Firestart a párnám alól. Aztán az Uzit is előrángattam a matrac alól.

– Ne menj ki üres kézzel, basszus.

Kintről farkasüvöltés hallatszott. Richard feltépte az ajtót, és kirohant a folyosóra. Utánakiáltottam, de addigra már eltűnt.

– Mi az, *ma petite*? – lépett ki Jean-Claude a fürdőszobából fekete, prémmel szegett köntösében.

– Társaságunk érkezett – válaszoltam, miközben áthúztam a mellem fölött az Uzi vállpántját.

A távolból hallani lehetett a vicsorgó farkasok hangját. Jean-Claude elrohant mellettem, hosszú köntöse csak úgy úszott mögötte. Sötét fuvalatként suhant. Mire kiértem a folyosóra, már sehol sem lehetett látni.

Megint én fogok utolsónak odaérni. A kurva életbe.

Ha teljes sebességgel rohanunk egy ütközet felé, az nem a legjobb módszer arra, hogy életben maradjunk. Az elővigyázatosság mindig jobb. Ezt jól tudtam, de nem nagyon érdekelt. Semmi nem számított, csak az, hogy időben odaérjek. Időben ahhoz, hogy megmentsem őket. Őket. Ezen inkább nem mészám el, csak futottam, jobb kezemben a Firestart, bal kezemben az Uzit szorongatva. Úgy rohantam, mint egy örült, de legalább volt nálam fegyver. Távolabb üvöltés verődött vissza a falakról. Ne kérdezzétek, honnan tudtam, hogy Richard az. Azt hittem, ennél gyorsabban már nem tudok futni. Tévedtem. A folyosón rohantam, elszorult torokkal kapkodva levegő után, nem nézve se jobbra, se balra. Ha valakinél lett volna pisztoly, szétlőhettek volna.

Richard a szoba közepén állt, kinyújtott karral egy zombit tartva a feje fölé. A közelében egy póni nagyságú farkas egy másik zombit szegezett a földhöz, miközben marcangolta. Stephen Richard háta mögött állt, emberalakban, de összekuporodva, harcra készen. Cassandra mögöttük, valamivel hátrébb. Ahogy berobbantam a szobába, rám nézett. Az arckifejezését nem egészen értettem, de nem volt időm töprengeni rajta.

Jean-Claude a vérfarkasoktól távolabb, balra állt. Ő is rám meredt. Az ő arckifejezését sem értettem, viszont ő nem volt veszélyben. Ő nem esett neki a zombiknak. Annál okosabb volt. Ellentétben Richarddal.

A szoba eredetileg keskeny téglalap alakú volt, de a szemközti fal szétrobbant, törmelékkel hintve be a padlót. Úgy nézett ki, mintha a zombik a fal mögül másztak volna elő. Egy olyan temetőből, amiről nem is tudtam, hogy létezik.

A hullák a romok előtt álltak. Amint észrevettem őket, felém fordult a tekintetük. A pillantásuk súlya szíven ütött.

Már nem aggódtam a többiek biztonságáért, a félelmemet elmosta a harag.

– Richard, tedd le azt a zombit, légy szíves. Nem fog bántani. És hívd vissza Jasont a másik zombitól.

Ki más is lehetett volna, mint Jason? Kivéve, ha más vérfarkas is volt itt lent. Viszont ha másvalaki volt, akkor hová tűnt Jason?

Richard felém fordult, a zombit még mindig a feje fölött tartva.

– Megtámadták Jasont.

– Csak védekeztek.

Jason elkapkodta a dolgot.

– Tényleg nem támadták meg – ismerte el Cassandra. – Csak elkezdtek kiözönlteni a fal mögül. Jason átváltozott, és nekik ugrott.

Az óriási farkas közben feltépte a zombi hasát, és a beleit szaggatta. Elegem lett belőle.

– Kapjátok el a farkast – parancsoltam. Az alatta fekvő zombi összezárta a karjait a farkas lapockáján. Jason belemélyesztette a holttest torkába a fogait, aztán kitepte, sötét testnedveket és húsdarabokat fröcskölve szanaszét.

A többi hatvan-nyolcvan zombi egy emberként indult meg felé.

– Engedd el, Jason, vagy megmutatom, milyen, ha tényleg megtámadnak a zombik.

Richard behajlította a könyökét, és messzire hajította magától a kezében tartott zombit. A holttest bukfencezve repült a levegőben, majd a zombitömegben landolt. Azok úgy szóródtak szét, mint a kuglibábuk, attól eltekintve, hogy aztán újra lábra álltak, bár egyikük közben elvesztette a fél karját.

Richard a farkasok mellé kuporodott, és rám nézett.

– Meg akarsz támadni? – a hangjából felháborodás csendült.

– Ha lerángatod a farkasodat a zombimról, akkor nem.

– Azt hiszed, el tudsz velünk bántani? – kérdezte Cassandra.

– Ennyi hullával a hátam mögött biztosan – közöltem.

Stephen szája legörbült, mint aki mindjárt elsírja magát.

– Bántanál minket?

Basszus, elfelejtettem. Most már én vagyok a lupájuk.

Megfenyegettem Rainát, hogy megölöm, ha még egyszer bántja Stephent, erre most meg akarom etetni a srácot a zombikkal. Valahol hibás volt a logikám.

– Ha mindannyiótokat meg kell védenem, akkor engedelmeskednetek kell nekem, ugye? Úgyhogy Jason vagy leszáll a zombimról, vagy lecsapom, mint egy taxiórát. Nem így szól a falkatörvény?

Richard megint felém fordult. Dühvel vegyes gőg volt az arcán, vagy valami ahhoz hasonló. Mindenesetre még sohasem láttam ilyennek.

– Azt hiszem, Jason igazából nem számított rá, hogy engedelmességet fogsz tőle követelni. Szerintem egyikünk sem számított erre.

– Akkor nem ismertek eléggé – vágtam vissza.

– *Mes amis*, ha megöljük egymást, annak Marcus nagyon fog örülni.

Mindannyian Jean-Claude felé fordultunk.

– Állj – mondtam.

A zombik azonnal dermedten megálltak. Egyikük inkább a földre hemperedett, mint hogy megtegye az utolsó csoszogó lépést. A zombik mindent szó szerint vesznek.

Az óriási farkas még egy darabot kihasított a földön fekvő zombiból. A halott férfi önkéntelenül felkiáltott.

– Vonszold el tőle Jasont, most azonnal, vagy megtáncoltatlak titeket. Marcus kapja be. Miatta ráérek később is aggódni.

– Szállj le róla Jason, most – parancsolta Richard.

A farkas a hátsó lábára állt, miközben beletépett a zombi karjába. Csontok törtek. Jason úgy cibálta a zombi karját, mint egy terrier a játékát. Vér és testnedvek fröcsköltek mindenfelé.

Richard megragadta őt a grabancánál, és ledöntötte a lábáról. Azután megragadta a szőrös nyakát, és maga felé fordította. Az erőfeszítéstől megfeszültek a karján az izmok. A fuldokló farkas karmos mancsai a levegőt kaparták. Azután hirtelen belekaptak Richard csupasz bőrébe. Richard vére vékony erecskében csordogálni kezdett.

A fiú a szoba túlsó végében várakozó holtak közé hajította Jasont.

– Soha többé ne ellenkezz velem, soha! – Richard hangja morgásba veszett, ami azután farkasüvöltéssé alakult. Hátravetett

fejfel üvöltött. A hang a fiú emberi torkából tört elő. Cassandra és Stephen visszhangozták. Az éneklő üvöltéstől zengett az egész szoba.

Ekkor döbbsentem rá, hogy Richard talán elkerülheti, hogy megölje Marcust, de soha többé nem uralkodhat a lükoï fölött erőszak nélkül. Már hozzá is szokott. Majdnem annyira, mint Jean-Claude. Hogy ez jó jel volt-e, vagy rossz, abban nem voltam biztos.

Jason kikecmergett a hullák alól. Rám emelte halványzöld szemét, mintha várna valamire.

– Ne nézz így rám – mondtam –, én is haragszom rád.

Jason elindult felém. A tappancsai szélesebbek voltak a kezemnél. A tarkóján felállt a szőr. Az ajka néma viccsorra húzódott. Rászegeztem a Firestart.

– Jason, ne csináld!

De ő csak jött tovább, merev, feszes, robotszerű léptekkel. Azután összekuporodott, a lábait ugrásra készen maga alá húzva. Nem fogom hagyni, hogy befejezze a mozdulatot. Ha emberi formában lenne, úgy céloznék, hogy csak megsebesítsem, de így, hogy farkasalakban van, nem kockáztathatok. Egy karcolás, és tényleg én leszek a farkaskirálynő.

Ahogy célra tartottam a pisztoly csövét, éreztem, hogy üresség tölt el. Semmit nem éreztem, miközben Jasonre bámultam a pisztoly csöve fölött. Semmit, csak a hűvös, fehér ürességet.

– Hagyjátok abba, mind a ketten! – mordult ránk Richard. Elindult felénk. Én továbbra is Jasonön tartottam a szemem, de a látóterem sarkából láttam Richardot közeledni.

Odaállt közénk. Az ég felé kellett emelnem a pisztolyt, ha nem akartam a mellkasára célozni. Ő töprengő arccal nézett rám.

– A pisztolyra nem lesz szükséged.

Az öklével a földre terítette a farkast. A farkas elájult és fekvé maradt. Csak a mellkasa mozgásán lehetett látni, hogy még él.

Amikor Richard visszafordult felém, borostyánsárga volt a szeme, nem emberi.

– Anita, te vagy a lupám, viszont még mindig én vagyok az Ulfric. Nem fogom hagyni, hogy azt csináld velem, amit Raina művelt Marcusszal. Ezt a falkát én vezetem.

Szokatlanul kemény volt a hangja. Végre felfedeztem az énje macsó részét. Jean-Claude elnevette magát, magas, örömteli hangon. Beleborzongtam. Richard fázósan megdörzsölte a karját, mintha ő is ugyanezt érezné.

– Most már rájöttél, Richard, hogy *ma petite* vagy egyenrangú veled, vagy ő az úr? Másmilyen nem tud lenni – állt oda mellénk a vámpír. Láthatólag baromi jól szórakozott.

– Én azt akarom, hogy egyenrangú legyen velem – erősködött Richard.

– De nem a falkán belül – tette hozzá Jean-Claude. Richard megrázta a fejét.

– Nem, én úgy gondolom, hogy Anita tényleg egyenrangú velem.

– Akkor meg mit cseszegets? – kérdeztem.

– Én vagyok az Ulfric, nem te – meresztette rám borostyánsárga szemét.

– Vezess, és én követni foglak, Richard. – Közelebb mentem hozzá, míg végül már előtte álltam. – De akkor tényleg vezess, vagy állj félre az útból.

– Bármennyire is mulattató ez a kis nézeteltérés – szólalt meg Jean-Claude –, nincs időnk rá, amennyiben Richardban még él a remény, hogy ma éjjel nem kell majd gyilkolnia.

Mind a ketten dühösen meredtünk rá, de ő csupán a megszokott, kecses vállrándítással válaszolt, ami egyszerre jelentett mindent és semmit.

– Újra életre kell hívnunk a varázserőt, de ezúttal Richardnak meg kell majd kísérelnie, hogy valamennyit magába szippantson belőle. Valami olyat kell cselekednie, amivel mély benyomást tesz a falkájára. Ez viszont – mutatott a zombikra –, bár nagyon figyelemreméltó, mégis túlságosan Anita keze munkájának tűnik.

– Ha van jobb ötleted, elfogadom – válaszoltam.

– Talán – mondta ő. Ekkor nagyon elkomolyodott a tekintete, eltűnt a jókedve, bájos arca üresen maradt. – De először lenne számodra egy-két kérdésem, *ma petite*. Szerintem ma nemcsak Richardot fogod kiherélni.

– Miről beszélsz? – kérdeztem döbbenten.

A vámpír félrebillentette a fejét.

– Talán tényleg nem tudod. – A hangja meglepetten csengett. – Jobb oldalt van egy keskeny folyosó. Nézz csak be oda.

A terem tetején láttam a boltívet, de a teret zombik töltötték be, így mást nem is láttunk.

– Menjetek előrébb – parancsoltam.

A zombik egyetlen élőlényként mozogtak, halott szemüket úgy szegezték az arcomra, mintha csak én számítanék. Számukra így is volt.

A zombik félrehúzódtak, akár valami csoszogó függöny. Most már a kisebb folyosót is láttam az ott várakozó figurákkal együtt.

– Állj – parancsoltam. A zombik megálltak, akárha gombnyomásra.

Liv, a szőke bombázó a *Danse Macabre*-ból, a kis folyosó bejáratánál állt. Még mindig a lila overall volt rajta. Rendkívüli,

ibolyakék szeme üres, várakozó tekintettel nézett rám. A szívem a torkomban kezdett el dobogni. A lány mögött még más alakok is álltak.

– Ez lehetetlen – szólalt meg halkan Richard. Nem vitatkoztam vele. Túl nehéz lett volna.

– Hozd ki őket, *ma petite*, hadd lássuk, mit szólítottál elő a koporsókból. – Jean-Claude hangjából a kezdődő harag süttött.

– Miért vagy így berágva?

A vámpír keserűen fölnevetett.

– Pontosan ezzel fenyegettem őket, de te semmit sem szóltál. Nem árultad el nekem, hogy valóban meg tudod idézni a vámpírokat, ugyanúgy, mint bármely más zombit.

– Eddig csak egyszer sikerült.

– Ne mondd – vágott vissza.

– Ne gurulj be rám.

– Ha akarok, igenis begurulok – szögezte le. – Ezek az én embereim, az én társaim, és úgy járatod őket körbe-körbe, mint a bábukat. Ezt rendkívül nyugtalanítónak találom.

– Én is – válaszoltam. Újra a vámpírokra néztem. Liv, aki olyan élénk volt tegnap éjjel, úgy állt ott, mint valami jól konzervált zombi. Persze éreztem köztük a különbséget. De akkor is ott állt, és a következő parancsomra várt. Mások is voltak mögötte. Nem láttam, hányan.

– Vissza tudod küldeni a vámpírjaimat a helyükre, *ma petite*?

Tovább bámultam Livre, és kerültem Jean-Claude tekintetét.

– Fogalmam sincs.

A vámpír megfogta az államot, és maga felé fordította az arcom. Azután fürkészően a szemembe nézett, mintha láthatná rajta, mi az igazság. Hagytam, hogy kiüljön az arcomra a harag; amögé mindig remekül el lehetett bújni.

– Mit tettél a legutolsó vámpírral, akit megidéztél, *ma petite*?

Elhúzódtam tőle. Ő hihetetlenül gyorsan megragadta a karomat. Túl gyorsan ahhoz, hogy észrevegyem. Ami ezután történt, egyszerű reflex volt. Bár Jean-Claude fogta a felkarom, könyökben be tudtam hajlítani, és rá tudtam szegezni a Firestart. A bal kezemben fogott

Uzit is rászegeztem. Jean-Claude az egyik karomat el tudta volna törni, mielőtt tüzelek, de mind a kettőt már nem. Viszont most először okozott gondot az, hogy egy pisztoly mögül néztek rá. A köntös zsinórja kioldódott, úgyhogy egy sápadt háromszögben kilátszott a bőre. Láttam a szíve helyét. Szétlőhettem volna a gerincét, hogy a szíve a hátán jöjjön ki. Csakhogy nem akartam megtenni.

Nem akartam, hogy a gyönyörű teste szétkenődjön a falon. A francba. Richard közelebb óvakodott. Nem ért hozzánk, csak felváltva nézett minket.

– Fájdalmat okoz neked, Anita?

– Nem – válaszoltam.

– Akkor muszáj rászegezned a pisztolyt?

– Nem volna szabad hozzám nyúlnia – magyarázkodtam.

– Nemrég ennél sokkal több helyen nyúlt hozzád, Anita – mondta nagyon lágy hangon.

– Miért segítesz neki?

– Mert ő is segített nekem. Mellesleg, ha megölnéd valami kis hülyeség miatt, azt sohasem bocsátanád meg magadnak.

Mély lélegzetet vettem, aztán kifűjtam. A sóhajjal együtt a feszültség egy része is elszállt. Leeresztettem az Uzit.

Jean-Claude elengedte a karom.

A padló felé fordítottam a Firestar csövét, és Richardra pillantottam. Volt valami túl emberi a tekintetében, még így is, hogy borostyánsárga volt a szeme. Tudta jól, hogy milyen sokat jelent nekem Jean-Claude. Ki lehetett olvasni a tekintetéből. Ez az egyetlen megjegyzése elárulta, hogy talán még nálam is jobban érti, milyen a kapcsolatom a vámpírral.

Szerettem volna bocsánatot kérni tőle, de nem voltam biztos benne, hogy meg tudnám magyarázni. Ha igazán szeretünk valakit, annak soha nem lenne szabad fájdalmat okoznunk. Soha nem lenne szabad hagyni, hogy szomorúság költözzön a tekintetükbe.

– Sajnálom, hogy korábban megharagudtam rád. Tudom, hogy csak a falkád javát akarod.

– Még mindig azt hiszed, hogy bolond vagyok, amiért vértelen hatalomátvételt szeretnék – ellenkezett ő.

Lábujjhegyre álltam, és megcsókoltam.

– Nem vagy bolond, csak borzasztóan naiv.

– Ez nagyon megható, *ma petite*. Richard, igazán értékelem, hogy beavatkoztál mellettem, de ezek az én vámpírjaim. Bizonyos fokú szabadságot ígértem nekik, amikor csatlakoztak hozzám. Úgyhogy ismét megkérdezem: vissza tudod őket helyezni úgy, ahogy voltak?

Jean-Claude felé fordultam, fél kézzel még mindig Richard mellkasára támaszkodva.

– Nem tudom.

– Akkor jobb lesz, ha kitalálod, *ma petite*.

Ez az én érzésemnek túlságosan úgy hangzott, mint valami fenyegetés, de a bombázó Liv mögött ott állt egy alak, akiről nem tudtam levenni a szemem. Odasétáltam a várakozó vámpírokhoz. Aztán kinyitottam a számat, de egy hang sem jött ki rajta. A hasam görcsbe rándult, a szívem elszorult.

– Willie McCoy, gyere ide hozzám – szólaltam meg végül.

Wille előjött a magas, szőke vámpírlány mögül. Ugyanaz a zöld öltöny volt rajta, amit a *Danse Macabre*-ban viselt. Barna szeme látott engem, csak éppen hiányzott belőle a Willie-t jelentő szikra. Nem volt magánál. Olyan volt, mintha egy mozgó bábut néznék, akit én mozgatok. Megkeseredett tőle a szám íze. A szemem égett. Nem tudtam pontosan, hogy hányni vagy inkább bőgni fogok-e előbb.

Körülbelül két méterre tőlem megállítottam. Elég közel ahhoz, hogy ne tehessek úgy, mintha nem létezne. Nagyot nyeltem, forró könnyek csorogtak le az arcomon.

– Ezt nem akartam megtudni – suttoztam.

Jean-Claude odaállt mellém.

– Willie – kezdte, a hangja végigzengett a termen. Willie teste megremegett, mint egy rezgésbe hozott hangvilla.

– Willie, nézz rám.

Az ismerős, de üres arc a gazdája felé fordult. Egy másodpercre valami átvillant a szemén, megmozdult benne valami, amire nem volt szavam.

– Ígéretes lehetőségeket látok benne – jelentette ki Jean-Claude.

– Willie – mondtam –, nézz rám.

Az én hangom messze nem volt olyan meggyőző, mint a vámpíré, Willie mégis felém fordult.

– Nem! – mondta Jean-Claude – Engem nézz.

Willie tétovázott.

– Willie – ismételtem –, gyere ide.

Kinyújtottam a kezem, ő pedig tett egy lépést felém.

– Állj meg, Willie, ne menj oda hozzá – parancsolta Jean-Claude.

Willie habozva majdnem Jean-Claude felé fordult.

A bennem feszülő erőre koncentráltam, arra, amivel elő tudtam szólítani a holtakat. Hagytam, hogy átzúduljon rajtam, és kitörjön belőlem. Magámhoz hívtam Willie testét, Jean-Claude pedig semmit sem tehetett, hogy elfordítsa tőlem.

– Hagyjátok abba, mind a ketten. Willie nem egy bábu – szólt közbe Richard.

– De nem is élőlény – ellenkeztem.

– Ennél azért jobbat érdemel – közölte Richard. Egyetértettem vele. Odafordultam Jean-Claude-hoz:

– Willie az enyém, Jean-Claude. Mind az enyéme. Amikor leszál az éj, újra a tieid lesznek, de az üres porhüvelyük az enyém.

Közelebb léptem hozzá, és váratlanul kicsapott belőlem az örvénylő energia.

A vámpír felszisszent, és hátrálni kezdett. Főlemelte a kezét, mintha megütöttem volna.

– Soha ne felejtsd el, ki vagyok, és mire vagyok képes. Többé ne fenyegezz, vagy az lesz az utolsó alkalom – mondtam.

Jean-Claude rám meredt, és megvillant a tekintetében valami, amit azelőtt nem láttam: a félelem. Most először félt tőlem. Remek.

Willie üres, várakozó pillantással nézett rám. Halott volt, igazán, teljesen halott. Az arcom megfeszült, csorogtak rajta a könnyek. Szegény Willie. Szegény én. Willie nem volt ember. Több hónapja a barátomnak tekintettem, de most halott volt. Egyszerűen halott. A francba.

– Mi történt a legelső vámpírral, akit föllesztettél, *ma petite*? Őt miért nem küldted vissza a koporsójába? – kérdezte Jean-Claude, majd arcán egy gondolat suhant át. Figyeltem, ahogy a gondolat formát ölt, hogy végül hangosan is megfogalmazza. – Hogyan olvadt szét Monsieur Bouvier alteste?

Magnus Bouvier a Serephina nevű vámpír halandó szolgája volt. Az ő feladata volt, hogy ne engedjen elkószálni Serephina koporsója mellől, amíg a hölgy föl nem kel, hogy végezzen velem. Megtöröltem az arcomat, igyekeztem megszabadulni a könnyektől. A sírás mindig ront az összhatáson.

– Tudod a választ – mondtam vékony, feszült hangon.

– Mondd ki hangosan, *ma petite*, hadd halljam a te szádból!

– Úgy érzem, lemaradtam a beszélgetés egy részéről – vágott közbe Richard. – Miről beszéltek?

– Mondd el neki, *ma petite*.

– A vámpír derékon ragadta Magnust, és nem eresztette el. Nem akartam semmi mást, csak lelassítani. Kirohantam az ajtón. A nap rásütött a vámpírra, és lángra lobbantotta. Arra számítottam, hogy Magnus vissza fog menni házba, de ő csak jött, és kivonszolta a vámpírt a fényre.

Ezt hadarva sem volt jó bevallani.

Magamba roskadva álltam az előszólított halottak között. Még mindig sokat álmodtam Serephináról. Álmomban még mindig láttam Magnust felém nyúlni könyörögve, hogy mentsem meg. Le tudtam volna löni, és utána nyugodtan alszom; az viszont kínzás volt, hogy hagytam elevenen elégni. Pedig nem szoktam senkit megkínozni. Nem beszélve arról, hogy Ellie Quinlan egyszer már újjáéledt vámpírként, vagyis a jog szerint nem volt halott. Mind a kettőjüket megöltem, nem is túl tisztán. Richard arcára kiült a rettenet.

– Elevenen elégetted azt a pasast meg a vámpírt?

A szeme barna színe megint felszínre került. Sőt szemének alakja is teljesen megváltozott. A folyamat már-már fájdalmasnak tűnt. De ha tényleg fájts neki, nem mutatta.

– Nem így terveztem, Richard. Nem akartam, hogy megtörténjen, de bármit megtettem volna, hogy megmeneküljek Serephinától. Bármit.

– Ezt nem értem.

– Tudom – mondtam.

– Nem szégyen életben maradni, *ma petite*.

Jean-Claude felé fordultam. Az ő arcán nem látszott döbbenet. Bájos volt és kifürkészhetetlen, mint egy baba arca.

– Akkor miért nem tudok olvasni a vonásaid közt?

A vámpír arcába visszatért az élet, felcsillant tőle a szeme. Nem az volt a tekintetében, amit vártam. Még mindig félelem bujkált benne és döbbenet, amögött pedig aggodalom.

– Így jobb? – kérdezte.

– Igen – ráncoltam össze a homlokom. – Miért aggódsz ennyire?

A vámpír felsóhajtott.

– Az őszinteség mindig elnyeri méltó büntetését, de rendszerint nem ilyen hamar.

– Válaszolj, Jean-Claude.

A szeme a Richard háta mögött várakozó vérfarkasokra vándorolt.

– Senki nem beszélhet arról, ami itt történt.

– Miért nem? – kérdezte Richard.

– Mert akkor *ma petite* zavarba jönne.

– Ez igaz – mondtam –, de nem erre gondolsz. Neked nem baj, ha zavarba hozol. A francba, ezzel a sztorival remekül meg tudnád fenyegetni az összes vámpírodat. Baromira megijednének tőle.

– A lényegre tapintottál, *ma petite*.

– Ne akadékoskodj, csak mondd el – sóhajtottam.

– Nem szeretném – intett Jean-Claude a többi vámpír felé –, ha erre felfigyelne a vámpírok tanácsa.

– Miért nem? – kérdeztük Richarddal egyszerre.

– Röviden szólva, *ma petite*, megölnének téged.

– Hivatalosan a halandó szolgád vagyok – tiltakoztam. – Azt mondtad, azért, hogy megvédj.

– De emiatt idejönnének, hogy a saját szemükkel lássák, *ma petite*. Bárkit is küldenek, azonnal rájönne, hogy nem viseled a

jeleimet. Csak névleg vagy a szolgám. Az nekik nem lesz elég. Így, hogy nem köt minket egymáshoz semmi, nem fognak megbízni benned.

– Meg fogják ölni, csak úgy? – kérdezte Richard. Közelebb lépett, mintha meg akarna érinteni, de a keze megtorpant a vállam fölött.

– Egyetlen égetős sztori, és már hozzám sem akarsz érni. Előítéletes vagy – mondtam, kerülve a tekintetét. Igyekeztem könnyedén beszélni, de a hangom rekedt volt.

Richard mindkét kezével szorosan megragadta a vállam.

– Tényleg zavar, amit csináltál, ugye?

Megfordultam, hogy lássam az arcát. A kezét még mindig a vállamon tartotta.

– Persze hogy zavar. Nem csak megöltem Magnust, hanem halálra kínoztam. Ellie Quinlan sem érdemelte meg, hogy elevenen égjen el.

Megcsóváltam a fejem, és megpróbáltam hátrébb lépni Richardtól. Ő azonban összefonta a hátamon a karját, és gyengéden magához ölelt.

– Sajnálom, hogy meg kellett tenned. – Fél kézzel megsimogatta a hajamat, a másik keze még mindig a hátamon pihent. – A szemedén látszik, hogy kísért, amit tettél. Ne vedd rossz néven, de jobb érzés látnom benne ezt a fájdalmat.

Ellöktem magam tőle.

– Szerinted halálra tudnék kínozni valakit úgy, hogy ne érezzék semmit?

Richard állta a tekintetem, de láthatóan erőfeszítésébe került.

– Nem voltam benne biztos.

Megcsóváltam a fejem.

Jean-Claude megfogta a bal kezem; a másik kezemben még mindig a Firestart szorongattam. A vámpír maga felé fordított. Miközben meghajolt felém lassan az ajkához emelte a kezem. Közben azt mondta:

– Soha nem tudnál semmi olyat tenni, hogy ne kívánjam a tested érintését *ma petite*.

Kezet csókolt nekem. Az ajka az illendőnél egy kicsit tovább időzött a kezemen. Azért amikor megnyalta, elhúzódtam.

– Megijeszt, hogy így fel tudom éleszteni a vámpírokat.

– Talán, *ma petite*, én viszont évek óta ijesztgetlek, és mégis itt vagy.

Ebben volt valami. Willie-re néztem.

– Lássuk, mindenkit vissza tudunk-e küldeni a helyére.

Reméltem, képes leszek rá. Vissza akartam kapni Willie-t, még akkor is, ha ez csak illúzió volt. Willie beszélt, járt – ő volt Willie. De lehet, hogy csak én akartam őt Willie-nek látni. Lehet, hogy szükségem volt rá.

– Vigyél el a kriptába! – követeltem.

– Miért? – érdeklődött Jean-Claude. Volt valami idegesítő abban, ahogy ezt mondta.

– Mert megkértelek rá.

– Hogyan érezné magát a nyájam, ha beengedném a Hóhért a magánlakosztályukba, miközben alszanak, és védtelenek?

– Ma nem fogok megölni senkit, még szándékosan sem.

– Nem tetszik, ahogy ezt mondtad, *ma petite*.

– Jean-Claude, amit nem tartanak kordában, az kiszámíthatatlan. Mindenféle kellemetlenség történhet. Látnom kell, hol pihennek a vámpírok. Szeretném megpróbálni ellenőrzötten visszaküldeni őket.

– Milyen kellemetlenségek történhetnek? – szólt közbe Richard.

Ez jó kérdés volt. Mivel én magam is sötétben tapogatóztam, nem volt rá jó válaszom.

– Visszaküldeni őket kevesebb energiát igényel, mint a megidézésük. Ha csak úgy per hecc előhívjuk, majd megpróbáljuk visszaküldeni őket... – megcsóváltam a fejem.

– Ki is olthatod az életüket – szólt közbe Cassandra.

Rámeredtem.

– Mit mondtál?

– Úgy akarod visszaküldeni őket a koporsójukba, ahogy a zombikat szoktad, de egy zombi esetében azt is kívánnád, hogy újra meghaljon, ugye?

– Így még nem gondoltam bele, de a lánynak igaza volt.

– Ha azt akarod, hogy a vámpírok visszatérjenek a koporsóikba, gyakorlatilag tőlük is azt kívánod, mint a zombiktól, hogy újra meghaljanak, igaz?

– Igen.

– De mégsem akarod, hogy örökké halottak maradjanak.

Kezdett megfájdulni a fejem.

– Nem, nem szeretném, hogy örökké halottak maradjanak.

– Honnét tudsz ennyit a nekromanciáról, Cassandra? –
érdeklődött Jean-Claude.

– Mágiaelméletből diplomáztam.

– Ez biztos jól mutathat az életrajzodban – mondtam.

– Egyáltalán nem – válaszolta –, most viszont lehet, hogy hasznát fogom venni.

– Te tudtad, hogy a falkátok legújabb tagja ilyen művelt, Richard?
– kérdezte Jean-Claude.

– Igen – válaszolta ő –, ez az egyik ok, amiért megengedtem neki,
hogy ideköltözzön.

– Megengedted neki, hogy ideköltözzön? – ismételtem. – Miért
volt szüksége ehhez az engedélyedre?

– Mielőtt új területre lépne, minden vérfarkasnak engedélyt kell
kérnie a helyi falkavezértől. Ha nem kérnek, azt úgy tekintik, mintha
megkérdőjeleznék a vezér hatalmát.

– Tőled kellett engedélyt kérnie vagy Marcustól?

– Mindkettőjüktől – felelte Cassandra. – A legtöbb vérfarkas nem
hajlandó St. Louis közelébe jönni, míg ez a hatalmi harc folyik.

– Akkor te miért jöttél, farkasom? – kérdezte Jean-Claude.

– Tetszett, amit Richardról hallottam. Megpróbálja modernizálni a
falkát.

– Azzal a tervvel jöttél, hogy te leszel a lupája? – kérdeztem.
Igen, egy csipetnyi féltékenység ütötte fel bennem a fejét.

Cassandra elmosolyodott.

– Talán, de az állást már betöltötték. Azért jöttem ide, hogy
elkerüljem a harcot, nem azért, hogy elkezdjem.

– Akkor attól tartok, rossz helyre jöttél – közölte Jean-Claude.

– Ha addig várnék, míg a csata véget nem ér, és biztonságban nem
vagyok, akkor nem érnék túl sokat, ugye? – kérdezte a lány.

– Azért jöttél, hogy Monsieur Zeeman oldalán harcolj?

– Azért jöttem, mert egyetértek azzal, amit próbál megvalósítani.

– Vagyis nem vagy gyilkosságpárti? – érdeklődtem.

– Nem igazán.

– Nahát, Richard, rokonlélekre akadtál – mondta Jean-Claude
mosolyogva, túlságosan is elégedetten.

– Cassandra hisz az élet szentségében. Sokan vannak így – mondta Richard. Kerülte a tekintetemet.

– Ha ő jobban illik hozzád, mint én, nem fogok az utadba állni. A fiú döbbsen arccal fordult felém.

– De Anita, én beléd vagyok szerelmes.

– Túltennéd magad rajta – ellenkeztem. Erre az ajánlatra összeszorult a szívem, de komolyan gondoltam. Alapvető véleménykülönbségeink voltak Richarddal, amelyek nem fognak megszűnni. Egyikünknek kompromisszumot kellene kötnie, de az nem én leszek. Ezután nem nagyon tudtam Richard szemébe nézni, de már nem akartam visszaszívni, amit mondtam.

Elém állt, csak a meztelen mellkasát láttam. Közvetlenül a bal mellbimbója alatt volt egy karmolás, a vér sötét csíkokban száradt rá a bőrére. Az államnál fogva a fölemelte a fejem, hogy a szemembe nézhessen. Úgy tanulmányozta az arcomat, mintha azelőtt sohasem látta volna.

– Nem tudnám elviselni, ha elveszítenélek, Anita. Soha.

– A soha elég hosszú időt jelent, ha egy gyilkoshoz akarod kötni az életed.

– Nem kell annak lenned – mondta. Hátrébb léptem tőle.

– Ha arra vársz, hogy megpuhuljak és jó kislány legyek, akár már most is elmehetsz.

Megragadta a karomat, és magához szorított.

– Én téged akarlak, Anita, mindenestől.

A karját szorosabbra fonta a hátam mögött, fölemelt, és megcsókolt. A Firestart még mindig a kezemben tartva átöleltem a derekát. Olyan szorosan préseltem hozzá a testem az övéhez, hogy tudtam: merevedése van.

Amikor levegőt vettünk, félíg nevetve hátrahúzódtam, de nem bontakoztam ki a karjából. A szemem sarkából megpillantottam Jean-Claude-ot. Az arckifejezése letörölte a mosolyt az arcomról. Nem féltékeny volt, hanem kiéhezett. Vágyakozó. Felizgult attól, hogy minket nézett.

Miután elhúzódtam Richardtól, észrevettem, hogy véres a kezem. A tengerészkék pólón nehezen lehetett látni, de nedves foltok voltak

rajta, ahol Richard karmolásaihoz préseltem magam. Némelyik seb elég mély volt ahhoz, hogy még mindig szivárogon belőlük a vér.

Most már Richard is Jean-Claude-ot nézte. A véres kezem a magasba tartva elléptem Richard mellől. Elindultam a vámpír felé. Jean-Claude a friss vérre szegezte a tekintetét, nem rám. Kevesebb mint egy méterre álltam meg tőle, és az arca elé tartottam a kezem.

– Mit szeretnél most inkább: szexet vagy vért?

Az arcomra pillantott, aztán vissza a kezemre, majd újra az arcomra. Láttam mekkora erőfeszítésébe telik, hogy a szemkontaktust megtartsa.

– Kérdezd meg Richardot, mit szeretne inkább, miután farkassá változik Szexet vagy friss húst?

Richardra néztem.

– Mit választanál?

– Közvetlenül az átváltozás után a húst. – Ezt úgy mondta, mintha tudnom kellett volna a választ.

Visszafordultam a vámpír felé. A nadrágom elejébe dugtam a Firestart, és a szája felé nyújtottam a véres kezemet. Jean-Claude megragadta a csuklóm.

– Ne cukkolj, *ma petite*. Az önuralmam nem végtelen. – Remegés futott végig a karján és a kezén. Behunyta a szemét, és félre fordította az arcát.

A jobb kezemmel megérintettem az arcát, azután visszafordítottam magam felé.

– Ki mondja, hogy cukkollak? – mondtam halkán. – Vigyél el a kriptába.

– Mit kínálsz nekem, *ma petite*? – nézett az arcomba kutatóan.

– Vért.

– És szexet is?

– Per pillanat mihez lenne jobban kedved?

Szerettem volna azt látni az arcán, hogy őszinte.

– Vért – nevetett fel bizonytalanul. Rámosolyogtam, és elhúztam tőle a csuklóm.

– Ne felejtse el, te döntöttél így.

A vámpír arcán a meglepetés és keserűség keveréke suhant át

– Touché, *ma petite*, de mégis kezdek reménykedni, hogy nem ez az utolsó alkalmam a döntésre. – A tekintetéből és a hangjából sütött valami, amibe beleborzongtam.

Hátrapillantottam Richardra. Minket nézett. Arra számítottam, hogy féltékeny lesz vagy dühös, de csak a vágyat láttam a szemében. Egészen biztos voltam benne, hogy ő most a szex mellett döntene, de a gondolat, hogy ezt egy kis vérrel fűszerezzük, láthatólag nem aggasztotta. Tulajdonképpen mintha fel is izgatta volna. Elgondolkodtam rajta, hogy a vámpír és a vérfarkas ugyanazt szeretik-e az előjátékban. Ettől meg kellett volna ijednem, de nem tettem. És ez nagyon-nagyon rossz jel volt.

Amikor utoljára a *Kárhozottak Cirkuszának* kriptájában jártam, azért jöttem, hogy megöljem a Város akkori Urát. Azért jöttem, hogy minden itt lakó vámpírt megöljek. Hogy megváltozott a világ!

A falakra szilárd fehér foglalatban spotlámpákat erősítettek, amelyek lágy fényt vetítettek mind a hét koporsóra. Három koporsó üresen állt, a tetejük ki volt támasztva. Mindegyik nagyon modern, új és tágas. Gazdagon polírozott fekete tölgyfából készültek. Az oldalukra ezüst fogantyúkat szereltek. A nyitott koporsók szaténbélése más és más színben pompázott: fehérben, kékben, illetve vörösben. A vörös bélésű koporsó oldalára szerelt speciális tokban egy kard volt, egy igazi kétkezes hatalmas kard, olyan hosszú, mint én magam. A fehér szaténnal bélelt koporsó tetejéről két darab szőrös plüss dobókocka lógott, a legrondábbak, amiket valaha láttam. Ez a koporsó csak Willie-é lehetett. A kék bélésűben egy tartalék kispárna hevert. Ahogy a koporsó fölé álltam, a száradó gyógyfüvek édeskés illata csapott meg. Megérintettem a kispárnát, és kiderült, hogy tényleg szárított gyógyfüvekkel töltötték meg.

– Gyógyfüvek az édes álomért – mormoltam magam elé a levegőbe.

– Van valami oka annak, hogy összefogdosod a személyes tárgyaikat, *ma petite*?

– Neked milyen műtyürcéid vannak a koporsódban? – pillantottam rá. A vámpír csak mosolygott.

– Miért ugyanolyan valamennyi? – próbálkoztam tovább.

– Ha idejönnél megölni minket, melyiknél kezdenéd?

Körbenéztem az egyforma koporsókon.

– Nem tudom. Ha valaki bejut, nem tudja majd megmondani, ki a legidősebb vámpír, vagy ki a Város Mestere. Ezzel saját magadat véded, de veszélybe sodrod a többieket.

– Ha valaki idejön, hogy megöljön minket, *ma petite*, mindenkinek a javát az szolgálja, ha nem a legidősebbeket ölik meg

először. Mindig van rá esély, hogy az idősebb vámpírok egyike időben fölébred, és megmenti a többieket.

Bólintottam.

– Mire jó, hogy extra széles és extra magas a koporsó?

– Te hanyatt fekvé akarnád tölteni az örökkévalóságot, *ma petite*?

– Elmosolyodott, odalépett mellém, a fenekével nekitámaszkodott a nyitott koporsónak a karját összefonta a mellén. – Annyi más kényelmes pozíció létezik.

Éreztem, hogy elpirulok. Richard ekkor ért utol minket.

– Most csevegni fogtok, vagy végigcsináljuk? – támaszkodott rá az alkarjával koporsó zárt végére. A jobb felkarján egy véres horzsolás volt. Láthatólag otthon érezte magát. Jason, aki még mindig szőrös volt és akkora, mint egy ló, átvágott a kőpadlón, kopogtak rajta a körmei. A feje elég magasán volt ahhoz, hogy ne kelljen két lábra állnia, ha meg akarja nyalni Richard véres karját. Néha azt éreztem, hogy Richard túl normális ahhoz, hogy beleférjen az életembe. Ez nem egy olyan pillanat volt.

– Megcsináljuk – hagytam rá. Richard fölállt, beletúrt a sűrű hajába, félresöpörte az arcából, és jól láthatóan kidüllesztette a mellkasát. Most először jutott eszembe, hogy hátha szándékosan csinálta. De hiába kerestem az arcán azt a kihívó kifejezést, amit Jean-Claude mindig viselt, azt a tudást, hogy még egy egyszerű mozdulattól is beindulok. Semmi ilyet nem találtam. Richard arca ártatlan volt, szép, és hátsó szándéktól mentes.

Összenéztünk Jean-Claude-dal. A vámpír vállat vont:

– Ne nézz rám, ha nem érted őt. Nem én vagyok bele szerelmes. Richard arcára zavar ült ki.

– Kihagytam valamit? – kérdezte a vérfarkas nyakát vakargatva, magához ölelve Jason fejét. Jason magas hangon felnyüzített örömeiben. Valószínűleg örült, hogy újra a falkavezér kegyeibe férközött.

– Nem igazán – csóváltam meg a fejem.

– Miért vagyunk itt? – szólt közbe Stephen. A szobában állt, de a lehető legközelebb az ajtóhoz. A válla összegörnyedt. Meg volt rémülve, de mitől?

Cassandra hozzánk közelebb, Stephen mellett állt. Közönyös volt az arca, csak a szeme körül feszült meg idegesen a bőr. Mind a kettőjükön farmer volt Stephen efölé halványkék inget húzott. Cassandrán egy tompa zöld, XXL-es póló volt, az elején egy nagy, sárga szemű farkasfejjel.

– Mi a baj, Stephen? – kérdezte Richard. Stephen csak pislogott, és a fejét rázta.

– Mind hallottuk, amikor Anita azt mondta Jean-Claude-nak, hogy friss vérre van szüksége – kezdte Cassandra. Egyenesen rám nézett, miközben folytatta. – Szerintem Stephen inkább amiatt aggódik, hogy honnan fogjátok megszerezni a vért.

– Nem vagyok az emberáldozat híve – mondtam.

– Vannak, akik nem tekintik embernek a vérfarkasokat – mondta Cassandra.

– De én igen – válaszoltam.

A lány a szavaimat mérlegelve rám nézett. Némelyik alakváltó képes volt megmondani, hazudok-e. Fogadni mertem volna, hogy ő is ilyen. – Akkor honnan fogjátok megszerezni a vért?

Ez is egy jó kérdés volt. És lehet, hogy erre sem lesz megfelelő válaszom.

– Nem tudom, de nem fog áldozatot követelni.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

– Ha emberáldozat kell ahhoz, hogy visszaküldjük őket, akkor halottak. Senkit nem fogok megölni azért, hogy ez megtörténjen – vontam meg a vállam. Ezután a három várakozó vámpírra néztem. Livre, Willie-re, és meglepő módon Damianre. Már önmagában is figyelemre méltó volt, hogy vámpírokat tudtam megidézni, de egy olyan erős vámpírt életre keltetni, mint Damian, egyenesen ijesztő volt. Igaz, hogy nem volt mestervámpír, soha nem is lesz az, de egy igazságos küzdelemben megrémített volna. Most csak egy zöld biciklisnadrágot és egy, a derekára kötött kendőt viselt. A felsőteste fénylett, mint az erezett márvány, ha megvilágítják. Zöld szemével olyan türelmesen nézett, ahogy csak a halottak tudnak.

– *Ma petite*, te reszketsz.

– Ha megint felidézzük az erőt, akkor vérre lesz szükségünk – néztem Jean-Claude-ra és Richardra. – Ha Richardnak ma éjjel meg kell verekednie Marcusszal, nem vagyok biztos benne, hogy ebben a körben neki kellene vért adnia.

Jean-Claude félrebillentette a fejét. Arra számítottam, hogy megint valami idegesítőt fog benyögni, de nem szólt. Talán a jó pap még a holta után is tanul.

– Nem fog beléd harapni – szögezte le Richard. Sötétbarna szeme haragosan villogott. Elbűvölő volt, amikor haragudott. A testéből áradó energia felduzzadt, a közelsége végigbizsergette a bőrömet.

– Ilyen hamar nem adhatsz újra vért, miközben Marcus csak rád vár – mondtam.

Richard megragadtat a karom.

– Te ezt nem értheted, Anita. Neki a kajálás olyan, mint másnak a szex.

Félig-meddig most is azt vártam, mikor kotyog közbe Jean-Claude, de most sem szólt semmit. Úgyhogy nekem kellett kimondanom. Basszus.

– Nem ez volna az első alkalom, hogy megteszi, Richard.

A fiú ujjai a húsomba vájtak.

– Tudom. Láttam a fogai nyomát a csuklódon. Csak azt ne felejtse el, hogy akkor az elméd nem volt az ő befolyása alatt.

– Emlékszem – válaszoltam. – Kurvára fájt.

Richard a karomnál fogva magához húzott, és lábujjhegyre állított, mintha az arcomba akarna nyomulni.

– Ha nem hipnotizál, az olyan, mintha megerőszkolna. Az nem az igazi. De ez most igazi lesz.

– Fáj, amit csinálsz, Richard – mondtam nyugodt, egyenletes hangon, pedig Richard arckifejezése megijesztett. Nyugtalanító volt, ahogy megfeszült a keze, az arca, a teste.

Valamennyire lecsillapodott, de nem vette le rólam a kezét.

– Vegyetek vért Jasontól és Cassandrától.

Nemet intettem.

– Az vagy működne, vagy nem. Ha viszont hármunk közül valakitől származik a vér, tudom, hogy működni fog. Mellesleg,

szerinted jogod van följárlani mások vérét anélkül, hogy előtte megkérdeznéd őket?

Richard szemében a kételkedés szikrája csillant. Eleresztett. Hosszú haja előre hullott, és elrejtette az arcát.

– Azt mondtad, hogy engem választottál. Hogy engem szeretsz. Hogy nem akarsz vele lefeküdni. Most pedig azt mondod: szeretnéd, hogy egyen belőled. Az éppen olyan rossz, mint a szex.

Ideges léptekkel járkálni kezdett a szobában a várakozó vámpírok körül, amitől ismét szétáradt a levegőben a forró energia.

– Nem mondtam, hogy meg akarom őt etetni – mondtam. Richard megállt a szoba közepén.

– De egy kicsit azért szeretnéd, nem?

– Nem – tiltakoztam, és ez igaz is volt. – Az ilyesmi sohasem érdekelt.

– Igazat beszél – szólalt meg végre Jean-Claude.

– Te maradj ki ebből – figyelmeztette Richard.

Jean-Claude ezt apró meghajlással nyugtázta, és csendben maradt. Mostanában túl jól viselkedett. Felidegesített vele. Na persze, Richard kettejük helyett is őrzöngött.

– Hadd etessem meg újra én.

– Nálad nem jár szexuális felhangokkal a dolog? – kérdeztem. Richard megrázta a fejét.

– Végig rád néztem, Anita, nem rá. Egy kis fájdalmat pedig elviselek.

Most rajtam volt a sor, hogy megcsóváljam a fejem.

– Tényleg úgy érted, hogyha hagynád őt belém harapni, az épp annyira zavarna, mintha belém... – Nem mondtam ki ezt a gondolatot. – Én a véráldozatot látom a kisebbik rossznak, Richard. Te nem?

– De igen – sziszegte ő. Az energiája úgy töltötte be a szobát, ahogy az elektromos áram terjed a vízben. Szinte tapintható volt.

– Akkor most mit nyávogsz? Először sem csináltuk volna meg, csak te akartad, hogy benne legyek. Te akartad, hogy megcsináljuk. – Elindultam feléje, és most már én is dühös voltam. – Nem akard megölni Marcust, rendben van, de ez az ára. Elegendő hatalmat

szeretnél ahhoz, hogy az emberi oldalad elvesztése nélkül rettegésben tarthasd a falkát, remek, de ezt a hatalmat nem adják ingyen.

Megálltam előtte, annyira közel, hogy megéreztem az energiáját: mintha finom tűkkel szurkálnának, mintha a fájdalom és gyönyör mezsgyéjén lennék.

– Most már késő visszakozni. Nem fogjuk csak azért cserbenhagyni Willie-t és a többieket, mert neked inadba szállt a bátorságod. – Megtettem az utolsó lépést is. Annyira közel álltunk egymáshoz, hogy ha egy kicsit mélyebb levegőt veszünk, összeér a testünk. Suttogássá halkítottam a hangom, bár tudtam, hogy a szobában így is mindenki hallani fog. – Téged nemcsak a vér zavar. Igazából az zavar, hogy élvezted.

Annyira lehalkítottam a hangomat, hogy már szinte némán mozgott az ajkam.

– Jean-Claude nemcsak engem csábít el, hanem mind a kettőnket – tettem hozzá.

Richard olyan reményvesztetten nézett rám, mint egy kisfiú, aki most fedezte föl, hogy az ágya alatt tényleg lapul egy szörnyeteg, és ráadásul éppen anyucit döngeti.

Jean-Claude energiája, mint valami síron túli lehelet, szétterjedt a szobában, és összekeveredett Richard szikrázó, forró kisugárzásával. Mind a ketten feléje fordultunk. A vámpír halványan mosolygott. Szétnyitotta a köntösét, és hagyta, hogy a földre hulljon. Egy szál pizsamanadrágban, sokat sejtető mosollyal suhant felénk. Hosszú haját úgy lobogtatta a saját energiája, mintha fűjná a szél Richard a vállamra tette a kezét, de még ettől az ártatlan érintéstől is megborzongtam, és elöntött a forróság. Az erő már megvolt a felszín alatt, csak elő kellett hívni. A szexuális körítésre nem is volt szükség.

Jean-Claude felém nyújtotta egyik sápadt kezét. Megfogtam, és az az egyetlen érintés elég is volt. A hideg, perzselő szél átviharzott rajtam, Richard felé. Hallottam, ahogy a fiú felnyög. Jean-Claude előrelépett, mintha hozzám akarna simulni. Összekulcsolt kezünkönél fogva eltartottam magunktól.

– Már megvan, Jean-Claude, nem érzed?

Bólintott.

– Igen, de az erőd engem is vonz, *ma petite*.

Richard átölelte a vállamat, az arcát a hajamba fúrta.

– És most? – kérdezte.

– Ezúttal nem engedjük, hogy az erő magával sodorjon.

– De hogyan? – suttogta Richard.

Jean-Claude rám nézett, kék szeme mélységesen mély és titokzatos volt, akár az óceán.

– Úgy vélem, *ma petite*-nek van egy terve.

– Igen – feleltem –, tényleg van egy tervem.

Először Richardra néztem, majd Jean-Claude-ra.

– Ide fogom hívni Dominic Dumare-t, és meglátjuk, hátha ő tudja, hogyan kell a vámpírokat visszaküldeni a koporsójukba.

Dominicot fölmentették Robert meggyilkolásának vádja alól. Bombabiztos alibije szerint épp egy nővel volt akkor. De ha gyanús lett volna, talán akkor is kérem a segítségét. Jobban szerettem volna, hogy Willie megmeneküljön, mint amennyire bosszút akartam állni Robertért.

Jean-Claude arcán különös kifejezés villant át.

– Segítséget kérsz, *ma petite*? Ez szokatlan.

Elhúzódtam a fiúktól. Bármikor újra elő tudtuk hívni az erőt, ebben biztos voltam. Willie üres arcára néztem, aztán a koporsójában lógó szőrös dobókockára.

– Ha hibázok, Willie-nek vége. Vissza akarom őt kapni.

Ugyanis nem Jean-Claude győzött meg arról, hogy a vámpírok nem mindig szörnyetegek. Hanem Willie, meg Döglött Dave, az exzsaru és bártulajdonos. Általában az alacsonyabb rangú vámpírok kedvesebbek voltak. Jean-Claude nagyon sokoldalú volt, de kedves? Soha.

Dominic Dumare fekete nadrágban, szürke selyemingben és fekete bőrdzsekiben érkezett meg. Így, hogy Sabin nem figyelte őt, sokkal lazábbnak tűnt; mintha szabadnapja lenne. Még rendezett kecskeszakálla és bajusza is kevésbé látszott szigorúnak.

Körbejárta a három vámpírt, akiket megidéztem. Mi visszavonultunk a törmelékkal borított előtérbe, hogy egyszerre vehesse szemügyre a zombikat és a vámpírokat. Ahogy a három vámpír körül járkált, itt-ott megérintette őket. Azután rám vigyorgott, a fogai villogtak sötét szakállában.

– Ez csodálatos, igazán csodálatos.

Türtöztettem magam, és nem ráncoltam össze rosszallóan a szemöldököm.

– Bocsássa meg, hogy nem osztom a lelkesedését. Tud segíteni, hogy újra nyugovóra helyezzük őket, úgy, ahogy voltak?

– Elméletileg igen.

– Az emberek általában akkor használják az „elméletileg” szót, ha nem tudják, hogyan csináljanak meg valamit. Vagyis nem tud segíteni, igazam van?

– Ejnye, ejnye – csitított Dominic. Letérdelt Willie mellé, aztán végigmérte, és úgy tanulmányozta őt, mint valami bogarat a mikroszkóp alatt. – Nem azt mondtam, hogy nem tudok segíteni. Az persze igaz, hogy még sohasem láttam ilyesmit. Ön viszont azt állítja, hogy már máskor is sikerült.

Fölállt, és leporolta a nadrágja térdét.

– Egyszer – mondtam.

– A triumvirátus nélkül?

Muszáj volt elmesélnem neki. Annyit még én is értettem a rituális mágiához, hogy tudjam: ha eltitkoljuk, hogyan jutottunk ekkora hatalomhoz, akkor bármivel is segít előrukkolni a pasas, nem fog működni. Olyan lenne, mintha egy gyilkosságról azt hazudnánk a rendőrségnek, hogy betörés volt. Egyszerűen nem a megfelelő bűnügyet próbálnák megoldani.

– Igen, először egyedül csináltam.

– De mindkét alkalommal a nappali órákban? – faggatott tovább. Bólintottam.

– Logikus – mondta. – Zombit is csak akkor tudunk idézni, ha a holttestből már elszállt a lélek. Ezért lehet a vámpírokat kizárólag nappal megidézni. Amikor leszáll a sötétség, visszatér a lelkük.

Meg sem próbáltam vitába szállni vele arról, hogy van-e lelkük a vámpíroknak. Ugyanis már nem voltam annyira biztos a válaszban, mint régen.

– Nappal nem tudok halottat idézni. Vámpírt meg még annyira sem – közöltem

– Mégis megtette – mutatott Dominic a különféle fajtájú, várakozó élőholtakra.

– Nem ez a lényeg – ráztam meg a fejem. – Nem lenne szabad képesnek lennem rá.

– Próbált már nappal egyszerű zombikat feléleszteni?

– Hát, nem. A pasas, aki betanított, azt mondta, nem lehetséges.

– Ezért soha meg sem próbálta.

Csak tétova hallgatással válaszoltam.

– Vagyis megpróbálta – következtetett a férfi.

– Nem vagyok rá képes. Nappali fényben még a varázserőmet sem tudom előhívni.

– Csupán azért nem, mert nem hiszi, hogy képes rá.

– Ezt most ismétlje el még egyszer.

– A hit a mágia egyik legfontosabb eleme.

– Úgy érti, ha nem hiszem el, hogy nappal is képes vagyok a halottkeltésre, tényleg nem leszek képes rá?

– Pontosan.

– Ennek semmi értelme – vágott közbe Richard, aki az egyik épen maradt falnak támaszkodva állt. Míg a mágiáról beszélgettünk Dominickal, nagyon csöndben volt. Jason még mindig farkasalakban hevert a lábánál. Stephen félresöpörte a törmelék egy részét, és leült a farkas mellé.

– De – mondtam –, van értelme. Rengeteg olyan embert láttam már, akik nagyon tehetségesek voltak, de csiszolatlanok, és semmit

sem tudtak megidézni. Az egyik pasas például meg volt győződve róla, hogy az ilyesmi halálos bűn, úgyhogy egyszerűen leblokkolta a képességét. De akkor is sütött róla, hogy mágikus hatalma van, akár hajlandó volt elfogadni, akár nem.

– Egy alakváltó úgy tagadja meg a saját erejét, ahogy akarja, de ettől függetlenül ugyanúgy átváltozik – tette hozzá Richard.

– Szerintem ezért nevezik a vérfarkaskórt átoknak – jegyezte meg Dominic. Richardnak már az arckifejezése is beszédes volt:

– Átoknak?

– Meg kell bocsátanod Dominicnak – szólt közbe Jean-Claude. – Száz évvel ezelőtt még senkinek nem jutott volna eszébe, hogy a likantrópia betegség is lehet.

– Ennyire törődsz Richard érzéseivel? – kérdeztem.

– Az ő boldogsága a te boldogságod, *ma petite*.

Jean-Claude váratlan, gavallér viselkedése egyre inkább zavart. Nem bíztam benne, hogy tényleg megváltoztak az érzelmei.

– Ha Anita nem hitte, hogy nappal is képes a halottidézésre, akkor hogyan sikerült neki? – kérdezte Cassandra. Úgy vetette bele magát ebbe a metafizikai vitába, mintha valami mágiaelméleti szemináriumon lenne. A főiskolán már találkoztam hozzá hasonló emberekkel. Filoszokkal, akiknek nem volt tehetségük a mágiához. De attól még órákon át tudtak arról vitatkozni, hogy valami kitalált varázsige működne-e. Úgy kezelték a mágiát, mintha mondjuk elméleti fizika lenne, egy tiszta tudomány, amit semmilyen módon nem lehet letesztelni. Az ég óvjon bennünket attól, hogy ezek az elefántcsonttoronyba zárkózt varázslók egy valódi varázsigén is kipróbálják az elméleteiket. Dominic remekül beillett volna közéjük – attól eltekintve, hogy neki volt saját mágiaja.

– Mind a két alkalomra szélsőséges körülmények között került sor – mondta Dominic. – Ez ugyanazon az elven működik, mint amikor egy nagymamának sikerül fölemelnie egy kamiont, ami maga alá temette az unokáját. Szükséghelyzetben gyakran túllépjük a mindennapi képességeinket.

– De a nagymama nem képes egy autót akkor fölemelni, amikor csak akarja, hiába tette meg már egyszer – vetettem ellen.

– Hm, talán a hasonlat sántít, de azért érti, mit mondok – felelte Dominic. – Ha azt állítja, hogy nem, az csak akadémikuskodás.

Erre majdnem elmosolyodtam.

– Tehát azt mondja, ha elhinném, hogy sikerül, akkor nappal is tudnék halottat idézni.

– Igen, úgy gondolom.

Megcsóváltam a fejem.

– Még soha nem hallottam olyan halottkeltőről, aki képes lett volna rá.

– Csakhogy ön nem egy egyszerű halottkeltő, Anita – mondta Dominic – Ön nekromanta.

– Még én sem hallottam olyan nekromantáról, aki fényes nappal életre tudná kelteni halottakat – közölte Jean-Claude.

Dominic kecsesen megvonta a vállát. A mozdulat Jean-Claude-ra emlékeztetett. Beletelik pár száz évbe, hogy a vállrándításunk is jól nézzen ki.

– A fényes nappalban nem vagyok biztos, de amiképpen némely vámpírok nappal is képesek mozogni megfelelő védelemmel, szerintem ugyanez az elv érvényes a nekromantákra is.

– Vagyis azt azért maga sem hiszi, hogy Anita délben, a szabadban is képes volna halottat idézni? – kérdezte Cassandra.

Dominic ismét megvonta a vállát. Azután fölnevetett:

– Most megfogott, szépségem. Lehetséges, hogy Anita még ezt is meg tudná tenni, de ilyesmiről még én sem hallottam.

– Nézze – szakítottam félbe –, a mágikus lehetőségeket később is megvitathatjuk. Most tudna nekem segíteni abban, hogy kitaláljuk, milyen módon lehet visszaküldeni a vámpírokat, úgy, hogy ne csesszem el őket?

– Határozza meg, mit ért azalatt, hogy ne „csessze el őket” – kérte Dominic.

– Ne viccelődj, Dominic – szólt rá Jean-Claude. – Pontosan tudod, mire gondol.

– De az ő szájából akarom hallani.

Jean-Claude rám nézett, és alig észrevehetően megvonta a vállát.

– Azt akarom, hogy vámpírként ébredjenek föl, amikor besötétedik. Attól tartok, hogyha ezt elrontom, egyszerűen úgy maradnak, holtan.

– Meglepsz, Anita. Talán eltűzött a hírneved, miszerint te vagy a helyi vámpírlakosság réme.

Rámeredtem. Még mielőtt bármit mondhattam volna, ami úgy hangzott volna, mintha dicsekednék, Jean-Claude megelőzött:

– Úgy vélem, amit Anita ma véghezvitt, az elegendő bizonyíték arra, hogy mennyire kiérdemli a hírnevét.

Összenéztek Dominickal. Mintha némán üzentek volna egymásnak. Talán kihívó üzenet volt, talán csak egy közlés.

– A hölgyből remek halandó szolga lenne, ha egy vámpír megtudná szelídíteni – mondta végül Dominic.

Jean-Claude elnevette magát. A nevetése borzongatóan visszhangzott a szobában. A hangja keresztülhatolt a testemen, és egy pillanatra úgy éreztem, mintha olyan mélyen érintene meg, ahová senki kezének nem szabad elérnie. Más kontextusban lehet, hogy erotikus hatást keltett volna; most viszont egyszerűen csak felkavaró volt.

– Soha többé ne csinálj ilyet – közölte Richard. A csupasz karját dörzsölgette, mintha fázna, vagy megpróbálná letörölni magáról annak a tolakodó kacajnak az emlékét.

Jason odaballagott Jean-Claude-hoz, és a vámpír kezéhez nyomta a homlokát. Neki tetszett.

Dominic meghajolt, de nem túl mélyen.

– Bocsánatodat kérem, Jean-Claude, igazad van. Amennyiben úgy kívánnád, épp akkora kárt tudnál okozni, amekkorát a mesterem véletlenül okozott az irodádban.

– Az én irodámban – helyesbítettem. Személy szerint nem hittem volna, hogy Jean-Claude a pusztá hangjával képes volna bármilyen kárt okozni. Már többször kerültem olyan helyzetbe, ahol biztos megtette volna, ha képes rá. Persze ezt semmi értelme nem lett volna Dominic orrára kötni.

Dominic az előbbinél is mélyebben hajolt meg felém.

– Az ön irodája, természetesen.

– Abbahagyhatnánk végre a kakaskodást? – kérdeztem. – Tud nekünk segíteni?

– Nagyon szívesen megpróbálom.

A kötörmeléket kerülgetve odamentem hozzá. Olyan távol álltam meg tőle, ahogy az udvariasság diktálta, talán még pár centivel távolabb is.

– Ez a három vámpír nem kísérleti nyúl – szögeztem le. – Ez az eset nem metafizikai tanulmány. Felajánlotta nekem, hogy megtanítsa nekromanciára, Dominic. De szerintem nem alkalmas rá. Hogyan taníthatna engem, ha én olyan dolgokra vagyok képes, amikre maga nem? Hacsak nem képes maga is megidézni vámpírokat a koporsójukból.

Beszéd közben végig belebámultam fekete szemébe, figyeltem, ahogy a haragtól összeszűkül a pupillája, és elkeskenyedik az ajka. Pontosan olyan nagy volt az egója, ahogy reméltem. Tudtam, hogy nem fogok csalódni benne. Most már biztos volt, hogy miattunk a legjobbat fogja kihozni magából. Most már a büszkesége forgott kockán.

– Mondja el pontosan, hogyan hívta életre az erőt, Anita, én meg majd írok magának egy varázsigét. Biztosan működni fog, amennyiben az önuralma elegendő ahhoz, hogy működtetni tudja.

Rámosolyogtam, de gondoskodtam róla, hogy elég leereszkedő legyek.

– Csak találja ki, meg fogom csinálni.

Visszamosolygott rám.

– Nem dicséretes tulajdonság a gög egy nőben.

– Szerintem nagyon is dicséretes – vágott közbe Jean-Claude. – Ha jól megérdemelt. Ha épp most szólítottál volna elő három vámpírt a nappali nyughelyükről, te nem lennél gögös, Dominic?

A férfi szája szélesebb mosolyra húzódott.

– De igen.

Igazság szerint én nem éreztem magamat gögösnek. Csak féltem. Féltem attól, hogy elcsesztem Willie-t, és soha többé nem fog fölőbredni. Liv és Damian miatt is rossz érzésem volt. Függetlenül attól, hogy kedveltem-e őket vagy sem, nem szándékosan tettem.

Még véletlenül sem szabad kioltani mások életét. Ha csak feleannyira is magabiztos lettem volna, mint amilyenek a Dominichoz intézett szavaim voltak, akkor nem fájt volna ennyire a gyomrom.

Dominickal és Cassandrával megírtunk egy varázsigét. A tervnek az a része amivel én álltam elő, nagyon egyszerű volt: évekre vissza kellett küldenem a zombikat a sírjukba. Ebben jó voltam. Amennyire csak lehetett, úgy akartam kezelni ezt is, mint bármelyik más munkámat: csak nyugalomra helyezem a holtakat, ahogy szoktam. Először a zombikat küldöm vissza, a vámpírok miatt később is ráérek majd aggódni.

Cassandrát megkértem, hogy hozza ide az egyik késemet a hálószobából a tokjával együtt. Ha egy másik halottkeltő számára akartam volna fókusszá válni, annak sem engedtem volna meg, hogy belém mélyessze a fogait; miért kellett volna most úgy véretem venni, hogy Jean-Claude szívja ki? Nem volt rá szükség, legalábbis szerintem nem. Dominic egyetértett velem, bár nem volt benne száz százalékgig biztos. Úgyhogy először jöjjenek a zombik. Az lesz a bemelegítés. Ha a kés nem működik, majd akkor áttérünk az agyarakra; most mindenesetre görcsösen ragaszkodtam mindenhez, ami még megmaradt a normális életemből.

Stephent elküldtem egy tálért a vérnek. Egy aranytálkával tért vissza. Eltűnődtem rajta, vajon a méretét szándékosan választotta-e meg, arra célozva, hogy ne eresszem ki túl sok véretem. Ahhoz képest, hogy vérfarkas volt, úgy tűnt, nem nagyon bírja a vért. A tálka úgy ki volt fényesítve, hogy szinte ragyogott. A belsejét dombornyomásos ötvösmunka díszítette. Vert aranyból készült, és amint hozzáértem, tudtam, hogy nagyon régi. Miért hiszi azt mégis mindenki, hogy a vér felfogásához valami különleges edényre van szükség? Egy sima rézüst is megtette volna.

A törmelékkal teleszórt szobában álltunk, ahol zombik várakoztak olyan türelmesen, amennyire csak a halottaktól telik. Az engem figyelő szemek némelyike vakon összelapult, mint a döglött halaké; némelyik koponya teljesen üres volt, de még a szemük nélkül is mintha mind rám néztek volna.

Szemben álltam velük, a kés a bal csuklómra volt szíjazva. Richard a bal oldalamon állt, Jean-Claude jobbra mellettem. Kívánságomra egyikük sem ért hozzám.

Dominic olyan sok részletet kérdezett a triumvirátusunkról, hogy egészen zavarba ejtett. Egyetértett velem abban, hogy az energia valószínűleg akkor is elérhető, ha nem mászunk rá egymásra. Azzal, hogy ebben egyetértett velem már eleve kiérdemelt pár piros pontot tőlem. Végül is az volt a tervünk, hogy ma éjjel az egész falka előtt hívjuk elő a varázserőt. Ennyi idegen előtt pedig nem igazán lett volna kedvem a szexhez. Jó, rendben, nem kifejezetten szexről volt szó, de épp eléggé hasonlított rá ahhoz, hogy ne kívánjak hozzá közönséget.

Az itt-ott rothadó zombikra nézve nem volt könnyű visszarázódnom a hangulatba.

– Ennél azért általában tartósabbak a zombijaim – jegyeztem meg.

– Ha ugyanezt az erőt két másik nekromantától nyerte volna, szebbek lennének – vélte Dominic.

– Talán az okozta, hogy nem voltál ura a helyzetnek – szólalt meg Jean-Claude.

– Szerintem Dominic arra gondol, hogy az erő egy része, amivel megidéztük őket, egy hullától származott – fordultam felé.

– Szerinted csak egy hulla vagyok?

Bólintottam, majd belenéztem a bájos arcába.

– A vámpírok, akiket felélesztettem, sima hullák. Mindegy, hogy ki vagy, mi vagy, ez is csak a nekromancia egy formája. A nekromancia pedig csak akkor működik, ha egy hullából indulsz ki.

– Hallom a szavaidat, *ma petite*, mégsem hiszem, hogy teljes mértékben meg vagy győződve az igazukról – válaszolta ő, félrebillenve a fejét.

– Már nem tudom, mit higgyek – mondtam fejcsóválva.

– Ami azt illeti – szólt közbe Dominic –, szerintem nem fontos, hogy Jean-Claude vámpír. Úgy gondolom, inkább az számít, hogy sem ő, sem Richard nem tud semmit a halottkeltésről. Ez csupán az ön kívánsága. Szerintem egy kis gyakorlással olyan mederbe tudná terelni az erőt, hogy tökéletes zombikat hozzon létre. Bár bizonyos

értelemben Jean-Claude-nak mégis igaza van. A mágia nyersesége és az ellenőrzés hiánya tette őket tökéletlenebbé.

Biztos valamilyen pofát vághattam, mert hozzátette:

– Túl sok mindent kellett ellenőriznie, ezért nem tudott az összes apró részletre odafigyelni. Szerintem ösztönösen magukra hagyta a zombikat, mert az ő dolgukban volt a legbiztosabb. Önnek kitűnő ösztönei vannak.

– Hát, kösz – mondtam.

– Tudom, hogy az idő egyre fogy – mosolyodott el Dumare. – Amint Jean-Claude jelenléte is mutatja, nem az összes vámpír alszik sötétedésig. Attól félek, hogyha valamelyik vámpír túllépi a szokott ébredési idejét, akkor elveszett. Mégis, szeretném megkérni Anitát, hogy tegyen meg nekem valamit, aminek ugyan a saját problémájához semmi köze, viszont nagyon is sok köze van az enyémhez.

– Milyen problémáról van szó? – kérdeztem értetlenül.

– Sabinról – mondta Jean-Claude. Dominic bólintott.

– Sabin ideje is egyre fogy.

– Sabin? Ő az a vámpír a klubból? – kérdezte Cassandra.

– Ja – mondtam. – Mi kellene, Dominic? Ha siet, a magáé vagyok.

– Köszönöm, Anita – mosolyodott el újra Dominic. – Összpontosítson az egyik zombijára. Próbálja meg tökéletesebbé tenni.

Értetlenül néztem rá.

– Gyógyítsd meg az egyik zombit, *ma petite*.

– A halottakat nem lehet meggyógyítani – ellenkeztem –, csak életszerűbbé tenni.

– Az bőven elég lenne – bólintott Dominic.

– Ezt általában az elején szoktam megcsinálni, amikor a mágia kitör. Ha már egyszer felélesztettem őket, nem szoktam tovább szőrözni a hulláimmal.

– Kérem, mégis próbálja meg – unszolt Dominic.

– Megpróbálhatnánk úgy, hogy újra felidézzük az erőt hármunk között – javasoltam.

– Nem tudom pontosan, hogy akkor mi lenne a varázslat kimenetele – válaszolta fejcsóválva. – Azt hiszem, a társaikra nézve nagy kockázatot vállalnánk.

Egy pillanatig csak bámultam.

– Maga megkockáztatná, hogy Sabin elrothadjon, csak azért, hogy megmentse a barátainkat?

– A segítségemet kérte, Anita. Úgy gondolom, ön nem olyan nő, aki gyakran szokott segítséget kérni. Egy ilyen megtiszteltetésért cserébe nem volna illendő az ön barátaí épségét kockára tenni az enyémekek érdekében. Ha így is meg tudja gyógyítani a halottakat, ám legyen. Ha nem, akkor azonnal áttérünk a másik három vámpírra.

– Nagyra becsülöm, hogy így érzel – jegyezte meg Jean-Claude.

– Vannak olyan alkalmak, amikor már csak a becsület marad – válaszolta Dominic.

Egy pillanatra mintha tökéletes lett volna köztük az egyetértés. Hosszú út állt mind a kettejük mögött, és ha nem is közös, legalább hasonló. Kilógtam közülük. Richardra néztem, és egy pillanatra köztünk is tökéletes volt a harmónia. Mind a ketten nagyra értékeltük a saját halandó életünket. A Dominic hangjából kicsendülő fatalizmus ijesztő volt. Mennyi idős lehetett? A vámpírokról általában meg tudtam mondani, a halandó szolgálókról viszont soha. Mégsem kérdeztem meg. Dominic barna szeme az évek olyan súlyáról árulkodott, hogy féltem kérdezősködni.

Jean-Claude bájos arcára nézve azon gondolkodtam, hogy én tudnék-e ilyen becsületes lenni. Vagy kockára tennék bárkit és bármit, hogy megmentsem? Egy dolog őt holtan látni, de mi lenne, ha úgy elrohadna, mint Sabin? Az több szempontból is rosszabb volna a halálánál. Na persze, azért tulajdonképpen Sabin is haldoklik. Akármennyire hatalmas, nem fogja tudni örökké egyben tartani magát. Vagy mégis. Lehet, hogy Dominic bevarrhatná őt egy nagy zsákba ahhoz a kesztyűhöz hasonlóan, amit Sabin a kezére húzott. Talán Sabin még azután is életben tudna maradni, hogy elfolyósodott. Borzalmas gondolat.

Az előttem álló halottakra néztem. Azok visszanéztek rám. Az egyik zombi szinte érintetlen volt. Szürke, hústalan, agyagszerű bőre

a csontokra feszült. Fél szeme, amivel bámult, kék volt. A másik szeme össze volt zsugorodva, mint egy mazsola. Sabin szemére emlékeztetett.

Több értelme lenne azt mondanom, hogy megérintettem a szemét, és meggyógyítottam. Vagy inkább azt, hogy rágondoltam, és kisimítottam a húsát, mint az agyagot. De nem ilyen volt. Rámeredtem a zombira. Aztán ahhoz a belső szikrához nyúltam, ami lehetővé tette, hogy életre keltsem a halottakat. Kihúztam magamból, kicsalogattam, mintha egy lángot táplálnék, azután kilöttem a zombi felé.

– Élj, élj – suttogtam.

Már láttam ilyet, de még mindig lenyűgözött. A zombi húsa kigömbölyödött, kisimult. A szürke bőrnek meleg, életteli tónusa lett. A száraz, kócszerű, barna haj megnőtt, és puhán begöndörödött. Az összeaszott szemgolyó a szemüreget kitöltve felfúvódott, mint egy léggömb. Most már két ép szem nézett vissza rám. Még a halott lerongyolódott ruházata is megújult. Mellény volt rajta arany orálánccal. A ruhái legalább száz éve kimentek a divatból.

– Teljesen le vagyok nyűgözve – áradozott Dominic. – Ha lecserélnék a ruháját, embernek is beillene.

– Remek zombikat tudok csinálni – bólintottam –, de ez a maga gazdáján nem segít.

– Hívja ide az egyik vámpírt a kriptából.

– Miért? – kérdeztem.

Dominic a hátára szíjazott tokból előhúzott egy kis ezüstkést. Nem is tudtam, hogy van nála fegyver. Gondatlan voltam.

– Mit akarsz ezzel csinálni? – érdeklődött Jean-Claude.

– Engedelmeddel megvágom az egyik vámpírt, aztán megkérem Anitát, gyógyítsa be a sebet.

Jean-Claude elgondolkozott a kérésen, végül bólintott.

– Csak egy kicsit vágd meg.

– Természetesen – hajolt meg Dominic.

A vámpírok a kisebb vágásokat végül maguktól is be tudták gyógyítani. Ha én nem tudom megcsinálni, akkor sem okozok kárt.

Bár nem voltam biztos benne, hogy ebben a vámpírok egyetérténének velem.

– Anita? – kérdezte Dominic.

– Damian, gyere ide – mondtam.

Jean-Claude meglepetten vonta föl a szemöldökét a választásom hallatán. Ha arra számított, hogy Willie-t fogom idehívni, akkor semmit sem értett. Willie a barátom volt. Még akkor sem szerettem volna összevagdossa látni, ha már nem él. Damian viszont az éjjel a klubban megpróbált behatolni az egyik nő agyába. Hadd vagdossák össze.

Damian a tekintetemet keresve besétált. Még mindig üres volt az arca. Üresebb, mint az alvóké, olyan üres, amilyenné csak a halál tehette.

– Damian, állj meg. – Megállt. Soha nem láttam olyan zöld szemet, mint az övé. Még Catherine-enél is zöldebb volt, inkább macskás, semmint emberi.

Dominic Damian elé lépett. Végigmérte, majd a sápadt archoz illesztette az ezüstkést, és egy hirtelen mozdulattal lenyomta a hegyét.

A vámpír tökéletesen sápadt arcán vékony erecskében patakzani kezdett a vér. De ő egyáltalán nem reagált, még csak nem is pislogott.

– Anita – ismételte Dominic.

Rámeredtem Damianra, illetve a porhüvelyére. Belerepítettem az energiát. Azt kívántam, hogy éljen. Legalábbis ezt a szót suttogtam neki. A vér folyása lelassult, aztán abbamaradt. A vágás heg nélkül összeforrt. Könnyű volt.

Dominic a bőrdzsekije zsebéből előhúzott zsebkendővel letörölte a vámpír bőréről a vért. Damian arca ismét makulátlan volt.

Cassandra szólalt meg elsőként.

– Meg tudná gyógyítani Sabint.

– Lehetséges – bólintott Dominic. Diadalmasan fordult felém. – Ahhoz szükség lesz a triumvirátus erejére, hogy felébressze Sabint a nappali szenderegése idején, de ha már egyszer felébresztette, azt hiszem, meg tudná gyógyítani.

– Egy nem túl mély vágás, az egy dolog. – tiltakoztam. – Sabin bonyolultabb eset

– Azért megpróbálja?

– Ha ezt a három vámpírt sértetlenül vissza tudjuk küldeni, akkor megpróbálom.

– Holnap.

Bólintottam.

– Miért is ne?

– Alig várom, hogy elmondhassam Sabinnak, mit láttam itt ma. Hosszú ideje már nem is reménykedett. De először vissza kell küldenünk a barátait. Segítek, amiben csak tudok.

– Eleget értek a mágiához, Dominic, hogy tudjam, maximum tanácsot adhat a pálya széléről – mosolyodtam el.

– De az nagyon jó tanács lesz – mosolygott vissza rám. Hittem neki. Sabin miatt neki is érdekében állt, hogy sikerüljön.

– Oké, akkor csináljuk – nyújtottam ki a kezem Richard és Jean-Claude felé. Mind a ketten kötelességtudóan megfogták, és ez jó érzés volt. Mind a ketten nagyon étellel téliek és csinosak voltak, de a mágia nem jött elő azonnal. Egy szikra még hiányzott. Ekkor jöttem rá, hogy a szexuális közbűvészet különös módon rituális szerepet töltött be. A rituálék nem nélkülözhetetlen elemei a mágiának, de fókuszként szolgálnak ahhoz, hogy felkészüljünk a varázslásra. Most nem volt vérrel írt kör, amit bejárhattam volna. Nem volt áldozati állatom, amit megölhettem volna. Nem voltak felhasználható kellékeim. Nem maradt semmim, csak az előttem álló két fiú, a saját testem, meg a kés a csuklómon. Hátrat fordítottam nekik.

– Nem történik semmi – vallottam be.

– Mire vár? – kérdezte Dominic.

– Valamire – vontam meg a vállam. – Nem tudom.

– Túl görcsösen próbálkozik, Anita. Engedje el magát, engedje oda magához az erőt.

Vállközrést végeztem, próbáltam kioldani belőle a feszültséget. Nem ment.

– Bár ne emlékeztetett volna arra, hogy némelyik vámpír sötétedés előtt is felébredhet. Késő délután van, és a föld alatt vagyunk. Lehet, hogy máris túl késő.

– Azzal nem segít, ha így gondolkodik – dorgált meg Dominic. Jean-Claude odalépett hozzám, de még mielőtt megérinthetett volna, előntött az energiája, forróság söpört végig rajtam.

– Hozzám ne érh – figyelmeztettem. Éreztem, hogy megtorpan mögöttem.

– Mi a baj, *ma petite*

– Semmi – fordultam feléje. A meztelen mellkasa fölé tartottam a kezem. Melegség áramlott a kettőnk teste között. Olyan volt, mintha Jean-Claude bőréből valamilyen fuvallat áradt volna felém.

– Te is érzed?

A vámpír félrebillentette a fejét.

– Mágia.

– Aura – helyesbítettem. Nem pillantottam Dominic felé, pedig legszívesebben megnéztem volna, ezt akarta-e; mintha csak az edzőm lett volna. De féltem másfelé nézni, hátha elveszíteném a fonalat. A másik kezem kinyújtottam Richard felé.

– Indulj el hozzám, de ne érints meg.

Richard értetlenül nézett, de megtette, amit mondtam neki. Amikor a kezem a bőre fölé ért, az előbbihez hasonló, forró fuvallat csapott ki belőle. Éreztem, ahogy az aurájuk ott lüktet a tenyerem alatt. Behunytam a szemem, és erre az érzésre összpontosítottam. Ott volt. Érezhető különbség volt a két aura között, kicsi, szinte észlelhetetlen, de mégis ott volt. Richard aurája elektromosan bizsergett. Jean-Claude-é hűvös volt és sima. Remek, most már érintkezni tudtunk egymás aurájával; na és? Mit érünk el vele?

Hirtelen előrelöktem a kezem, áthatoltam az energián, amíg a testüknek nem ütköztem. Visszakényszeríttem beléjük az energiát. Erre mind a ketten felnyögtek. A lökés erejébe beleremegett a karom. Lehajtottam a fejem, lihegtem az energiamezőben. Aztán újra fölemeltem, hogy a fiúk szemébe nézhessek. Nem tudom, milyen arcot vághattam, mindenesetre Richardnak nem tetszett. Megpróbált

hátrébb lépni. Belevájtam a körmeimet a hasába, csak épp annyira, hogy magamra vonjam a figyelmét.

– Ne szakítsd meg az összeköttetést.

Richard nagyot nyelt. Elkerekedett szeméből félelem sugárzott, vagy valami nagyon hasonló, de azért nyugton maradt. Jean-Claude felé fordultam. Ő láthatólag nem ijedt meg. Pont olyan nyugodtnak és összeszedettnak látszott, ahogy én is éreztem magam.

– Nagyon jó, Anita – hallottam Dominic halk, mély hangját. – Egyesítse az erejüket, ahogy két másik halottkeltővel tenné. Most is ön játssza a fókusz szerepét. Korábban már csinált ilyet. Ezerszer helyezett már nyugalomra zombikat. Ez is csak egy újabb ilyen alkalom.

– Oké, főnök – suttoztam.

– Hogy mi? – kérdezte Richard.

– Semmi – ráztam meg a fejem.

Lassan hátrébb léptem tőlük, de továbbra is feléjük nyújtottam a kezem. Az energia megfeszült közöttünk, mintha két kötelet fognék. Látni nem lehetett semmit, de Richard arc kifejezéséből ítélve mindannyian éreztük. Pillantásomat végig kettejükön tartva előhúztam a kést, és felvettem a földről az aranytálcát. A helyzetet az különböztette meg attól, amikor más halottkeltőkkel fogtam össze, hogy itt jelen volt a vágy. Vagy a szerelem. Valami. Bármilyen is volt, ez szolgált hajtó- vagy kötőanyagként. Nem volt rá jó szavam, de amikor a fiúkra néztem, tudtam, hogy jelen van.

A tálat a bal kezembe fogtam, a kést a jobba. Visszamentem hozzájuk.

– Egy-egy kézzel tartsátok nekem a tálat.

– Miért? – kérdezte Richard.

– Mert azt mondtam.

Richard mintha ellenkezni akart volna. Úgyhogy az ajkára fektettem a kés lapját, és így folytattam:

– Ha mindent megkérdőjelezel, amit mondok, akkor nem fogok tudni úgy koncentrálni.

Ezután elvettem a szájától a kést.

– Ezt ne csináld többé – mondta halkan, rekedten.

– Rendben – bólintottam. Az üres tál fölé tartottam a csuklóm, és egyetlen gyors mozdulattal végighúztam a bőrömön a kést. A vágásból kibuggyant a vér, hogy azután kövér cseppekben a csillogó aranytál oldalára és aljára hulljon. Igen, fájt.

– Te jössz, Richard – mondtam a csuklómat még mindig a tál fölé tartva; minek elpocsékolni a vért?

– Mit csináljak?

– Tedd a csuklód a tál fölé.

Némi habozás után megtette, amire kértem. A tál fölé tette az öklöbe szorított kezét. Átfordítottam az öklét, hogy lássam a karja alsó részét. Vérző kezemmel lefogtam a karját. A tál, amit a másik kezével fogott Jean-Claude-dal együtt, megremegett.

– Miért zavar ez téged jobban, mint amikor Jean-Claude beléd kóstolt? – pillantottam az arcára.

Richard nyelt egyet.

– Sok mindennel nem törődök, ha épp a szexen jár az eszem.

– Így beszél az, akinek csak egy X kromoszómája van – szögeztem le. Miközben rám nézett, egy határozott mozdulattal megvágtam a bőrét. Csak azért nem rántotta félre a karját, mert lefogtam.

Persze, ahogy a kezdeti meglepetés elmúlt, már nem kapálódzott ellene. Csak nézte, ahogy a vére a tálba folyik és elkeveredik az enyémmel. A tál alja most már eltűnt a meleg vér alatt. Amikor eleresztettem a vérző csuklóját, Richard magától otthagya a tál fölött.

– Jean-Claude? – kérdeztem.

A vámpír kérdés nélkül odatartotta nekem vékony csuklóját. Ugyanúgy lefogtam, mint Richardét. Azután sötétkék szemébe néztem, de félelmet nem láttam benne, inkább csak enyhe kíváncsiságot. Megvágtam a csuklóját, és a karmazsin vörös vér kibuggyant a fehér bőrére.

Ez is a tálba csörgött. Csupa vörös volt. Ember, vérfarkas, vámpír – pusztán ránézésre nem lehetett megállapítani, melyik melyik. Mindenkinek piros a vére.

Ez még mindig nem volt elég ahhoz, hogy varázskört rajzoljak vele a hatvan-valahány zombi köré. Igazi áldozat nélkül nem lehetett annyi vért szerezni. Viszont egy rendkívül erős mágikus koktélt tartottam a kezemben. Dominic úgy gondolta, hogy elég lesz. Nagyon reméltem.

Egy hang váratlanul elvonta a figyelmemet a vérről és az egyre növekvő forró energiáról.

A közelünkben Stephen és Jason kuporgott ugrásra készen, egyikük emberformában, a másik farkasként; az arckifejezésük viszont majdnem ugyanolyan sóvár volt.

Mögéjük néztem, Cassandrára. A lány állta a sarat, de ő is ökölbe szorította a kezét, a felső ajka fölött pedig izzadság fénylett. Majdhogynem pánik ült az arcán.

Dominic mosolyogva, közönyösen állt. Rajtam kívül ő volt az egyetlen ember a szobában.

Jason ránk morgott, bár tulajdonképpen nem hangzott igazi morgásnak. Ritmusa volt. Beszélni próbált.

Stephen megnyalta a szája szélét.

– Jason azt kérdezi, kinyalhatjuk-e a tálat? – tolmácsolta.

Jean-Claude-ra és Richardra néztem. Az arckifejezésük mindent elmondott.

– Én vagyok az egyetlen ebben a szobában, aki nem kívánja a vért?

– Attól tartok, igen, *ma petite*. Dominictól eltekintve.

– Csináld, amit kell – szólalt meg Richard –, csak gyorsan.

Telihold van, a friss vér az friss vér.

A másik két vámpír, akiket fölélesztettem, csoszogva elindultak felém. A tekintetük továbbra is üres volt, nyoma sem volt benne a személyiségüknek, mintha szépen megépített bábuk lettek volna.

– Te hívtad őket? – érdeklődött Richard.

– Nem – válaszoltam.

– A vér vonzotta őket ide – magyarázta Dominic.

A vámpírok közben beértek a szobába. De ezúttal nem engem néztek. A vért fixírozták, ráadásul abban a pillanatban valami

fellobbant bennük, amikor megpillantották. Megéreztem. Az éhség. Üres volt az agyuk, de a vérszomj mégis bennük maradt.

Damian zöld szeme mohón tapadt a tálra. Szép arca megnyúlt, és primitív, bestiális kifejezést öltött.

Megnedvesítettem a kiszáradt szám.

– Állj – parancsoltam.

Megálltak, de csak a frissen kiontott vért bámulták, rám sem emelték a tekintetüket. Ha nem lettem volna itt, hogy megállítsam őket, talán elkezdenek táplálkozni is. Mint az ámokfutók, mint a vámpírok, akik semmit nem ismernek az éhségen kívül, és soha nem nyerik vissza sem ember mivoltukat, sem a tudatukat.

A szívem majdnem kiugrott a torkomon a gondolatra, hogy kis híján mit szabadítottam rá a gyanútlan emberekre. A vérszomj nem tett volna különbséget ember és likantróp között. Szép kis csetepaté lett volna belőle, nem?

Magamhoz vettem és a hasamnak támasztottam a tálat, a kést még mindig fogtam a jobb kezemben.

– Ne féljen – tanácsolta Dominic. – Helyezze nyugalomra a zombikat, ahogy eddig több százszor megtette az évek alatt. Csakis ezzel foglalkozzon, semmi mással.

– Lépésről lépésre, ugye? – kérdeztem.

– Ahogy mondja.

– Oké – bólintottam.

A három vámpíron kívül mindenki úgy nézett rám, mintha azt hinnék, tudom, mit csinálok. Bár tudtam volna. Még Dominic is bizakodónak tűnt. Persze nem neki kellett hatvan zombit visszaküldenie a föld alá varázskör nélkül. Hanem nekem.

Vigyáznom kellett, hová lépek a törmelékkel teleszórt padlón. Nem lett volna jó elzúgni, és elpocsékolni ezt a sok vért, ezt a sok erőt. Mert ez igenis erő volt. Ahogy mentem, éreztem Jean-Claude-ot a hátam mögött, mintha két kötél tekeregne bennem. Dominic megmondta, hogy mind a kettőjüket érezni fogom. Viszont amikor konkrét részleteket kértem arról, hogyan fogom majd őket megérezni, csak homályosan válaszolt. A mágia túl egyedi ahhoz,

hogy pontosan le lehessen írni. Ha mondott volna valamit, de végül másmilyen érzés lett volna, biztos kételkedni kezdek. Igaza volt.

A késsel kevergetni kezdtem a vért, azután ráfröcsköltem a pengéről a zombikra. Csak egy pár csepp hullott rájuk, de ahányszor valamelyikükre jutott a vérből, éreztem, hogy végigfut rajtam az erő. A zombiktól körülvéve megálltam az egykor befalazott szoba közepén. Amikor az utolsó is kapott a vérből, akkora energiahullám futott végig a testemen, hogy felnyögtem. Éreztem, ahogy a vér hurokba zárul a holtak körül. Hasonlított egy varázskör lezárásához, de most inkább úgy éreztem, mintha bennem zárult volna be valami, nem kívül.

– Vissza – kántáltam –, vissza a sírotokba, mind! Menjetek vissza a föld mélyére.

A halottak elcsoszogtak mellőlem; olyan volt, mintha alvajárók játszottak volna zenés székfoglalót. Amint a helyükre értek, mindegyikük lefeküdt, a feltört föld pedig elöntötte őket, akár a víz. Elnyelte őket, aztán kisimult fölöttük, mintha valami óriás keze egyengette volna el.

Egyedül maradtam a szobában, a talaj még mindig mozgott, akár egy bögölyökkel ellepett ló. Amikor az utolsó rengés is elhalt, a szétrobbant falon át kinéztem a többiekre.

Jean-Claude és Richard a nyílás mellett álltak. A farkasok körjük csoportosultak. Még Cassandra is ott térdelt Jason mellett a földön. Dominic mögöttük állt és figyelt. Úgy vigyorgott, ahogy a büszke apák szoktak.

Kissé rozoga léptekkel elindultam feléjük, aztán meg is botlottam, úgyhogy némi vér kilötyögött, és lefolyt a tál oldalán. A felsőpört földre vörös cseppek hullottak.

Jason, a farkas egyszerre csak ott termett a vérnél, és felnyalta. Tudomást sem vettem róla, csak mentem tovább. Most következtek a vámpírok. Mindenki félreállt az utamból, mintha félnének hozzám érni. Dominicot kivéve. Ő majdnem túl közel lépett hozzám.

Az ereje fellobbant közöttünk, végigborzongatta a bőrömet, majd végigfutott az energianyálábokon, amik Jean-Claude-hoz és Richardhoz kötöttek.

Nagyot nyeltem, aztán rászóltam.

– Lépjen hátrább.

– Elnézést. – Dominic elhátrált, így már sokkal kevésbé éreztem közelinek a jelenlétét.

– Így elég jó?

Bólintottam.

A három vámpír mohó szemekkel várt. Meghintettem őket a lassan hűlő vérrel. Összerándultak, amikor a vér hozzájuk ért, de az energiahullám elmaradt. Semmi. A francba.

Dominic összevonta a szemöldökét.

– A vér még mindig langyos. Működnie kellene.

Jean-Claude közelebb lépett. Hátra se kellett fordulnom, anélkül is érezte. Éreztem, ahogy végigjön a közöttünk feszülő erővonalon, mintha egy horogra akadt halat húznék közelebb a csónakhoz.

– De hát nem működik – mondta.

– Nem – visszhangoztam.

– Akkor elvesztettük őket.

Megráztam a fejem. Willie a véres tálat nézte. Vadállati pillantással, pusztá vérszomjjal. Eddig azt hittem, nem történhet vele rosszabb, mint hogy lefekszik a koporsójába, és holtan marad, de tévedtem. Ha az éhségen kívül mást nem ismerve kimászna a koporsójából, az rosszabb lenne. Nem fogom elengedni őt. Még nem.

– Valami ötlet? – kérdeztem.

– Itassa meg őket a vérrel a tálból – tanácsolta Dominic. – De siessen, mielőtt kihül.

Nem vitatkoztam, nem volt rá idő. A farmerembe töröltem a kést, majd visszatettem a tokjába. Később a pengét is, a tokot is ki kellett tisztítanom, de most két szabad kézre volt szükségem. Az ujjaim hegyét belemártottam a vérbe. Épphogy csak langyos volt. Willie ismerős barna szeme követte a kezem mozgását, csak éppen nem ő nézett ki rajta. Egyszerűen nem ő volt.

A szájához emeltem az aranytálat, és rászóltam:

– Ígyál, Willie.

A gégéje megmozdult, vadul nyeldekelní kezdett, és a mágia a helyére kattant. Willie megint az enyém volt.

– Elég, Willie.

Abbahagyta az ivást, én pedig elvettem tőle a tálat. Nem kapott utána. Egyáltalán meg se mozdult. A szája véres volt, a szeme üres.

– Menj vissza a koporsódba, Willie. Nyugodj békében, amíg le nem száll az éjszaka. Menj vissza a koporsódba pihenni.

Sarkon fordult, és elindult visszafelé a folyosón. Rá kellett bíznom, hogy visszatalál-e a koporsójához. Majd később megnézem. Eggyel már végeztem, még kettő volt hátra. Liv engedelmes bábként masírozott ki. Mire a tálat Damian ajkához emeltem, már alig maradt benne vér.

Beleivott, sápadt nyakán látszott, hogy le is nyelte. Ahogy a vér lecsúszott a torkán, valami megérintett. Egy, a saját mágiámtól idegen dolog. Valami más. Damian mellkasa kitágult, ahogy hatalmas levegőt vett: olyan volt, mint a fuldokló, aki a halálból küzdötte vissza magát. Azután az az idegen valami hátrataszított, kilökte Damianból az energiámat, és ellenem fordította. Mintha becsaptak volna egy ajtót; bár ez több volt annál. Az idegen erő nekem ütközött, azután forogni kezdett velem a világ. Szürke köd és fehér pettyek ereszkedtek a szemem elé. Hihetetlenül hangosan hallottam a saját szívverésemet. A dübörgése elkísért a sötétségbe, de végül az is a semmibe veszett.

Amikor fölébredtem, a Jean-Claude ágya fölötti fehér baldachin látványa köszöntött. A homlokomon egy összehajtogatott, nyirkos törülköző volt, a fejem fölött vitatkozó hangokat hallottam. Pár másodpercig csak feküdtem és pislogtam. Gőzöm sem volt, hogyan kerültem ide. Csak arra emlékeztem, hogy kilöködtem Damianból. Kilöktek, mint valami betolakodót, ami ellen védekezni kell. Az erő, ami megérintett, nem volt gonosz. Korábban már találkoztam a gonoszúsággal; ez nem volt az. De nem volt kifejezetten jó sem. Inkább semleges.

A hangok Jean-Claude-tól és Richardtól származtak. Rajtam veszekedtek. Micsoda meglepetés.

– Hogyan engedheted meghalni, ha egyszer meg tudnád menteni?
– kérdezte Richard.

– Nem hiszem, hogy *ma petite* haldokolna, de még ha így is lenne, az engedélye nélkül soha többé nem hatolnék be az elméjébe.

– Még akkor sem, ha haldoklik?

– Akkor sem – jelentette ki Jean-Claude.

– Nem értem.

– Nem kell értened, Richard. Anita egyetértene velem.

Lesöpörtem a rongyot a fejemről. Fel is akartam ülni, de az már túl nagy erőfeszítés lenne.

Richard leült az ágyra, és megfogta a kezem. Nem voltam benne biztos, hogy akarom-e ezt, de túl gyenge voltam ahhoz, hogy megállítsam.

Jean-Claude megállt mögöttem, és engem figyelt. Az arca üres, tökéletes maszk volt.

– Hogy érzed magad? – kérdezte Richard.

Nyelnem kellett egyet, csak utána tudtam válaszolni neki:

– Nem tudom pontosan.

Ekkor Dominic sétált be a látószögembe. Bölcsen távol tartotta magát a vitától. Mellesleg már amúgy is egy vámpír halandó szolgája volt. Mit mondhatott volna? Vagy azt, hogy a vámpírjelek gonoszak,

vagy azt, hogy az egész nem nagy ügy. Mind a kettő hazugság lett volna.

– Nagyon örülök, hogy magához tért.

– Kilökött – közöltem.

– Valóban – bólintott.

– Mi lökött ki? – kérdezte Richard. Dominic rám nézett. Vállat vontam.

– Amikor a vámpírt mozgató energia visszatért, és Anitát a testben találta kilökte őt – magyarázta Dominic.

– Miért? – kérdezte összevont szemöldökkel Richard.

– Mert nem volt ott helyem.

– Ahogy megérintetted Damiant, visszatért belé a lélek? – kapott a szón Jean-Claude.

– Máskor már éreztem, milyen, ha egy lélek megérint. Ez nem az volt.

Jean-Claude rám meredt.

Én visszanéztem rá.

Végül ő kapta félre a tekintetét.

Richard megsimogatta a rongytól átnedvesedett hajam.

– Engem nem érdekel, hogy lélek volt-e, vagy valami mumus. Azt hittem, elveszítettelek.

– Úgy látszik, Richard, mindig megmenekülök, függetlenül attól, hogy ki hal meg mellettem.

Erre összevonta a szemöldökét. Hagytam, hadd vonja.

– Damian rendben van? – kérdeztem.

– Úgy tűnik – felelte Jean-Claude.

– Min vitatkoztatok az előbb?

– Dominic, magunkra hagynál most? – mondta Jean-Claude.

– Örömmel. Alig várom, hogy Sabinnal beszélhessek. Holnap te és Richard megidézik, ön pedig, Anita – itt könnyedén megérintette az arcomat –, meg fogja gyógyítani – felelte Dominic mosolyogva.

Nem tetszett, hogy hozzám nyúlt, de majdhogynem áhítatos arccal tette. Így nem volt könnyű ráordítani.

– Megteszem, ami tőlem telik – ígértem.

– Ebben biztos vagyok – mondta, majd köszönt, és elment.

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, megismételtem a kérdést:

– Min veszekedettetek?

Richard hátrapillantott a vámpírra, aztán újra felém fordult.

– Egy pár percig nem lélegeztél. Szívverésed se volt. Azt hittem, meg fogsz halni.

– Folytasd – néztem Jean-Claude-ra.

– Richard azt akarta, hogy jelöljelek meg újra. Visszautasítottam.

– Okos kis vámpír vagy – dicsértem meg.

– Ebben a kérdésben is egyértelmű voltál, *ma petite* – mondta vállat vonva Jean-Claude. – Nem vádolhatnak azzal, hogy rád kényszerítem magam. Semmilyen értelemben.

– Végzett valaki szívmasszázszt rajtam?

– Nem, magadtól kezdtél el újra lélegezni – mondta Richard.

Megszorította a kezem. – Megijesztettél.

Elhúztam a kezem.

– Vagyis felkínáltál Jean-Claude-nak rabszolgául.

– Azt hittem, megegyeztünk abban, hogy triumvirátust alkotunk.

De lehet, hogy nem értem, ez mit jelent.

Fel akartam ülni, de mivel nem voltam biztos benne, képes lennék-e rá, meg kellett elégednem a szemöldökráncolással.

– Meg fogom osztani veletek az erőmet, de nem engedem, hogy Jean-Claude megjelöljön. Ha még egyszer rám erőszakolja magát, megölöm.

– Vagy legalábbis meg fogod próbálni – bólogatott Jean-Claude. – De azt nem igazán szeretném.

– Mielőtt elindulok a falkához ma éjjel, én meg fogom engedni neki, hogy megjelöljön – közölte Richard.

– Miről beszélsz? – meredtem rá.

– Jean-Claude nem kísérhet el ma éjjel. Nem falkatag. De ha valahogy kötődünk egymáshoz, elő tudom hívni az erőt.

Megpróbáltam lendületből fölülni. Ha Richard nem fog meg, elestem volna. A karjában fekve a húsába vájtam a körmeimet, hogy hallgasson rám.

– Ne akarj örök időkre a szolgája lenni, Richard.

– A mestervámpír és állata közötti kötelék nem olyan, mint ami a vámpír és szolgálja között van. Messze nem olyan bizalmas.

Richard széles válláról nem láttam Jean-Calude-ot. Megpróbáltam karból kinyomni magam, de végül Richardnak kellett segítenie.

– Bővebben? – kérdeztem.

– Richardon keresztül például nem leszek képes ételt ízlelni, ahogy rajtad keresztül tettem. Bár ez csupán csak egy aprócska mellékhatás, de hiányzik. Élveztem, hogy újra szilárd ételbe kóstolhatok.

– Ezenkívül?

– Richard alfa vérfarkas. Több szempontból is velem egyenrangú hatalom. Jobban tudja majd irányítani, mikor léphetek bele az álmaiba, a gondolataiba. Teljes egészében képes lesz kizárni magából.

– Én bezzeg nem voltam erre képes – jegyeztem meg.

– Még mielőtt fölfedezted volna a nekromanta hatalmadat, akkor is nehezebb volt a szokásosnál uralkodni rajtad – nézett rám, majd megvonta a vállát.

– Most pedig már egyáltalán nem tudom, ki lenne az úr és ki a szolga.

Sikerült egyedül felülnöm. Egy egészen kicsivel már jobban éreztem magam.

– Hát ezért nem jelöltél meg, pedig meglett volna a lehetőség rá, és Richard vitte volna el a balhét. Azután, amit ma tettem, attól félsz, hogy én lennék az úr, és te pedig a szolga. Ugye így van?

Jean-Claude halványan elmosolyodott.

– Talán. – Leült az ágyra Richard mellé. – Nem azért dolgoztam több mint kétszáz éven keresztül egy saját birodalomért, hogy valakinek, akár neked, *ma petite*, feladjam a szabadságomat. Bár nem lennél kegyetlen úrnő, csak követelődző.

– Nem tisztán úr-szolga viszonyról van szó – ellenkeztem. – Ezt Alejandro-tól tudom. Ő sem tudott uralkodni rajtam, és én sem rajta.

– Megpróbáltad? – vágott közbe Jean-Claude. Ettől elakadt a szavam. Végig kellett gondolnom.

– Nem.

– Egyszerűen csak megölted – mondta.

Igaza volt.

– Tényleg parancsolgatni tudnék neked?

– Még soha nem hallottam, hogy egy vámpír olyan nagyhatalmú nekromantát választott volna halandó szolgájaként, mint te.

– Mi van Dominickal és Sabinnal?

– Dominic nem is mérhető hozzád, *ma petite*.

– Ha hozzájárulnék az első vámpírjelhez, megjelölnél vagy sem?
– kérdeztem.

Richard megpróbált a melléhez szorítani, de elhúzódtam tőle. Rá kellett támaszkodnom mindkét karomra, de egyedül, segítség nélkül ültem. Jean-Claude felsóhajtott, és a földre sütötte a szemét.

– Ha valóban egymáshoz lennének kötve, senki sem állhatna ellen nekünk. Az ekkora hatalom nagy kísértés – mondta. Hirtelen fölneézett, hogy lássam a szemét. Az érzelmek csak úgy kavarogtak az arcán: izgalom, félelem, vágy, végül fásultság. – Örök időkre egymáshoz lennének kötve a hatalmi harcban. Nem túl kellemes gondolat.

– Jean-Claude azt mondta, nem uralkodna rajtam – szólt közbe Richard. – Társak lennének.

– És te hittél neki? – csodálkoztam. Richard őszintén bólintott.

– Jézusom, Richard, egy pillanatra sem hagyhatlak egyedül – sóhajtottam fel.

– Nem hazudtam, *ma petite*.

– Na persze.

– Ha hazugság volt – mondta Richard –, akkor megölöm Jean-Claude-ot.

– Ezt nem gondolhatod komolyan – meredtem rá.

– De igen. – Valami megvillant a barna szempárban, valami sötét, embertelen érzelmek.

– Ha már eldöntötted, hogy valakit meg fogsz ölni, rögtön egyszerűbbé válik mások meggyilkolása is, nem? – kérdeztem.

– Igen, de nem ez a lényeg – állta Richard rezzenéstelenül a tekintetemet. – Hanem hogy senki szolgája nem leszek. Sem Jean-Claude-é, sem a tiéd, sem Marcusé, sem Rainaé.

– Felfogtad, hogy ha már egyszer kötődsz hozzá, magadnak is árthatsz azzal, ha őt bántod? Hogyha őt megölöd, abba te is belehalhatsz?

– Inkább meghalok, semmit fogolyként éljek.

Komolyan gondolta. Láttam az abszolút bizonyosságot a tekintetében.

– Ma éjjel meg fogod ölni Marcust – állapítottam meg.

Richard arca olyan vad kifejezést öltött, amilyenek még sohasem láttam, a szeme villogott, hátborzongató ereje betöltötte a szobát.

– Ha nem hátrál meg, akkor igen, meg fogom ölni.

Most először elhittem neki.

Kopogtattak.

– Szabad – szólalt meg egyszerre Richard és Jean-Claude.

Miközben az ajtó kinyílt, dühösen meredtek egymásra.

Edward lépett be. Hideg kék szemének egyetlen pillantásával végigmért mind a hármunkat.

– Mi történt veletek?

– Hosszú történet – mondtam. – Nem a bérgyilkos volt, ha amiatt aggódsz.

– Nem amiatt aggódom. A segítőmet a farkasaitok őrzik. Nem hagyták, hogy engedély nélkül behozzam – mondta Jean-Claude-ra és Richardra pillantva. – De hogy kinek az engedélyét kellene kérnem, arról elég homályosan nyilatkoztak.

Ezt ugyan nem mosolyogva mondta, de már ismertem őt annyira, hogy észrevegyem a mosoly árnyékát az arcán.

– Ez az én otthonom – közölte Jean-Claude. – Az én engedélyem szükséges.

Az ágy szélére húzódtam, és kiderült, hogy már föl bírok ülni. Ezzel a mozdulattal viszont kettejük közé kerültem. Richard ugrásra készen hajolt oda hozzám, hogy segíteni tudjon, amennyiben elesnék. Jean-Claude csak ült a helyén, hozzám se nyúlt, fel sem ajánlotta a segítségét. Sok tekintetben jobban megértett, mint Richard, de hát ő már régebb óta ismert.

– Megyek, bekísérem a vendégedet – mondta a vámpír, és fölszedelőzködött.

– Jobb, ha veled megyek – mondta Edward. – Harley téged nem ismer, a fajtádat viszont igen.

– Ezt hogyan érted? – vágtam közbe.

– Ha hozzád sétálna oda egy idegen vámpír ezen a helyen, és felszólítana, hogy kövesd, te megtenned neki?

Ezen elgondolkodtam.

– Valószínűleg nem – ismertem be.

– Hát, Harley sem – mosolyodott el Edward.

Kimentek Edward barátjáért. A távollétükben megpróbáltam felállni, csak hogy lássam, képes vagyok-e rá. Az idegekkel, főleg ha frissen fölbérelt izomemberekről van szó, jobban szeretek állva megismerkedni.

Richard megint megpróbált segíteni, de elhúzódtam tőle. Következésképpen a falnak kellett támaszkodnom, nehogy elessek.

– Csak segíteni próbáltam – méltatlankodott Richard.

– Ne próbálkozz ennyire.

– Most mi bajod van?

– Utálok, ha segítségre van szükségem, Richard.

– Nem vagy szupernő.

– Az isten szerelmére, elájultam! – meredtem rá. – Én nem szoktam elájulni.

– Nem ájultál el. Az az akármilyen kidobott téged Damianból. Még mindig hozzád voltam kötve, amikor megtörtént, Anita. Engem is súrolt, éreztem – mondta. Karját összefonta maga előtt, és megcsóválta a fejét. – Nem ájultál el.

Háttal nekidőltem a falnak.

– Engem is megijesztett.

Richard odaállt elé.

– Igen? Nem tűnsz ijedtnak.

– Te félsz Jean-Claude-hoz csatlakozni?

– Ez jobban izgat, mint az, hogy ma éjjel életemben először fogok ölni, igaz?

– Igen.

Mielőtt tovább folytathattuk volna a beszélgetést, kinyílt az ajtó. Nem baj. Megint találtunk valamit, amiben nem értünk egyet. Engem sokkal jobban megijesztett, hogy az elmémet, a lelkemet valaki máshoz kössem, mint a gyilkosság.

Az Edward mögött megjelenő ember nem nyűgözött le. Vékony pasas volt, csak pár centivel magasabb Edwardnál. Erősen kopaszodott: göndör, puha, vörösesbarna haja a feje búbjánál kezdődött. Összegörnyedve járt, de nem tudtam megmondani, hogy ez csak rossz szokás-e, vagy gerincproblémái vannak. Fekete tornacipő volt rajta fekete kordbársony nadrággal, fölötte barna póló.

Minden ruhája úgy nézett ki, mintha az Üdvhadseregtől kapta volna ajándékba. Foltozott bőr pilótadzsekije talán igazi második világháborús relikvia volt. A dzseki alól több fegyver csöve villant elő.

A pasas vállra szíjazott fegyvertokja dupla volt, mind a két hónalja alatt egy-egy kilenc milliméteres stukkert rejtve. Már láttam ezt a fajta fegyvertokot azelőtt, de eddig nem ismertem olyan embert, aki tényleg ilyet hordott volna. Korábban azt hittem, csak arra való, hogy villogjanak vele. Nem sok ember lő egyformán jól mind a két kezével. A póló alatt több, egymást keresztező szíj sejlett, nem értettem, hogy mire valók, csak azt, hogy valami gyilkos fegyverhez tartoznak. A pasas egyik kezében egy teletömött, ember nagyságú táskát fogott, amelyben egy hulla is simán elfért volna. Úgy fogta a táskát, mintha üres lett volna. Erősebb volt, mint amilyennek látszott.

A szemébe néztem. Halvány szürkészöld színű volt, sárgásvörös szempillája szinte nem is látszott. Még soha nem láttam senkit, akinek ennyire üres lett volna a tekintete. Amikor rám nézett, mintha nem is látott volna. De nem olyan volt, mint a vakok. Valamit látott, csak azt nem tudtam, hogy mit. Engem biztosan nem. Egyetlen pillantás elég volt, hogy rájöjjenek: a pasas a saját külön világába gubózott be. A valóság egy olyan változatában élt, amitől mi sikítozva menekültünk volna. Ő bezzeg nem sikoltozott; sőt remekül elvolt benne.

– Ez itt Harley – mondta Edward. Aztán mindenkit bemutatott neki, mintha csak egy hétköznapi baráti összejövetelen lennénk.

Harley fakó szemébe nézve ráébredtem, hogy félek tőle. Régen volt, hogy egy másik embernek sikerült rám ijesztenie szimplán azzal, hogy belépett a szobába.

Richard kezét nyújtott neki, de Harley nem fogadta el – csak nézett rá. Szerettem volna megmagyarázni Richardnak, hogy miért nem kellett volna megtennie ezt a gesztust. Csak nem voltam biztos benne, hogy megérti a magyarázatomat, hisz én magam is alig értettem.

Nem nyújtottam kezét neki.

– Kinyomoztam, ki áll az ellened irányuló merényletek mögött – közölte Edward minden bevezetés nélkül.

Rábámultunk. Kivéve Harleyt, aki továbbra is engem fixírozott roppant idegesítően.

– Mit mondtál? – kérdeztem.

– Tudom, kit kell megölnünk.

– Kit? – kaptam a szón.

– Marcus Fletchert, a helyi vérfarkasfalka vezérét – mosolygott Edward elégedetten, amikor látta hogy szavai milyen hatást gyakorolnak Richardra.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte ő. – Egészen biztos?

Edward bólintott, és figyelmesen nézte Richard arcát.

– Utál téged annyira, hogy meg akarja ölni Anitát?

– Eddig azt hittem, nem – mondta Richard, majd döbbsen arccal felém fordult. – Istenem, soha nem is álmodtam volna, hogy képes ilyesmit művelni. De miért?

– Hogyan harcoltál volna ma éjjel, ha *ma petite* meghal? – kérdezte Jean-Claude.

Richard szótlánul bámult rá. Szemmel láthatóan annyira lesújtotta Marcus aljassága, hogy legszívesebben megpaskolgattam volna a buksiját, mondván, nem lesz semmi baj. Kétszer is majdnem megöltek, és még én akartam vigasztalni őt. A szerelem néha butít.

– Olyan kézenfekvő az egész – mondta vidáman Edward.

– Mire gondolsz? – kérdezte Richard.

– Arra, hogy ma éjjel úgyis meg kell ölnöd Marcust, vagyis nem nekünk kell megtennünk – magyaráztam.

– Egyszerűen képtelen vagyok elhinni, hogy Marcus képes lenne ilyen...

– Gonoszságra? – segítettem.

Bólintott.

– Az ötlet inkább Rainára vall, semmint Marcusra – vélte Jean-Claude.

– Igen, elég perverz hozzá – mondtam egyetértően.

– Marcus vissza is utasíthatta volna – nyögte Richard. A hajába túrt, és félresöpörte a szeméből. Az arca nagyon elszánt kifejezést

öltött. – Ennek véget kell vetni. Marcus bármit megtesz, amit Raina csak kér, bármit; és a nő kész örült.

Harley felé sandítottam. Nem bírtam megállni. Ő elkapta a tekintetem, és rám mosolygott. Nem értettem pontosan, mire gondol, mindenesetre nem lehetett sem kellemes, sem szép dolog. Annak a gondolatára, hogy Harley fog engem fedezni, eltűnődtem, vajon a jó oldalon állok-e.

– Edward, beszélhetnék veled négyszemközt?

Nem akartam ilyen nyilvánvalóan közölni a dolgot, de Harley ennyire zavart.

Arrébb sétáltam a többiektől, Edward mögöttem kullogott. Jó érzés volt tudni, hogy ha átmegyek a szoba túloldalára, és lehalkítom a hangom, az illető, akiről szó van, nem fogja hallani, mit suttogok. Jean-Claude és Richard hallotta volna.

Edward rám nézett, láthatólag őt is mulattatta valami. Mintha tudta volna mit akarok mondani.

– Miért fixíroz engem állandóan?

– Mármint Harley?

– Pontosán tudod, kire gondolok – torkoltam le.

– Csak néz, Anita. Nem akar bántani.

– De miért pont engem?

– Talán azért, mert nő vagy.

– Elég, Edward. Bármi jár a fejében, nem a szexre gondol, vagy ha mégis, a részletekre nem vagyok kíváncsi.

– Kérdezd meg tőle – tanácsolta Edward.

– Mi?

– Kérdezd meg tőle, miért bámul téged.

– Csak úgy?

Bólintott.

– Harleynak valószínűleg tetszeni fog.

– Gondolod, hogy kíváncsi vagyok rá? – vágtam vissza.

– Nem tudom. Kíváncsi vagy?

Mély levegőt vettem, majd lassan kifűjtam.

– Az orromnál fogva vezetsz, Edward. Mi az ábra?

– Ha valami történne velem harc közben, szükség lesz még valakire, akire Harley hallgat.

– Akire hallgat?

– Anita, Harley abszolút megbízható. Az én hátam mögött lesz, meg se rezzen, és habozás nélkül lelő bárkit, ha megparancsolom neki, de konkrét parancsok nélkül nem boldogul. Viszont parancsolhat neki bárki.

– Engem szemeltél ki erre?

– Azt mondtam neki, válasszon ki valakit a szobában – rázta meg Edward a fejét.

– De miért pont engem?

– Kérdezd meg tőle.

– Rendben. – Visszamentem a többiekhez, Edward jött utánam. Harley úgy nézett ránk, mintha valami mást látna helyettünk. Kurvára idegesítő volt.

– Miért bámul engem? – támadtam rá.

A férfi csöndesen válaszolt, mint aki soha nem szokott kiabálni.

– Mert maga a legfélelmetesebb mocsokláda ebben a szobában.

– Most már legalább tudom, hogy maga vak.

– Látom, amit látok – válaszolta.

– Mi a franc baja van?

– Semmi.

Megpróbáltam kitalálni valami jobb kérdést.

– Mit lát, amikor körbenéz az itt levőkön? – nyögtem ki végül.

– Amit maga is. Szörnyeket.

– Akkor miért gondolom, hogy nem ugyanazokat a szörnyeket látom itt, mint maga?

Harley a maga sajátos módján elmosolyodott: az ajka egy egészen picit felfelé görbült.

– Talán máshogy néznek ki, de akkor is ugyanolyan szörnyetegek. Mind szörnyetegek.

Vagyis Harley egy nyilvántartott gumiszobaszaggató skizofrén volt. Mire a legtöbb ember eljut addig, hogy nem észleli többé a valóságot, már annyira elveszti az eszét, hogy már nincsen számukra visszaút. Néha a gyógyszeres kezelés segít, anélkül viszont a világot

rémisztő helynek látják, ami tönkre akarja tenni őket. Harley nem látszott sem ijedtnak, sem összetörtnek. Nyugodt volt.

– De ha Edwardra néz, őt mindig ugyanolyannak látja. Tehát felismeri?

Harley bólintott.

– Akkor engem is fel tudna ismerni – reménykedtem.

– Ha veszem a fáradságot, hogy memorizáljam a külsejét, igen.

– Szóval ezért bámult!

– Igen – vallotta be.

– Mi történik, ha Edward és én is meghalunk?

Harley elmosolyodott, de a tekintetét oldalra kapta, mintha valami apró teremű lény szaladt volna át a szobán. A gesztusa olyan természetes volt, hogy én is odanéztem. Nem volt ott semmi.

– Harley – szóltam rá.

Újra felém fordult, de a pillantását egy kicsivel az arcom fölött tartotta.

– Igen – mondta nagyon halkan.

– Mi történik, ha Edwardot és engem is megölnek?

Harley rám meredt. A tekintete egy pillanatra az arcomra tévedt, min valamelyest eloszlott volna a szeme elől a köd.

– Hát, az nem volna jó.

Marcus nem hátrálhat meg. Így vagy úgy, de meg kell halnia. Richard már nem vitatkozott. Viszont arra még mindig volt esély, hogy Raina lázadást szít a többi lüko között, és az élükre áll. A farkasok épp eléggé meg voltak osztva ahhoz, hogy háború törjön ki, még akkor is, ha Marcus meghal. Végül Jean-Claude állt elő a megoldással. Nagyot kell majd villantanunk. Nagyobbat Rainánál és Marcusnál? Biztos csak viccel. Richard mindenesetre beleegyezett, hogy Jean-Claude kiöltöztesse ma éjszakára. És mint a lupájának, nekem is ki kellett öltöznöm.

Jean-Claude elvitte Richardot, hogy felkészítse. Hozzám Cassandrát küldte egy fehér kartondobozzal. Cassandra azt mondta, őt kérték meg, hogy segítsen nekem.

Kinyitottam a dobozt, de csak egy köteg bőrszív volt benne. Nem viccelek. Amikor kivettem a dobozból, akkor sem tűnt jobbnak a helyzet.

- Még ha akarnék, se tudnék ebbe belebújni.
- Idehozom Stephent – ajánlotta Cassandra.
- Nem akarok Stephen előtt levetkőzni.
- Stephen sztriptíztáncos. Engem is ő öltöztetett föl múlt éjjel a *Danse Macabre*-ban, emlékszel? – Cassandra megpaskolta a kezem.
- Igazi úriemberként fog viselkedni.

Leültem az ágyra, és magamban mérgelődtem. Nem fogom fölvenni ezt a szart.

Egy óra múlva Stephen és Cassandra megforgatott a fürdőszobai tükör előtt, hogy megnézhessem magam. Először zavart, hogy egy pasi segít belepréselni magam a cuccba, de Cassandrának igaza volt. Stephen nemcsak úriember volt, de egész egyszerűen nem érdekelt, hogy nagyrészt pucér vagyok. Olyan volt, mintha két barátnőm segített volna. Csak az egyikük nem lány volt.

A felsőrész tulajdonképpen egy, a kényelem érdekében kipárnázott melltartó volt. Az a fajta, ami megemeli a mellet, és a lehető legelőnyösebbnek mutatja dekoltázst. Mégis szoros volt, és a

helyén maradt. Semmi nem buggyant ki belőle. A keresztet azért kilátszott, de azt meg leragasztottam. Majd ha kimegyek a Cirkusból, leszedelem a tapaszt. Ma vérfarkas van az étlapon, nem vámpír.

A ruha alja egy bőrsort volt, attól eltekintve, hogy a szegélyénél a sort bőrszíjakban folytatódott tovább. Se élve, se holtan nem mutatkoztam volna benne, még Richard érdekében sem, ha nem lettek volna hozzá extrák.

A felkaromon két bőrtok volt, mindegyikben egy kés. Csúcsmínőségűek voltak, magas ezüstartalommal. Bár a markolat az én ízlésemhez képest egy kicsit túl volt díszítve, az egyensúlyuk jó volt, és ez az, ami számít. Az alkaromra két másik tok simult, két másik, kisebb, a súlyozásuk alapján inkább dobásra szánt késsel, bár a markolatuk miatt nem igazi dobókések voltak. A Harley pólója alatti dudorokról közben kiderült, hogy karcsú dobókések, amelyek ártatlannak tűnnek, egészen addig, amíg használni nem kezdik.

A sort derekán található bőrvözhöz pont hozzá tudtam erősíteni a Browning vállszíját. Edward hozott nekem egy új Browningot. Nem a sajátom volt, de azért jólesett, hogy kaptam egyet. Harley a Firestarnak is előhalászott egy patentos tokot a táskájából. Az apró tok a derekam bal oldalán fityegett, hogy jobb kézzel könnyen hozzáférjek.

A combomra feszülő szíjakhoz még egy-egy kést erősítettek kis ezüstgyűrűkkel. Térd alatt már nem volt hely a tokoknak, mert a szerkóhoz egy csizma is tartozott. Jean-Claude végül elérte, hogy kibújjak a tornacipőmből. A csizma puha fekete velúrból készült, a sarka csak egy leheletnyivel volt magasabb, mint szerettem volna. A szárára erősített kis gyűrűkben egy-egy bedugaszolt üvegcsé fért el. Az egyiket a fény felé tartva rájöttem, mi az. Szenteltvíz. Remek ajándék a vámpír udvarlómától, mi? Elkerekedett szemekkel néztem a tükörbe.

– Mióta tervezte Jean-Claude, hogy megajándékoz ezzel a cuccal?

– Már egy ideje – ismerte el Stephen. Mellettem térdelve épp a bőrszíjakat húzkodta a helyükre. – Mind arra fogadtunk, hogy soha nem bírna rávenni a viselésére.

- Ki az a „mind”?
- Mi, a csicskásai. – Stephen fölállt, hátrébb lépett, majd bólintott.
- Elképesztően nézel ki.
- Úgy nézek ki, mintha a Pokol Angyalait keresztezték volna egy pornoszínésznővel.
- Igen – ismerte el a fiú.
- Légy őszinte – fordultam Cassandrához.
- Veszélyesnek látszol, Anita. Mint egy halálos fegyver.
- Inkább mint egy szexuális játékszer – mondtam fejcsóválva, miközben a tükörben nézegettem magam.
- Inkább mint egy domina, de nem a játékosabb kedvűek közül – helyesbített Cassandra.

Hogy ettől miért nem éreztem magam jobban?

Cassandra ragaszkodott hozzá, hogy segítsen sminkelni. Ő sokkal jobban értett hozzá, mint én. A sokéves gyakorlat, magyarázta. A hajam szoros csigái a vállam alá érték. El kell mennem fodrászhoz. A frizurám ma éjszakára viszont tökéletesen megfelelt. Az arcom továbbra is csinos volt. A smink csodálatos dolog. Az öltözék viszont minden illúziót lerombolt. Úgy néztem ki, amilyen valójában voltam: egy olyan nő, aki előbb megöl, csak azután csókol meg.

Amikor kiléptünk a fürdőszobából, Edward és Harley már várt ránk. Két egyenes hátú széken ültek a fürdőszobaajtóval szemben. Amikor Edward rám bámult, ledermedtem. De nem mondott semmit, csak ült a helyén, az arcán egy félmosollyal.

- Mondj már valamit, a francba!
- Legszívesebben azt mondanám, hogy ez nem te vagy, de valahogy mégis úgy érzem.

Mély levegőt vettem.

Harley üres tekintettel bámult rám. Ő is mosolygott, de nem a ruhámon. A saját zenéjének ritmusát, a saját látomásait élvezte. Az ágyon egy hosszú fekete bőrkabát hevert.

- Az egyik vámpír hagyta itt – magyarázta Edward. – Talán szeretné elfedni a bájaidat valamivel a nagy leleplezésig.
- Baromira élvezed az egészet, ugye?
- Azért jobban érezném magam, ha fedezhetnék.

– Fedezni is fogsz, puskával, a legközelebbi dombról, emlékszel?
– Igen, de olyan távolról nem tudok mindenkit megölni.
– Akkor sem tudnád megölni őket, ha ott lennél a helyszínen –
ellenkeztem.

– Igen, de mégis jobban érezném magam.
– Aggódsz értem?
– A testőröd vagyok – vont a vállát. – Ha meghalsz a
védelmem alatt a többi testőr körbe fog röhögni.

Beletelt egy másodpercbe, mire rájöttem, hogy csak viccel.
Harley szinte meglepetten nézett rá. Szerintem egyikünk sem hallotta
Edwardot túl sokszor humorizálni.

Odamentem hozzá. A bőrruha sajátos hangon nyikorgón.
Megálltam előtte kis terpeszben, és ránéztem.

A bérgyilkos szeme egy kicsit elkerekedett.

– Igen?
– Edward, nem tudom elképzelni, hogy bárki gúnyolódjon rajtad.
– Ha én flangálnék így öltözve, lehet, hogy megtennék – érintette
meg Edward az egyik bőrszíjat. Erre muszáj volt elmosolyodnom.
– Valószínűleg te is így öltöznél, ha eljönnél velünk a tisztásra.
– Már ennél rosszabb ruhákat is viseltem, Anita – villantotta rám
kék szemét. – Ha kell, jól tudok színészkedni.

A derű eltűnt az arcáról, csak vad elszántság maradt a helyén.
Még mindig voltak dolgok, amiket én nem tettem volna meg,
Edward viszont igen. Neki mindig kevesebb erkölcsi skrupulusa volt,
mint nekem, de mégis tükröt tartott elém. A jövőmre figyelmeztetett,
vagy inkább megelőlegezte azt.

Richard ragaszkodott volna hozzá, hogy csak figyelmeztetésről
van szó. Én még nem döntöttem el, minek tekintsem.

Kopogtattak, aztán a választ meg sem várva Richard lépett be.
Dühös volt, de a mogorva kifejezés eltűnt az arcáról, amint jobban
megnézett. Kiguvadt a szeme.

– És én még azért jöttem, hogy a ruhámról panaszkodjak –
mondta fejcsóválva, majd elmosolyodott. – Ha mégis nyavalyognék,
volnál szíves lelőni?

– Ne röhögj – figyelmeztettem.

A fiú még szélesebben mosolygott.

– Csodásán nézel ki. Csodásán – nyögte végül kissé elfulladva.

Két lehetőség van, ha úgy nézel ki, mint egy szado-mazo Barbie baba. Vagy elszégyelled magad, vagy agresszíven kezdesz viselkedni. Találjátok ki, melyiket választottam.

Elindultam feléje, kissé riszáló léptekkel. Valami oknál fogva csizmában könnyebben ment, mert pont a megfelelő alapállást biztosította. Az arcomon a ruha ígérete tükröződött: szex, erőszak, szenvedély.

Richard arcáról válaszul eltűnt a mosoly; szenvedély váltotta fel, és némi bizonytalanság, mintha nem egészen volna biztos benne, hogy ezt a nyilvánosság előtt kellene folytatnunk.

Fekete bőrnadrág volt rajta, az enyémmel szinte megegyező fekete velúrcsizmával. A haját hátrasímították és fekete szalaggal összekötötték. Selyeminge élénk színű volt, valahol a türkiz és a királykék között. Remekül mutatott a barna bőrén.

Szétterpesztett lábakkal eléálltam. Kihívóan fölnéztem rá, hogy mer-e még viccesnek gondolni. Az ajkára tettem az ujjam, azután továbbhúztam az arcán, majd le a nyakán, végig a kulcsfontján, egészen addig, amíg a bőre el nem tűnt az ing alatt.

Végül visszamentem az ágyhoz a bőrkabátért. Átvetettem a fél vállamon, Úgyhogy az inkább uszályként húzódott utánam, így nem sokat rejtett el a ruhámból. Kinyitottam az ajtót, aztán megálltam a küszöbön.

– Jössz? – kérdeztem, majd a válaszra sem várva elindultam. Richard arckifejezése igencsak beszédes volt. Úgy nézett rám, mintha fejbevágtam volna egy kalapáccsal.

Nagyszerű. Most már csak Jean-Claude-on kellett tesztelnem a ruhát, és már mehettünk is.

A májusi erdő puha sötétje vett körül. Richarddal az istálló előtt álltunk, ahol Raina pornófilmeket szokott forgatni. A falka gyülekezőhelye a tanya melletti erdőben volt. Minden talpalatnyi földön autók parkoltak, némelyik olyan közel az erdőhöz, hogy szinte a fák között álltak.

Lehet, hogy valahol odafönt éppen telihold volt, de olyan sűrűn álltak a fák és olyan teljes volt a sötétség, mintha egy barlangban lettünk volna. Attól az egy apróságtól eltekintve, hogy ez a barlang mozgott. Finom szellő szűrődött át az éjszakában sötétlő lombokon. Mintha egy láthatatlan óriás söpört volna végig a fákon az ujjai hegyével, meghajlítva az ágakat, megzizzentve a leveleket, hogy a nyüzsgő éjszakai zajoktól megfeszüljön a vállam. Mintha soha nem tapasztalt módon feléledt volna az erdő.

Richard keze meleg volt, és érezhetően izzadt. A belőle áradó energiát egy kicsit letompította, hogy ne legyen kellemetlen hozzáérem. Értékeltem az erőfeszítését. Ahogy közelebb húzódott mellém, suhogott a bőrköpenye. A köpeny csak a fél vállát fedte, mert keresztben volt megkötve a mellén. A ragyogó kék ing bő ujjával együtt az öltözeke egy másik, rég letűnt korból származónak látszott.

Richard a kezemnél fogva magához húzott, majd a karjába vett, és suhogó köpenyébe burkolt. Aztán a felhők váratlanul szétoszlottak, és sűrű, ezüstös fényben fürödtünk. Richard a távolba meredt. Mintha figyelt volna valamire, amit én nem hallhattam. Az ujjai görcsösen, szinte fájdalmasan szorították a kezem. Végül rám nézett, de úgy, mintha csak akkor jutott volna eszébe, hogy én is itt vagyok.

– Erzed? – mosolyodott el.

– Mit?

– Az éjszakát.

Már a nyelvemen volt, hogy nem, de meggondoltam magam. Körbenéztem a mozgó fákon.

– Ma éjjel elevenebbnek látszik az erdő.

Richard mosolya szélesebbre nyílt, a foga szinte vicsorogva villant elő.

– Igen.

Megpróbáltam arrébb húzódni tőle, de megszorította a kezem.

– Te csinálod – nyögtem. Hirtelen a torkomban kezdett dobogni a szívem. Pedig azt gondoltam, hogy bár sok mindentől megijedhetek ma éjjel, Richardtól biztosan nem fogok.

– Elvileg meg kell osztanunk az erőnket. Pontosan ezt csinálom. De az én erőmnek látszania kell. Zombikkal nem lehet lenyűgözni a falkát.

Lüktető torokkal nyeltem egyet, és kényszerítettem magam, hogy nyugodtan álljak. Hogy viszonzzam Richard szorítását. Nem gondoltam bele, mivel fog járni a dolog. Nem én leszek a főnök. Nem az enyém lesz a hatalom, hanem az övé. Most én fogom táplálni az ő tüzet, nem pedig fordítva.

– Jean-Claude jele – jöttem rá. – Az okozza.

– Reméltük, hogy így fog működni – válaszolta Richard. Tudtam, hogy a többes szám rám nem vonatkozott.

– Hogyan működik?

– Így. – A testéből forró viharként tört elő a vibráló energia, és a kezéből az én kezembe áramlott. Szétáramlott bennem, és fölállt tőle a szőröm.

– Jól vagy?

– Persze – feleltem, de csak elfulladás jött ki a számon.

A szavamon fogott. Mintha ledőlt volna egy korlát, Richard energiája úgy csapódott belém ökölként. Arra még emlékeztem, hogy zuhanok, és Richard karját a derekamra fonva elkap, aztán már máshol jártam. Vagy inkább mindenütt. Ott voltam a fák között, ezer szemmel bámultam magunkat a tisztáson, aztán az új helyemet keresve megpróbáltam megfordulni, de már nem voltam sehol. Olyan volt, mint amikor bementem egy temetőbe, kinyíltam, és a mágia szele föltámadt bennem, kivéve, hogy most nem az energia terjedt szét belőlem. Hanem én magam. Egy tucat szempáron suhantam át, bundás és csupasz bőrű testeket súroltam. Még kijebbn nyúltam, amíg el nem értem Rainát. Tudtam, hogy ő az. Belőle is kicsapott az

energia, akár egy pajzs, és ellökött magától, de előtte még megéreztem, hogy fél.

Azután Richard visszahívott, bár ez így nem igaz, hisz a „hívás” valamilyen hangot is feltételez. Tekergő, arányló energiától kísérve siklottam vissza a saját testembe. A szemhéjam mögött láttam is a színét, pedig igazából semmi sem volt ott. Végül kinyitottam a szemem, bár abban sem voltam biztos, hogy eddig csukva volt. Az arányló energia továbbra is ott bujkált bennem, a bőröm alatt kígyózva. Amikor átöleltem Richard vállát, benne is ugyanezt az energiát éreztem, amely az enyémre válaszolt.

Meg sem kellett kérdezmem, mit éltem át az előbb. Anélkül is tudtam. Ezt jelentette alfának lenni, legalábbis azok számára, akik olyan nagyhatalmúak voltak, mint Richard. Ki tudta lökni magából a saját lényegét, és meg tudta vele érinteni a falkát. Ezzel gátolta meg két napja a vérfarkast, hogy alakot váltson, így volt képes másokkal megosztani a vérét. Marcus nem tudta utánacsínálni, Raina viszont igen.

Sem Jean-Claude energiája, sem az enyém nem érződött soha ennyire elevennek. Olyan volt, mintha a fákból és a szélből merítenék erőt, mintha egy óriási akkumulátorhoz lennék csatlakoztatva, mintha örök időkre elég lenne a varázserőm. Még soha nem éreztem ehhez foghatót.

– Tudsz futni? – kérdezte Richard.

Tudtam, hogy a kérdése bonyolultabb, mint amilyennek hangzik.

– Ó, igen.

Richard boldogan elmosolyodott. Kézen fogott, aztán a fák közé vetettük magunkat. Még ha ember lett volna, akkor sem tudtam volna lépést tartani vele. Most ráadásul nem is futott, inkább repült a fák között. Olyan volt, mintha egy radar árulta volna el neki minden faág, minden gyökér, minden farönk helyét. Mintha szétnyíltak volna előtte, vagy éppen eggyéváltak volna vele a fák. És ő magával húzott. Nemcsak a kezével; az energiájával, amely mintha belém lépett volna, és egymáshoz kötött volna minket. Ennek tolakodónak, sőt rémisztőnek kellett volna lennie, de nem éreztem annak.

Kirohantunk a nagy tisztásra, amit úgy töltött be Richard ereje – szétterjedve a vérfarkasok között –, mint amikor a tűz az egyik száraz ágat a másik után lobbantja lánggra. Betöltötte a farkasokat, és mind feléje fordultak. Csak Marcust, Rainát, Jamilt, Sebastiant és Cassandrát nem érintette meg. Csak ők tudtak az akaratuk pusztá erejével ellenállni neki. Őket leszámítva Richard végigsöpört az előtte állókon, miközben tisztában voltam vele, hogy én alkotom a mágiájának azt a részét, ami ezt lehetővé tette neki. Távolról, álomszerűen, vagy inkább lidércnyomásként, Jean-Claude-ot is lehetett érezni a kigyózó erő mélyén, amit majdnem maga alá temetett Richard ragyogó fénye.

Minden rezdülést érzékelttem. Kristálytisztának tűnt az egész világ, mint olyankor, amikor előnt az adrenalin, vagy valamilyen sokk ér, és minden dolog félelmetesen, borzasztóan tisztának látszik, lecsiszolt, éles kontúrokkal. Mintha most mártóztam volna meg a valóságban, miközben idáig minden egy végtelenül hosszú álom része lett volna. Szinte már fájt.

Marcus egy sziklatrónuson ült, amelyet olyan régen faragtak ki, hogy az élet lekoptatta az eső, a sok tapogató kéz és ránehezedő test. Tudtam, hogy már nagyon hosszú ideje ezen a tisztáson gyűlik össze a lükei.

Marcus barna, szaténnal szegett szmokingot viselt, arany inggel. Nem arany lamé volt, hanem igazi aranyszálból készült, mintha egy kiló ékszerszert olvasztottak volna be, és készítették volna ruhává a számára. Raina a kötrónus lábánál ült összegömbölyödve. Hosszú, vörösesbarna haját díszes csigákba tűzte a feje tetején, és kétoldalt az arca mellett. A homlokán keresztben egy aranyláncon cseresznye nagyságú gyémánt függött. A nyakát még több, fehérén parázsló gyémánt díszítette. Ettől és az egész testére hintett, a mellbimbóján fémesen vastag csillámrétegtől eltekintve teljesen meztelen volt. Illetve a jobb bokáján még volt egy gyémánttal kirakott bokaperec. Meg még három aranylánc mélyen letolva a csípőjén, és kész.

Még én panaszkodtam a ruhám miatt.

– Richard, Anita, üdvözöllek benneteket – szólalt meg Marcus. – Üdvözöllek boldog családjukban.

A hangja mély volt és rekedt. Kiérződött belőle a pasas saját ereje, de ez nem volt elég. Soha nem is lesz elég. Richard farmerban és pólóban is legyőzte volna őket. Nemcsak a ruhájáról ismerni meg egy királyt.

– Marcus, Raina – mondta köszönésképpen Richard, aztán eleresztette a kezem, de ahogy elhúzódtott, nem szakadt meg köztünk a kapcsolat. Csak az árnyéka volt annak, ahogy én magamhoz kötöttem Richard és Jean-Claude auráját, és ugyanakkor több annál. A fiú egy pár lépéssel előttem állt meg. Ragyogó volt és hatalmas, az energiája elképesztő. Csak egyszer éreztem az ő erejéhez foghatót, amikor egy daoine sidhe-vel, egy nemestündével találkoztam.

– Te kis rosszcsont – szólalt meg Raina. – Farkassá tetted a lányt.

– Nem – válaszolta Richard –, Anita az maradt, ami mindig is volt: őnmaga.

– Akkor hogyan tudod irányítani az erejét? Hogyan tudja a te energiáddal ő vitetni magát? – Raina ellökte magát a tróntól, és járkálni kezdett előtte, mint valami ketrecbe zárt állat.

– Mit műveltél, Richard? – kérdezte Marcus.

– Anita a párom.

– Raina, ellenőrizd le – parancsolta Marcus.

A nő a lehető legbarátságatlanabban elmosolyodott, és átsétált a tisztáson. Ringó csípője csábító táncba változtatta az egyszerű járást. Most éreztem az erejét. Raina erotikus kisugárzása megülte a levegőt, mint a lecsapni készülő villám, bizsergett tőle a bőröm, a szám kiszáradt. Éreztem, hogy az összes hím őt figyeli, még Richard is. De nem bántam. Még én is őt bámultam. Leplezetlen kéjvágyával egyedülálló volt a maga nemében. Mintha a számára szó szerint hatalom lett volna a szex.

Kibújtam a hosszú fekete kabátból, és hagytam, hogy a földre hulljon. Az összes, még emberi torokból egybehangzó sóhaj tört fel. A kezemmel végigsimítottam a derekam csupasz bőrét, majd továbbhaladtam, lefelé a bőrszíjakba burkolt combomon. Aztán elnevettem magam. Hangosan, vidáman, ugatva. Raina szokott így nevetni. Meglovagoltam az erejét, az energiája szélén táncoltam.

Elindultam felé, nem vártam rá, a kör közepén találkoztunk. Körözni kezdtünk, én épp olyan táncos léptekkel, mint ő. Aztán, mintha a kezemmel belenyúltam volna, elloptam és bekebeleztem az erotikával és erőszakkal fűtött auráját. Raina szeme tágra nyílt, a lélegzete felgyorsult a félelemtől.

Azt tudta, hogyan védheti meg magát más vérfarkasokkal szemben, az én energiám viszont épp eléggé eltért az övétől ahhoz, hogy ne tudjon velem mit kezdeni. Azelőtt soha nem csináltam ilyesmit, nem is értettem egészen, mit teszek, amíg Raina meg nem hátrált. Nem futott vissza Marcushoz, de a ragyogó kisugárzása eltűnt. Meghunyázkodva sompolygott vissza a helyére, és az ízt úgy éreztem az elmémben, mintha megnyaltam volna a bőrét.

Richard felé fordultam, majd odasétáltam hozzá a magas sarkú csizmában. Mindenki engem nézett. Tudtam. Magam köré tekertem Raina auráját, aztán odahajítottam Richardnak. Ő dermedten állt, sötétbarna szeme részben a vágytól, részben az energiától, részben valami mástól fűtve parázslott. De most először megértettem, mi az a „valami más”. Én is hallottam a zenét, éreztem, ahogy a bőröm alatt táncol.

Megragadtam Richard bőrköpenyét, és odahúztam őt magamhoz. Megcsókoltuk egymást, szinte perzselően, mintha nemcsak a húsunk egyesülne. Aztán hirtelen eleresztettem, de a tekintetem nem az arcára rebbent, hanem sokkal lejjebb. Tudtam, hogy kőkemény, és akcióra kész, anélkül, hogy megérintettem volna. A falka jelenlétét továbbra is éreztem, messze ugyan, de tapinthatóan. Jason a combomhoz dörgölte busa farkasfejét. Az ujjaimat belemélyesztettem a vastag szőrbe, és tudtam, hogyha most szeretkeznénk Richarddal, azt az egész falka megérezné. Ma éjjel velünk tartának a csúcsra. De ez nemcsak szex lenne. Hanem varázslat. És az ötlet egyáltalán nem tűnt szégyellnivaló, pogány vagy rossz dolognak.

– Ezt nem tűrheted – szólalt meg Raina. Marcus talpra állt. Fáradtnak látszott.

– Nem, azt hiszem, valóban nem. – A meztelen, gyönyörű, félelmetes Rainára nézett. – Csakhogy ma éjjel nem a te véredet fogják kiontani, ugye, szerelmem?

Olyan sűrű ironia érződött a hangjából, hogy járni lehetett volna rajta. Ráébredtem, hogy Marcus pontosan tudja, milyen nő Raina. Talán mindig is tudta.

Raina térdre ereszkedett előtte, és átölelte a lábát. Az arcát Marcus combjához dörgölte, miközben az egyik keze veszélyesen közel került a férfi ágyékához. Ehhez értett a legjobban. A szexhez és a fájdalomhoz.

Marcus gyengéden végigsimított a haján. Olyan leplezetlen gyengédséggel nézett rá, hogy legszívesebben félrefordultam volna. Nagyon bizalmas pillantás volt, intimebb és erősebb, mint a pusztaszex. Ez a barom szerette őt.

Ha nem bérelt volna fel valakit, hogy megöljön, még sajnáltam is volna.

Végül otthagytam Rainát, és elindult felénk a tisztáson át. Az energiája ajtóként nyílt ki, elektromos szikrákkal telített vízként csapott át a farkasok és én fölöttem. Marcus kioldotta a nyakkendőjét, és kigombolta az inge nyakát.

– Elég a tiszteletkörkökből, Richard. Csináljuk végig.

– Tudom, hogy megpróbáltad megöletni Anitát – közölte Richard. Marcus megtorpant. Tömpe ujjai is megdermedtek. Meglepetés suhant át az arcán, aztán elmosolyodott.

– Ma éjjel kétszer is sikerült meglepned, Richard. Lássuk, sikerül-e harmadszorra is?

– Ma meg foglak ölni, Marcus, ezt te is tudod.

Marcus kibújta zakójából.

– Próbáld meg.

Richard bólintott.

– Meg akartam neked adni a lehetőséget, hogy sértetlenül mehe-
sz el – mondta.

– Megpróbáltam megöletni a párodat. Most már nem hagyatsz
életben – válaszolta Marcus, és kigombolta a mandzsettáját.

– Tényleg nem. – Richard kioldotta köpenye zsinórját, és hagyta, hogy a földre hulljon. Azután az ingét is kihúzta a nadrágja derekából, és sietve áthúzta a fején. A holdfény árnyékot vetett a karján és a mellkasán domborodó izmokon. Hirtelen már nem is akartam, hogy megtegye. Lelőhetnem Marcust, és azzal vége lenne mindennek. Richard sohasem bocsátana meg nekem, de legalább túlélne. Nem az energiájukkal fogják megölni egymást. A karmaikat és fogaikat fogják használni. Richardot az összes vibráló, türelmetlen energiája sem fogja megmenteni attól, hogy átharapják a torkát.

Richard felém fordult, egy szál bőrnadrágban és csizmában. Marcus megkérte, hogy ne vetkőzzenek le teljesen: az öregemberek méltóságáról motyogott valamit. Egy lószart. Itt valami búzlótt, mintha Marcus pontosan tudná, mi fog történni, és már felkészülve várná.

– Mint elismert Ulfric, Marcus választja meg a küzdelem formáját – tájékoztatott Richard.

– És mit választott?

Richard az arcom elé tartotta a kezét.

– Fogd meg.

A hangja nagyon komolyan csengett ahhoz képes, hogy ilyen keveset kért. Könnyedén megérintettem a keze fejét.

– A tenyeremet fogd meg erősen, Anita.

A tenyere köré fontam az ujjaimat. Még mielőtt az arcába nézhettem, vagy bármit kérdezhettem volna, megéreztem. A kezéből energia tört elő, mint amikor az olaj kibuggyan egy tömlőből. A bőre hullámszerű kezdett az ujjaim alatt. Éreztem, ahogy megnyúlnak a csontjai. Éreztem, ahogy szétfoszlanak a teste határai, amelyek a bőre, a csontjai és a húsa közé szorították őt. Majdnem olyan volt, mintha szét akarná szórni magát, ahogy én is megtettem korábban, csak hogy neki most nem a lelke terjedt ki, hanem a teste.

Föltartotta a másik kezét, és azt is megfogtam. Összekulcsoltuk az ujjainkat, miközben a bőrömon keresztül éreztem, ahogy megnőnek a csontjai, és néztem, ahogy előbukkannak a húsból agyagként formálódó karmok. Távolról belém hasított, hogy most félnem kellene vagy undorodnom. Az energia a kezembe vándorolt Richard átalakuló mancsaiból, és hideg tűzként áramlott közöttünk.

Richard akkor hagyta abba, amikor a keze ugyan még emberszerű volt, de már akkora karmok nőttek rajta, amelyekkel simán széttéphetett volna. Az energia nem hirtelen apadt el; nem olyan volt, mintha lekapcsoltunk volna valamit. Inkább olyan, mint amikor

lassan elzárjuk a csapot, úgyhogy a vízsugárból erecske lesz, aztán cseppek, aztán semmi.

Térdeltem, amikor magamhoz tértem, de nem is emlékeztem, mikor rogytam össze. Richard előttem térdelt, és még mindig a kezemet szorongatta. Csak második nekifutásra sikerült megszólalnom.

– Hogy vagy képes így leállni?

A fiú óvatosan kihúzta átváltozott mancsait a kezemből. Ahogy a karmai végigkarcolták a bőröm, megborzogtam.

– Az különbözteti meg a bárányt a farkastól, hogy uralni tudja az átalakulást – válaszolta.

Beletelt egy percbre, mire rájöttem, hogy viccel. Odahajolt hozzám, és suttogva folytatta.

– Ha elveszítem az önuralmam harc közben, vagy ha vesztesre állok, teljesen át fogok változni. Azt akarom, hogy gyere majd oda hozzám, és érints meg, ha megkérlek rá.

– Miért?

Richard meleg lehelete csiklandozta az arcom. Átölelt, és körém fonta a karját, miközben a karmai a ruhám bőrszíjaival játszadoztak.

– Azt akarom, hogy érezd az energiahullámot. Azt akarom, hogy tudd, milyen érzés közöttünk lenni – mondta, aztán megszorított. – Ha vesztesre állok, te meg fogod tudni zabolázni az erőt. Használd arra, hogy kijuttasd innen a farkasaimat. A többiek mindenkit meg fognak ölni, akit hűtlennek tartanak.

Eltoltam magam tőle annyira, hogy lássam az arcát.

– Hogyan tudom majd felhasználni az erőt?

– Tudni fogod – mondta, aztán gyengéden homlokon csókolt. – Mentsd meg őket, Anita. Ígérd meg nekem.

– Megígérem.

Ahogy Richard talpra állt, a kezem végigsúszott a testén. Elkaptam az egyik mancsát. Az ujjaim végigsimították a hosszú, görbe karmot. Pontosan olyan kemény, szilárd és szürreális volt, amilyennek látszott. Éreztem, ahogy átváltozott a teste, mégis megütköztem, ahogy Richard szép arcáról a szörnyű karmokra néztem. Ennek ellenére nem engedtem el. Nem akartam.

– Vigyázz a karmokkal, Anita. Már nem vagyok emberalakban.

Arra gondolt, hogyha megkarmol, én is kiszőrösödök. Vagy nem. Nehéz megjósolni. De ez bőven elég volt ahhoz, hogy elengedjem. Mindegy, mennyire jólesett megérintenem őt, még nem álltam készen arra, hogy teljes sutba vágjam az emberi mivoltomat.

Richard rám nézett, a tekintetében ezer ki nem mondott szó, meg nem tett dolog kavargott. Kinyitottam a számat, aztán becsuktam.

– Minden egyes testrészedet ennyire az ellenőrzésed alatt tudod tartani? – kérdeztem végül.

– Igen – válaszolta mosolyogva.

Most már annyira féltem, hogy meg sem bírtam szólalni. Az imént elsütöttem az utolsó viccemet. Most már nem maradt más, csak az igazság. Kezemmel a combjára támaszkodva fölemelkedtem, és megcsókoltam a keze fejét. A bőre ugyanolyan puha volt: még mindig Richard-illatú, Richard-ízű, de alatta a csontok már nem a saját csontjai voltak.

– Ne ölesd meg magad – mondtam.

Elmosolyodott, de a tekintetében feneketlen szomorúság lappangott. Még ha meg is nyeri ezt a harcot, nagy árat kell fizetni érte. Ő gyilkosságnak fogja tartani, amit tesz. Mindegy, mennyire lesz jogos. Erkölcsi magaslatoakra helyezkedni klassz dolog, csak éppen belehal az ember.

Raina csókkal búcsúzott Marcustól, olyan közel préselve hozzá a testét, mintha szét akarná nyitni, akár egy függőnyt, hogy átmenjen rajta.

Aztán telt, torokhangú nevetéssel ellökte magától. Ez az a fajta nevetés volt, amire a bárókban odakapják a fejüket a pasik. Vidám, gonoszkodó kacaj. Aztán rám bámult a tisztás fölött, miközben a nevetéstől még mindig csillogott a szeme. Egy pillantás is elég volt. Tudtam, ha teheti, meg fog engem ölni.

Mivel én ugyanígy viszonyultam öhozzá, egy biccentéssel és intéssel nyugtáztam a pillantását. Majd meglátjuk, ki hal meg hajnalra. Lehet, hogy én meghalok, viszont Raina mindenképpen rajta lesz a listán. Ezt majdnem biztosra vettem.

Marcus a feje fölé emelte karmos mancsait, és megfordult maga körül.

– Ma éjjel két alfahím fog küzdeni értetek. Egyikünk élve távozik majd a körből. A másiktól lakmározni fogtok. Igyatok a vérünkből, egyetek a húsunkból. Mi vagyunk a falka. Mi vagyunk a lükoi. Egyek vagyunk.

Jason hátravetett fejjel felüvöltött, olyan közel hozzám, hogy ijedtemben ugrottam egyet. A többi farkas torkaszakadtából visszhangozta az üvöltést, azok is csatlakoztak, akik még emberalakban voltak. Én egyedül és némán álltam a falka közepén. Amikor az utolsó visszhang is elhalt a lankás, erdővel borított hegyek között, Marcus ismét megszólalt.

– Akkor halálig küzdünk, Richard.

– Én följánlottam neked az életet, Marcus. Te választottad a halált.

– Azt hiszem, igen – felelte mosolyogva a férfi.

Azzal egyenesen nekiugrott, minden bemelegítés vagy elterelő hadművelet nélkül, olyan gyorsan, hogy csak egy elmosódott foltnak látszott. Richard a földre vetette magát, arrébb gurult, aztán talpra ugrott. Három vékony, véres vonal látszott a hasán. De Marcus nem adott neki időt, hogy összeszedje magát. Mintha egy rossz álmot láttam volna, olyan gyorsan kapta el. Nem is tudtam követni a szememmel. Már láttam párszor, hogyan mozognak a vérfarkasok, és már akkor is úgy gondoltam, hogy elég gyorsak, de Marcus egyszerűen lélegzetelállító volt.

Richard felé csapott, visszaszorítva őt a tisztás szélére, ahol Raina állt. Richard most nem kapott újabb sebet, viszont a támadások sorozata hátrálni kényszerítette, és megakadályozta, hogy visszatámadhasson. Eszembe jutott egy kérdés. Jasonre néztem. A fakó szempár visszanézett rám.

– Ha bárki más segíteni próbál Marcusnak, az csalás, ugye? – Kicsit hülyén éreztem magam, hogy egy állathoz beszélek, viszont Jason tekintete nem egy állaté volt. Abban nem voltam biztos, hogy emberi-e, mindenesetre nem egy állat tekintete volt.

A farkas félszegen bólintott.

Richard háta már majdnem karnyújtásnyira volt Rainától. A csajhoz közben Jamil is csatlakozott, a fekete vérfarkas tegnapelőtről. Sebastian már eddig is mellette volt. Basszus.

– Ha csálnak, lelőhetem őket?

– Igen – lépett oda hozzánk Cassandra, átvágva a többi farkas között. Forró, bizsergető szélroham kísérte, most először éreztem meg igazán az erejét, és tudtam, hogy lehetett volna lupa, ha akarja.

Előhúztam a Browningot, de furcsa érzés volt a kezemben tartani, mintha nem igazán lenne rá szükségem. Jobban áthatott a falkaszellem, mint sejtettem. Veszélyesen jobban. A pisztoly markolatára fontam az ujjaimat, hogy belevájjon a kezembe, és visszaemlékezzek, milyen érzés tartani. Az érzéki élmény hatására az emlék is előkerült, és viasszorította a ragyogó energiát.

Fegyvert még nem láttam náluk, de Richard akkor is pont háttal volt Rainának és Sebastiannak. Csak fölemeltem a Browningot. De nem céloztam, még nem.

– Mögötted! – kiáltottam fel.

Láttam, ahogy Richard háta megvonaglik. Aztán a fiú térdre borult. Az események lelassultak, mindent kristálytisztán láttam. Sebastian kezében ezüst penge villant. Már célba is vettem. De közben Marcus hátrahúzta a mancsát, és alulról nyúlt Richard védtelen torka felé. Meghúztam a ravaszt, és azonnal Marcusra irányítottam a fegyvert, de tudtam, hogy túl lassú vagyok, és elkéstem.

Sebastian feje szétrobbant. A másodperc törtrészéig még azon is volt időm eltűnődni, milyen muníciót tett Edward a stukkerbe. Aztán Sebastian teste lassan hátrahanyatlott. Marcus karma lecsapott. Richard előrelökte a kezét Marcus karja alá, és belemártotta a gyomrába. Marcus egy pillanatra megdermedt, ahogy a karmok beletéptek a húsába, és fölhatoltak a bordái mögé. Richard keze csuklóig eltűnt a testében.

Eközben a biztonság kedvéért sakkbán tartottam Rainát, nehogy eszébe jusson fölvenni a kést. Marcus Richard hátába vágta a karmait. Richard Marcus testéhez szorította az arcát és a nyakát, úgy védte magát a karmoktól. Marcus váratlanul megremegett. Richard

elszakította magát tőle, és kihúzta véres kezét a mellkasából. Kitépte a még dobogó szívét, aztán a farkasok közé hajította. Azok morogva vetették magukat a koncra.

Richard térdre rogyott Marcus holtteste mellett. Patakzott a vére a veséjénél, ahol beledöfték a kést. Odamentem hozzá, továbbra is Rainára szegezve a pisztolyt. Akkor is rá céloztam, amikor letérdeltem Richard mellé.

– Jól vagy?

Hülyeség volt ezt kérdezni, de mi mást kérdezhettem volna?

– Tedd el a pisztolyt, Anita. Már vége.

– Raina megpróbált megölni téged – tiltakoztam.

– Vége – fordította felém az arcát. A szeme már át is változott. A hangja morgásba hajlott. – Tedd el.

Rainára néztem. Tisztában voltam vele, hogyha most nem ölöm meg, később úgyis meg kell majd tennem.

– Nem fog addig nyugodni, amíg holtan nem lát minket, Richard.

Richard keze váratlanul előreleandult, követhetetlenül gyorsan. Kiütötte a kezemből a pisztolyt. Az pörögve elrepült. A kezemet már nem is éreztem. Megpróbáltam elhárítani tőle, de a megragadott, és karmos mancsai közé szorította a két karom.

– Ma éjjel nem lesz több gyilkolás – üvöltött fel hátravetett fejjel. A szájában éles tépőfogak villantak.

Felsikoltottam.

– Vitesd magad az erő hátán. Lovagold meg, vagy menekülj. – Richard keze görcsösen megszorította a karom. Hátrahúzódtam, a sarkamat a földbe vájva próbáltam kiszabadulni. Richard rám rogyott, túl súlyos volt a sérülése így már nem tudta visszafordítani az átváltozást. Az energiája fölöttem, bennem tombolt. Nem láttam semmit, csak az energia ragyogását a lecsukott szemhéjam mögött. Ha kaptam volna levegőt, újra felsikoltottam volna, de már nem létezett semmi Richard erején kívül, ami úgy terjedt szét, ahogy a beledobott kavicstól gyűrűzik a víz. Ahol csak elérték a hullámok a falkát, mindenki bundát növesztett. Ahogy Richard átváltozott, mindenkit magával rántott. Mindenkit. Éreztem, ahogy Raina

küszködik mellettünk. Éreztem, ahogy harcol ellene. Hallottam, hogy sikoltozik, aztán végül ő is a földre rogyott és átváltozott.

Ahogy Richard karjába kapaszkodtam, a szőre a tenyerem alatt vízként hullámozott. Izmok alakultak ki s formálódtak át, csontok törtek és forrtak össze újra. Deréktól lefelé Richard alá szorultam. A testéből víztiszta nyalka kezdett folyni, szinte égetett, ahogy rám ömlött. Felsikoltottam, küszködve próbáltam alóla kimászni. Az erő maga alá gyűrt és betöltött, míg végül azt hittem, szétreped tőle a bőröm.

Richard lefordult rólam; nem farkassá, hanem farkasemberré változott, fahéj- és aranyszínű szőr borította. Duzzadt nemi szerve fedetlenül lógott a lába között. Rám pillantott borostyánsárga szemével, aztán ahogy két hajlott hátsó lábára ált, felém nyújtotta az egyik karmos mancsát.

A felajánlott mancsot figyelmen kívül hagytam, és kúszva elhátráltam tőle. Végül kissé bizonytalanul talpra álltam, és végigmértem őt. Farkasember alakjában magasabb volt az emberi formájánál, körülbelül kettő méter tíz, izmos és robusztus. A régi Richard eltűnt. Persze tudtam, milyen jó érzés lehetett szabadjára engedni magában a fenevadat. Éreztem, ahogy kibújt belőle, mint valami második elme vagy lélek, ami egyre följebb és följebb emelkedett benne, aztán betöltötte, végül a bőrét is áttörte.

Minden porcikám bizsergett a szörnnyel való találkozástól. A kezem még nem felejtette el, milyen puha tapintású volt Richard bundája, és az emlék talán örökké kísérteni fog.

Marcus nagyon is emberi teste a földön hevert Richard lába előtt. Ő megérezte a friss vér szagát, és a többiek is megérezték. Az én testem is izgatottan beleborzongott. Lenéztem a halott férfira. Szerettem volna letérdelni, és enni belőle. A gondolathoz a széttépett hús és a meleg belek rendkívül erőteljes képe társult. Richard emléke. Hátrább ugrottam tőle.

A farkasemberre meredtem, vagyis Richardra, és megráztam a fejem.

– Képtelen vagyok enni belőle. Nem fogok.

– Nem hívtunk – válaszolta Richard torz torokhangon. – Először eszünk, azután vadászni fogunk. Ha akarod, nézheted. Ha szeretnél, később részt vehetsz a vadászatban, vagy elmehetsz.

– Megyek – mondtam, és lassan hátrálni kezdtem.

A farkatagok – többnyire óriási farkasok, bár itt-ott egy-egy farkasembert is láttam – idegen tekintettel méregetve egyre közelebb kúsztak. A Browningot, amit Richard kiűtött a kezemből, nem is láttam. Előhúztam a Firestart, és hátráltam.

– Anita, senki nem fog bántani. A lupám vagy. A párom vagy.

– Per pillanat csak a vacsi vagyok, Richard – válaszoltam a legközelebbi farkas hűvös szemébe bámulva.

– Mert visszautasítottad a hatalmat – ellenkezett ő.

Igaza volt. A végén bepánikoltam, és ezért nem kaptam meg a teljes dózist.

– Mindegy – mondtam. Óvatosan lépkedtem a farkasok között, de ők mégsem mozdultak. Elindultam kifelé a szőrtengerben gázolva, mintha valami bundavarró üzemben járnék. Minden egyes alkalommal megijedtem, amikor valamelyik élő, lélegző állat súrolt. A félelemtől összeszorult a torkom, de annyi még mindig maradt bennem az energiájukból, hogy tudjam: a félelmem felizgatja őket. Minél inkább félek, annál inkább kajaszagom lesz.

A pisztolyt készenlétben tartottam, bár tudtam, ha megtámadnak, mindenképpen végem. Minden lépésemet figyelték. Makacsul továbbra sem mozdultak, arra kényszerítettek, hogy keresztülnyomakodjak közöttük. Ekkor rájöttem, hogy étvágygerjesztőnek használnak: a félelmemmel fűszerezték az ételüket, az emberi testemmel ízesítették a vadászatukat.

Amikor az utolsó szőrös testet is magam mögött hagytam, marcangolás zaja ütötte meg a fülem, úgyhogy hátrafordultam. Képtelen voltam időben visszafogni magam. Richard az égnek emelte vértől csöpögő pofáját, szájából kiejtett egy húsdarabot, amit igyekeztem nem felismerni.

Rohanni kezdtem. De az erdő, amin Richard segítségével korábban csak átsiklottam, hirtelen akadálypályává változott. Futottam, megbotlottam, elestem, aztán futottam tovább. Végül

visszaértem a parkolóhoz. Idáig is én vezettem, mert tudtam, rajtam kívül ma senki nem fog hazamenni. Mindenki itt marad dzsemborizni a holdfényben.

Edward és Harley az egyik közeli dombról végignézték az egészet az infravörös távcsöveikkel. Kíváncsi voltam, mi volt a véleményük a show-ról.

Edward megígértette velem, hogy még egy éjszakára visszamegyek a Cirkuszba. Marcus meghalt, úgyhogy pénzt már senki sem ajánlott értem, viszont ha valaki más mégis elvállalta a megbízást, lehet, hogy még nem értesült a történetekről. Szégyen lett volna hagyni, hogy megöljenek a rengeteg erőfeszítés után amit a megmentésekre fordítottak. Már le is értem azon a rohadt lépcsőn a vaskeretes ajtóhoz, amikor rájöttem, hogy nincs kulcsom, és senki nem számít arra, hogy visszajövök.

A víztiszta trutyi, ami Richard testéből ömlött rám, közben ragacsos állagúvá szilárdult, valahol az alvadt vér és a ragasztó között. Fürödni akartam. Tiszta ruhát akartam. Nem akartam többé magam előtt látni Richard pofáját, miközben darabonként felfalta Marcust. De minél inkább igyekeztem nem rágondolni, annál tisztább lett a kép.

Addig dörömböltem az ajtón, amíg meg nem fájdult a kezem, aztán rugdosni kezdtem. De nem jött senki.

– A francba! – üvöltöttem mindenkinek és senkinek. – A francba! Eszembe jutott Richard rám nehezedő teste. A csontjai és az izmai úgy csúszkáltak rajtam, mint egy zsák kígyó. A forró energia előntött, aztán ott volt az a pillanat, amikor legszívesebben térdre estem volna, hogy beleharapjak a véres húsba. Mi lett volna, ha az összes energiát magamba nyelem? Mi lett volna, ha nem hátrálok meg? Én is ettem volna Marcusból? Megtettem volna, méghozzá élvezettel?

Artikulálatlanul felüvöltöttem, és újra csapkodni kezdtem az ajtót a kezemmel, aztán újra rúgtam és ütöttem. Végül térdre rogytam, a fára tenyereltem a sajgó kezemmel, a homlokomat az ajtóhoz szorítottam, és bögtem.

– Mi történt *ma petite* – Jean-Claude ott állt mögöttem a lépcsőn. – Richard nem halt meg. Azt érezném.

Megfordultam, és háttal az ajtónak dőltem. Elmázoltam a könnyeket az arcomon.

– Nem halt meg, egyáltalán nem.

– Akkor hát mi a baj? – a vámpír úgy siklott le a lépcsőn, mintha táncolna, leírhatatlanul kecsesen, hiába töltöttem alakváltók között az estém. A tengerészkéknél egy árnyalattal világosabb, bő ujjú ing volt rajta, széles mandzsettával, magas, puha, sálszerű gallérral. Még soha nem láttam őt kékben. Éjkék szeme még sötétebbnek tűnt mellette. Fekete nadrágja olyan szoros volt, mint valami második bőr, térdig érő csizmájának fekete hajtókája minden lépésnél lebbent egyet.

Letérdelt mellém, de nem nyúlt hozzám, mintha félt volna megérinteni.

– *Ma petite*, a kereszted...

Lenéztem. A kereszt még nem világított. Megmarkoltam, aztán úgy megrántottam, hogy elpattant a lánc. Félrehajítottam. A falnak csapódott, és a gyér fényben ezüstösen csillogva feküdt a földön.

– Most örülsz?

Jean-Claude rám nézett.

– Richard él. Marcus halott. Jól mondom?

Bólintottam.

– Akkor miért a sok könny, *ma petite*? Nem hiszem, hogy valaha sírni láttalak volna.

– Nem sírok.

A vámpír egy ujjal megérintette az arcom, és amikor visszahúzta, egy könnycsepp remegett az ujj hegyén. Aztán a szájához emelte, és lenyalta.

– Olyan az ízed, mintha összetörték volna a szívedet, *ma petite*.

Erre összeszorult a torkom. Levegőt se kaptam a könnyektől. Minél inkább próbáltam visszafojtani a könnyeimet, annál sebesebben patakzottak. Magam köré fontam a karom, de a kezem hozzáért a testemet beborító ragacsos masszához. Mindkét kezem eltartottam magamtól, mintha valami mocskoshoz nyúltam volna. Előretartottam a kezem, és csak bámultam Jean-Claude-ra.

– *Mon Dieu*, mi történt? – a vámpír megpróbált átölelni, de ellöktem magamtól.

– Csupa mocskos leszel te is.

Jean-Claude rámeredt a kezére kenődött sűrű ragacsra.

– Hogyan jutottál ilyen közel egy vérfarkashoz átváltozás közben?
– kérdezte, aztán átsuhant az arcán a felismerés. – Richard volt az.
Láttad átváltozni.

Bólintottam.

– Rajtam fekve változott át. Olyan volt... jaj, istenem. – Jean-Claude átkarolt és odahúzott magához.

Megint löktem rajta egyet.

– Tönkre fog menni a ruhád.

– *Ma petite, ma petite*, semmi baj. Nincs semmi baj.

– Dehogyan nincs! – dőltem neki. Hagytam, hogy körém fonja a karját. Belekapaszkodtam, beleváltam az ujjaimat a selyemingébe. A mellkasába fűrtam az arcom, úgy suttogtam tovább. – Richard megzabálta Marcust. Megette.

– Richard vérfarkas, *ma petite*. Ez a dolga.

Annyira furcsa volt, amit mondott, és annyira igaz, hogy elnevettem magam – váratlanul, majdnem dühösen. Aztán a nevetésem köhögésbe fulladt, a köhögésből pedig zokogás lett.

Úgy kapaszkodtam Jean-Claude-ba, mintha ő lett volna a legutolsó normális lény az egész világon. Odabújtam hozzá, és csak bögttem. Olyan érzés volt, mintha tényleg eltört volna valami a szívem mélyén, és a lelkem szilánkjait sírnám ki magamból a vállán.

A hangja tompán ütötte meg a fületem, mintha már régóta beszélne, csak én nem hallottam eddig. Franciául suttogott a hajamba, közben a hátamat simogatta, és csendesen ringatott.

Némán feküdtem a karjai közt. Már nem maradt több könnyem. Könnyűnek, üresnek és bénultnak éreztem magam.

Jean-Claude kisimította a hajam a homlokomból. Aztán csókot lehelt rá, pont úgy, ahogy korábban Richard. Még erre a gondolatra sem kezdtem el újra sírni. Túl kevés idő telt el azóta, hogy abbahagytam.

– *Ma petite*, föl tudsz állni?

– Azt hiszem. – A hangom távolian, idegenül csengett. Fölálltam, de közben ő még mindig átölelt, én pedig nekitámaszkodtam. Aztán gyengéden eltoltam magamtól. Egyedül is meg tudtam állni, ugyan egy kissé bizonytalanul, de ez is jobb volt, mint a semmi.

A vámpír kék inge a mellkasához tapadt, a könnyeim és vérfarkastrutymó borította.

– Mind a kettőnknek jót tenne egy fürdő – állapítottam meg.

– Elintézhettek.

– Jean-Claude, legalább addig hagyd a szexuális célozgatást, amíg tiszta nem leszek.

– Hát hogyne, *ma petite*. Otrombaság volt a részemről. Bocsánatot kérek.

Rábámultam. Túl kedvesen viselkedett. Bár Jean-Claude nagyon sokszínű egyéniség, kedves soha nem volt.

– Bármire is készülsz, nem akarok tudni róla. Ma éjjel semmilyen sötét cselszövéssel nem tudok megbirkózni, oké?

A vámpír rám mosolygott, aztán mélyen meghajolt előttem, közben le nem vette rólam a szemét. A dzsúdószőnyegen szoktunk így meghajolni, mert közben attól félünk, ha félrenézünk, az ellenfél azonnal a földhöz vág.

Megcsóváltam a fejem. Jean-Claude igenis készül valamire. Jó tudni, hogy legalább valaki változatlan maradt. Jean-Claude-ra mindig számíthatok. Akármekkora seggfej, mindig jön, ha szükségem van rá. A maga torz módján megbízható.

Jean-Claude, megbízható? Fáradtabb lehetek, mint gondoltam volna.

Jean-Claude kinyitotta a hálószoza ajtaját, aztán bement, majd egy kecses kézlegyintéssel engem is betessékelt. Az ágy láttán megtorpantam. Lecserélték az ágyneműt. A matracot vörös lepedő fedte. A majdnem fekete fakeret tetejét vörös függönyanyag borította. Az ágyon heverő tucatnyi párna is ragyogó vörösben játszott. A látvány még az átélt éjszaka után is megragadott.

– Azt hiszem, tetszik az új dekoráció.

– Úgyis át kellett húzni az ágyneműt. És mindig panaszkodsz, hogy több színt kellene használnom.

– Többé nem fogok panaszkodni – bámultam az ágyra.

– Megengedem neked a fürdővizet.

Egyetlen humoros vagy pikáns megjegyzés nélkül bement a fürdőszobába. Ez szinte már nyugtalanított.

Aki kicserélte a lepedőt, Edward és Harley székét is kivitte. Nem akartam leülni a tiszta ágyneműre, amíg trutyi borított. Végül a fehér szőnyegre huppantam le, és igyekeztem nem gondolkozni. Ez nehezebb, mint hinné az ember. A gondolataim úgy kergették egymást, ahogy a vérfarkas kergeti a saját farkát. Ezt elképzelve kitört belőlem a röhögés, ami végül nyögésbe vagy inkább zokogásba fulladt. A számra szorítottam a kezem fejét. Nem tetszett, hogy ilyen hangot adok ki: reményvesztetten, megtörten csengett.

Pedig nem törtek össze, basszus, csak megbántottak. Ha igazi sebet kapok, már elvéreztem volna.

Nagy sokára végül kinyílt a fürdőszobaajtó. Jean-Claude mögött gőz szökött ki a fürdőből. A vámpíron már nem volt ing, csak a kereszt alakú sebhelye csúfította el tökéletes mellkasát. Egyik kezében a csizmáját tartotta, a másikban egy skarlátvörös, a lepedővel megegyező színű törülközőt.

– Míg a kád megtelt, kitisztítottam a mosdókagylót – indult el felém mezítláb a fehér szőnyegen. – Attól tartok, elhasználtam az utolsó tiszta törülközőt. Mindjárt hozok újakat. Elvettem a kezem a számtól, és szótlánul bólítottam.

– Rendben – nyögtem ki végül.

Talpra álltam, még mielőtt följánlhatta volna, hogy fölsegít. Nem volt szükségem segítségre.

Jean-Claude oldalra lépett. Fekete haja a fürdőszoba gőzétől fűrtökbe göndörödve omlott sápadt vállára. Amennyire csak lehetett, nőiesen besétáltam a fürdőszobába. A helyiség meleg volt és párás, a fekete márványkád fürdőhabbal tele. Jean-Claude felém nyújtott egy fekete, lakkozott fatálcát a pultról, amibe a mosdókagyló bele volt építve. A tálcán samponok, szappanok, fürdősós üvegek és fürdőolajok csoportosultak.

– Most menj ki, hogy levetkőzhessenek.

– *Ma petite*, ma este ketten kellettek ahhoz, hogy felöltöztessenek. A vetkőzéshez miért ne kellene segítség? – kérdezte teljesen semleges hangon. Az arca olyan nyugodt volt, a pillantása meg olyan ártatlan, hogy elmosolyodtam.

– Ha a hátsó két szíjat kicsatolod, szerintem meg tudom oldani a többi – válaszoltam sóhajtva. – De semmi tapizás.

Két kézzel megfogtam a melltartórészt, mert az egyik szíj pont azt lazította ki. Amennyire meg tudtam ítélni, másik szíj volt a kulcs az öltözék többi részéhez.

Jean-Claude a felső szíjhoz emelte a kezét. A bepárasodott tükörből figyeltem őt. Kicsatolta a szíjat, és a bőr sóhajtva engedett. A vámpír még csak meg sem simogatott, azonnal rátért a második szíjra. Azt is kioldotta, majd hátralépett.

– Most magadra hagylak, *ma petite* – mondta. A bepárasodott tükörből figyeltem, ahogy kihátrált a szobából, akár egy fantom. Amikor az ajtó becsukódott, kibújtam a többi szíjból is, és lassan lehámoztam magamról a trutymótól átázott bőrt.

A tisztálkodószeres tálcát a kád szélére tettem, azután belemásztam a vízbe. A víz forró volt, épphogy csak nem túl forró. Állig belemerültem, mégsem tudtam ellazulni. A trutymó foltokban tapadt a testemre. Muszáj volt lesikálnom magamról. Úgyhogy felültem a kádban, és nekiálltam lesúrolni. A szappanom jázminillatú volt, a samponom kamilla. Jellemző volt Jean-Claude-ra, hogy nem valami szupermarketben kapható márkát vásárolt.

Kétszer is megmostam a hajam, aztán a víz alá merültem, végül újra kidugtam a fejem a vízből, hogy levegőt vegyek. A testemet sikerült tisztára mosnom, ha az erkölceimet nem is. A tükörről már eltűnt a pára, így tisztán láttam magamat. A gondosan elkészített sminkemet lemostam. Sűrű fekete hajam hátrasimítottam az arcomból. A szemem hatalmasnak látszott, majdnem feketének. A bőröm sápadt volt, szinte hófehér. Döbbenetesen néztem ki, mint aki nem erre a világra való. Halk kopogást hallottam az ajtón.

– *Ma petite*, bejöhetek?

Végignéztam magamon. A hab még mindig nem oszlott szét. Egy halom buborékot közelebb lapátoltam a mellemhez, aztán kiszóltam:

– Bújj be.

Nagy erőfeszítembe került, hogy ne bújjak be nyakig a vízbe. Bíztam a fürdőhabban, és kiegyenesedtem. Különben sem lettem volna hajlandó a vízbe bújni. Pucéran ülök egy kádnyi fürdőhabban. Na és? Senki nem hozhat zavarba a beleegyezésem nélkül.

Jean-Claude bejött, kezében két bolyhos, vörös törülközővel. Halvány mosollyal becsukta maga mögött az ajtót.

– Nehogy kiszökjön a meleg levegő.

Gyanakodva néztem rá, de bólintottam:

– Azt hiszem, igazad van.

– Hová tegyem a törülközőket? Ide? – kérdezte, és már le is tette őket a mosdókagyló melletti kis szekrényre.

– Ott nem érem el – tiltakoztam.

– Akkor ide? – tette át őket a kisszék tetejére. Aztán csak állt és bámult, még mindig egy szál farmerben. A lába döbbenetesen fehérnek tűnt a fekete szőnyegpadlón.

– Még mindig túl messzire tetted.

Erre leült a kád szélére, a törülközőket meg letette maga mellé a földre.

– Most elég közel vannak?

– Talán egy kicsit túl közel is – válaszoltam.

Jean-Claude végighúzta az ujjá hegyét a kád szélénél lebegő buborékokon.

– Most már jobban érzed magad, *ma petite*?

– Azt kértem, hagyd a szexuális utalásokat, emlékszel?
– Ahogy én emlékszem, azt mondtad: ne célozgassak a szexre, míg tiszta nem leszel – mosolygott rám. – Már tiszta vagy.
– Te mindent szó szerint veszel – sóhajtottam.

A vámpír belemerítette a kezét a vízbe. A vállát eléggé elfordította ahhoz, hogy lássam a korbács ütötte sebhelyeket a lapockáján. Sima, fehér hegek voltak, és hirtelen kedvem támadt végigsimítani rajtuk.

Jean-Claude visszafordult felém. Ujjait beletörölte a mellkasába, nedves nyomokat húzva az égési sebe sima felületén, majd egyre lejjebb haladt, végig a hasán. A nadrágjában eltűnő sötét szőrzettel is eljátszadozott.

Becsuktam a szemem, és egy nagyot sóhajtottam.

Éreztem, ahogy fölém hajol.

– Mi a baj, *ma petite*? Elgyöngültél?

Kinyitottam a szemem. Jean-Claude egész felsőtestével a kád fölé hajolt, jobb karjával a kád túlsó peremére támaszkodott, bal keze a vállam mellett volt. A csípője annyira a víz fölé lógott, hogy ha meglököm a mellénél, beleesik a kádba.

– Nem szoktam elgyöngülni – közöltem. Jean-Claude arca fölém hajolt.

– Ezt örömmel hallom – mondta, aztán könnyedén megcsókolt, éppen csak súrolt az ajka, de még erre az apró mozdulatra is összeszorult a gyomrom.

Levegő után kapva ellöktem magamtól. Jean-Claude belecsúszott a kádba, teljesen elmerült, csak a két lába látszott a víz színe fölött. Ráadásul pont a pucér testemen landolt, úgyhogy felsikoltottam.

A vizet lesimította arcáról, hosszú fekete haja az arca és a válla körül kigyózott. Még soha nem láttam ilyen meglepettnek. Végül lemászott rólam, főleg azért, mert eltoltam magamtól. Nagynehezen lábra állt. Patakokban folyt róla a víz. Aztán rám nézett. Én a kád széléhez tapadtam, és dühösen néztem rá.

Jean-Claude megcsóválta a fejét, és kacagni kezdett. A hangja betöltötte a fürdőszobát, és végigzongorázott a bőrömn.

– Háromszáz éve boldogítom a hölgyeket, Anita. Veled miért vagyok ennyire ügyefogyott?

– Talán okod van rá – vágtam vissza.

– Meglehet.

Végiggusztáltam. Térdig állt a fürdőhabban. Csuumvizes volt, nevetségesen kellett volna kinéznie, de nem sikerült neki. Szép volt.

– Ha tudom, mi vagy, hogyan lehetsz mégis ennyire szép?

Jean-Claude visszatért a vízbe. A hab a derekáig ért, úgyhogy teljesen meztelennek látszott. Víz gyöngyözött a mellkasán.

Szerettem volna végigsimogatni. Szerettem volna lenyalni a vizet a bőréről. Úgyhogy összehúztam a lábam, és átkulcsoltam a karommal a térdemet. Nem bíztam eléggé magamban.

Jean-Claude felém hajolt. A víz csobogott körülöttem. A vámpír még mindig térdelt, de már olyan közel volt, hogy a farmerje a felhúzott lábamat súrolta. A két térdem közé temettem az arcom. A szívverésem elárult: tudtam, hogy érzi a rajtam a vágyam illatát.

Éreztem, hogy fölém hajol, az arca majdnem a nedves hajamhoz ért.

– Küldj el, és már itt sem vagyok – mondta. Lassan fölemeltem a fejem.

Jean-Claude kétoldalt a kád szélére támaszkodott, a mellkasa így veszélyesen közel került az arcomhoz. Úgy néztem a bőrén gyöngyöző vizet, ahogy néha ő szokta nézni rajtam a vércseppeket: letagadhatatlan, elsöprő vággyal. A készítés olyan erős volt, hogy már nem akartam nemet mondani.

Elengedtem a térdem, és előrehajoltam.

– Maradj – suttogtam.

Óvatosan átöleltem a derekát, mintha attól félnék, hogy megéget, pedig a bőre hűvös volt, és víztől csúszós. Hűvös és sima tapintású. Amikor az arcába néztem, tudtam, hogy az én arcom majdnem félelmet tükröz.

Jean-Claude arca imádnivalóan bizonytalan volt, mintha nem tudná, hogyan tovább. Soha nem gondoltam, hogy ezt a kifejezést fogom látni az arcán, ha meztelenül a karjában tarthat.

Nem vettem le az arcáról a szemem, miközben a szám elindult a hasa felé. Gyorsan, óvatosan megnyaltam a bőrét.

Felnyögött, a szeme lecsukódott, a tagjai szinte összezsugorlottak. A testére tapasztottam a szám, és lenyaltam róla a vizet. A mellkasát már nem értem el. Két kézzel karcsú derekára támaszkodva föltérdeltem.

Mellbimbóim megkeményedtek. Amikor föltérdeltem, Jean-Claude kiemelkedett a vízből. De hirtelen elbizonytalanodtam, és megdermedtem. Borzasztóan szerettem volna látni az arcát, de féltem fölpillantani.

Jean-Claude az ujjá hegyével végigsimogatta a vállam. Borzongva néztem föl. Jean-Claude arkifejezése láttán elállt a lélegzetem, olyan gyengédséget, vágyat és ámulatot láttam az arcán.

– Olyan gyönyörű vagy, *ma petite*. – Mielőtt még tiltakozhattam volna, az ajkamra tette az ujját. – Gyönyörű vagy. Higgy nekem.

Az ujjá végigsimította az ajkamat, aztán az államra vándorolt. Majd a vállamon haladt végig, aztán a hátamon, lassan, izgatón. Végül a derekamon állt meg a két keze, az én két kezem tükörképeként.

– És most mi lesz? – kérdeztem kissé elfúló hangon.

– Amit csak akarsz, *ma petite*.

Masszírozni kezdtem a derekát, a húsát gyúrva, kitapogatva a testét a tenyeremmel. Aztán szétnyitott ujjakkal a bőrére tapasztottam a kezem, és felcsúsztattam a bordáin.

Ő is simogatni kezdte a derekamat, aztán kétoldalt a bordáimra tette a kezét. Erős ujjai épp annyira masszírozták a bőröm, hogy kiszaladjon belőlem egy sóhaj. A hüvelykujja a mellem alatt állt meg. Pihekönyű volt az érintése, szinte nem is ért hozzám. De egyszer is elég volt, hogy a bőre súrolja a mellemet. A testem azonnal reagált rá, megfeszültem, a mellbimbóim még jobban megkeményedtek. Kívánta őt a testem. Annyira kívánta, hogy sajgott a vágytól.

A mellkasára szorítottam a kezem. Rájöttem, hogy Jean-Claude még mindig az én mozdulataimat ismétli, és az én lépésekre vár.

Kutatóan néztem szép arcába, sötét szemébe. Nem volt hipnotikus ereje, nem parancsolt, csak sűrű szempillái sötét vonala látszott, meg az írisze, az a telt kék szín, amilyenben az ég szokott játszani, mielőtt az éjszaka feketén elnyelné a világot, de nyugaton még mindig marad egy tintakék árnyalat. A szépség önmagában is parancsoló erejű.

Följebb csúsztattam a kezem a mellkasán, az ujjaim a mellbimbóit súrolták. Közben mindvégig az arcát néztem, torkomban dobogó szívvel, szaporán lélegezve.

Az ő keze is elindult fölfelé, aztán a tenyerébe fogta a mellem. Felnyögtem, ahogy megérintett. Aztán Jean-Claude anélkül, hogy elengedett volna, lejjebb ereszkedett a vízben. A mellem fölé hajolt, és csókot lehelt rá. Lecsókolta a vizet a bőrömről.

Összerázkódtam, Jean-Claude csupasz vállán kellett megtámaszkodnom. Csak hosszú fekete haját láttam, ahogy rám hajolt. Végül megpillantottam magunkat a tükörben. Figyeltem, ahogy összezárul a mellemen a szája, éreztem, hogy olyan mélyen beszívja a húsom, amennyire csak lehet. A szemfogai a bőrömhöz nyomódtak. Egy másodpercig azt hittem, mindjárt belém mélyeszi őket, és egy vékony, forró vonalban mindjárt folyni kezd a vérem, de Jean-Claude elhúzódott tőlem. Négykézlábra ereszkedett a vízben, így most én voltam a magasabb, és bele tudtam nézni az arcába.

Most már nyoma sem volt rajta a bizonytalanságnak. Még mindig gyönyörű, emberi volt a szeme, de most már egy növekvő, sötét sejtelem lappangott benne. A szexet láttam benne, jobb szó híján, bár a férfiak tekintete ilyenkor olyan primitív, hogy le sem lehet írni. Ilyenkor bújik ki belőlük a mindannyiunkban ott lapuló éjszaka. Az a részünk, amit az álmaink csapdájába zárunk, és megtagadunk a nappali órákban. Jean-Claude csak várt, összekuporodva a vízben, szemében ezzel a vad szikrával. Odahajoltam hozzá.

Könnyedén megcsókoltam, épp csak hozzáért a szám. Végighúztam a nyelvem az ajkain, mire ő kinyitotta a száját nekem. A két kezem közé fogtam az arcát, hogy megcsókoljam, megízleljem, fölfedezzem.

Félig nyögésre, félig kiáltásra emlékeztető hangot hallatva kiemelkedett a vízből. Két karját összekulcsolta a hátamon, aztán

lehúzott magával a víz alá, mint egy cápa. Egy kicsivel később prüszkölve bukkantunk fel a víz alól. Jean-Claude eltolt magától, és a kád legtávolabbi oldalának dőlt. Én annyira lihegtem, hogy az egész testem remegett bele. Majd' kiugrott a szívem a torkomból. Szinte bele tudtam volna harapni a pulzusomba, még az ízét is éreztem. Aztán ráébredtem, hogy nemcsak a saját szívverésemet hallom, hanem Jean-Claude-ét is.

Láttam az ütőeret a nyakán, amely szinte különálló életet élt, de nemcsak a szememmel érzékeltem. Úgy éreztem, mintha a sajátom volna. Még soha nem voltam ennyire tudatában a saját vérkeringésemnek. A meleg bőröm lüktetésének. A szivdobogásomnak. A bennem tomboló életnek. Jean-Claude teste az én testem ütemére lüktetett. Mintha a vérkeringésemmel sodortatta volna magát. Éreztem benne a vágyat, és valóban nem csak a szexet kívánta, és nem is pusztán a vért. Erre most döbbsenem rá először. Én kellettem neki, mindenestől. Meg akart melegedni a testem tűzénél, mintha a gyertya lángja fölé tartaná a kezét, hogy magába szívja a meleg életemet. Csendességet éreztem benne, mély csendet, mint egy sötétben rejtőző, mozdulatlan tavat, amihez nem juthat el az élet. Ebben a kristálytisztá pillanatban rájöttem, hogy részben emiatt vonzódom hozzá: bele akartam meríteni a kezem abba a halálos csendbe. Magamba akartam fogadni, aztán szembeszállni vele, és legyőzni. Perzselő élettel akartam megtölteni, és e percben azt is megtudtam, hogy képes leszek rá, de csak azon az áron, hogy a csendes sötétség egy részét átveszem tőle.

– A legalázatosabban bocsánatot kérek, *ma petite*, majdnem elvesztettem a fejem. – Jean-Claude belemerült a vízbe, és a kád szélének dőlt. – Nem azért jöttem, hogy igyák belőled. Sajnálom.

Éreztem, hogy egyre távolodik, elhúzódik tőlem a szivdobogása. A pulzusom lelassult. Már csak a saját vérem dobolt a fülemben. Jean-Claude víztől csepegő testtel felállt.

– Megyek, *ma petite* – sóhajtott. – Mindig megfosztasz nehezen kivívott önuralmamtól. Csak te vagy erre képes. Csak te.

Odamásztam hozzá a vízben, és tágra nyílt szemmel, megátalkodottan néztem rá.

– Maradj – mondtam újra.

Jean-Claude részben csodálkozva, részben örömmel, részben félve nézett rám, mintha nem bízna bennem, vagy éppen magában.

A lába elé térdeltem, és fölcsúsztattam a kezem az átázott farmerén. A combjánál könnyedén az anyagba mélyesztettem az ujjaimat, és fölnéztem rá. Az arcom veszedelmesen közel került a legintimebb testrészéhez, amit azelőtt még soha nem érintettem, még a kezemmel sem. Ilyen közletről nem tudtam nem észrevenni, hogy Jean-Claude teljesen merev, nehéz anyag alatt. Borzasztóan szerettem volna az ágyékához szorítani az arcom. Végül csak a kezemmel simítottam végig rajta, alig érezhetően. De még erre a puha érintésre is halkan felnyögött.

Úgy nézett rám, mint aki mindjárt meg akar fulladni.

Álltam a tekintetét.

– Fogak nélkül, vér nélkül – figyelmeztettem.

Lassan bólintott. Csak a harmadik nekifutásra találta meg a hangját.

– Ahogy az én hölgyem kívánja.

Most odatettem az arcomat is, hogy a bőrömmön érezzem, mennyire megkeményedett. Erre az egész teste megdermedt. Hozzádörzsöltem az arcom, mint egy macska. Erre aprót nyögött. Fölpillantottam rá. A szeme csukva volt, a feje hátravetve.

Megragadtam a nadrágja övrészét, és annál fogva álló helyzetbe húztam magam. Csörgött rólam a víz. A bőrömrre fűrdőhab tapadt.

Jean-Claude keze átfogta a derekamat, a szeme azonban lejjebb tévedt. Aztán elkapta a tekintetem, és rám mosolygott a megszokott mosolyával, ami arról árulkodott, hogy a fejében gonosz ötletek járnak, olyan dolgok, amiket csak a sötétben szabad csinálni. Most először mindent meg akartam kapni, amit a mosolya ígért.

Megrántottam a farmerét.

– Le vele.

Óvatosan kigombolta a sliccét. Aztán lehámozta magáról a vizes nadrágot. Ha volt is rajta alsógatya, én nem láttam belőle semmit. A farmer a szőnyegpadlón landolt. Jean-Claude váratlanul meztelen lett.

Olyan volt, mint a faragott alabástrom, a teste minden íve, minden izma sápadt és hibátlan. Ha azt mondtam volna rá, hogy szép, csak magamat ismételtem. Túl ciki lett volna azt mondani, hogy „hüamindenit”. Úgyhogy amikor megszólaltam, a hangom vékony volt és fojtott, rekedtté tették a hiába keresett szavak.

– Nem vagy körülmetélve.

– Tényleg nem, *ma petite*. Baj?

Megtettem, amit már a találkozásunk első pillanatától kezdve akartam. A kezembe vettem, és gyengéden megszorítottam. Ő becsukta a szemét, megremegett, és a vállamba kapaszkodott.

– Nem baj – válaszoltam.

Hirtelen magához húzott, és egymáshoz préselte a testünket. Elsöprően jó érzés volt, ahogy az erekciója a hasamhoz nyomódott. A hátába mélyesztettem a körmeimet, hogy a hirtelen elgyengült térdem össze ne rogyjon alattam.

Végigcsókoltam a mellkasát. Aztán lábujjhegyre álltam, a vállát, a nyakát csókoltam. Végigszántottam a bőrén a nyelvemmel, megízleltem, engedtem, hogy az illata, az íze betöltse a számát. Aztán szájon csókoltam, szinte ártatlanul súrolva az ajkammal. A kezemet összekulcsoltam a tarkóján, ívben nekifeszítettem a testem. Mély torokhangon felnyögött.

A karját a hátamra fonva a lábam elé ereszkedett, és továbbra is magához szorított. Én csak néztem őt.

Nyalogatni kezdte a hasam. A keze a fenekemmel játszadozott. Azután a nyelve lejjebb vándorolt, a hasam aljára, ahol már az ágyékom kezdődött. Az ujjait a lábam közé csúsztatta.

– Mit csinálsz? – szisszentem föl. A száját még mindig a hasamra szorítva fölpillantott. Aztán épp csak annyira emelte föl a fejét, hogy suttogva válaszolni tudjon:

– Hármat találhatsz, *ma petite*.

Két kezét a lábamra téve széthúzta a combjaimat. A keze felfedezőútra indult. Hirtelen kiszáradt a szám.

– Azt hiszem, nem fog elbírní a lábam – vallottam be, majd megnyaltam az ajkam.

Jean-Claude végigfuttatta a nyelvét a csípőmön.

– Majd tartalak, ha eljön az ideje.

Végigcsókolta a combomat, aztán belém csúsztatta az ujját. Sóhaj szökött ki a számon.

Jean-Claude tovább csókolgatta belül combomat, a nyelve és az ajkai a bőrömön cikáztak. Az ujjai érintésére megmerevedett a testem, és már éreztem a gyönyör első hullámain.

Jean-Claude lassan felállt, de a kezét továbbra is a lábam közt tartotta. Odahajolt hozzám, és hosszasan szájon csókolt. A keze követte a szája mozgását. Lassan, ráérősen hozta lázba a testem. Amikor újra belém nyúlt, megremegtem és fölkiáltottam.

Ekkor otthagyt. Ott álltam egyedül a vízben. Reszkettem, de nem a hidegtől. Annyira képtelen voltam gondolkodni, hogy meg se kérdeztem tőle, hová megy. De egy pillanat múlva újra előkerült, kezében egy óvszerrel, mintha a semmiből varázsolt volna elő. A bőrömhöz szorítva göngyölt ki.

Miközben ezzel foglalkozott, megint a kezembe fogtam őt, hogy érezzem, milyen bárszonyosan sima, hihetetlenül puha a bőre. Jean-Claude elcsukló hangon felnevetett, és kibújt a markomból.

Amikor végre készen állt, a karjába vett, két kezével a combom hátsó részét tartotta. Először csak hozzám dörzsölte magát, ott, ahol korábban a keze járt.

– Kérlek – suttoztam.

Ekkor széttárta a combjaimat, és belém hatolt. Olyan lassan, mintha attól félne, hogy fáj nekem, de nem fáj.

Amikor már bennem volt, kísérteties arckifejezéssel rám nézett. Érzelmek vihara dúlt az arcán. Gyengédség, vágy, diadal.

– Már olyan régóta vágyom erre, *ma petite*.

Lassan, szinte tétován mozogni kezdett. Tovább néztem az arcát, egészen addig, amíg már elviselhetetlenné vált rajta az érzelmek játéka, az őszintesége. Mintha fájdalom csillogott volna a szemében, amit én sohasem érthetek meg, még csak a közelébe sem juthatok.

Továbbra is lassan, óvatosan mozgatta a csípőjét. Ez is csodálatos érzés volt, de én még többet akartam. Az ajkához hajoltam, és belesuttoztam:

– Nem fogok eltörni. – Azzal az ajkára szorítottam az ajkam, olyan erősen, hogy a szemfogát is érezzem.

Jean-Claude négykézlábra ereszkedett a vízben, és odatámasztott a kád oldalához. Majdnem felfalt a szájával, aztán hirtelen éles fájdalmat éreztem. Fémes ízű vér töltötte meg a számat, és az ő száját is. Ekkor belém lökte magát, és gyorsított az iramon. A tükörben néztem őt. Néztem, ahogy a teste ringatózik. Köréje fontam a karom és a lábam. Magamhoz szorítottam, éreztem, ahogy belém meríti magát. Éreztem a vágását.

Valaki magas hangon nyögött; én voltam az. A lábammal átkulcsoltam a derekát. A hasizmaim szinte görcsösen összehúzódtak.

Annyira Jean-Claude-hoz szorítottam magam, mintha bele akarnék mászni. Megragadtam hosszú haját, és miközben ő egyre gyorsabban bennem mozgott, pár centis közelségből figyeltem az arcát. Az érzelmek eltűntek róla. Kisimult arcán csak a póre vágy látszott. Amikor a szám sarkán kicsordult a vér, ő lenyalta, és a teste nekem feszült.

Ekkor lelassított. A hátán és a karján látszott az erőfeszítés. De lelassított. Mintha a szívemig hatoltak volna a lökései. Mintha elképzelhetetlenül megnőtt volna bennem. Görcsösen vonaglott és megfeszült a testem. Jean-Claude felkiáltott, és kiesett a ritmusból. Ismét gyorsabban, erősebben kezdett mozogni, mintha össze szeretné forrasztani a testünket, mintha egyé akarna minket tenni. Egész testemben elöntött a bizsergető gyönyör. Hűvös lángként futott végig rajtam a kéj; de Jean-Claude még mindig bírta. Minden mozdulatával olyan helyekre jutott bennem, amelyeket korábban senki nem tudott megérinteni. Mintha a teste is ugyanazt tudta volna elérni, amit a hangja. Illetve mintha nem pusztán a teste merült volna csak belém. Egy pillanatra ragyogó, képlékeny fehérséggé vált a világ. Jean-Claude hátába vájtam a körmeimet. Úgy nyögtem, sikoltottam, mintha egy vadállat lennék. Amikor észrevettem, hogy véresre karmoltam a hátát, inkább a saját karomat marcangoltam tovább. Még nem kérdeztem meg tőle, hogyan viszonyul a fájdalomhoz.

Erősen magamhoz szorítottam őt, teljes testsúlyommal ránehezedtem. Jean-Claude kiemelt a vízből, és átmászott a kád peremén. Négykézláb kilépett, aztán lefeküdt a földre, én pedig arrébb húzódtam. Kicsúszott belőlem, de most is ugyanolyan kemény és harcra kész volt, mint amikor elkezdtek.

– És te hol maradtál? – kérdeztem.

– Nem azért vártam idáig, hogy ilyen gyorsan végezzek – válaszolta. Fekvőtámaszba nyomta magát, és megnyalta a karomat, ahol összekarmoltam magam. – Ha az én kedvemért csináltad, nagyra értékelem. Ha azért, hogy engem ne sebesíts meg, szükségtelen volt. Nem baj az, ha egy kicsit fáj.

– Nekem sem.

– Észrevettem – mondta hozzám dörgölözve. Hosszan megcsókolt. Mellém feküdt, aztán hanyatt fordult. – Szeretnélek nézni, *ma petite*. Azt akarom, hogy te legyél fölül.

Föléje térdeltem, aztán lassan ráereszkedtem. Az élmény most sokkal mélyebb, intenzívebb volt. Jean-Claude simogatni kezdte a testemet, főleg a mellemet. Aztán elnyúlt alattam. Hosszú, fekete, hullámos haja már majdnem teljesen megszáradt. Sűrű legyezőként terült szét az arca körül. Ezt akartam. Hogy így láthassam őt. Hogy magamban érezhessem.

– Táncolj nekem, Anita.

Táncoltam. Meglovagoltam őt. Amikor még jobban megkeményedett bennem, felnyögtem. A tükörben néztem magunkat. Néztem, ahogy a csípőm ring Jean-Claude fölött.

– *Ma petite* – suttogetta –, nézz a szemembe. Hadd legyen úgy, ahogy mindig is lehetett volna.

Belebámultam a sötétkék szempárba. Gyönyörű volt, de emberi.

– Nem megy – ráztam meg a fejem.

– Meg kell engedned, hogy az elmédbe hatoljak, ahogy a testedbe is engednél behatolni – mondta, de közben dobálta magát, úgyhogy alig tudtam gondolkozni.

– Nem tudom, hogyan kell – mondtam végül.

– Szeress, Anita, szeress engem.

– Szeretlek – néztem rá.

Tényleg szerettem.

– Akkor engedj be, *ma petite*. Hadd szeresselek én is téged.

Olyan volt, mintha elhúztak volna egy függőnyt. Jean-Claude szeme hirtelen fullasztó lett, mint egy végtelen, éjkék, perzselő óceán. Éreztem a saját testem. Éreztem magamban Jean-Claude-ot. Az elmémben is éreztem őt, mint a cirógató selymet.

Az orgazmus váratlanul ért, így jobban megnyitotta előtte az elmémet, mint ahogy terveztem. Belezuhanam a szemébe. Ő felkiáltott alattam, és ráébredtem, hogy még mindig érzékelem a testemet, a kezemet a mellkasán, a fölötte hullámzó csípőmet. És épp időben nyitottam ki a szemem, akkor, amikor Jean-Claude arca a teljes kiszolgáltatottság szédítő pillanatában elernyed.

Ráfeküdtem, a karját simogattam. Éreztem, ahogy dobog a szíve. Pár percig csendben, egymást átölelve feküdtünk és pihentünk, aztán lecsúsztam róla, és melléfeküdtem.

– Többé nem tudsz hipnotizálni. Még ha hagyom is neked, akármikor meg tudom szakítani a kapcsolatot.

– Igen, *ma petite*.

– Zavar?

– Mondjuk inkább, hogy nem zavar annyira, mint ahogy egy pár órával ezelőtt zavart volna – válaszolta az egyik hajfürtömet tekergetve.

Felkönyököltem, hogy lássam az arcát.

– Ezt hogy érted? Most, hogy lefeküdtem veled, már nem vagyok rád veszélyes?

Jean-Claude kifürkészhetetlen tekintettel nézett vissza rám.

– Mindig veszedelmes leszel, *ma petite*.

Fölemelkedett, és gyengéden megcsókolt. Aztán visszaereszkedett a fél könyökére.

– Volt idő, amikor egy karóval vagy egy golyóval elvetted volna az életem. – Megfogta a kezem, és a szájához emelte. – De az életem most is ugyanúgy a te finom, illatos kezében van.

Gyengéden kezét csókolt nekem. Aztán visszafeküdt, és engem is magával húzott.

– Jöjj, *ma petite*, élvezd ki a diadalt.

Hátrahúztam a fejem, és nem engedtem, hogy megcsókoljon.

– Nem győztelek le.

– Én se téged – simogatta meg a hátam. – Kezdem azt hinni, hogy soha nem is foglak. De ez a leghatásosabb afrodiziákum mind közül.

– Örökké kihívást jelentek neked? – kérdeztem.

– Mindörökké – válaszolta suttogva. Hagytam, hogy magához húzzon és megcsókoljon, bár még mindig nem tudtam egészen biztosan, hogy jól vagy rosszul tettem-e, amit tettem. De ma éjjel ez sem érdekelt.

Vörös lepedők közt ébredtem, meztelenül, egyedül. Jean-Claude jó éjszakát kívánt egy csókkal, majd visszavonult a koporsójába. Nem vitatkoztam vele. Ha arra ébredtem volna, hogy egy hideg hulla fekszik mellettem... legyen elég annyi, hogy több sokkot már nem bírtam volna elviselni a fiúimtól.

„A fiúm”. Ez a szó olyasvalakit szokott jelölni, aki elkísér az órádra az iskolában. A múlt éjjel óta nem tűnt megfelelőnek. Csak feküdtem, a nyersselyem lepedőt szorosan a mellemre húztam. Még mindig éreztem rajta és saját magamon Jean-Claude kölnijének az illatát; sőt nemcsak a kölnijét, őt magát is éreztem. Magamhoz öleltem az illatát, meghemperegtem benne. Azt mondta, szeret, és múlt éjjel egy ideig hittem is neki. Most, a napvilágnál, már nem voltam benne olyan biztos. Mekkora hülyeség volt félig-meddig elhinnem a vámpírnak, hogy szeret? Nem nagyobb, mint félig-meddig viszontszeretni őt. Richardot viszont még mindig teljes szívemből szerettem. Egy csodálatos szexszel töltött éjszaka ezen nem változtatott. Pedig azt hiszem, abban reménykedtem, hogy fog. A vágy elmúlhat ilyen könnyen, a szerelem nem. Az igaz szerelmet sokkal nehezebb legyőzni.

Halkan kopogtattak. Turkálnom kellett egy ideig két vörös párna között, mire előhúzhattam a Firestart. Magam mellett tartva kiszóltam:

– Szabad!

Egy férfi lépett be a szobába. Magas volt, izmos, a haját a feje mindkét oldalán leborotváltá, hátul pedig hosszan hagyta és lófarokba kötötte. A lepedőt a mellemhez szorítva rászegeztem a stukkert.

– Nem ismerlek.

A férfi szeme elkerekedett.

– Ernie vagyok – szólalt meg remegő hangon –, és azért küldtek, hogy megkérdezzem, kér-e reggelit.

– Nem – válaszoltam. – Most pedig tűnj el.

A férfi a pisztolyra meredve bólintott. Mégis tovább téblábolt a küszöbön, még úgy is, hogy egy pisztollyal nézett farkasszemet.

– Mit parancsolt neked Jean-Claude? – tippeltem. Bámulatos, mennyivel többen féltek Jean-Claude-tól, mint tőlem. A plafon felé fordítottam a pisztoly csövét.

– Azt mondta, mindenben az ön szolgálatára kell állnom. Azt mondta, ezt nagyon világosan magyarázzam meg önnek.

– Minden világos. Na, tűnj el.

Ernie még mindig tétovázott.

– Ernie, meztelenül ülsz az ágyban, és nem ismerlek téged. Tűnj el, vagy elvi okokból le foglak löni. – A drámai hangsúly kedvéért újból rászégeztam a stukkert.

Ernie kirohant, még az ajtót is nyitva hagyta. Remek. Most vagy meztelenül megyek oda az ajtóhoz, hogy becsukjam, vagy magam köré tekerem az egyik óriási lepedőt, az ajtóhoz botladozom, és úgy csukom be. Maradjunk a lepedőnél. Már az ágy szélén ültem még mindig a pisztolyt szorongatva, magam előtt a lepedővel, amikor Richard megjelent az ajtóban.

Farmer volt rajta, fehér póló, farmerdzseki és fehér tornacipő. Haja aranybarna hullámokban omlott az arca köré. Valaki megkarmolta, haragos vörös árkokat hagyva az arca bal oldalán. A seb már több naposnak tűnt. Biztos azután történt, hogy tegnap éjjel otthagytam.

Egyik kezében a bőrkabátomat fogta, a másikban a Browningot. Csak állt a küszöbön.

Dermedten ültem az ágyon. Egyikünk sem szólt semmit. Ehhez én nem voltam eléggé ravasz és kifinomult. Mit mondasz „A” fiúnak, ha pucéran talál „B” fiú ágyában? Főleg akkor, ha „A” fiú előző éjjel szörnyeteggé változott, és megevett valakit? Lefogadom, ezt egyáltalán nem tárgyalja semmilyen etikett.

– Lefeküdtél vele, ugye? – kérdezte halk, szinte lágy hangon, mintha nagyon igyekezne nem ordítani.

Összeszorult a gyomrom. Erre a veszekedésre nem készültem fel. Fegyver volt nálam, de pucér voltam. Egy pillanat alatt elcseréltem volna a stukkert valami göncért.

– Mondanám, hogy ez nem az, aminek látszik, de az. – A kísérletem, hogy elvicceljem a dolgot, kudarcba fulladt.

Richard úgy csörtetett be a szobába, mintha vihar készülne, de a haragja megelőzte, akár a robajló hullám a tenger felől érkező ciklont. Amikor az ereje előtött, legszívesebben felsikoltottam volna.

– Ne ontsd rám minden bajodat.

Erre megállt, szinte szó szerint megdermedt.

– Miről beszélsz?

– Az erőd, az aurád csak úgy záporozik rám. Hagyd abba.

– Miért? Nem jó érzés? Addig jólesett, amíg tegnap éjjel be nem pánikoltál, ugye?

A párna alá gyűrtem a Firestart, aztán magamhoz szorítva a lepedőt felálltam.

– Igen, jólesett, amíg rajtam fekvé át nem változtál. Teljesen elborított az az átlátszó trutyi, vastagon. – Az emlék még mindig olyan friss volt, hogy összerázkódtam, és elfordítottam a tekintetem.

– Tehát lefeküdtél Jean-Claude-dal. Ó, így már tökéletesen értem.

Ránéztem. Richard érezte, ahogy válaszul bennem is feltámad a harag. Ha veszekedni akar, jó helyre jött. Feltartottam a kezem. Egy csodálatos, sokszínű zúzódás volt rajta.

– Ezt te csináltad, amikor kiütötted a kezemből a stukkert.

– Mert elég volt a gyilkolásból. Senki másnak nem kellett már meghalnia.

– Tényleg azt hiszed, hogy Raina csak úgy átengedi neked a hatalmat? Kizárt. Addig nem fog nyugodni, amíg téged holtan nem lát.

Richard makacsul megrázta a fejét:

– Most már én vagyok az Ulfric. Én irányítok. Azt fogja tenni, amit mondok.

– Rainát senki sem irányíthatja, legalábbis nem sokáig. Felajánlotta már, hogy feküdjetek le?

– Igen – mondta.

A hangjára elcsuklott a lélegzetem.

– És megtetted, miután én eljöttem?

– Megérdemelted volna.

Ezután ismét nem bírtam a szemébe nézni.

– Ha őt jelölöd ki lupául, hagyni fogja. Egyszerűen csak nem akarja elveszíteni a hatalmi bázisát. – Kényszerítettem magam, hogy fölpillantsak, és farkasszemet nézzek vele.

– Nekem nem Raina kell – Richard arcán úgy suhanták át a nyers érzelmek, hogy könnybe lábadt a szemem. – Nekem te kellesz.

– Kizárt, hogy a múlt éjszaka után én kelljek neked.

– Ezért feküdtél le Jean-Claude-dal? Azt hitted, hogy akkor biztonságban leszel tőlem?

– Nem gondoltam végig ilyen alaposan – vágtam vissza.

Richard a kabátot és a stukkert letette az ágyra. Aztán megmarkolta az ágy szélét. A fa pattogni kezdett a marka erejétől. Richard hátraugrott, mintha nem szándékosan tette volna.

– Ebben az ágyban keféltél vele. Épp itt – mondta, a kezével eltakarva a szemét, mintha a látványt próbálná kitörölni az agyából. Aztán artikulálatlanul felüvöltött.

Kinyújtott kézzel tettem feléje egy lépést, de megtorpantam. Mivel vigasztalhatnám meg őt? Mit mondhatnék, hogy jóvátegyem? Baromira semmit.

Richard megragadta a matracon maradt lepedőt, és rángatni kezdte, amíg ki nem jött a helyéről. Aztán a matracot is megragadta, és ledobta az ágyról. Végül marokra fogta az ágykeret alját, és fölemelte.

– Richard! – sikoltottam.

Az antik ágy tömör tölgyfából készült, és Richard úgy az oldalára penderítette, mint valami játékszert. A lepedőt is lehúzta róla. A selyem olyan hangot adva szakadt el, mint amikor a bőrt nyúzzák valakiről. Richard térdre hullott, kezében a széttépett selyemlepedővel. Amikor felém nyújtotta a kezét, a lepedő kihullott az ujjai közül.

Richard egy kissé bizonytalanul lábra állt, de megkapaszkodott az ágyban, aztán tett felém egy lépést. A Firestar és a Browning a padlón hevert valahol a szétdobált vörös selyem és a félrehajított matrac alatt.

Hátrálni kezdtem, amíg az egyik sarokba nem szorultam. Még mindig úgy szorongattam a magam köré tekert lepedőt, mintha valami védelmet nyújthatna.

Kinyújtottam feléje az egyik kezem, mintha az segítene.

– Mit akarsz tőlem, Richard? Mit akarsz, mit mondjak? Sajnálom. Sajnálom, hogy megbántottalak. Sajnálom, hogy nem bírtam elviselni, amit a múlt éjjel láttam. Sajnálom.

Richard egyre csak közeledett szótlanul, ökölbe szorított kézzel. Rájöttem, hogy félek tőle. Hogy nem tudom, mit fog tenni, ha ideér hozzám, és én ráadásul fegyvertelen vagyok. Talán megérdemeltem volna, hogy legalább egyszer felpofozzon, mert tartoztam neki ennyivel. De látva, hogy mit művelt az ággal, nem voltam biztos benne, hogy túlélném.

Richard megragadta a lepedőt, összegyűrte, és magához rántott. A lepedőnél fogva lábujjhegyre emelt. Aztán megcsókolt. Egy pillanatra megdermedtem. Ütésekre, ordítózásra számítottam, erre nem.

Az ajka felhorzsolta az ajkam, erőszakkal szétnyitotta a számat. Abban a pillanatban, ahogy a nyelvét is megéreztem, hátrahúztam a fejem.

Richard megragadta a tarkómat, mintha kényszeríteni akarna, hogy megcsókoljam. Ijesztően haragos volt az arca.

– Most már arra sem vagyok jó, hogy megcsókolj?

– Tegnap éjjel láttam, ahogy megetted Marcust.

Olyan hirtelen engedett el, hogy elbotlottam a lepedőben, és a földre zuhantam. Megpróbáltam föltérdelni, de a lábam az anyagba gabalyodott. A lepedő lecsúszott a mellemről. Küszködve próbáltam magam újra elfedni. Most már végre szégyelltem magam.

– Tegnapelőtt éjjel még hagytad, hogy hozzányúljak. Most már nem is láthatom.

– Richard, ne csináld ezt.

A fiú négykézlábra ereszkedett előttem, hogy egy szinten legyen az arcunk.

– Mit ne csináljak? Ne legyek dühös, amiért hagytad, hogy a vámpír lefeküdjön veled? – Előrébb mászott, míg az arcunk

majdnem összeért. – Tegnap éjjel egy hullával keféltél, Anita. Jólesett?

Csak meredtem rá, és már nem szégyelltem magam. Inkább kezdtem begurulni.

– Igen, jólesett.

Richard hátrahőkölt, mintha megütöttem volna. A szája legörbült, a szeme kétségbeesetten cikázott körbe a szobában.

– De én szeretlek – nézett föl váratlanul, tágra nyílt szeméből fájdalom sütött. – Szeretlek.

Én is tágra nyitottam a szemem, nehogy a könnyeim kibuggyanjanak és legördüljenek.

– Tudom. Sajnálom.

Richard még mindig térdelve félrefordult. Aztán az öklével belecsapott a padlóba. Addig verte bele a kezét, amíg véres nem lett a fehér szőnyeg. Talpra vergődtem. Csak álltam Richard fölött, féltem megérinteni.

– Richard, légy szíves, ne csináld.

Megállíthatatlanul hullani kezdtek a könnyeim. Odatérdeltem mellé.

– Megsebesíted magad. Hagyd abba!

Megragadtam a csuklóját, kezembe fogtam a vérző kezét. Richard leplezetlen fájdalommal nézett rám.

Gyengéden megsimogattam az arcán a karmolásokat. Ő a tenyeremnek dőlt, a szeméből peregtek a könnyek. Mozdulatlaná dermedtem a tekintetétől. Aztán az ajka lágyan az enyémhez ért. Nem rezzentem össze, de nem is viszonoztam a csókját.

Richard hátrább húzódott, épp csak annyira, hogy tisztán láthassa az arcom.

– Viszlát, Anita – mondta, azzal talpra állt.

Annyi mindent szerettem volna mondani neki, de semmilyen szó nem segített volna. Nem lehetett jóvátenni, ami történt. Semmivel sem lehetett eltörölni, amit a múlt éjjel láttam, vagy az érzéseket, amiket keltett bennem.

– Richard, sajnálom.

– Én is – elindult az ajtó felé. A kezét a kilincsre téve megtorpant.
– De én mindig szeretni foglak.

Kinyitottam a számat, de egy hang sem jött ki rajta. Csak azt mondhattam volna: „Én is szeretlek, Richard, és kimondhatatlanul sajnálom az egészet.”

Kinyitotta az ajtót, és kiment, vissza se nézett. Amikor az ajtó becsukódott mögötte, még mindig a selyemlepedőbe burkolózva ültem a földön. A selyem még mindig át volt itatva Jean-Claude kölnijével, csak hogy most már Richard illatát is éreztem rajta, megmaradt az anyagon és a számban is.

Hogyan engedhettem el csak úgy? Hogyan hívhatnám vissza? Ültem tovább a földön, és nem csináltam semmit, mert nem tudtam, mit tehetnék.

Fölhívtam Edwardot, és hagytam a rögzítőjén egy üzenetet. Nem maradhatok itt. Nem maradhatok itt az összedúlt hálósobában Richard fájdalmas pillantásának emlékével. Ki kell jutnom innen. Föl kell hívnom Dominicot, hogy megmondjam neki, nem jövök. A triumvirátus nem működik anélkül, hogy legalább ketten a helyszínen ne legyünk. Jean-Claude a koporsójában kuksol, Richard pedig kikerült a képből. Abban sem voltam biztos, mi fog történni most a triumvirátusunkkal. Valahogy nem tudtam elképzelni, hogy Richard végigasszisztálja, amint Jean-Claude-ot fogdosom, hacsak nem fogdosom őt is. Nem is hibáztathattam emiatt.

Különös módon még mindig gyötört a féltékenység zöld szemű szörnye, amikor arra gondoltam, hogy lefeküdhet Rainával. Most már semmi jogom nem volt féltékenynek lenni rá, mégis az voltam. Na, ezt adjátok össze.

Fekete farmert vettem fel fekete, rövid ujjú blúzzal és fekete blézerrel. Ma éjjel dolgozni kell mennem, és Bert biztos rohamot fog kapni, hogy megint feketét hordok. Szerinte a fekete nem passzolt az imázsunkhoz. Kapja be. Ma este a fekete pont illett a hangulatomhoz.

A Browningot a vállra szíjazható tokjába tettem, a Firestart a bugyimba, mindkét karomra felcsatoltam egy-egy kisebb kést, a hátamra pedig a legnagyobb kést. Már mehettem is dolgozni.

Még tíz percet adok Edwardnak, aztán eltűnök innen. Ha még mindig a környéken ólálkodna egy bérgyilkos, szinte örömmel fogadnám. Kopogtattak az ajtón. Felsőhajtottam.

– Ki az?

– Cassandra.

– Bújj be.

Cassandra benyitott, aztán amint megpillantotta a szétszedett ágyat, elvigyorodott.

– Már hallottam durva szexről, de ez azért talán túlzás, nem?

Hosszú, majdnem bokáig érő fehér ruha volt rajta. Fehér harisnyát és fehér, lapos vászoncipőt viselt hozzá. Kibontott, hosszú hajával könnyed, nyáriás volt a külseje.

– Richard csinálta – ráztam meg a fejem. Cassandra arcáról eltűnt a mosoly.

– Rájött, hogy lefeküdtél Jean-Claude-dal?

– Most már mindenki tudja? – kérdeztem.

– Nem, nem mindenki. – Fejcsóválva bejött a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót. – Bántott?

– Nem ütött meg, ha erre gondolsz, de azért elég szarul érzem magam.

Cassandra odament az ágyhoz, és szemügyre vette. Aztán megragadta az ágykeret szélét. Az egyik kezével húzni kezdte, a másik kezével megtámasztotta. Átfordította a száz kilónyi fémét és fát, mintha nem is lett volna súlya. Végül óvatosan visszaállította a szőnyegre.

– Ez nem volt semmi – vontam föl a szemöldököm. A lány szinte szégyenlősen mosolygott.

– A vérfarkaslét egyik járulékos haszna, hogy gyakorlatilag azt emelsz meg, amit akarsz.

– Mélyen átérzem a dolog varázsát.

– Ennek örülök – válaszolta. Nekiállt összeszedni a szétszórt párnákat és a lepedő darabjait. Csatlakoztam hozzá.

– Először valószínűleg a matracot kellene visszaraknunk – javasolta.

– Oké. Segítsek?

– Föl tudom emelni, de nincs rajta fogás – nevette el magát.

– Naná – ragadtam meg a matrac másik végét.

Cassandra odajött mellém, és a bal kezével megemelte a matracot. Különös kifejezés suhant át az arcán.

– Sajnálom.

– Komolyan gondolom, amit korábban Richardról meg rólad mondtam. Azt szeretném, hogy boldog legyen.

– Ez nagyon hízelgő. Kedvellek, Anita. Igazán kedvellek. Bár ne így lenne.

Arra sem maradt időm, hogy értetlenül összevonjam a szemöldököm, mert Cassandra apró ökle elmosódott foltként bukkant elő a semmiből, és az arcomba vágódott. Éreztem, hogy hanyatt esek. Nagyot puffantam a szőnyegpadlón, még a fejemet sem tudtam megóvni attól, hogy beüssem. De fájni nem fájt. Baromira nem éreztem semmit, miközben összezárult fölöttem a sötétség.

Lassan emelkedtem ki a sötétségből, úgy vonszolva magam a felszínére, mintha mély álomból ébrednék. Nem tudtam pontosan, mi ébresztett fel. Arra sem emlékeztem, mikor aludtam el.

Megpróbáltam megfordulni, de nem ment. Ettől azonnal teljesen éber lettem, a szemem tágra nyílt, a testem megfeszült. Már korábban is előfordult, hogy megkötöztek; ez egyike volt azon dolgoknak, melyeket a legjobban utáltam. Pár pillanatig pusztán csak pánikoltam. Nekifeszültem a csuklómra és a lábamra erősített köteleknek. Addig küszködtem, amíg rá nem jöttem, hogy minél inkább vergődök, a kötelek annál jobban megszorulnak.

Rákényszerítettem magam, hogy nyugodtan fekvődjek. A vér olyan hangosan dobolt a fülemben, hogy mást nem is hallottam. A két csuklómat olyan éles szögben kötötték össze a fejem fölött, hogy a lapockáim összenyomódtak, és az egész karom megfeszült a csuklómig. Még az is fájt, amikor fölemeltem a fejem annyira, hogy megnézzem a bokám, amit egy ismeretlen ágy lábához kötöztek. A kötél puha volt és fekete. Ha meg kellett volna tippelnem, azt mondtam volna, hogy selyemből fonták. Jean-Claude valamelyik szekrényében is heverhetett volna a kinézete alapján. Ezt az opciót csak a másodperc törtrészéig mérlegelhettem, mert utána belépett a képbe a valóság, és a szívem egy pillanatra meg is állt tőle.

Gabriel jött oda az ágy lábához. Bőrnadrágja olyan szoros volt, mintha ráöntötték volna. A nadrágra combtőig érő puha, fekete bőrcsizmát húzott, csatokkal a szárán, hogy le ne csússzon. Deréktól fölfelé teljesen meztelen volt, köldökében és a bal mellbimbójában egy-egy ezüst karikával. A füle szegélyén végig ezüst piercingek sorakoztak, és ahogy megkerülte az ágyat, megcsillant rajtuk a fény. Hosszú, sűrű fekete haja viharfelhő-szürke szemébe hullott. Ahogy megkerülte a fejtámlát, egy rövid időre eltűnt a szemem elől, aztán újra felbukkant a látóteremben.

A szívem újra elkezdett verni. Olyan erősen kalapált, hogy szinte fuldokoltam tőle. A Browningot és a Firestart tokkal-vonóval együtt

elvették tőlem. A csuklómról is eltűntek a kések. Amikor megfeszítettem a hátam, éreztem, hogy a gerincemnél még mindig ott van a kés tokja. De amikor újra letettem a fejem, a kés markolatát már nem éreztem. Tulajdonképpen hálás voltam, amiért nem vetköztettek le, hogy a kés tokját is elvegyék. Bár ahogy Gabriel kerülgette az ágyat, le mertem volna fogadni, hogy oda is el fogunk jutni.

Megpróbáltam megszólalni, de nem sikerült, úgyhogy nyeltem egyet, azután újra próbálkoztam.

– Mi folyik itt? – kérdeztem. A hangom még szerintem is elképesztően nyugodtan csengett.

Válaszul egy nő magas, telt hangú kacaja töltötte be a szobát. Na persze, hisz nem is egy szobában voltunk, hanem a farmon, ahol a vérfarkasok szokták a pornófilmeket forgatni. A szobának, ahol lekötözve feküdtem, csak három oldala volt. A fejem fölött még nem világítottak a reflektorok, még nem kapcsolták be őket.

Raina vérvörös tűsarkú cipőben lépett elő. Hozzá vörös bőrbodty viselt, ami hosszú combját, sőt, a csípője nagy részét is szabadon hagyta.

– Hello, Anita, de jól nézel ki.

Az orromon át mély levegőt vettem, aztán lassan kifújtam. A szívverésem lelassult egy kicsit. Jól van.

– Mielőtt bármi drasztikusat művelnél, beszélned kellene Richarddal. A lupa pozíciója épp most szabadult fel.

– Miről beszélsz? – kérdezte a nő zavartan félrehajtva a fejét.

– Anita lefeküdt Jean-Claude-dal.

Cassandra jelent meg díszlet végében, és a falnak támaszkodva megállt. Úgy nézett ki, mint eddig. Ha kényelmetlenül is érezte magát, amiért elárult Rainának, nem látszott rajta. Kurvára utáltam érte.

– Nem fogsz mindkettőjünkkel kefélni? – érdeklődött Raina.

– Soha nem is terveztem – válaszoltam. Ahányszor sikerült úgy kinyitnom a számat, hogy senki nem nyúlt hozzám, mindig egy kicsivel nyugodtabb lettem. Ha Raina azért csinálja az egészet, hogy

félreállítson, szükségtelen továbbmennie. Viszont ha Marcusért akar bosszút állni, akkor nagy szarban vagyok.

Raina leült az ágy végébe a lábam mellé. Ösztönösen is megfeszítettem magam, amikor leült. Ő észrevette, és fölnevetett.

– Jaj, annyit fogunk szórakozni veled.

– Te lehetsz az alfanőstény. Nekem nem kell a meló – ismételtam.

Raina felsóhajtott, aztán végighúzta a kezét a lábamon, és masszírozni kezdte a combizmomat, szinte szórakozottan, ahogy más egy kutyát simogatna meg.

– Richard nem engem akar, Anita. Szerinte romlott vagyok. Téged akar.

Annyira megszorította a combomat, hogy végül azt hittem, mindjárt karmokat növeszt, és letépi az izmot. Mielőtt abbahagyta volna, elérte, hogy felnyögjek.

– És neked mi kell?

– A te kínjaid – válaszolta mosolyogva.

Cassandra felé fordítottam a fejem. Kellett, hogy legyen egy élmémű ember ebben a szobában.

– Miért segítesz nekik?

– Mert Sabin farkasa vagyok.

– Miről beszélsz? – kérdeztem összehúzott szemmel.

Raina az ágyra mászott, aztán mellém feküdt, és hozzám dörgölte a testét, egyik ujját végighúzta a hasamon. Könnyed mozdulat volt, mintha nem is figyelt volna rá. Nem akartam a tanúja lenni annak, hogy milyen, amikor tudatosan kezd el cselekedni.

– Cassandra az elejétől fogva be volt építve, igaz, drágám?

Cassandra bólintott, aztán odajött az ágyhoz. Mogyoróbarna szeme nyugodt volt, túl nyugodt. Csinos arca nem mutatott semmit: uralkodott magán, bármit is érzett. Csak az volt a kérdés, hogy van-e a maszk mögött valami, ami a segítségemre lehet?

– Triumvirátust alkotunk Dominickal és Sabinnal. Mi vagyunk az, amivé Richarddal és Jean-Claude-dal válhattatok volna.

Nem tetszett, hogy a múlt időt használja.

– Te vagy az a csaj, akiért lemondott a friss vérről?

– Hiszek az élet szentségében. Eddig azt hittem, hogy az életet értékelem a legtöbbre. De látva, hogyan rothad el Sabin arányló szépsége, megváltozott a véleményem. Bármit megteszek, hogy segítsék neki meggyógyulni – Cassandra tekintetében fájdalom villant. Elkapta a tekintetét. Amikor újra visszanézett, erőltetett közöny látszott az arcán, bár a bal karja remegett az erőfeszítéstől. Amikor észrevette, a jobb kezével lefogta a karját. Keserű mosollyal folytatta. – Kárpótolnom kell Sabint, Anita. Sajnálom, hogy a szeretteiddel együtt belekeveredtl a problémánkba.

– Hogy kerülök én bele?

Raina a hasamra támaszkodott a karjával, és egészen közel tolta hozzám a képét.

– Dominic tud egy varázsigét, amivel Sabint ki lehet gyógyítani a leprájából. Mágikus vérátömlesztés, mondhatnánk. Csak a megfelelő donor hiányzott hozzá. – Olyan közel hajolt, hogy csak azért nem ért össze a szánk, mert elfordítottam a fejem. Raina forró lehelete a bőrömet érte. – Egy tökéletes donor. Egy olyan vámpír, aki tökéletesen illik Sabinhoz, aki pontosan ugyanazokkal a képességekkel rendelkezik, mint ő; meg egy, a donor vámpírhoz kötődő szolga, vérfarkas, vagy nekromanta.

Rámeredtem. Nem bírtam megállni. Erre Raina megcsókolt, a száját a számra szorította, aztán megpróbálta a nyelvét beljebb erőszakolni. Olyan erősen haraptam az ajkába, hogy kiserkent a vér.

Raina meglepetten fölsikoltott, és hátrahőkölt. Odanyúlt a szájához, aztán rám bámult.

– Ezért drágán meg fogsz fizetni.

Leköptem a saját vérével, ami még az államra is kicsordult. Hülyeséget csináltam. Az nem segíthet, ha felmérgesítem, bár az arcán lecsorgó vér látványa miatt majdnem megérte.

– Gabriel, szórakoztasd Miss Blake-et.

Ez megragadta a figyelmemet. Gabriel az ágyra mászott, majd hozzám bújt ugyanúgy, ahogy a másik oldalamon Raina. Ő magasabb volt, száznyolcvan centi, úgyhogy nem fért el olyan könnyen, viszont a méretbeli eltérésért kárpótolt a technikája. Lovaglóülésben helyezkedett el rajtam, majd a kezére támaszkodva

fölém hajolt, a szája egyre közeledett felém. A nyelvét elővillantva egy gyors mozdulattal megnyalta a véres államot. Félrerántottam a fejem.

Fél kézzel állón ragadott, és kényszerített, hogy ránézzek. Satuként szorította az állam, és ahogy küszködtem, csak még jobban belém vájta az ujjait. Elég erős volt a keze ahhoz, hogy ha még jobban megszorít, összeroppantja az állkapcsomat. Lomha mozdulatokkal lenyalta az államról és az ajkamról a vért.

Felsikoltottam, aztán hangtalanul elátkoztam magam. Pontosan ezt akarták. A pánik nem segít. A pánik nem segít. Ezt ismételtettem, amíg abba nem hagytam a kötelek rángatását. Nem fogok kiborulni, még nem, még nem.

Cassandra is fölmászott az ágyra. Csak a fehér ruháját láttam a szemem sarkából. Gabriel még mindig mozdulatlanul tartott.

– Engedd el a fejét, hogy rám nézhessen.

Gabriel rápillantott, aztán fűjt rá egyet.

Cassandra szájából mély morgás tört fel.

– Ma harcias kedvemben vagyok, cicám, úgyhogy ne könnyítsd meg a dolgom.

– Te nem vagy hivatalos a ceremóniára? – szólt közbe Raina. – Nincs szüksége Dominicnak a jelenlétedre ahhoz, hogy a varázslat működjön?

Cassandra visszahúzódott, aztán mély hangon, erőlködve megszólalt.

– Mielőtt elindulok, beszélnem kell Anitával, különben nem megyek sehová.

Raina odaállt az ágy túloldalára.

– Soha nem fogtok még egy mestervámpírt találni, aki annyira illik a gazdához, mint Jean-Claude. Soha. Kockára tennéd az egyetlen esélyét a gyógyulásra?

– Ebben a dologban úgy teszek, ahogy csak akarok, mert alfanöstény vagyok. Ha Richardnak vége, én veszem át a falka vezetését. Ezt ne felejtsetd el.

– Nem így egyeztünk meg.

– Abban egyeztünk meg, hogy megölitek a Hóhért, még mielőtt a városba érünk. De kudarcot vallottatok.

– Marcus a lehető legjobbat bérelte fel. Ki tudta, hogy ilyen nehéz lesz megölni a kis kurvát?

– Én, a találkozásunk első pillanatától. Raina, mindig alábecsülöd a többi nőt; ez az egyik gyengéd – hajolt feléje Cassandra. – És megpróbáltad megölni Richardot, mielőtt Dominic felhasználhatta volna őt a varázslathoz.

– Richard meg akarta ölni Marcust.

– Nem, Raina, úrrá lett rajtad a pánik – rázta meg Cassandra a fejét. – Rajtad és Marcuson is. Marcus most halott, te pedig nem tudod összetartani a falkát. Ahhoz túl sokan gyűlölnék. Richardot pedig túl sokan szeretik, vagy legalábbis csodálják.

Szerettem volna megkérdezni, hol van Jean-Claude és Richard, de tartottam tőle, hogy tudom. A ceremónián vagy áldozati szertartáson, ami viszont Cassandra nélkül nem működhet. Nem akartam siettetni a csajt.

– Te voltál Dominic alibije – döbbsentem rá. – Nem mintha panaszkodnék, de miért vagyok még mindig életben?

– Gabriel és Raina filmre akarnak venni – pillantott rám Cassandra. – De ha szavadat adnád, hogy egyikünkön sem akarsz bosszút állni majd a két szeretőd haláláén, küzdenék érte, hogy szabadon távozhass.

Már nyitottam is a szám, hogy megígérjem.

Cassandra megfenyegetett a mutatóujjával.

– Anita, legalább mi ne hazudjunk egymásnak.

– Késő – vágta vissza.

– Igaz – bólintott Cassandra –, és ez elszomorító. Más körülmények között jó barátnők lehettünk volna.

Ettől persze csak még jobban fáj a dolog. Az árulás a legjobb módszer arra hogy sőt hintsünk egy sebre. Ebben a témában kicserélhetnénk a jegyzeteinket Richarddal.

– Hol van Richard és Jean-Claude?

Cassandra rám bámult.

– Még most is azt hiszed, hogy megmentheted őket, ugye?

Ha képes lettem volna rá, vállat vonok.

– Megfordult a fejemben.

– Téged használtunk csalétkül és túsul ellenük – mondta.

Gabriel egész hosszában hozzám préselve magát végigterült rajtam. Nehéz volt. Persze, ha élvezzük a dolgot, soha nem vesszük észre, milyen nehéz egy pasas. Gabriel lejjebb csúszott rajtam, a lába lelógott az ágyról, összefont karjával a mellemre támaszkodott. Az állat a karján pihentette, ebben a pózban bámult rám, mint aki tudja, hogy a nappal, az éjszaka, a világ minden ideje az öve.

– Nagyon meglepődtem, hogy ma szakítottál Richarddal, Anita – szólalt meg Raina. – Küldtünk neki egy fűrtöt a hajadból egy üzenettel, hogy legközelebb már a fél kezedet csomagoljuk be. Richard azt tette, amit mondtunk neki: egyedül jött, és nem szólt senkinek. Tényleg egy hülye.

Bár ez tipikusan olyasminek hangzott, amit Richard megtenne, azért meglepett.

– Jean-Claude biztosan nem adta fel magát egyetlen hajfűrtömért.

Raina úgy állt, hogy jobban lássam, és rám mosolygott. Az ajka már gyógyulni is kezdett.

– Igaz, úgyhogy meg se próbáltuk. Jean-Claude tudta volna, hogy mindenképpen meg akarunk ölni. Az összes vámpírtját magával hozta volna, meg az összes vérfarkast, aki csak hű hozzá. Vértüdő lett volna.

– Akkor hogyan kaptátok el?

– Őt is Cassandra árulta el. Ugye, Cassandra?

Cassandra szótlanul bámult ránk.

– Lehet, hogy képes lettél volna meggyógyítani Sabint, ha Richard nem szakított volna veled, Anita. Az, hogy téled kérünk segítséget, eredetileg csak ürügyül szolgált arra, hogy beléphessünk Jean-Claude birtokára, csak hogy te hatalmasabbnak bizonyultál, mint ahogy azt Dominic először gondolta. Megleptél bennünket azzal, hogy a vámpír egyetlen jelét sem viseled. Neked is részt kellett volna vened az áldozatban, de ez nem fog működni legalább egy vámpírtól nélkül.

De jó nekem.

– Láttad, ahogy meggyógyítottam Damian sebét és a zombit. Meg tudom gyógyítani Sabint is. Tudod, hogy képes vagyok rá, Cassandra. Láttad.

A lány megrázta a fejét.

– A betegség továbbterjedt Sabin bensője felé. Az agya pusztulásnak indult. Ha ma meggyógyítottad volna, túl lenne tárgyalva a dolog. De ahhoz, hogy a varázslat működjön, épelméjűnek kell lennie. Lehet, hogy már egy nap múlva is túl késő lesz.

– Ha megölitek Richardot és Jean-Claude-ot, nem lesz elég erőm meggyógyítani Sabint. Ha Dominic azzal a tervvel jött ide, hogy feláldozzon minket, akkor a varázslat működéséhez biztosan mind a hármunkra szükség van.

Valami átvillant az arcán. Igazam volt.

– Dominic nem biztos benne, hogy halandó szolga nélkül is működni fog, ugye?

– Ma kell megtörténnie – válaszolta a fejét csóválva Cassandra.

– Viszont ha mind a kettejüket megölitek, és Sabin mégsem gyógyul meg, azzal tényleg elpusztítjátok az utolsó igazi esélyét is. A mi triumvirátusunk képes őt meggyógyítani. Tudod, hogy így van.

– Semmi ilyesmiről nem tudok. Ha úgy gondolod, hogy azzal mindenkit megmenthetsz, még a csillagokat is leígérnéd nekünk az égről.

– Ez igaz, de akkor is úgy gondolom, hogy meg tudnánk őt gyógyítani. Ha megölitek Richardot és Jean-Claude-ot, oda a lehetőség. Legalább hadd próbáljuk meg. Ha nem működik, holnap föláldozhatjátok őket. Meg fogom engedni Jean-Claude-nak, hogy rám ruházza az első jelet. Holnap vagy meggyógyítjuk Sabint, vagy tényleg mi leszünk a tökéletes áldozat Dominic varázslatához.

Azt akartam, hogy hallgasson rám. Hogy higgyen nekem.

– De képes lesz-e holnap Sabin arra, hogy felolvassa a varázsige rá eső részét? – kérdezte Raina. Egészen közel lépett Cassandrához.
– Ha már egyszer elrohadt az agya, nem lesz mit tenni, be kell zárnotok egy keresztekkel lefedett dobozba. Rejtegetnetek kell őt.

Cassandra keze ökölbe szorult. Finoman remegni kezdett az egész teste. Az arcán nyers félelem látszott. Raina szinte csevegve fordult hozzám.

– Tudod, Sabin nem fog meghalni. Egy kis gennyitócsává fog szétrohadni, de nem fog meghalni. Ugye, Cassandra?

– Nem fog – felelte Cassandra szinte kiabálva. – Nem, nem fog meghalni. Csak megtévelyedik. Továbbra is rendelkezni fog a triumvirátus minden hatalmával, csak éppen örült lesz. El kell majd zárunk, azért imádkozva, hogy Dominic varázslatai kordában tudják tartani az erejét, mert ha nem tudjuk megzabolázni, a Tanács arra fog kényszeríteni, hogy elevenen elégezzük. Csak az jelentene biztos halált a számára.

– Csakhogy ti is meghaltok Dominickal együtt, ha ezt megteszitek – folytatta Raina. – Az a sok vámpírjel a pokolra fog küldeni titeket vele együtt.

– Igen! – kiáltotta Cassandra. – Igen. Tehetetlen dühvel – nézett rám.

– Most sajnálnom kellene téged? – érdeklődtem.

– Nem, Anita – válaszolta. – Egyszerűen csak meg kellene halnod.

Nagyot nyeltem, próbáltam valami használható ötlettel előállni. Ez nehéz volt úgy, hogy közben Gabriel rajtam feküdt, de ha nem talállok ki valamit, mind meghalunk.

Cassandra összerezzent, mintha valaki megbökte volna. Bizsergető energia áramlott belém a testéből, és libabőrt hagyott maga után. Gabriel az ujjai hegyével végigsimogatta a karomat, emiatt a libabőr egy kicsit tovább megmaradt.

– Mennem kell. Még mielőtt véget érne az éjszaka, azt fogod kívánni, bár fölálodoztunk volna – mondta nekem Cassandra. Aztán Gabrielre, majd Rainára nézett. – Gyorsabb lenne, ha elválnátok a torkát.

Egyetértettem vele, de nem voltam benne biztos, mit is mondjak. Azon vitatkoztunk, hányféleképpen ölhetnének meg. Tulajdonképpen egyik választás sem tűnt igazán jónak.

– Sajnálom – nézett rám Cassandra.

– Ha tényleg sajnálsz – feleltem –, oldozz ki, és adj valami fegyvert.

– Sabin megtiltotta – mosolygott rám szomorkásan.

– Mindig azt csinálsz, amit mondanak neked? – gúnyolódtam.

– Most az egyszer igen. Ha Jean-Claude szépsége a szemed előtt rothadna el, te is mindent megtennél, hogy segíts rajta.

– Most kit próbálsz meggyőzni? Engem vagy magadat?

A lány megingott; újra energia áradt ki a testéből, és megint végigsöpört rajtam. Gabriel nyalogatni kezdte a karomat.

– Muszáj mennem. A kör hamarosan bezárul. – Cassandra rám meredt, illetve a karomat nyalogató Gabrielre. – Igazán sajnálom, Anita.

– Ha megbocsátást keresel, imádkozz. Isten majd talán megbocsát.

Én nem. Cassandra egy szívdobbanásnyi ideig még rajtam tartotta a tekintetét.

– Úgy legyen. A viszontlátásra, Anita.

Azzal elrohant, és már csak egy fehér foltnak látszott, akár egy kísértet.

– Jól van – szólalt meg Raina. – Most beállítjuk a világítást, és csinálunk pár próbafelvételt.

A lámpák vakító fénnel ragyogtak fel. Becsuktam a szemem. Ekkor Gabriel följebb mászott rajtam, úgyhogy kinyitottam.

– Meztelenre akartunk vetkőztetni, aztán széttárt lábakkal kikötözni, de Cassandra nem engedte. Most viszont már lefoglalja a varázslat.

Kétoldalt az arcom mellé tenyerelt, és leszorította a hajam egy részét.

– Az arcodat már kisminkeltük, amíg ki voltál ütve. Most a testedet is kisminkelhetnénk. Mit gondolsz?

Próbáltam valami hasznosat kigondolni. Akármit. De semmi nem jutott az eszembe. Gabriel fölém hajolt. Egyre közelebb és közelebb tolta hozzám a pofáját. A száját eléggé eltátotta ahhoz, hogy lássam a tépőfogait. Nem vámpírfoga volt, hanem kisebb, olyan, mint a leopárdoknak. Richard egyszer elárulta, hogy Gabriel túl sok időt

töltött állatalakban, úgyhogy többé már nem tudott teljesen visszaváltozni. Nagyszerű.

Gabriel megcsókolt, először könnyedén, aztán erősebben, belenyomva a nyelvét a számba, majd visszahúzódott.

– Harapj meg.

Újra megcsókolt, aztán elvette a száját, épp csak annyira, hogy megint odasúghassa nekem:

– Harapj meg.

Szóval a fájdalomra gerjedt. Nem akartam, hogy még jobban felizguljon, de miközben a nyelvét majdnem ledugta a torkomon, nehéz volt nem megadni neki azt, amit akart. Megmarkolta a mellemet, annyira megszorította, hogy felnyögtem.

– Harapj meg, és abbahagyom.

Beleharaptam az ajkába. Addig haraptam, amíg hátra nem húzódott, és az ajka meg nem feszült a fogaim közt. Vér folyt a szájából a számba. Ekkor eleresztettem, és a vért az arcába köptem. Gabriel elég közel volt, úgyhogy a vörös zápor beterítette az arcát.

Gabriel elnevette magát, megtörölte véres ajkát az ujjával, aztán a szájába vette őket, és leszopogatta róluk a vért.

– Tudod, hogyan lettem leopárd? – érdeklődött. Csak néztem rá.

Könnyedén, lazán pofon vágott. Csillagokat láttam tőle.

– Válaszolj, Anita.

Nem akartam részt venni a játékában. Nem akartam az ágyban bájcsevegni vele. De azt sem akartam, hogy újra megpofozzon. Nem kerülne nagy erőfeszítésébe, hogy kiüssön. És ha egyáltalán fölébredek utána, rosszabb formában leszek, mint most. Nem könnyű elhinni, de így van.

– Nem – válaszoltam.

– Mindig is szerettem a fájdalmat, már akkor is, amikor még ember voltam. Aztán találkoztam Elizabethtel. Kiderült róla, hogy leopárdember. Keféltünk egyet, de én azt akartam, hogy változzon át közben. Ő először azt mondta, fél, hogy meg fog ölni – mesélte fölém hajolva. A szájából lassan csepegett a vér.

Pislogni kezdtem, aztán félrefordítottam az arcom azon igyekezve, hogy ne menjen a szemembe a vér.

– Majdnem bele is haltam – folytatta Gabriel.

Teljesen elfordítottam a fejem, így a vére a halántékomra csepegett.

– Megérte a szex?

Gabriel lehajolt, és nekiállt lenyalni az arcomról a vért.

– Soha nem volt jobb.

Fájt, ahogy visszanyeltem a torkomon kitörni készülő sikolyt. Kell lennie innen valami kiútnak. Muszáj. Váratlanul megszólalt egy férfihang.

– Feküdj rá úgy, ahogy a jelenetben. Be kell állítanunk a világítást.

Ráébredtem, hogy egy teljes stáb mászkál körülöttem. A rendező, az operatőr, meg még egy tucat ember; és senki nem segített nekem.

Gabriel a hosszú csizmája szárából előhúzott egy kést. A nyele fekete volt, a pengéje viszont ezüstösen csillogott. Nem bírtam megállni, kiguvadt szemmel néztem. Voltam én már befosva, de ennyire még soha. A torkom égett a félelemtől, azzal fenyegetve, hogy mindjárt sikolyok buggyannak ki belőlem. Pedig nem a kés látványa ijesztett meg. Egy másodperccel ezelőtt bármit megadtam volna, hogy elvágja a köteleimet. Most mindent megadtam volna azért, hogy ne vágja el őket.

Gabriel a hasamra tenyereit, majd a fél térdét az összekötözött lábaim közé csúsztatta. A kötelek miatt alig fért be. Ezért hálás voltam. Gabriel hátracsavarta a törzsét, és alám nyúlt a késsel. Még mielőtt a bokámat fogva tartó kötelek engedtek volna, rájöttem, mit akar csinálni. Gabriel kiszabadította a lábam, de úgy, hogy közben le is fogott. Időm se volt, hogy ellenálljak, hogy kihasználjam az alkalmat. Gabriel már máskor is csinált ilyet.

Hozzám dörzsölte a csipőjét, és annyira szétfeszítette a lábam, hogy a farmeren keresztül is éreztem. Nem sikoltottam; felnyögtem, és ezt utáltam. Az arcom a meztelen mellkasának nyomódott, épp az átfúrt mellbimbója fölött. Durva mellszörzete dörzsölte az arcom. Szinte teljesen maga alá temetett a testével. A kamerában biztos nem látszott más, csak a kezem és a lábam.

Különös ötletem támadt.

– Túl magas vagy – szólaltam meg.

Gabrielnek föl kellett emelkednie egy kicsit, hogy az arcomba nézhessen.

– Mi?

– A kamerában nem fog más látszani, csak a segged. Túl magas vagy.

Gabriel fekvőtámaszba emelkedett, és hátrébb húzódott. Láthatólag elgondolkodott. Aztán anélkül, hogy lemászott volna rólam, megfordult.

– Frank, látsz valamit a csajból?

– Nem.

– A francba – káromkodott Gabriel. Majd rám nézett, és elmosolyodott. – Ne menj sehová. Rögtön jövök.

Azzal lemászott rólam.

– Így, hogy a lábam kiszabadult, már fel tudtam ülni. A kezem még mindig a fejem fölött volt, de már oda tudtam kuporodni a fejtámlához. Ez már óriási fejlődésnek számított.

Gabriel, Raina és két, ápolatlan ruházatú pasas kis csoportba verődve beszélgettek. Sikerült elkapnom pár foszlányt a társalgásból.

– És ha lelógatjuk a plafonról?

– Ahhoz át kell rendeznünk a díszletet.

Nyertem egy kis időt, de mihez kezdek vele? A díszlet közelében egy hosszú asztal állt. Az összes fegyverem ott sorakozott rajta szépen, mintha csak a forgatás kellékei lennének. Minden ott feküdt, amire szükségem volt, de hogyan fogok az asztalig eljutni? Raina nem fogja odaadni nekem az egyik kést, hogy kiszabadíthassam magam. Raina nem; de Gabriel talán igen.

A leopárdember már vissza is indult az ágy felé, de úgy mozgott, mintha több izma lenne, mint egy egyszerű embernek. Úgy mozgott, akár egy macska, már ha egy macska tudna két lábon járni.

Visszatért az ágyra, és nekiállt kioldozni azt a kötelet, ami a fejtámlához kötött, a csuklómhoz viszont nem nyúlt.

– Miért nem vágod el a kötelet? – kérdeztem.

– Frank már amiatt is berágott, hogy az elsőt elvágta. Ez igazi selyemből van. Elég drága.

– Jó tudni, hogy Frank felelős a pénzügyekért.

Gabriel megragadta az arcom, és kényszerített, hogy a szemébe nézzek.

– Átrendezzük a szobát, és állva fogunk kikötözni. Addig foglak kefélni, amíg el nem élvezel, aztán átváltozom, és széttéplek. Akár túl is élheted, ahogy én.

Nyeltem egyet, aztán óvatosan megkérdeztem.

– Ez az álmod, Gabriel?

– Igen.

– De nem a legjobb – mondtam.

– Mi?

– Számodra nem azt jelenti a vad szex, hogy megerőszakolsz, miközben magatehetetlen vagyok.

– Ó, dehogynem – vigyorgott rám, elővillantva a tépőfogait.

Csak semmi pánik. Semmi pánik. Semmi pánik. Nekidőltem Gabrielnek, ő pedig hagyta, elengedte az arcom, de a magasba rántotta a kötelet, hogy a kezem biztosan szem előtt maradjon. Nyilvánvalóan csinált már ilyet máskor is.

Kényszerítettem magam, hogy nekitámaszkodjak a meztelen mellkasának, az összekötött kezemet a bőréhez nyomtam.

Odahajtottam hozzá a fejem, és azt suttogtam:

– Nem akarsz egy pengét a testedbe, miközben csinálod?

Addig húztam a mellbimbóján átfúrt ezüstkarikát, amíg meg nem feszült a húsa, és Gabriel apró nyögést nem hallatott.

– Nem akarod, hogy az ezüst égessen belülről, miközben te belém hatolsz? – Föltérdeztem, hogy közelebb legyen az arcom az arcához.

– Nem akarsz azzal a tudattal megkefélni, hogy közben megpróbállak megölni? Nem az az álmod, hogy a véred rám ömlik, miközben megkefélsz?

Az utolsó mondatot már a szájába suttogtam.

Gabriel megdermedt. Láttam, ahogy az ütőere lüktet a bőre alatt. A szíve sebesen vert a tenyerem alatt. Kitéptem a mellbimbójából a karikát, ő pedig mély hangon felnyögött. A mellén vér patakozott. Amikor fölemeltem a karikát, ő elengedte a kötelet, hogy szabadon

mozgathassam a kezem. A kettőnk ajka közé tartottam a karikát, mintha mind a ketten meg akarnánk csókolni.

– Csak egy esélyt kapsz, hogy megkefélj, Gabriel. Így vagy úgy, Raina gondoskodni fog arról, hogy ma éjjel meghaljak. Soha nem lesz nálam újabb esélyed.

Gabriel kinyújtotta a nyelvét, és kikapta vele az ujjaim közül a karikát. Megforgatta a szájában, aztán a nyelvét újra kiöltve, immár tisztára nyalva visszanyújtotta nekem az ékszert. Elvettem a nyelve hegyéről a karikát, és rákulcsoltam az ujjaimat.

– Csak azt akarod, hogy adjak neked egy kést – mondta Gabriel.

– Beléd akarok döfni egy ezüst pengét, olyan mélyen, hogy a markolata felhorzsolja a bőrödet.

Gabriel megrázkódott, és hosszan felsóhajtott.

– Soha nem fogsz még egy ilyen nőt találni, mint én, Gabriel. Játssz velem, és a legjobb szexben lesz részed.

– Megpróbálsz majd megölni – mondta ő.

– Ó, igen – húztam végig az ujjaimat a bőrnadrágja derekán –, de voltál már halálos veszélyben azon első alkalom óta Elizabethtel? Féltetted valaha az életedet szex közben, amióta ő átváltozott alattad? Sikerült újra kisodródnod a gyönyör és a halál határmezsgyéjére?

Gabriel a tekintetemet kerülve elfordult. Összekötözött kezembe fogtam az arcát, és magam felé fordítottam.

– Raina nem engedte, ugye? Mint ahogy ma sem fogja megengedni. Pedig te alfahím vagy, Gabriel, érzem. Ne hagyd, hogy Raina megfosszon ettől. Ne hagyd, hogy megfosszon tőlem.

Gabriel rám meredt, miközben összeért a testünk, az arcunk pedig olyan közel volt, mintha csókolózni akarnánk.

– Meg fogsz ölni.

– Lehet. Vagy te fogsz megölni engem.

– Lehet, hogy túléled – mondta. – Én túléltem.

– És amióta túlélted, szoktál még Elizabethtel kefélni? – kérdeztem aztán lassan megcsókoltam, végighúzva a fogaimat a bőrén.

– Elizabeth unalmas.

– És te unalmas lennél? Ha túléled, unalmas leszel?

– Nem – suttogta. Akkor már tudtam, hogy megfogtam őt. Sikerült előkészítenem egy zseniális tervet, de legalább további időt és lehetőségeket nyertem magamnak. Ez már haladásnak számított. Az igazi kérdés az volt: mennyi ideje maradt Jean-Claude-nak és Richardnak? Mikor akarja őket felkoncolni Dominic? Ha nem érhetek oda időben, inkább egyáltalán ne is érjek oda. Ha mind a ketten meghalnak, majdnem jobb is lenne, ha Gabriel végezne velem. Majdnem.

Végül úgy hagytak az ágyhoz kötözve, de Gabriel visszatette az alkaromra szíjazott tokokba a késeket. A fény felé tartva szemügyre vette a nagy kést, amit a gerincem mentén szoktam hordani. Azt hittem, nem fogja visszaadni, de végül félresöpörte a hajam, és azt is visszacsúsztatta a tokjába.

– Ne vágd el addig a kötelet, amíg be nem lépek a képbe. Azt akarom, hogy a kamera tudja, miért félsz. Ígérd meg, hogy ezt nem fogod elszabotálni.

– Adj egy stukkert, és egészen addig fogok várni, míg rám nem fekszel, hogy meghúzzam a ravaszt.

Gabriel elmosolyodott, aztán megfenyegetett a mutatóujjával, ahogy a gyerekeket szokták:

– Cö-cö-cö. Ne keménykedj.

Mélyet sóhajtottam.

– Nem róhatod fel, hogy megpróbáltam.

Gabriel magas hangon, idegesen fölnevetett.

– Nem, nem róhatom fel.

Már be volt állítva a világítás, a kamera, csak az akció hiányzott. Gabriel letörölte a vért a mellkasáról, az ezüstkarikát is visszadöfte a mellbimbójába. Még az én számról is letörölték a vért, sőt, a sminkemet is fölfrissítették. Heidi, a fiatal vérfarkaslány volt a sminkes. A szeme tágra nyílt a rémülettől, a keze reszketett, ahogy hozzám ért.

– Vigyázz majd, ha Gabriel megcsókol – suttogetta, miközben az arcomat púderezte. – Egyszer leharapta az egyik lány nyelvét.

– Tudnál nekem szerezni egy stukkert?

Heidi megborzongott a félelemtől, a szeme kiguvadt.

– Raina megölne – mondta a fejét rázva.

– Nem, ha ő hal meg előbb.

De Heidi csak tovább rázta a fejét, aztán elhátrált az ágytól. A stáb nagy része kivonult. Amikor a rendező rájött, hogy túl nagy lesz az emberveszteség, óriási jutalmakat ajánlott fel a stáb tagjainak. A

jutalom reményében egy páran maradtak. A többiek leléptek. Nem voltak hajlandók olyan pornófilmet forgatni, amiben valaki meghal. Nem voltak hajlandók végignézni, ahogy Gabriel megöl, viszont semmit nem tettek annak érdekében, hogy megállítsák. Talán az egyikük majd kihívja a zsarukat. Ez szép gondolat volt, de nem vethettem bele minden reményemet.

Az energia váratlanul előtört borzongató hullámban. Mélyen a bensőmbé markolt. Az érzés éppen olyan gyorsan elmúlt, ahogy jött, de utána illatos maradt a bőröm, mintha véletlenül keresztülléptem volna valakinek a kísértetén. Richard kölnijét éreztem meg. Richard üzeni próbált valamit, vagy szándékosan, vagy félelmében. Így vagy úgy, az idő egyre fogyott. Meg kell őket mentenem. Muszáj. Nincs más választásom. Márpedig ez azt jelenti, hogy Gabrielt elég közel kell csalogatnom ahhoz, hogy megöljem. Közel? A közelsége a legjobb esetben is félig áldás, félig átok.

– Esünk túl rajta – szólaltam meg.

– Nagyon türelmetlen vagy ahhoz képest, hogy éppen a borzalmas halálra készülsz – jegyezte meg Raina.

Elmosolyodtam, úgy, hogy minden tekintetben olyan legyen, amilyennek Gabriel szeretné: titokzatos, veszélyes, szexis.

– Nem a halálra készülök.

Gabriel felsóhajtott.

– Kezdjük.

Raina fejcsóválva kilépett a díszletből:

– Keféld meg a csajt, Gabriel, úgy, hogy a nevedet sikoltozza, mielőtt megöli.

– Örömmel – suttogetta a férfi. Azzal besétált a díszletbe.

Előhúztam az egyik csuklómra szíjazott kést, és elvágтам azt a kötelet, ami az ágy fejtámlájához volt rögzítve. A két kezem még mindig össze volt kötözve. Miközben megfordítottam a pengét, hogy azt a kötelet is szétvágjam, végig Gabrielt néztem. Rám ugorhatott volna, de nem tette meg. Miközben kiszabadítottam a kezem, az ágy körül keringett.

Letérdelt az ágy mellé, és rám bámolt. A kést a jobb kezemben tartva hátrálni kezdtem előle. Igenis, le fogok mászni erről a rohadt ágyról.

Ahogy lemásztam, Gabriel fölmászott rá. Minden mozdulatomat utánózta, csak hogy sokkal kecsesebben és kínos lassúsággal adta őket elő. Szinte ragyogott a benne összesűrűsödő energiától. Pedig nem csinált semmit, csak átmászott egy ágyon, mégis az erőszak és a szex ígérete lebegett a levegőben.

Gyorsabb volt nálam. A karja majdnem kétszer olyan hosszú volt, mint az enyém. Kifejezetten erősebb volt, mint én. Mellettem igazából csak az szólt, hogy én minél gyorsabban meg akartam őt ölni, ő viszont előtte még meg akart erőszakolni. Ami azt jelentette, hogy én olyan dolgokra is hajlandó leszek, amire ő nem. Legalábbis eleinte. Ha nem lesz gyorsan vége, akkor befürdök vele.

Mindkét kezemben egy-egy késsel féltérdre ereszkedve kitámasztottam magam. Ő akar közelebb jönni. Még azt is akarja, hogy bántsam, úgy hogy nem kell cselezni, nem fogjuk próbálgatni egymás erejét. Elérem, hogy közelebb jöjjön, és fölszeletelem.

Hirtelen csomóba gyűlt a gyomromban az energia. Aztán kitört belőlem, és záporoztak rám az érzéki benyomások. Majdnem belefulladtam a nyári erdő illatába. Egy pillanatra eltűnt előlem a szoba, és kaotikus összevisszaságban más dimenziókat pillantottam meg, mintha egy földön szétszórt kirakós játék darabkái lennének. Három gondolat kísért, amikor magamhoz tértem: félelem, tehetetlenség és kiszolgáltatottság.

Amikor kitisztult a látásom, Gabrielt állt előttem, összevont szemöldökkel méregetve:

– Mi bajod van, Anita? Cassandra túl nagyot ütött?

Megráztam a fejem, és vettem egy elcsukló lélegzetet.

– Csak nyávogsz, de nem harapsz, Gabriel?

A férfi a tépőfogait felvillantva lustán elmosolyodott. Aztán hirtelen ott termett előttem. Pusztá reflexből, gondolkodás nélkül lecsaptam rá. Gabriel arrébb szökkent, a hasán vékony vörös vonalban vér folyt.

Lassú érzéki mozdulatokkal bedörzsölte az ujjait vérrel, aztán ugyanolyan lassan lenyalta. A kamerának pózolt. Aztán visszamászott az ágyra, és beburkolózott a fehér lepedőbe, addig hentergett, amíg egészen bele nem gabalyodott. Akkor szabaddá téve a nyakát hátrahajolt. Csak a karomat kellett volna kinyújtanom.

– Gyere játszani, Anita.

Csábító volt, és annak is szánta, de ennél azért okosabb voltam. Korábban már láttam Richardot széttépni egy lepedőt, mintha papírból lenne.

– Itt maradok, Gabriel. Neked kell hozzám jönnöd.

Gabriel hasra fordult.

– Azt hittem, üldözni foglak. Ez nem tetszik.

– Gyere közelebb – mosolyogtam rá –, az nagyon fog tetszeni.

Föltérdelt. Miközben kimászott a lepedő alól, összekente a vérével. Olyan gyorsan mozgott, hogy nem is láttam. Mielőtt reagálhattam volna, már mögém is került.

Kétségbeesett igyekezetemben, hogy szemmel tudjam tartani, elestem. Pont kartávolságon kívül állt. Egy másodperccel később éles fájdalom hasított a jobb karomba. Odanéztem. Vértől karmolások voltak a felkaromon.

Gabriel az arca elé tartotta az egyik kezét. A körme alól karmokat eresztett ki.

– Miau – mondta.

A szívem majdnem kiugrott a torkomon. Ez azt jelentette, hogy még ha nem is öl meg, egy hónap múlva talán bundát növeszték.

Valaki a fülem számára hallhatatlanul felsikoltott. Nem is volt hangja. Nem tudtam szavakkal körülírni; egyszerűen éreztem Richardot felsikoltani a bensőmben. Elöntött az energiája, de a hosszú fonal végén megéreztem Jean-Claude-ot is. Valamivel szoros, fájdalmas gúzsba kötötték. Próbáltam talpra állni, de elbotlottam.

– Mi a baj, Anita? Ennyire nem tehettem kárt benned.

Megráztam a fejem, és lábra álltam. Gabriel nem akart idejönni hozzám. Richard egyre jobban kétségbeesett. Előrenyúltam a szikrázó energiával, és megéreztem Dominic varázslatát. Eddig valahogy elleplezte, de előlem nem bújhatott el. A mágia egyre

jobban felduzzadt. Közeledett az áldozat ideje. Már nem maradt időm Gabriellel játszazodni.

– Ne színészkedj, Gabriel. Lehet, hogy nem is kívánsz engem?

A leopárdember szeme összeszűkült.

– Te készülsz valamire.

– Még szép. Gyere, kefélj meg, Gabriel, ha elég tökök vagy hozzá.

A falnak vetettem a hátam; reméltem, ennyi elég lesz, de már sejtettem, hogy nem. Richard felé visszaküldtem egy energiaszálat, azt remélve, hogy megérti a célzást, és a következő pár percben nem fog megzavarni. Ha a kritikus pillanatban elvonja a figyelmemet, mindennek vége.

Gabriel közelebb lépett. Azt remélte, hogy el merek szakadni a faltól, és elkapom. Azt tettem, amit várt tőlem. Megpróbáltam elérni, de eltűnt. Mintha csak a levegőt kaszaboltam volna.

Felém kapott az egyik kezével, és felhasította a bal kezem fejét. Jobb kézzel feléje suhintottam, miközben próbáltam megtartani a bal kezemben is a kést.

Újra megütötte ugyanazt a kezemet, ezúttal visszakézből. A kezem begörcsölt, a kés pörögve kirepült belőle.

Ekkor nekem ugrott, és teljes testsúlyával a földhöz vágott. Mielőtt a hátam földet ért volna, a jobb kezemben tartott kést beledöftem a hasába. De az, hogy beledöftem a kést, azzal járt, hogy az esést nem tudtam tompítani. Egy pillanatra elszédültem. És Gabrielnek ez az egy pillanat is elég volt.

A testével a földhöz szegezett. Arra számítottam, hogy ki fogja húzni magából a pengét, de nem tette. A testemnek nyomta a markolatot, aztán előrelökte magát. Markolatig magába döfte a kést, de még azután sem állt meg. A kés nyele felhorzsolta a hasam, de ő csak tovább nyomta.

Összerázkódott, aztán följebb emelte a felsőtestét, így már csak deréktól lefelé szegezett a földhöz: a lábam közé fészkelte az altestét, hogy érezzem, mennyire kemény és merev. Majd vörös záportól kísérve kihúzta magából a pengét, és olyan gyorsan csapott le vele, hogy a karomat csak félig sikerült az arcom elé kapnom, amikor a kés felhasította a szőnyeget. Markolatig beleszúrta a furnérból

készült padlóba, olyan közel a fejemhez, hogy a hajamat is a padlóhoz szegezze.

Kigombolta a farmeremet. Meg sem próbálta lefogni a kezem, de már csak egy késem maradt. Ha azt is elveszítem, nem fogom tudni megölni. Most majd kiderül, mennyire jók az idegeim.

Richard energiája megint elbontott, de most másmilyen volt, mint eddig. Nem volt annyira kétségbeesett, inkább mintha súgni vagy felajánlani próbált volna valamit. Végül rájöttem, mit. Az első jelet. Jean-Claude és Richard nem ruházhatta rám a beleegyezésem nélkül. Túl erős voltam, szellemileg legalábbis nem kényszeríthettek semmire.

Gabriel, aki még mindig lefogta a lábam a csípőjével, megmarkolta elől a nadrágomat, az ujjait az anyagnak feszítette. Aztán kieresztette a karmait, azok átütötték az anyagot; ekkor majdnem a szeméremcsontomig kiszakította a nadrágomat.

Felsikoltottam, és hagytam, hogy Richard megjelöljön. Inkább egy ismerős szörny prédája legyek, mint azé, aki épp a bugyimba akart nyúlni. Melegség futott végig rajtam. Még egyszerűbb volt, mint ahogy Jean-Claude korábban egymaga csinálta. Még úgy is, hogy tudtam, mi történik, alig éreztem valamit.

De azonnal jobban lettem; kitisztult a fejem, valami megváltozott. A rajtam fekvő Gabriel megdermedt.

– Ez meg mi a franc volt?

Meztelen karja csupa libabőrös lett. Kapott az erőből egy kis ízelítőt.

– Én semmit sem éreztem – hazudtam.

Megragadtam a padlóba döfött kést, és megpróbáltam kihúzni. Gabriel két kézzel megrántotta a farmerem, úgyhogy az középen szétszakadt, most már csak a bugyim és az ő bőrnadrágja választott el bennünket. Rossz szögben fogtam a kést, csak félig sikerült kihúznom, amikor a bugyimba dugta a kezét.

Felsikoltottam.

– Richard!

Energia hömpölygött fölöttem. Korábban Jean-Claude-dal végig kellett néznem, ahogy a vámpír perzselő kék szeme belém hatolt. Így

viszont, hogy Richard volt a fókusz, nem lehetett látni semmit, helyette szagokat éreztem; az erdő szagát, Richard bőrének illatát és Jean-Claude kölnijét. Mind a két fiú ízét éreztem a számban, mintha felváltva innék két palack erős borból.

Gabriel keze megdermedt az ágyékomnál.

– Mit csináltál? – kérdezte suttogva.

– Azt hitted, olyan könnyen megerőszkolhatsz? – Elnevettem magam, ami fölidegesítette. Már-már félelem süttött viharszürke szeméből. Kihúzta a bugyimból a kezét. Kimondhatatlanul jobb volt így. Nem akartam, hogy többé hozzám nyúlhasson. Soha többé.

Két lehetőségem volt. Vagy blöffölök és bízom benne, hogy sikerül majd elmenekülnöm, vagy újra szexet kezdeményezek, és megölöm. A második jel nem adott nekem annyival nagyobb erőt. Ami azt illeti, a fiúknak adott több hatalmat az én erőm fölött, nem fordítva. Úgyhogy maradtam a szexnél.

– Mi a baj? – érdeklődött Raina a kamera látószögén kívülről.

– Gabriel bérezek – válaszoltam. Annak ellenére föltámaszkodtam a könyökömre, hogy a kés, amit a padlóba vágott, odaszegezte a hajamat, úgyhogy végül kiteptem belőle egy nagy csomót. Nem nagyon fájt, viszont tudtam, hogy Gabrielnek tetszeni fog. Így is volt.

Széttárt lábakkal fölültem. Gabriel a bugyim fölé csúsztatta mindkét kezét, és a fenekemnél fogva fölemelt. Aztán a teljes súlyomat megtartva a sarkára ült. Ahogy rám nézett, valami megvillant a szemében, hogy a karja is beleremegett. Most először gondolta úgy, hogy tényleg megölhetem, és ettől a gondolattól felizgult. A félelemre gerjedt.

Puhán arcon csókolt.

– Vedd elő az utolsó kést, Anita. Vedd elő. – Miközben ezt mondta, odabújt hozzám, és gyengéden harapdálta az arcom. Éreztem, ahogy a fogai végighaladnak az állkapcsomon, majd eléri a nyakamat. Aztán megálltak, és lassú, egyre erősödő nyomást fejtettek ki a nyakam oldalán. Közben végig nyalogatta a bőrömet.

Nem próbálkoztam a késsel. Beletúrtam Gabriel sűrű hajába, és kisimítottam az arcából. Az állkapcsa egyre erősebben zárult össze a nyakamon. A keze a bugyim alá siklott, a meztelen fenekemet

fogdosta. Megmerevedtem, aztán kényszerítettem magam, hogy ellazuljak. Ez sikerülni fog. Sikerülnie kell.

Az ujjaimmal végigsimítottam az arcát. A fogsora már annyira összezárult a nyakamon, hogy kiserkent a vérem. Levegő után kaptam, erre belém vájta a karmait. Most már két kézzel simogattam az arcát, a szemöldökét. Gabriel eleresztette a nyakam, hogy levegőt vegyen, a szeme bambán tágra nyílt, a szája félig tátva volt. Megsimogattam az arcát, és magamhoz húztam, hogy megcsókoljam. Tovább simogattam a sűrű szemöldökét. Ahogy megcsókolta, és becsukta a szemét, a szemhéjára illesztettem egy-egy hüvelykujjamat. A szempillája a bőrömet verdeste. Aztán belevájtam a szemébe az ujjammal, próbáltam az agyába fújni, hogy a koponyája másik oldalán bukkanjanak elő az ujjaim.

Gabriel sikoltozva dőlt hátra. A karmai beletéptek a hátamba. Felnyögtem, de sikoltani már nem volt időm. Helyette a hátamra csatolt tokból előhúztam a legnagyobb kést. Helyettem Raina sikoltott fel.

Gabriel bordái alá döftem a kést. Feltoltam, bele a szívébe. Gabriel majdnem eldőlt, de a testsúlyom a földhöz szegezte a térdét, így bár a törzse hátracsuklott, mégsem esett el. Testét teljesen átszúrtam a késsel. Éreztem, ahogy a hegye kijött a túloldalon.

Váratlanul megjelent Raina, a hajamnál fogva megragadott, és letaszított Gabrieltől. Átrepültem a szobán, és a díszlet falába csapódtam. A fal ripityára tört. Hason feküdtem, és újratanultam a levegővételt. A vér olyan hangosan dobolt a fülemben, hogy egy pár másodpercre megsüketültem. A testem bénultsága fokozatosan elmúlt, és tudtomra adta, hogy össze vagyok verve és lehorzsolódott a bőröm, viszont semmim nem tört el. Pedig valamimnek el kellett volna. Két jel, és máris újra én voltam Anita, a faltörő kos. Amikor először történt velem ugyanez, nem értékeltem eléggé. Most bezzeg igen. Nem sérültem meg komolyabban, hurrá, viszont még mindig túl kell jutnom Rainán. Ha ő meghalna, mindenki más behúzott farokkal fedezékbe vonulna. A kérdés csak az volt, hogy hogyan csalogassam ide a nőt?

Ahogy felpillantottam, rájöttem, hogy közvetlenül a kellékes asztal mellett fekszem, amin ott vannak a stukkereim. Vajon meg vannak töltve? Ha lecsapok rájuk, és kiderül, hogy nincsenek megtöltve, Raina megöl. Na persze, ha csak fekszem tovább és vérzek, akkor is meg fog ölni.

Egyre közelebből hallottam a magas sarkú cipője kopogását. Gyorsan föltérdeltem, fölálltam, és az asztal felé vetődtem. Raina a fal maradéka miatt még mindig nem látott, hallani viszont hallott engem. A fal széléhez viharzott a nevetséges magas sarkújában.

Felkaptam a Firestart, aztán lendületből áthengeredtem az asztal túloldalára. A hátamra estem, miközben ő felugrott az asztalra. A hüvelykujjammal kioldottam a biztosító zárat, aztán meghúztam a ravaszt. A pisztoly elsült a kezemben, a golyó a gyomránál találta el Rainát. A lövedék becsapódása lelassította a mozgását, úgyhogy volt időm még egyet belelőni feljebb, a mellkasába is.

Raina térdre rogyott, mézbarna szeme kitágult a sokktól. Felém nyújtotta az egyik kezét, ezért hátrább araszoltam. Figyeltem, ahogy a fény lassan kihuny a tekintetében. Ekkor oldalra dőlt, hosszú vörösesbarna haja pedig hullámokban szétterült a padlón.

A stáb már rég eliszkolt. Csak Heidi kuporgott a fal mellett sírva, a fülét befogva, mint aki menekülni is, maradni is fél.

A kellékes asztalra támaszkodva lábra álltam. Most már láttam Gabriel hulláját is. Vér és átlátszó folyadék csörgött a szeméből az arcára. Még mindig nem esett el. Térden maradt, az élet furcsa karikatúrájaként, mintha csak színlelné, hogy meghalt, és mindjárt kinyitná a szemét.

A lefuggönyözött ajtón át a vállán puskával belépett Edward. Harley mellette jött, kezében egy géppisztolyt tartott. Végignézett a szobán, végül rajtam állapodott meg a tekintete.

– Anita ebben a szobában van?

– Igen – nyugtatta meg Edward.

– Nem látom – panaszkodott Harley.

– Ne lőj. Megkeresem neked. – A bérgyilkos elindult felém, és közben végigmért.

– Ebből a vérből mennyi a sajátod? – kérdezte.

- Hogyan találtál meg? – kérdeztem vissza fejcsóválva.
- Megpróbáltalak visszahívni. De senki nem tudta, hol vagy. És azt se, hogy hol van Richard, Jean-Claude és Raina.
- Meg kell őket keresnünk. Most azonnal.
- Jární se tudsz – ellenkezett Edward.
- Ha segítesz, futni is tudok – kapaszkodtam a vállába.

Edward nem vitatkozott tovább; egyszerűen bólintott, aztán fél karral átölelte a derekamat.

Harley Edwardnak adta a késeimet és a Browningot. Én csak pár centire álltam tőle, de meg sem próbált hozzám nyúlni, mintha ott sem lennék. Talán az ő számára nem is voltam. A farmert levágtam magamról, következésképpen deréktól lefelé nem maradt rajtam más, csak a bugyim meg a tornacipőm, viszont most már tényleg tudtam futni, mert bizony futni kellett. Megéreztem. Megéreztem a növekvő varázserőt a nyári éjszakában. Dominic már fente a kését. Még az ízét is éreztem. Miközben rohantunk, imádkoztam. Azért imádkoztam, hogy időben érjünk oda.

Futottunk. Addig futottunk, míg végül már úgy éreztem, szétreped a szívem, ahogy a csak részben érzékelhető láthatatlan akadályokat és fákat kerülgettük a sötétben. Az ágak és fűvek összekarmolták a lábamat. Amikor arccal belefutottam egy ágba, majdnem elestem. Edward kapott el.

– Az ott mi? – kérdezte váratlanul Harley. Fehér fény ragyogott a fák közt. Nem tűz volt.

– Keresztek – tippeltem.

– Mi? – kérdezte Harley.

– Keresztekkel aggatták tele Jean-Claude-ot. – Ahogy kimondtam, tudtam, hogy igazam van. Rohanni kezdtem a fény felé. Edward és Harley utánam.

A bérgyilkosokkal a hátam mögött kiértem a tisztás peremére. Egy pillanatom volt csupán, hogy mindent fölmérjek. Richardot és Jean-Claude-ot olyan sűrűn borították a láncok, hogy moccanni is alig tudtak, nemhogy megszökni. Jean-Claude nyakába egy feszületet akasztottak. A kereszt csillagként ragyogott a láncok fölött. Valaki bekötötte a szemét, mintha attól félnének, hogy a ragyogásba belefájdul a szeme. Ami azért volt különös, mert meg akarták ölni. Micsoda lelkiismeretes gyilkosok.

Richardnak a száját tömték be. Egyik kezét sikerült kiszabadítania, és hozzáérintenie Jean-Claude ujjai hegyéhez; mind a ketten megfeszültek, hogy a kapcsolat ne szakadjon meg.

Dominic fehér talárban állt fölöttük. A csuklyája hátra volt vetve, karját széttárta, kezében rövid kardot tartott, ami még így is feleakkora volt, mint én. A másik kezében egy sötét színű valamit fogott. Egy lüktető, élő valamit. Egy szívet. Robert, a vámpír szívét.

Sabin az árnyékok közé rejtőzve Marcus trónusán ült, ugyanabban az öltözetben, amiben legutoljára láttam, a fején csuklyával. Cassandra ragyogó fehérén állt a varázskör túloldalán, a két szeretőjével alkotott háromszög csücskénél. Az én két szeretőm bezzeg gúzsba kötve hevert a földön.

Dominicra szegeztem a Browningot, aztán tüzeltem. A golyó süvítve hagyta el a pisztoly csövét. Láttam, hallottam, de hiába. Dominicot meg sem közelítette. Mintha sehová sem jutott volna el. Nagyot fújtam, és újra megpróbáltam. Dominic rám nézett. Sötét szakállal keretezett arca nyugodt volt, nem látszott rajta semmilyen félelem.

– Maga a halottak közül való, Anita Blake. Nem lépheti át ezt a kört; nem lépheti át semmi, ami a magáé. Hiába jött, csak a halálukat nézheti végig.

– Dominic, maga vesztett. Miért akar mindenkit megölni?

– Mert soha többé nem találhatjuk meg azt, amire szükségünk van
– válaszolta a nekromanta.

Ekkor rekedt hangon megszólalt Sabin, mintha nehezére esne a beszéd.

– Ma éjjel kell megtörténnie.

Talpra állt, és hátravetette a csuklyáját. A húsa szinte teljesen elsovadt, csak némi nyers, rothadó szövet és pár hajcsimbók maradt belőle. A szájából valami sötét folyadék szivárgott. Lehet, hogy már egy napja sem maradt az örületig. De ez nem az én problémám volt.

– A vámpírok tanácsa minden vámpírnak megtiltotta, hogy egymás ellen harcoljanak, amíg a Brewster-törvényt meg nem szavazzák vagy el nem vetik. Magukat meg fogják ölni az engedetlenségükért. – Ezt inkább csak tippeltem, de már épp elég városúrral találkoztam ahhoz, hogy tudjam, mennyire komolyan veszik az engedetlenséget. A tanács pedig tulajdonképpen a legnagyobb és legrosszabb városúr. Nyilván még kevesebb benne a könyörület.

– Megkockáztatom – válaszolta Sabin. Minden óvatosan formált szaván érződött az erőfeszítés.

– Elmondta Cassandra az ajánlatomat? Ha holnap nem tudom magát meggyógyítani, megengedem Jean-Claude-nak, hogy megjelöljön. Ma éjjel csak a varázslat kellékeinek egy részével rendelkeznek. Szüksége van rám, Sabin. Így vagy úgy, de szüksége van rám.

Nem mondtam el nekik, hogy már meg vagyok jelölve. Nyilvánvalóan nem is sejtették. Ha tudják, csak azt ajánlhattam volna fel, hogy ma éjjel meghalok a fiúkkal együtt.

– Megvizsgáltam Sabin testét, Anita – válaszolta fejcsóválva Dominic. – Holnap már túl késő lesz. Már nem marad semmi, amit megmenthetnénk.

Térdre ereszkedett Richard mellett.

– Ezt nem tudhatja biztosan – ellenkeztem.

A nekromanta Richard csupasz mellkasára tette a dobogó szívet.

– Dominic, kérem! – Túl késő volt már ahhoz, hogy hazudjak. – Meg vagyok jelölve. Mi vagyunk a tökéletes áldozat. Nyissa meg a varázskört. Bemegyek.

– Ha ez igaz – nézett rám Dominic –, akkor együtt túl veszedelmesek ahhoz, hogy megbízzunk magukban. A kör nélkül a triumvirátusuk fölének kerekedne. Nézze, Anita, évszázadok óta egy triumvirátus tagja vagyok. Álmában sem gondolná, mekkora hatalomhoz juthatnának. Maga és Richard sokkal erősebbek, mint Cassandra és én. Olyan erővé válhattak volna, amelyet számon kell tartani. Talán még a tanács is tartott volna maguktól.

Elnevette magát.

– Lehet, hogy már önmagában ezért is meg fognak nekünk bocsátani.

Ezután kántálni kezdett.

A varázskör széléhez mentem, és megérintettem. Olyan volt, mintha elevenen akarnának megnyúzni. Előreestem, aztán lecsúsztam egy láthatatlan falon, aminek nem lett volna szabad ott lennie. Jean-Claude felsikoltott. Az én fájdalom túl nagy volt ahhoz, hogy sikoltozzak. Magzatpózban feküdtem a kör mellett, és minden egyes lélegzetvételemkor a rothadó halál ízét éreztem a számban.

– Mi az? – térdelt mellém Edward.

– A triumvirátus többi része nélkül nincs elég ereje ahhoz, hogy megtörje a kört, Anita – állt fel Dominic, és két marokra fogva ütésre emelte a kardot.

Dolph át tudott menni a körön a szobában, ahol Robert szívét kivették. Megragadtam Edward ingét.

– Lépd át a kört. Most. És öld meg ezt a gecit.

– Ha te nem tudod átlépni, én hogyan tudnám?

– Úgy, hogy neked nincs varázszerőd.

Ez a pillanat egyike volt azoknak a ritka alkalmaknak, amikor nyilvánvalóvá vált, mekkora a bizalom hatalma. Edward semmit sem tudott a szertartásról, de nem vitatkozott. Elfogadta, amit mondtam, és egyszerűen megtette. Én magam sem voltam biztos benne, hogy sikerülni fog, de sikerülnie kellett.

Dominic lecsapott a karddal. Felsikoltottam. Edward átlépett a körön, mintha az ott sem lenne. A kard Richard mellkasába mélyedt, a testéhez szegezve a dobogó szívet. A penge okozta fájdalomtól térdre hullottam. Éreztem, ahogy behatol Richard testébe. Aztán már nem éreztem semmit, mintha kikapcsolták volna. Edward a puskával mellbe lőtte Dominicot.

A nekromanta nem esett el. A mellkasán ütött lyukra meredt, aztán Edwardra. Majd kihúzta Richard testéből a kardot, és lerázta róla a dobogó szívet. Aztán egyik kezében a kardot, másikban a szívet tartva szembefordult Edwarddal, aki újra rálőtt, majd Cassandra hátulról ráugrott.

Ekkor Harley is belépett a körbe. Derékon ragadta Cassandrát, és lerángatta Edwardról. Összegabalyodva a földre zuhantak. Géppisztolyropogás hallatszott, Cassandra teste összerándult, de a következő pillanatban lecsapott kecses kis ökle.

Edward addig lőtt a puskával, amíg Dominic arca el nem tűnt a vér és csontok masszájában, és a nekromanta térdre nem rogyott. Kinyújtott kezéből a földre ejtette a szívet Richard mozdulatlan alakja mellett.

Sabin lebegve elindult a levegőben.

– Ezért pokolra küldöm a lelkedet, halandó.

Az ujjaimmal megérintettem a kört, de az még mindig ép volt. Edward a vámpírra emelte a puskát. A csupasz szív a feszület fényében csillogva lüktetett.

– A szívet, a szívet lödd szét!

Edward nem tévázott. Megfordult és cafatokká lőtte a szívet. Sabin egy másodperccel később megütötte, és Edward elszállt. A földön landolt, mozdulatlan testén Sabin feküdt.

Előrelöktem a kezem. A levegőbe kaszáltam. Miközben elindultam Sabin felé, rálöttem, két marokra fogva a stukkert. Három golyót eresztettem a mellkasába, kényszerítettem, hogy felálljon, és hátrálni kezdjen Edwardtól.

Sabin szinte könyörögve emelte csontvázszerű arca elé az egyik kezét. A pisztoly csőve mellett belenéztem az épen maradt szemébe, aztán meghúztam a ravaszt. A golyó épp az orra romjai fölött találta el. Szép, nagy kimeneti sebet ütött, ahogy kell, és vért meg agyvelőt fröcskölt szét a gyepen. Sabin hátrahanyatlott a fűben. Még kétszer fejbőlöttem. Úgy nézett ki, mintha lefejeztem volna.

– Edward? – szólalt meg Harley Cassandra mozdulatlan holtteste fölött állva. A szeme vadul kutatott az egyetlen ember után, akit fölismert.

– Harley, én vagyok az, Anita.

A férfi megrázta a fejét, mintha csak egy zümmögő légy lettem volna.

– Edward, még mindig látom a szörnyeket! Edward!

Rám emelte a géppisztolyt, és tudtam, hogy nem szabad meghúznia a ravaszt. Az első lövésem után térdre rogyott.

– Edward! – kiáltotta.

A géppisztolyból kilőtt egy sorozatot, ami csak pár centivel került el a fiúk fejét. Még egy golyót lőttem a mellkasába, és mielőtt elesett volna, kapott egy harmadikat is, a fejébe.

A pisztolyt készenlétben tartva közelebb mentem hozzá. Ha megmoccan, újra belelöttem volna. Semmit sem tudtam róla azon kívül, hogy valóban örült, és nagyon jól bánik a fegyverekkel. És most már nem is fogok róla többet megtudni, mert Edward nem ad ki információt senkiről. Kirúgtam a halott kezéből a géppisztolyt, aztán odamentem a többiekhez.

Edward a tarkóját dörzsölgetve felült. Láttam, ahogy eljöttem Harley élettelen testétől.

– Te csináltad?

– Igen – néztem a szemébe.

– Én már kevesebbért is öltem.

– Én is – válaszoltam –, de ha harcolni akarunk, előtte kioldozhatnánk a fiúkat. Már nem érzékelem Richardot.

Azt a szót, hogy „meghalt”, még nem mertem kimondani, legalábbis hangosan nem. Edward kissé bizonytalanul, de lábra állt.

– Majd később megverekszünk.

– Oké, később – egyeztem bele.

Edward odament a barátjához, és leült mellé. Én a szerelmem és a másik pasim mellé ültem.

Miután a Browningot visszatettem a tokjába, levettem Jean-Claude nyakáról a keresztet, és pörögve a fák közé hajítottam. Hirtelen bársonyfeketévé vált a sötétség. Lehajoltam, hogy kioldjam a láncot, de az egyik láncszem a fejem mellett repült el.

– A francba – mondtam.

Jean-Claude felült, és úgy söpörte le magáról a láncokat mintha csak egy takaró lenne. Végül a szeméről is levette a kendőt. De én akkor már Richard felé másztam. Láttam, hogy a kard átszúrta a szívét. Halottnak kellett volna lennie, de amikor a pulzusát kerestem a nyakán, megtaláltam. Bár szinte csak halvány gondolatként lüktetett az ujjaim alatt, mégis majdnem összecsukszottam a megkönnyebbüléstől. Életben van. Istenem, köszönöm.

Jean-Claude odatérdelt Richard másik oldalára.

– Azt hittem, nem bírod elviselni az érintését, legalábbis ő ezt mondta nekem, mielőtt betömték a száját. Attól féltek, segítségül fogja hívni a falkáját. Én már szóltam Jasonnek és a vámpírjaimnak. Nemsokára itt lesznek.

– Miért nem érzem Richardot az elmémben?

– Mert kizárom. Borzalmas sebet kapott, *ma petite*, és nekem nagyobb gyakorlatom van az ilyen dolgokban.

Kivettem Richard szájából a kendőt. Gyengéden megérintettem a száját. Belém mart az emléke, hogy korábban visszautasítottam a csókját.

– Haldoklik, ugye?

Jean-Claude Richardról is letépte a láncokat, bár sokkal óvatosabban, mint a sajátjait. Segítettem neki leszedni őket a fiú mozdulatlan testéről. Ugyanabban a vérfoltos fehér pólóban hevert a földön, amiben utoljára láttam. Hirtelen megint „csak” Richard lett. El se tudtam képzelni, milyen szörnyeteget láttam benne. És már nem is érdekelt.

– Nem veszíthetem el. Így nem.

– De Richard tényleg haldoklik, *ma petite*. Érzem, ahogy az élete egyre fogy.

– Még mindig kizársz az érzésből, ugye? – meredtem rá.

– Csak téged védelek – Jean-Claude arckifejezése egyáltalán nem tetszett. Megérintettem a karját. Hideg volt a bőre.

– Miért? – kérdeztem. Jean-Claude elfordult.

Megrántottam a karját, kényszerítettem, hogy rám nézzen.

– Miért?

– Mert még ha csak két jelet is visel, Richard megpróbálhatja kiszipolyozni az energiát belőlünk, hogy életben maradjon. Ezt gátolom meg.

– Mind a kettőnket véded? – kérdeztem.

– Nem. Ha meghal, csak egyikünket tudom megvédeni, kettőnket már nem.

– Úgy érted, ha ő meghal, te is meghalsz vele együtt? – meresztettem rá a szemem.

– Attól tartok, igen.

– Nem! – ráztam meg a fejem. – Azt nem lehet, hogy mind a ketten! Hogy egyszerre. A rohadt életbe, te elvileg halhatatlan vagy!

– Sajnálom, *ma petite*.

– Nem, most is ugyanúgy megoszthatjuk az erőnket, mint amikor megidéztük a zombikat meg a vámpírokat. Ahogy ma éjjel csináltunk.

Jean-Claude váratlanul előregröndyedt, és Richard testére támaszkodott.

– Nem foglak magammal vinni a sírba, *ma petite*. Jobb szeretnék élni, jó egészségben tudni.

Belevájtam az ujjaimat a karjába. Aztán a másik kezem Richard mellkasára tettem. Az energiája reszkető sóhajként futott végig a karomon.

– Túl fogom élni, de biztosan nem leszek jó egészségben. Viszont inkább meghalnék, semhogy elveszítselek benneteket.

A vámpír hosszan rám nézett.

– Nem tudod, mit kérsz.

– Triumvirátus lettünk. Meg tudjuk csinálni, Jean-Claude. Meg tudjuk csinálni, de neked kell megmutatnod, hogyan.

– *Ma petite*, a legmerészebb álmaimat is felülmúlja a hatalmunk, de a halált még mi sem játszhatjuk ki.

– Tartozik nekem egygel.

Jean-Claude összerándult, mintha fájna valamire.

– Ki tartozik neked?

– A halál.

– *Ma petite*...

– Csináld, Jean-Claude, csináld már. Mindegy, hogy mit, mindegy, hogy mibe kerül! Csak csináld, légy szíves!

– A harmadik jel – mondta a vámpír Richard fölé görnyedve, alig emelve föl a fejét. – Vagy örökre egymáshoz köt majd bennünket, vagy mind belehalunk.

Odanyújtottam neki a csuklómat.

– Nem, *ma petite*, ha már ez az utolsó lehetőségünk, gyere ide hozzám.

Félig Richardon fekve kitárta felém a karját. Odafele fordultam mellé, és amikor a mellkasára tettem a kezem, rájöttem, hogy nem ver a szíve. Feléje fordultam, és egészen közről az arcába néztem.

– Ne hagyj el.

Jean-Claude sötétkék szeme fellángolt. Oldalra simította a hajam, aztán azt mondta:

– Akkor nyílj meg előttem, *ma petite*, nyílj meg mindkettőnk előtt.

Megtettem, megnyitottam az elmémet, minden védelmemet félrehajítottam.

Zuhanni kezdtem egy végtelenül hosszú, fekete alagútban a mélyben lobogó kék lángok felé. A sötétségbe fehér késként hasított bele a fájdalom, hallottam magamat felnyögni. Éreztem, ahogy Jean-Claude belém mélyeszi a fogait, a szája a húsomra tapad, és inni kezd.

Szélroham söpört át a sötétségen, aztán alám nyúlt, mint valami háló, és elkapott, mielőtt elértem volna a kék lángokat. A szélnek föld- és pézsmaillata volt. De valami mást is éreztem benne: szomorúságot. Richard szomorúságát. Gyászolt. Nem a saját halálát gyászolta, hanem az én elvesztésemet. Mert élve vagy holtan, de elveszített. Richard rengeteg hibája közül az egyik az eszetlen hűsége volt. Ha már egyszer beleszeretett egy nőbe, nem tudott belőle kiszerezni, függetlenül attól, miket művelt az illető. Egy igazi lovag volt a szó minden értelmében. Bolond volt, és pont ezért szerettem. Jean-Claude-ot önmaga ellenére szerettem. Richardot önmagáért.

Nem fogom őt elveszíteni. Beleburkolóztam az energiájába, mintha lepedőbe burkoltam volna magam, eltekintve attól, hogy már nem volt testem. A testemben és a lelkemben tartottam őt, hagyva, hadd érezze a szeretetemet, a bánatomat, a bűnbánatomat. Persze Jean-Claude is ott volt velünk. Félig-meddig arra számítottam, hogy tiltakozni kezd majd, hogy elszabotálja a dolgot, de nem tette. A kék tűz feltört a sötét alagútban, aztán találkozott velünk, és a világ formák és képek kavalkádjává robbant szét. Emlék-, benyomás- és gondolattöredékekre, mintha három kirakós játékot összeráztak, aztán a levegőbe hajítottak volna, de ahogy a részek egymáshoz értek, új kép alakult ki belőlük.

Négy lábon jártam az erdőt. Az illatok önmagukban megrészegették. Egy kecses csuklóba – nem a sajátom volt – mélyesztettem a fogaimat. Egy nő nyaki ütőerét nézve a vérre és a meleg húsrá gondoltam, de a szex is eszembe jutott. Az emlékképek egyre gyorsabban peregtek, mintha valami körhintában ülnék. Aztán sötétség nyelte el a képeket, mint amikor tintát öntenek a vízbe. Amikor a sötétség mindent elborított, egy hihetetlen pillanatig csak lebegtem, aztán kilobbantam, mint egy gyertyaláng. A semmibe.

Még megijedni sem volt időm.

Egy pasztellrózsaszín kórházi szobában tértem magamhoz. Egy ugyanolyan színű köpenybe öltözött nővérke fogadott mosolyogva. A félelem úgy bugyborékkolt bennem, akár a finom pezsgő. Hol van Richard? Hol van Jean-Claude? Végül annyit sikerült kérdezniem:

– Hogy kerültem ide?

– A barátja hozta be – intett a nővér.

A szemközti falnál egy magazint lapozgatva Edward ült egy széken. Fölpillantott, összenéztünk. Az arca nem árult el semmit.

– Edward?

– A barátainknak Ted, jól tudod, Anita. – Megint a jófiús mosolyát vetette be, ami nem jelenthetett mást, mint hogy megint Ted Forresternek adja ki magát. Más törvényes álnevével még nem találkoztam. Még a zsaruk is azt hitték, ez a valódi neve. – Nővérke, magunkra hagyna egy pár percre?

A nővér elmosolyodott, kíváncsian ránk pillantott, aztán mosolyogva kiment.

Meg akartam ragadni Edward kezét, de kiderült, hogy a bal kezemet egy táblához ragasztották, és bele van döfve egy infúziós tű. Úgyhogy a jobb kezemet nyújtottam feléje. Megfogta.

– Életben vannak?

Edward elmosolyodott, ajka alig észrevehetően megrándult.

– Igen.

Soha nem ismert megkönnyebbülés járta át minden tagomat. Elgyengülve hanyatlottam hátra az ágyon.

– Mi történt?

– Likantróp okozta karmolásokkal és egy csúnya vámpírmarással hoztak be. Jean-Claude majdnem minden véredet kiszívta, Anita.

– Talán ennyi kellett ahhoz, hogy megmeneküljünk.

– Lehet – válaszolta Edward. Odaült az ágy szélére. A dzsekije annyira szétnyílt, hogy elővillant alóla a vállán hordott fegyvertáska, benne a stukkerekkel. Aztán észrevette, hogy észrevettem.

– A rendőrök egybehangzóan állítják, hogy a szörnyek valószínűleg begurultak rád. Még egy ór is áll az ajtód előtt.

Most már nem fogta a kezem. Rám nézett, az arcán hűvös kifejezés suhant át.

– Muszáj volt megölnöd Harleyt?

Majdnem azt feleltem, hogy igen, de meggondoltam magam. Újra végigpörgettem a fejemben az eseményeket. Végül fölpillantottam, belenézve Edward üres, kék szemébe:

– Nem tudom, Edward. Onnantól kezdve, hogy kiütöttek, már nem látott téged. Próbáltam beszélni vele, de meg sem hallott. Aztán fölemelte a géppisztolyt. Lelőttem. Láttad a hullát. Még a fejébe is kapott egyet. Kegyelemből.

– Tudom – a bérgyilkos arca és hangja nem árult el semmit. Olyan volt, mintha egy beszélő bábút néznék, attól az apró különbségtől eltekintve, hogy a bábunál volt fegyver, nálam viszont nem.

– Meg sem fordult a fejemben, hogy ne löjek, Edward. Még csak nem is tétováztam.

Edward mély levegőt vett az orrán át, aztán egy sóhajjal kifújta.

– Tudom, hogy tényleg ez történt. Ha hazudtál volna, megöllek – mondta, aztán fölállt, és az ágy lábához sétált.

– Miközben fegyvertelen vagyok? – ezt próbáltam könnyedén megkérdezni, de nem sikerült.

– Nézz be a párnád alá.

A párnám alá dugtam a kezem, és amikor kihúztam, a Firestar ott volt a markomban. Az ölembe eresztettem.

– És most?

– Tartozol nekem egy élettel.

Élesen fölpillantottam.

– Múlt éjjel megmentettem az életedet.

– A kettőnk élete nem számít, mi mindenképpen fedezni szoktuk egymást.

– Akkor nem tudom, miről beszélsz.

– Néha segítségre lesz szükségem, ahogy Harleyra is szükségem volt. Ha legközelebb szükségem lesz rá, téged foglak hívni.

Szerettem volna vitába szállni vele, főleg azért, mert nem voltam benne egészen biztos, milyen szarba akar belerángatni, aztán mégsem szóltam. Ahogy belenéztem az üres szempárba, tudtam, hogy megtenné. Ha kerek perccel visszautasítom az ajánlatát, pisztolyt fog rántani, és végérvényesen kiderül, melyikünk a jobb.

A kezemben tartott pisztolyra néztem.

– Már elővettem a stukkert, csak célra kell tartanom.

– De meg vagy sebesülve. Ezért kaphatsz egy kis előnyt. – Edward keze már a pisztolya közelében járt.

Letettem a pisztolyt magam mellé a lepedőre, ránéztem, aztán hátradőltem a párnán.

– Edward, nem akarom ezt játszani.

– Akkor eljössz majd, ha hívlak?

Még egy pillanatig gondolkodtam rajta.

– Igen, eljövök – feleltem.

Edward megint megajándékozott a Ted Jófiú Forrester-féle mosolyával.

– Soha nem fogom kideríteni, hogy igazából mennyire vagy jó, amíg pisztolyt nem rántasz rám.

– Nem baj, túléljük – vigasztaltam. – Mellesleg, miért pont most hívsz meg szörnyre vadászni? Ne etess azzal, hogy csak Harley miatt.

– Megölted, Anita. Gondolkodás nélkül. Még most sem sajnálod, nincs benned semmilyen kétely.

Igaza volt. Nem éreztem rosszul magam miatt. Ez ijesztő volt, de tény.

– Vagyis ezért kellek neked. Mert most már éppen olyan pszichopata vagyok, mint te.

– Ó, én sokkal felkészültebb és óvatosabb pszichopata vagyok nálad – válaszolta. – Én például soha nem engedném, hogy egy vámpír a nyakamba mélyessze a fogait. És soha nem randiznék szörös alakokkal.

– Szoktál randizni egyáltalán?

Válaszul csak mosolygott, azzal az idegesítő mosolyával, ami azt jelentette, hogy nem hajlandó felelni. Aztán mégis válaszolt.

– Még a Halálnak is vannak vágyai.
Edward szokott randizni? Ezt látnom kell.

Maradandó sebek nélkül jöttem ki a kórházból. Ez új volt. Richard komoly arccal vizsgálta meg a Gabriel okozta sebeket. Senki nem mondta ki hangosan: egy hónapon belül megtudjuk, mi lesz velem. A dokik felajánlották, hogy beraknak az egyik, alakváltóknak fenntartott átmeneti otthonba – értsd: börtönbe. Az átmeneti otthonba önként kell jelentkezni, de ha már egyszer bekerültél, szinte lehetetlen kijutni. Megmondtam nekik, hogy majd én vigyázok magamra. Ők győzködni kezdtek, erre közöltem velük, hogy menjenek a fenébe.

A következő teliholdkor Richarddal és a falkájával töltöttem az éjszakát azt várva, hogy kiderüljön: én is csatlakozom-e a nagy haláltáncához. Nem csatlakoztam. Vagy nagyon nagy szerencsém volt, vagy a vámpírokhöz hasonlóan és is immúnis lettem a likantrópiára. Azóta nem nagyon találkoztam Richarddal. Nem hibáztathatom.

Még mindig szeretem. Azt hiszem, ő is szeret engem. Jean-Claude-ot is szeretem. De másfajta szeretettel. Richard egyszerűen hiányzik, és nem tudom megmagyarázni, miért.

Az tény sem segít, hogy mind a ketten Jean-Claude-hoz vagyunk kötve. Richard kétszer már behatolt az álmaimba. Kimondhatatlanul fáj a közelsége. Richard eleinte ellenállt, de végül beleegyezett, hogy Jean-Claude megtanítsa uralkodni magán, nehogy kiszivárogon felénk az ereje. Többet kommunikál Jean-Claude-dal, mint velem.

A triumvirátus használhatatlan. Richard túl dühös rám. És túlságosan el van telve gyűlölettel, amit önmaga iránt érez. Nem tudom, hogyan boldogul a falkával. Mindenkinek megtiltotta, hogy a falka ügyeiről beszéljenek velem, viszont még nem választott új alfanőstényt.

Willie McCoy és a többi vámpír, akiket véletlenül megidéztem, láthatólag jól vannak. Monica babája augusztusra várható. A magzatvíz-tesztje tiszta lett. Nyoma sincs a Vlad-szindrómának. Úgy

tűnik, azt hiszi, hogy most már a barátja vagyok. Nem vagyok az, de néha besegítek neki. Jean-Claude Monicának és a gyerekeknek is gondját viseli. Monica állandóan szóba hozza, hogy majd én fogok vigyázni a babára. Remélem, csak viccel. Ráadásul Anita néniként emleget. Fojtsanak bele egy kanál vízbe. Ennél már csak a Jean-Claude bácsi mulatságosabb.

Az apám látott a tévében Jean-Claude karjai közt. Föl is hívott utána, és egy nagyon aggodalmas üzenetet hagyott a rögzítőn. A családomban mindenki hívő katolikus. Számukra nem léteznek jó vámpírok.

Lehet, hogy igazuk van. Nem tudom. Lehetek továbbra is a vámpírok réme ha közben rendszeresen lefekszem a fővampírral?
Naná.